NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

GERİ DÖNÜŞ

MARTI

Geri Dönüş
Özgün Adı: Back Spın
Yazar adı: Harlan Coben

Çevirmen : E. Özlem Gültekin
Editör : Cumhur Mısırlıoğlu
Düzelti : Kerem Yıldız
Sayfa Tasarım : Elif Aydın
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Polisiye, Gerilim
Kitap No : 2034

Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-605-5420-61-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright© Harlan Coben, 1997
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil telif hakları ajansı tarafından Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı/İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

NEW YORK TIMES BESTSELLER

HARLAN COBEN

MYRON BOLITAR SERİSİ

GERİ DÖNÜŞ

TEŞEKKÜRLER

Bir yazar pek hoşlanmadığı bir etkinlik (golf gibi) hakkında yazarken, yardıma ve hatta bundan fazlasına ihtiyaç duyar. Dolayısıyla Coben aşağıda isimleri geçen kişilere teşekkürü borç bilir: James Bradbeer, Jr., Peter Roisman, Maggie Griffin, Craig Coben, Larry Coben, Jacob Hoye, Lisa Erbach Vance, Frank Snyder, rec.sports.golf yönetim kurulu, Knitwit, Sparkle Hayter, Anita Meyer, harikulade hikâyeleriyle kendisine ziyafet çeken çok sayıda golfçü ve elbette Dave Bolt. Her ne kadar Amerika Açık gerçek bir golf turnuvası, Merion da gerçek bir golf kulübü olsa da, bu kitap tamamen kurgu ürünüdür. Sadece alışılmışın dışına çıkılmış, olay mahalleriyle turnuvalar birleştirilmiş ve böyle bir eser ortaya çıkartılmıştır. Her zaman olduğu gibi, herhangi bir hata – tamamen bu insanların hatasıdır. Suçlanacak kişi yazar değildir.

Myron ve ben bunu yapmayı denedik. Fakat hâlâ konuyu kavrayıp kavrayamadığımızdan emin değiliz.

Armstrong'lara,
Dünyanın en önde gelen akrabalarına,
Jack ve Nancy
Molly, Jane, Eliza, John ve Kate'e
Her şey için teşekkürler Anne

Bölüm 1

Myron Bolitar'ın elinde, boğucu derecede kalabalık ve komik giysili seyircilere göz gezdirmek için karton bir periskop vardı. En son ne zaman oyuncak bir periskop kullandığını anımsamaya çalıştı, bir Cap'n Crunch mısır gevreği kutusunun satın alındı kaşesi tıpkı baş ağrısını tetikleyen güneş lekeleri gibi, gözlerinin önünde beliriverdi.

Myron, camdan gelen yansımadan, küçük beyaz bir kürenin tepesinde dikilen golf pantolonlu bir adamı seyretti. Pantolon bağırıyordu adeta. Komik giyimli seyirciler büyük bir heyecanla mırıldandı. Myron esnemesini bastırdı. Golf pantolonlu adam çömeldi. Komik giyimli seyirciler itişip kakıştı, ardından da garip bir sessizliğe büründü. Bunu saf bir dinginlik takip etti, sanki ağaçlar, çalılar ve iyi kesimli çimenlik alanlar da hep birlikte nefeslerini tutmuştu.

Sonra golf pantolonlu adam beyaz topa bir sopayla vurdu.

Kalabalık, sahanın arkasında, birbirinden ayırt edilemez birtakım şeyler mırıldanmaya başladı. Top yükselirken mırıl-

tıların şiddeti de aynı oranda arttı. Artık kelimeler seçilebiliyordu. Ardından cümleler anlaşılır bir hal aldı. "Harika bir golf vuruşu." "Süper bir golf vuruşu." "Güzel, çok güzel bir golf vuruşu." "Gerçekten de iyi bir golf vuruşu." Herkes her seferinde *golf* vuruşu diyordu, sanki biri gelip bunu bir yüzücünün kulacıyla, ya da – Myron'ın alev alev yayılan sıcak havanın altında düşündüğü gibi – *güneş çarpmasıyla* karıştırabilirmiş gibi.

"Bay Bolitar?"

Myron periskopu gözlerinden uzaklaştırdı. Tam "periskopları kaldırın" diye haykırmak üzereydi ki, görkemli, mağrur Merion Golf Kulübü'nden birtakım insanların bunun toyluk olduğunu düşüneceklerinden korktu. Özellikle de Amerika Açık'ta. Kafasını eğip yetmiş yaşlarındaki al yanaklı adama baktı.

Myron, "Pantolonunuz," dedi.

"Anlayamadım?"

"Bir golf arabasının gelip size vuracağından korkuyor olmalısınız, öyle değil mi?"

Adamın pantolonu turuncu ve sarı renklerde, patlayan bir süpernovadan birazcık daha parlak renkteydi. Allah için adamın giysisi neredeyse hiç dikkat çekmiyordu. Kalabalığın çoğunluğu sanki o sabah, doğayla renk uyumu içerisinde olmamak için nasıl giyinmeleri gerektiğini düşünerek gözlerini açmış gibiydiler. Çoğunun üzeri en boktan neon işaretleri, turuncu ve yeşil renklerle doluydu. Sarı ve garip birtakım mor gölgelere rastlamak da mümkündü – bunlar genelde bir arada

kullanılmıştı - tıpkı Orta Batı'daki bir üniversitenin amigo ekibi tarafından reddedilen renk cümbüşü gibiydi. Sanki etrafı çevreleyen Tanrı vergisi doğal güzellikler gelmiş, birisi bunu dengelemek için tüm gücünü boyanmaya yönlendirmiş gibiydi. Ya da belki de işin içinde başka bir şey vardı. Bu çirkin elbiselerin belki de çok daha önemli bir fonksiyonu vardı. Belki eski günlerde, hayvanlar kendi hallerinde gezinirken golfçüler vahşi yaşamın tehlikelerinden sakınmak için bu şekilde giyiniyorlardı.

İyi bir teori.

Yaşlı adam, "Sizinle konuşmalıyım," diye fısıldadı. "Çok önemli."

Rica yüklü gözlerinin altında yuvarlak, neşeli yanakları açık biçimde seçiliyordu. Aniden Myron'ın kolunu yakaladı. "Lütfen," diye ekledi.

Myron, "Konu nedir?" diye sordu.

Adam sanki yakası çok sıkıymış gibi boynunu öne doğru uzattı. "Siz bir spor temsilcisisiniz öyle değil mi?"

"Evet."

"Buraya müşteri bulmaya mı geldiniz?"

Myron gözlerini kıstı. "Yürüyüşe çıkmış yetişkin adamların büyüleyici gösterilerini seyretmeye gelmediğini nereden biliyorsunuz?"

Yaşlı adam gülümsemedi, zaten golfçülerin espri anlayışları çok gelişmiş değildi. Boynunu tekrar uzatıp Myron'a yaklaştı. Fısıltısı boğuktu. "Jack Coldren adını hiç duydunuz mu?" diye sordu.

Myron, "Elbette," dedi.

Eğer yaşlı adam bu soruyu dün sorsaydı Myron'ın en ufak bir fikri olmazdı. Golfü o kadar yakından takip etmiyordu (hatta belki de hiç ilgilenmiyordu) ve Jack Coldren de son yirmi yıldır sadece usta bir oyuncunun biraz ötesindeydi. Fakat Coldren Amerika Açık'ın ilk gününün ardından sürpriz bir şekilde birinci sıraya yükselmişti ve şimdi ikinci turda sadece birkaç delik kalmışken, Coldren neredeyse sekiz vuruş öndeydi. "Ne olmuş ona?"

Adam, "Ya Linda Coldren'i?" diye sordu. "Onun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Bu ilkinden de kolaydı. Linda Coldren Jack'in karısı, aynı zamanda son on yılın en başta gelen kadın golfçüsüydü. Myron, "Evet, onu da tanıyorum," dedi.

Adam daha da sokuldu ve boynunu yine uzattı. Bu ciddi derecede sinir bozucuydu – bulaşıcılığı ise cabası. Myron kendini bu hareketi taklit etme isteğiyle savaşırken buldu. Yaşlı adam, "Başları büyük belada," diye fısıldadı. "Eğer onlara yardım ederseniz, iki yeni müşteriniz olur."

"Ne tür bir bela?"

Yaşlı adam etrafına bakındı. "Lütfen," dedi. "Etraf çok kalabalık. Benimle gelin."

Myron omuz silkti. Gitmemesi için bir sebebi yoktu. Yaşlı adam, arkadaşı ve iş ortağı Windsor Horne Lockwood III – kısacası Win – koca kıçını kaldırıp buraya taşıdığından bu yana, peşine düşüp takip ettiği tek kişiydi. Amerika Açık'ın Merion'da – neredeyse bir milyar yıldır Lockwood ailesi-

ne ev sahipliği yapan yer –yapıldığını öğrendiğinde, Win bunun Myron için yeni birkaç müşteri kapma açısından harika bir fırsat olacağını düşünmüştü. Görebildiği kadarıyla, onu Merion Golf Kulübü'nün yeşil çayırlarına çekirge sürüsü gibi doluşan benzeri diğer temsilcilerden ayıran en büyük unsur, golfe beslediği açık hoşnutsuzluktu. Bu, büyük olasılıkla insanlara pek güven telkin eden kilit bir özellik değildi.

Myron Bolitar MB SportsReps'i, New York City, Park Caddesi'ndeki bir spor temsilciliği şirketini işletiyordu. Ofisi eski üniversite oda arkadaşı, ailesi yine New York, Park Caddesi'ndeki Lock-Horne Güvenlik'in sahibi olan, başarılı yatırımcı, servet sahibi banker Win'den kiralamıştı. Ülkenin en saygın bankerlerinden olan Win yatırım ve mali durumla ilgilenirken, Myron da pazarlık ve müzakereleri yürütmüştü. MB ekibinin diğer bir üyesi de Esperanza Diaz'dı, o da geriye kalan her şeyle ilgilenmişti. Üçlü bir güçler ayrılığı. Tıpkı Amerikan hükümeti gibi. Çok vatanperverce.

Sloganları: *MB SportsReps – diğerleri komünisttir.*

Yaşlı adam Myron'ı büyük bir aceleyle güruhun arasından geçirirken, yeşil blazerli birkaç kişi – genelde golf sahalarında sıkça rastlanan diğer bir manzara, belki de çimenlerin arasında kamufle olmaya çalışıyorlardır –onu "Nasılsın Bucky", "İyi görünüyorsun Buckster" ya da "Golf için iyi bir gün Buckaroo" türü fısıldaşmalarla selamladı. Hepsinin aksanı da zengin ve ciksti, *Anneciğim* yerine *Annecik* tarzında konuşuyorlardı. Myron tam yetişkin bir adamı Bucky adıyla çağırdıkları için yorum yapmak üzereydi ki, adının Myron oldu-

ğunu anımsayınca vazgeçti.

Özgür dünyadaki diğer tüm spor organizasyonlarında olduğu gibi, gerçek oyun sahası rekabet alanından ziyade devasa bir reklam panosunu andırıyordu. Sayı tahtası IBM tarafından desteklenmişti. Periskoplar Canon tarafından ücretsiz dağıtılmıştı. Yiyecek standlarını Amerikan Havayolları çalışanları düzenlemişti (yiyecekleri idare eden bir havayolu – ne kadar da zekice bir karar!). Şirketlere ayrılan sokak, orada birkaç gün çadır kurmak için yüz papelden fazlasını bayılan firmalarla tıka basa doluydu. Böylece şirket yöneticilerinin maçları seyretmek için sebepleri oluyordu. Travelers Group, Mass Mutual, Aetna (golfçüler sigortadan hoşlanıyor olmalı), Canon, Heublein. Heublein. Heublein de ne? Hoş bir şirkete benziyorlardı. Myron ne olduğunu bilse, büyük olasılıkla bir Heublein satın alırdı.

Komik olan şey şuydu ki, aslına bakılırsa Amerika Açık çoğu turnuvadan çok daha az ticarileştirilmişti. En azından isimlerini satmamışlardı henüz. Diğer turnuvalar sponsorlarıyla ünlüydü ve aldıkları isimler de biraz aptalcaydı. Kim, JC Penny Açık'ı, Michelob Açık'ı ya da daha da kötüsü Wendy's Üç-Tur Yarışması'nı kazanmak için uğraşırdı ki?

Yaşlı adam onu bir otoparka götürdü. Mercedes'ler, Cadillac'lar, limuzinler. Myron, Win'in jaguarını gördü. Birleşik Devletler Golf Federasyonu kısa süre önce girişe SADECE ÜYELER PARK EDEBİLİR türünden bir levha koymuştu.

Myron, "Siz Merion üyesisiniz," dedi. Dr. Tümdengelim.

Yaşlı adam boynuyla yaptığı uzanma hareketini baş sallamaya yakın bir hareketle tamamladı. "Aile geçmişim Merion'un başlangıcına kadar dayanır," dedi, mağrur aksanı artık çok daha vurguluydu. "Tıpkı arkadaşınız Win gibi."

Myron durup adama baktı. "Win'i tanıyor musunuz?"

Yaşlı adam gülümser gibi yapıp omuz silkti. Hiçbir şey söylemedi.

Myron, "Henüz adınızı söylemediniz," dedi.

Adam elini uzatarak, "Stone Buckwell," dedi. "Herkes bana Bucky der."

Myron elini sıktı.

"Linda Coldren'in babasıyım aynı zamanda."

Bucky gök mavisi bir Cadillac'ın kapısını açtı ve arabaya girdiler. Anahtarı kontağa soktu. Radyoda Muzak çalmaya başladı – daha da kötüsü, bu "Raindrops Keep Falling on my Head"in Muzak uyarlamasıydı. Myron hava girsin diye hemen penceresini açtı, gürültü ise cabası.

Merion Stadyumu'na sadece üyelerin park etmelerine izin vardı, dolayısıyla oradan çıkmak o kadar da zor olmadı. Yolun sonundan sağ yaptılar, sonra bir kez daha sağa döndüler. Bucky insafa gelerek radyoyu kapattı. Myron başını tekrar içeri soktu.

Bucky, "Kızım ve kocası hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Pek fazla bir şey değil."

"Siz golf fanatiği değilsiniz, öyle mi?"

"Pek sayılmaz."

Adam, "Golf gerçekten de muhteşem bir spordur," dedi. Sonra, "Fakat dünyada henüz hak ettiği yeri bulmuş bir *spor* dalı değil," diye ekledi.

Myron, "Hı-hıı," dedi.

"Bu prenslerin sporu." Buckwell'in al yanaklı suratı şimdi biraz parlıyordu, gözleri çok dindar insanlarda görülen türden büyük bir sevinçle fal taşı gibi açılmıştı. Ses tonu kısık ve saygı yüklüydü. "Biliyor musunuz, ona benzeyen başka bir şey daha yoktur. Pistte tek başınızasınız. Hiçbir özrünüz yok. Takım arkadaşınız yok. Kötü tezahürat yok. Etkinliklerin en safı."

Myron tekrar, "Hı-hıı," dedi. "Bakın, kabalık etmek istemiyorum, Bay Buckwell, ama tüm bunlar ne anlama geliyor?"

"Lütfen bana Bucky de."

"Tamam. Bucky."

Adam başını sallayarak onayladı. "Seninle Windsor Lockwood'un arasında iş ortaklığının ötesinde bir şeyler olduğunu anlıyorum," dedi.

"Yani?"

"Geçmişinizin uzun yıllara dayandığını biliyorum. Üniversitede oda arkadaşıydınız, yanılıyor muyum?"

"Neden sürekli Win'i sorup duruyorsunuz?"

Bucky, "Aslına bakılırsa kulübe onu bulmaya gelmiştim," dedi. "Ama sanırım böylesi daha iyi oldu."

"Nasıl daha iyi oldu?"

"İlk olarak seninle konuşmak yani. Belki sonra... neyse, göreceğiz. Çok fazla ümitlenmemeliyim."

Myron başıyla onayladı. "Neden bahsettiğini anlamadım."

Bucky alanın yanından uzanan ve Golf House Yolu olarak bilinen diğer sokağa saptı. Golfçüler çok yaratıcıydı.

Saha sağda kalmıştı, solda ise malikâneler uzanıyordu. Bir dakika sonra Bucky dolambaçlı bir garaj yoluna girdi. Ev oldukça büyüktü ve nehir kayası olarak adlandırılan bir taştan inşa edilmişti. Bu bölgede, her ne kadar Win ona "anahat taşı" dese de, nehir kayası oldukça yaygındı. Evi beyaz bir çit çevreliyordu, çok sayıda lale ve iki akça ağaç vardı ayrıca. Bunlar girişin iki yanını kapmışlardı. Sağ tarafta, yine çitlerle çevrili büyük bir veranda vardı. Araba durdu, bir an için iki adam da yerlerinde kaldı.

"Tüm bunlar ne demek oluyor, Bay Buckwell?"

"Burada bir sorunumuz var."

"Nasıl bir sorun?"

"Bunu sana kızımın açıklamasını tercih ederim." Anahtarı kontaktan çıkarttı ve kapıya doğru uzandı.

Myron, "Neden bana geldin?" diye sordu.

"Bize yardımının dokunacağı söylendi."

"Kim söyledi?"

Buckwell boynunu daha büyük bir şevkle uzatmaya başladı. Kafası yerine boş bir bilye yuvasıyla bağlıymış gibi görünüyordu. Sonunda kontrolü tekrar ele alınca, Myron'ın gözlerine doğrudan bakmayı başardı.

"Win'in annesi," dedi.

Myron gerildi. Kalbi ağırlaştı. Ağzını açtı, sonra kapa-

tıp bekledi. Buckwell arabadan indi ve kapıya yöneldi. On saniye sonra Myron da peşinden gitti.

Myron, "Win size yardım etmeyecektir," dedi.

Buckwell başıyla onayladı. "İşte bu yüzden önce sana geldim."

Hafif aralık duran kapıya uzanan tuğla patikayı takip ettiler. Buckwell kapıyı iteleyerek açtı. "Linda?"

Linda Coldren çalışma odasındaki televizyonun önünde dikiliyordu. Beyaz şortu ve kolsuz sarı bluzu sporcunun esnek, bronz kol ve bacaklarını açıkta bırakıyordu. Uzun boylu, kısa siyah saçlıydı; düzgün kaslarını vurgulayan bronz bir teni vardı. Gözleri ve ağzının etrafındaki çizgiler kadını otuzlu yaşların sonlarında gösteriyordu. Myron hemen o dakika onun neden reklamların gözdesi olduğunu anladı. Bu kadında vahşi bir ihtişam, zarafetten ziyade güç hissinden kaynaklı bir güzellik vardı.

Televizyonda turnuvayı seyrediyordu. Müzik setinin üzerinde çerçevelenmiş aile fotoğrafları vardı. Büyük, yumuşacık kanepeler bir köşeye V şeklinde yerleştirilmişti. Bir golfçü için özel döşenmişti. Yerler çimen değildi, AstroTurf halı vardı. Poker oynayan köpek resimlerinin estetiğinden bir ya da iki basamak aşağıdaki şu golf çizimlerinden hiçbirisi mevcut değildi. Geyik kafasından sarkan siperlikte T şekilli bir başlık ve top yoktu.

Linda Coldren bakışlarını aniden onlara doğru çevirdi, babasına odaklanmadan önce gözlerini Myron'ın arkasında şöyle bir dolaştırdı. "Jack'i getireceğini düşünüyordum," dedi.

"Oyununu henüz bitirmedi."

Kadın televizyonu işaret etti. "Şu anda on sekizde. Onu beklersin sanıyordum."

"Onun yerine Bay Bolitar'ı getirdim."

"Kimi?"

Myron ileri doğru bir adım atıp gülümsedi. "Ben Myron Bolitar."

Linda Coldren gözlerini aniden ona kaydırdı, sonra babasına baktı. "Bu da kim?"

Buckwell, "Cissy'nin bana bahsettiği kişi," dedi.

Myron, "Cissy kim?" diye sordu.

"Win'in annesi."

Myron, "Oh," dedi. "Doğru."

Linda Coldren, "Onu burada istemiyorum. Hemen başından sav," dedi.

"Linda, beni dinle. Yardıma ihtiyacımız var."

"Onunkine değil."

"O ve Win daha önce de bu tür deneyimler yaşadı."

Linda, aheste bir tavırla, "Win," dedi, "psikozlu bir adam."

Myron, "Ah," dedi. "O zaman onu iyi tanıyorsunuz, öyle mi?"

Linda Coldren sonunda dikkatini Myron'a yöneltti. Derin ve kahverengi gözleri Myron'ınkilerle buluştu. "Win'le sekiz yaşından beri konuşmadım," dedi. "Ancak sıcak olduğunu anlamak için kendinizi alevlerin ortasına atmanız gerekmez."

Myron başıyla onayladı. "Hoş bir benzetme."

Linda kafasını sallayıp tekrar babasına baktı. "Sana daha önce de söyledim; polis yok. Ne söylerlerse onu yapacağız."

Babası, "Ama o polis değil ki," dedi.

"Ayrıca sen de bunu hiç kimseye anlatmamalısın."

Bucky, "Sadece kız kardeşime anlattım," diye itiraz etti. "Kimseye bir şey söylemeyecektir."

Myron bedeninin tekrar gerildiğini hissetti. Bucky'ye, "Durun bir dakika," dedi. "Kız kardeşiniz Win'in annesi mi?"

"Evet."

"Siz Win'in dayısısınız." Linda Coldren'e baktı. "Ve siz de Win'in kuzenisiniz."

Linda Coldren sanki biraz önce halıya işemiş gibi baktı ona. "Böyle zeki biri olarak," dedi, "bizim tarafımızda olduğunuza memnunum."

Herkes kendini çok akıllı zannediyordu.

"Eğer hâlâ net değilse Bay Bolitar, bir kâğıda aile ağacımızı çizebilirim."

Myron, "Renkli kalem kullanmanız mümkün mü?" dedi. "Güzel renklerden hoşlanırım."

Kadın yüzünü buruşturup arkasını döndü. Televizyonda, Jack Coldren üç buçuk metrelik bir vuruş yapmaya hazırlandı. Linda durup seyretti. Vurdu; top yerden havalanıp direk deliğe doğru kavislendi ve içeri girdi. Herkes alçakgönüllü bir heyecanla alkışladı. Jack topu iki parmağıyla tutup havaya kaldırdı, ardından da şapkasını yana yatırdı. IBM ilan tahtası ekranda parladı. Jack Coldren okkalı dokuz vuruş daha yaptı.

Linda Coldren kafasını salladı. "Zavallı pislik."

Myron olduğu yerde kaldı. Bucky de öyle.

"Bu anı yirmi üç yıl bekledi," diye konuşmaya devam etti. "Ve şimdi başarıyor."

Myron Bucky'ye baktı. Bucky de ona kafasını iki yana sallayarak karşılık verdi.

Linda Coldren, kocası kulüp binasına yönelene kadar televizyona baktı. Sonra derin bir nefes alıp Myron'a döndü. "Görüyorsunuz Bay Bolitar, Jack hayatı boyunca tek bir profesyonel turnuva kazanamadı. Buna en yaklaştığı gün, yirmi üç sene önce, acemilik senesindeydi. Sadece on dokuzundaydı. Amerika Açık en son o sene Merion'da düzenlenmişti. Manşetleri anımsıyor olabilirsiniz."

Bunlar kulağa hiç de yabancı gelmiyordu. Bugünkü gazeteler olanlardan biraz bahsetmişti. "Birinciliği kaçırmıştı, öyle değil mi?"

Linda Coldren hafifçe homurdandı. "Bu, olanları anlatmakta biraz yetersiz kalıyor, ama evet. O günden bu yana kariyeri tamamen felaket bir hal aldı. Tek bir turneye dahi çıkmadığı yılları oldu."

Myron, "Tekrar eski düzeyini yakalaması oldukça zaman almış," dedi. "Yani, şu Amerika Açık'tan bahsediyorum."

Linda ona komik bir şekilde baktı ve kollarını göğsünün altında kavuşturdu. "Adınız bana bir şeyler anımsatıyor," dedi. "Siz basketbol oyuncusuydunuz, değil mi?"

"Doğru."

"ACC'de. Kuzey Carolina mıydı?"

Myron, "Duke," diye düzeltti.

"Doğru, Duke. Şimdi hatırlıyorum. Kura çekilişinin ardından dizinizden sakatlanmıştınız."

Myron kafasını hafifçe sallayarak onayladı.

"Bu kariyerinizin sonu olmuştu, öyle değil mi?"

Myron tekrar başıyla onayladı.

Kadın elini şöyle bir salladı. "Size olanlar Jack'in başına gelenlerin yanında hiç kalır."

"Neden böyle söylediniz?"

"Siz bir sakatlık yaşadınız. Bu zor bir şey olabilir ama en azından kusurlu değildiniz. Jack Amerika Açık'ta, sadece sekiz delik kalmışken altı vuruş ilerdeydi. Bu nasıl bir şeydir, bilir misiniz? NBA finallerinin yedinci maçında, geriye bir dakika kalmışken on puan önde olmak gibi bir şey. Son saniyelerde arayı koruyamamak ve şampiyonluğu kaybetmek gibi bir şey. Jack o günden sonra hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Kendine gelemedi. O günden bu yana, tüm yaşamını yaptığını telafi etme fırsatını bekleyerek geçirdi." Tekrar televizyona döndü. İlan tahtası yine kararmıştı. Jack Coldren hâlâ dokuz vuruş öndeydi.

"Eğer yine kaybederse..."

Cümlesini bitirmeye tenezzül etmedi. Hepsi sessizce oldukları yerde dikildi. Linda televizyona bakıyordu. Bucky boynunu uzattı, gözleri nemliydi, yüzü neredeyse ağlayacakmış gibi titredi.

Myron, "Pekâlâ, sorun ne Linda?" diye sordu.

Kadın, "Oğlumuz," dedi. "Biri oğlumuzu kaçırdı."

Bölüm 2

Linda Coldren, "Bunu size anlatmamalıydım," dedi. "Oğlumu öldüreceğini söyledi."

"Kim söyledi?"

Linda Coldren, tıpkı yüksek binanın tepesindeki bir çocuk gibi, art arda birkaç derin nefes aldı. Myron bekledi. Biraz zaman aldı ama sonunda Linda anlatmaya başladı:

"Bu sabah bir telefon aldım," dedi. İri, çivit rengi gözleri kocaman açılmıştı ve artık her yeri tarıyor, tek noktada bir saniyeden uzun süre kalmıyordu. "Bir adam oğlumun elinde olduğunu söyledi. Polisi aramam durumunda onu öldüreceğini de sözlerine ekledi."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Talimatları vermek için daha sonra tekrar arayacağı dışında hiçbir şey söylemedi."

"Bu kadar mı?"

Kadın başıyla onayladı.

Myron, "Bunlar olurken saat kaçtı?" diye sordu.

"Dokuz, dokuz buçuk."

Myron televizyona doğru ilerledi ve çerçeveli fotoğraflardan birini kaldırdı. "Bu oğlunuzun yakın tarihli bir fotoğrafı mı?"

"Evet."

"Kaç yaşında?"

"On altı. Adı Chad."

Myron fotoğrafı inceledi. Gülümseyen delikanlı, toplu yüz hatlarını babasından almıştı. Kafasında, siperliği günümüz çocuklarının hoşlandıkları tarzda kıvrılmış bir beysbol şapkası vardı. Golf sopasını omzunun üzerine, gönüllü bir askerin süngüsünü yerleştirişi gibi büyük bir gururla yaslamıştı. Gözleri sanki güneşe bakıyormuşçasına kısıktı. Myron, kendisine bir ipucu verecekmiş gibi Chad'in suratına göz gezdirdi. Vermedi.

"Oğlunuzun kaybolduğunu ne zaman fark ettiniz?"

Linda Coldren babasına hızlı bir bakış fırlattı, sonra kafasını sanki dışarıdan gelecek bir darbeye hazırlıyormuşçasına yukarda tutarak doğruldu. Kelimeler ağzından yavaş yavaş döküldü. "Chad iki gündür ortada yok."

Myron Bolitar, büyük araştırmacı, "Ortada yok mu?" dedi.

"Evet."

"Ortada yok derken…"

Linda, "Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum," diye araya girdi. "Onu çarşambadan bu yana görmedim."

"Ama kaçıran adam bugün aradı, öyle mi?"

"Evet."

Myron konuşmaya hazırlandı, sonra şöyle bir durdu, ses tonunu yumuşattı. Nazik ol, adil davran Myron. Hiç olmadığın kadar nazik. "Nerede olduğu konusunda bir fikriniz var mı?"

Linda Coldren, "Arkadaşı Matthew'la birlikte olduğunu düşünüyordum," diye cevapladı.

Myron, bu açıklamanın harikulade derecede yardımı olmuş gibi başını salladı. Sonra başını tekrar salladı. "Bunu size Chad mi söyledi?"

"Hayır."

Myron, sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak, "Yani," dedi, "son iki gündür oğlunuzun nerede olduğunu bilmiyordunuz."

"Size biraz önce söyledim: Matthew'un yanında olduğunu düşünmüştüm."

"Polisi aramadınız mı?"

"Tabii ki hayır."

Myron araştırması doğrultusunda birkaç soru daha soracaktı ki, kadının tavrı onu ağzından çıkacak kelimeleri bir kez daha düşünmeye sevk etti. Linda onun yaşadığı kararsızlığı fırsat bildi. Dimdik, tereddütsüz bir letafetle mutfağa yürüdü. Myron onu takip etti. Bucky sanki transtan yeni çıkmış gibiydi, o da arkalarına takıldı.

Myron, farklı bir yöntem izleyerek, "İzin verin, sizi doğru anladığımdan emin olayım," dedi. "Chad turnuva öncesi mi ortadan kayboldu?"

Linda, "Doğru," dedi. "Amerikan Açık perşembe baş-

ladı." Linda Coldren buzdolabının kulpunu çekti. Kapak hafif bir pop sesiyle açıldı. "Neden? Bu önemli mi?"

Myron, "Sadece bir olasılığı ortadan kaldırıyor," dedi.

"Ne olasılığını?"

Myron, "Turnuvaya fesat sokmak," dedi. "Eğer Chad bugün ortadan kaybolsaydı – yani kocanız maçta açık ara öndeyken -birinin onun Amerika Açık'ı kazanmasını engellemeye çalıştığını düşünebilirdim. Ama iki gün önce, turnuva henüz başlamışken..."

Linda, "Hiç kimse Jack'in bu kadar başarılı olabileceğini düşünmezdi," diye Myron'ın cümlesini tamamladı. "Bahisçiler onun üzerine bire beş bin verirlerdi. Hem de en iyi ihtimalle." Myron'ın yürüttüğü mantığı anlamıştı konuşurken kafasını salladı. "Limonata ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Baba?"

Bucky kafasını olumsuz anlamda salladı. Linda Coldren buzdolabının içine doğru eğildi.

Myron, ellerini kenetleyip sesinin olabildiğince sıradan çıkmasına çabalayarak, "Tamam," dedi. "Olasılıklardan birini bertaraf ettik. Şimdi diğerine geçelim."

Linda Coldren susup onu seyretti. Elinde oldukça büyük bir sürahi vardı, kolu bu ağırlıkla bile kolayca hareket edebiliyordu. Myron bu konuyu nasıl ele alması gerektiğini düşündü. Kolay yolu yoktu.

Myron, "Bunun arkasında oğlunuz olabilir mi?" diye sordu.

"Ne?"

Myron, "Bu, içinde bulunulan şartlar altında çok açık bir soru," dedi.

Linda sürahiyi ahşap masaya bıraktı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Chad'in kendi kendini kaçırttığını mı düşünüyorsunuz?"

"Böyle bir şey söylemedim. Sadece bu olasılığı gözden geçirmek istediğimi belirttim."

"Hemen dışarı çıkın."

Myron, "İki gündür kayıp ve siz polisi aramadınız," dedi. "Bundan çıkartılabilecek olası neticelerden biri de burada bir tür gerilim yaşandığı. Chad evden kaçmış olabilir."

Linda Coldren, ellerini sıkıp yumruk yaparak, "Ya da," diye karşılık verdi, "oğlumuza güvendiğimiz sonucunu çıkartabilirsiniz. Ona, olgunluk ve sorumluluk taşıma becerisi gelişsin diye belli ölçüde özgürlük tanıdığımızı düşünebilirsiniz."

Myron Bucky'ye baktı. Adam kafasını öne eğmişti. "Eğer durum buysa..."

"Durum bu."

"Ama sorumluluk sahibi çocuklar ebeveynlerine nereye gittiklerini söylemez mi? Yani, demek istediğim, sırf endişelenmemeleri için."

Linda Coldren gereğinden fazla özen göstererek bir bardak çıkarttı. Bankoya oturdu ve kendisine limonata doldurdu. Bardak dolarken, "Chad bağımsız olmayı öğrendi," dedi. "Babası da, ben de profesyonel golfçüyüz. Bu da, açık söy-

lemek gerekirse, ikimizin de eve pek sık uğramadığı anlamına geliyor."

Myron, "Bu kadar uzak kalmanız," dedi, "herhangi bir soruna sebep oldu mu?"

Linda Coldren kafasını iki yana salladı. "Bu faydasız."

"Sadece deniyorum …"

"Bakın Bay Bolitar, bu işi Chad ayarlamadı. Evet, o bir delikanlı. Evet, mükemmel değil, ebeveynleri de öyle. Ama o kendi kendini kaçırtmadı. Eğer bunu yaptıysa – yapmadığını biliyorum ama diyelim ki yaptı – o zaman oğlum güvende ve bizim de size ihtiyacımız yok. Eğer bu hain bir kandırmacaysa, kısa süre sonra öğreniriz. Ama oğlum tehlikedeyse, o zaman bu düşüncenin peşinde koşmak zaman kaybı olur."

Myron başını sallayarak onayladı. İyi bir nokta yakalamıştı. Myron, "Anlıyorum," dedi.

"İyi."

"Oğlunuzu kaçıran adamın telefonunun ardından, oğlunuzun arkadaşını aradınız mı? Yani, onunla birlikte olabileceğini düşündüğünüz arkadaşını?"

"Matthew Squires'ı, evet."

"Matthew'un onun nerede olabileceğine dair bir fikri var mıydı?"

"Hayır."

"Onlar yakın arkadaştı, değil mi?"

"Evet."

"Çok mu yakın?"

Linda kaşlarını çattı. "Evet, çok."

"Matthew burayı sık sık arar mıydı?"

"Evet. Ya da e-posta yoluyla konuşurlardı."

Myron, "Matthew'un telefon numarasına ihtiyacım olacak," dedi.

"Ama onunla konuştuğumu size biraz önce söyledim."

Myron, "İzninizle bir de ben konuşayım," dedi. "Pekâlâ, en iyisi kısa bir an için başa dönelim. Chad'i en son ne zaman gördünüz?"

"Kaybolduğu gün."

"Ne oldu?"

Linda tekrar kaşlarını çattı. "Ne oldu derken ne kastediyorsunuz? Yaz okulu için evden çıktı. Onu en son o zaman gördüm."

Myron kadını inceledi. Linda durdu ve ona fazlasıyla sabit gözlerle baktı. Mantıksız giden bir şeyler vardı. Myron, "O gün okula gidip gitmediğini anlamak için okulu aradınız mı?" diye sordu.

"Bu aklıma bile gelmedi."

Myron saatine baktı. Cuma. Akşam beş. "Orada bu saatte birileri var mıdır, şüphedeyim, ama bir deneyelim. Birden fazla telefon hattınız var mı?"

"Evet."

"Oğlunuzu kaçıran adamın aradığı hattı kullanmayın. Araması durumunda hattın meşgul olmasını istemiyorum."

Linda başıyla onayladı. "Tamam."

"Oğlunuzun kredi kartı, ATM kartı ya da bunlara benzer bir şeyi var mı?"

"Evet."

"Kartların listesine ihtiyacım olacak ve eğer varsa numaralarına."

Linda tekrar başıyla onayladı.

Myron, "Bir arkadaşımı arayacak, bu hatta arayan numarayı gösteren bir cihaz taktırıp taktıramayacağıma bakacağım. Bir daha aradığında işe yaraması için. Sanırım Chad'in bilgisayarı vardır."

Linda, "Evet," dedi.

"Nerede?"

"Yukarıda, odasında."

"İçindeki her şeyi kendi bilgisayarıma yükleyeceğim. Esperanza adında bir asistanım var. O verilerin tümünü tarayacak ve ne bulabilir bir bakacak."

"Ne gibi bir şey arıyoruz?"

"Açık söylemem gerekirse en ufak bir fikrim yok. E-postalar. Yazışmalar. Girdiği sohbet odaları. Bize ipucu verebilecek herhangi bir şey. Bu çok bilimsel bir şey değil. Mümkün olan her şey taranacak, belki bir şey çıkar."

Linda kısa süre düşündü. "Tamam," dedi.

"Ya siz Bayan Coldren? Hiç düşmanınız var mı?"

Kadın gülümser gibi oldu. "Ben dünyanın bir numaralı kadın golfçüsüyüm," dedi. "Bu da bana çok sayıda düşman kazandırıyor."

"Bunu kim yapmış olabilir, aklınıza biri geliyor mu?"

Linda, "Hayır," dedi. "Hiç kimse yok."

"Peki kocanız? Kocanızdan nefret eden biri var mı?"

"Jack'ten mi?" Kendini zorlayarak kıkırdadı. "Herkes Jack'e bayılır."

"Bu da ne demek oluyor?"

Kadın sadece kafasını sallayıp eliyle boş vermesini işaret etmekle yetindi.

Myron birkaç soru daha sordu ancak didikleyip ortaya çıkartması gereken pek fazla bir şey kalmamıştı. Yukarı, Chad'in odasına çıkıp çıkamayacağını sordu. Linda ona yolu gösterdi.

Myron'ın Chad'in odasının kapısını açar açmaz gördüğü ilk şey kupalar oldu. Çok sayıda kupa. Hepsi de golf kupası. Tepedeki bronz figür ve diğer hepsi atış sonrası pozisyonda kıvrılmışlardı, golf sopası omuz üzerindeydi, kafa da yukarı kaldırılmıştı. Küçük adamlardan bazıları golf şapkalıydı. Diğerlerinin ise eski futbolcu Paul Hornung gibi kısa, dalgalı saçları vardı. Sağ köşede iki deri golf çantası duruyordu, her ikisi de tıka basa golf sopasıyla doluydu. Jack Nicklaus, Arnold Palmer, Sam Snead ve Tom Watson'un fotoğrafları duvarları silme doldurmuştu. *Golf Digest*'ler her tarafa saçılmıştı.

Myron, "Chad golf oynuyor mu?" diye sordu.

Linda Coldren ona bakmakla yetindi. Myron cevabını aldı ve sağduyulu bir tavırla başını salladı.

"Benim bir takım tümdengelim güçlerim var," dedi. "Bunlar da bazı insanları korkutuyor."

Linda gülümsedi gülümseyecekti. Yatıştırıcı Myron, Gerilim Giderici Efendi. "Olsun, buna rağmen size aynı şekilde

davranmaya çalışacağım," dedi.

Myron kupalara doğru ilerledi. "Peki, golfte iyi mi?"

"Hem de çok iyi." Linda aniden arkasını döndü ve sırtını odaya vererek dikildi. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Şimdilik hayır."

"Aşağıda olacağım."

Onay verilmesini beklemedi.

Myron odaya girdi. Chad'in telefonunun telesekreterini kontrol etti. Üç mesaj vardı. İkisi Becky adlı bir kızdandı. Konuşma tarzına bakılırsa yakın arkadaşlardı. Sadece merhaba demek, onun bu hafta sonu bir şeyler yapmayı isteyip istemediğini sormak için aramıştı, bilirsiniz işte... O, Millie ve Suzie takılmak için Heritage'a gideceklerdi, tamam mı, ve eğer o da gelmek isterse, yani, bilirsiniz işte, her neyse. Myron gülümsedi. Her ne kadar aradaki birtakım kelimeler değişmiş olsa da, kızın söyledikleri Myron'ın liseye birlikte gittiği bir kız veya babası ya da babasının babası tarafından sarf ediliyor gibiydi. Nesiller dönüşümlü bir şekilde iç içe geçiyordu. Müzik, filmler, dil, moda – değişiyor. Ama bu sadece harici bir uyarıcı. Bol pantolonların ya da kısa kesimli saçların altında, aynı gençlik korkuları, gereksinimleri ve yetersizlik duyguları korkutucu bir şekilde sabit kalmıştı.

Son arayan Glen adlı bir çocuktu. Chad'in bu hafta sonu "The Pine"da golf oynamayı isteyip istemediğini soruyordu. Amerika Açık sebebiyle Merion'a gitmeleri imkânsızdı. Glen'in tıfıl ses tonu Chad'i, "Babam bize yer ayırtabilir, sorun yok," diyerek ikna ediyordu.

Chad'in yakın arkadaşı Matthew Squires'dan gelen bir mesaj yoktu.

Bilgisayarı açtı. Windows 95. Güzel. Myron da bunu kullanıyordu. Chad Coldren'in e-postaları için American Online'ı tercih ettiğini fark etti. Mükemmel. FLASHSESSION'a bastı. Modem bağlandı ve birkaç saniye cızırtılı sesler çıkarttı. Bir ses, "Hoş geldiniz. Postanız var," dedi. Düzinelerce mesaj otomatik olarak yüklendi. Aynı ses, "Hoşça kalın," dedi. Myron Chad'in e-posta adreslerine göz gezdirdi ve Matthew Squires'ın e-posta adresini buldu. Yüklenen mesajlara şöyle bir baktı. Hiçbiri Matthew'dan gelmemişti.

İlginç.

Elbette, Matthew ve Chad'in Linda Coldren'in düşündüğü kadar yakın olmama olasılıkları vardı. Diğer yandan, yakın olsalar bile Matthew'un arkadaşıyla çarşambadan bu yana – her ne kadar arkadaşının herhangi bir şey söylemeden ortadan kaybolduğu varsayılsa da - temas kurmamış olması da mümkündü. Böyle şeyler oluyordu.

Yine de çok ilginçti.

Myron Chad'in telefonunu alıp tekrar arama tuşuna bastı. Dört çalışın ardından bir teyp kaydı yanıtladı. "Ben Matthew. Mesaj bırakın ya da isterseniz bırakmayın. Size kalmış."

Myron mesaj bırakmadan telefonu kapattı (nasıl olsa "ona kalmıştı"). Hımm. Chad en son Matthew'u aramıştı. Bu önemli bir nokta olabilirdi. Ya da hiçbir şeyle alakası da bulunmayabilirdi. Her neyse, Myron büyük bir hızla hiçliğe doğru ilerliyordu.

Chad'in telefonunu alıp ofisini aradı. Esperanza ikinci çalışta yanıtladı.

"MB SportsReps."

"Benim." Bildiklerini aktardı. Kadın araya girmeden dinledi.

Esperanza Diaz en başından bu yana MB SportsReps adına çalışıyordu. Esperanza on yıl önce, sadece on sekiz yaşındayken, Kablolu TV'nin Pazar Sabahı Kraliçesi'ydi. Hayır, hiçbir uzun süreli reklamda boy göstermemişti; yaptığı program bu reklamların büyük çoğunluğuna karşı, özellikle de Ortaçağ işkence aletlerine çarpıcı bir benzerliği olan karın bölgesi egzersiz aletinin. Esperanza Küçük Pocahontas, Şehvetli Hint Prensesi adıyla profesyonel güreş yapıyordu. Güzel, esnek bedeniyle, üzerinde süet bir bikini ortalıkta dolanmıştı. Üç yıl boyunca GGH'nin (Güreşen Güzel Hanımlar) en popüler güreşçisi seçilmişti –ya da resmen bilinen adıyla, Nelson'da Elde Etmeyi En Çok İsteyeceğiniz Bebek Ödülü'nü almıştı. Buna rağmen Esperanza alçakgönüllülüğünü korumuştu.

Myron kaçırılma olayını anlatmayı bitirdiğinde, Esperanza'nın ağzından çıkan ilk kelimeler kuşku yüklüydü. "Win'in bir annesi mi varmış?"

"Evet."

Sessizlik oldu. "İşte, bu benim 'şeytani yumurtadan çıkan adam' teorimi yıkıyor."

"Ha ha."

"Ya da 'çok yanlış gitmiş bir deneyde oluşmuş' teorimi."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

Esperanza, "Yardım edilecek ne var ki?" diye karşılık verdi. "Win'i severim, bunu biliyorsun. Ama şu oğlan – resmi terim neydi? – tam bir deli."

Myron, "O deli senin hayatını kurtardı," dedi.

Esperanza, "Evet, ama bunu nasıl yaptı, hatırlıyorsun," diye karşılık verdi.

Myron hatırlıyordu. Karanlık bir sokak. Win'in sayısız mermileri. Etrafa tören alayı konfetisi gibi saçılan beyin parçaları. Klasik Win. Etkili ama aşırı. Tıpkı bir böceği gülleyle ezmek gibi.

Esperanza uzun süren sessizliği bozdu. "Daha önce de söylediğim gibi," diye yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya başladı: "Deli."

Myron konuyu değiştirmek istedi. "Hiç mesajım var mı?"

"Bir milyon kadar. Ama hiçbiri de bekleyemeyecek kadar acil değil." Sonra ekledi. "Onunla hiç karşılaştın mı?"

"Kiminle?"

Esperanza, "Madonna'yla," diye lafı yapıştırdı. "Sence kim olabilir? Win'in annesiyle."

Myron, anımsayarak, "Bir kez," dedi. "On yıldan daha uzun bir süre önce. Aslında, o ve Win Merion'da akşam yemeği yiyorlardı. Win onunla konuşmamıştı. Ama annesi öyle değildi. Bu hatıra Myron'ın tekrar sinmesine sebep oldu.

Esperanza, "Win'e bundan bahsettin mi?" diye sordu.

"Hayır. Herhangi bir önerin var mı?"

Esperanza bir an için düşündü. "Telefonda söyle," dedi. "Bu yeterince güvenli bir mesafe."

Bölüm 3

Hemen bir ara verdiler.

Esperanza geri aradığında, Myron hâlâ Linda ile birlikte Coldren'lerin çalışma odasında oturmaktaydı. Bucky Jack'i almak için Merion'a dönmüştü.

Esperanza, "Çocuğun ATM kartı dün saat 18:18'de kullanılmış," dedi. "180 dolar çekmiş. Güney Philadelphia, Porter Sokağı'ndaki First Philadelphia Şubesi'nden."

"Teşekkürler."

Bu tür bilgileri elde etmek zor değildi. Hesap numarasını bilen herkes, hesap sahibiymiş gibi davranarak tek bir telefon görüşmesiyle bu bilgilere ulaşabilirdi. Hesabı olmayan ama kamuda çalışmış herhangi birinde dahi temas noktaları, giriş rakamları ya da en azından doğru insana para aktarmak için gerekli olan bilgilerin tümü mevcuttu. Bu, günümüzün genel kullanıcı dostu teknolojileriyle hiç de uzun zaman almıyordu. Teknoloji kişisel ilişkileri kesmenin ötesine geçti; yaşamlarımızı yırtıp açtı, içimizi yağmaladı, mahremiyetimizi söküp aldı.

Birkaç tuşa basarak her şeyi gözler önüne sermek mümkün hale geldi.

Linda Coldren, "Ne oldu?" diye sordu.

Myron aldığı bilgiyi ona aktardı.

Linda, "Düşündüğünüz gibi olmayabilir," dedi. "Onu kaçıran kişi Chad'den şifreyi öğrenmiş olabilir."

Myron, "Olabilir," dedi.

"Ama siz buna inanmıyorsunuz, öyle değil mi?"

Myron omuz silkti. "En iyisi, biraz şüpheciyim diyelim."

"Neden?"

"Birincisi, çekilen paranın miktarı. Chad'in para çekme limiti neydi?"

"Günde beş yüz dolar."

"Pekâlâ, şu durumda kaçıran kişi neden 180 dolar alsın ki?"

Linda Coldren bir an düşündü. "Eğer çok fazla çekseydi, birileri şüphelenebilirdi."

Myron kaşlarını çattı. "Ama eğer kaçıran kişi bu kadar dikkatli idiyse," diye sözlerine başladı, "neden 180 dolar için bu kadar riske girdi? ATM'lerin kameralarla donatıldığını herkes bilir. Ayrıca, herkes yapılan en basit bilgisayar kontrolünün dahi insanın yerini ortaya çıkartacağının farkındadır."

Linda ona ifadesiz bir suratla baktı. "Siz oğlumun tehlikede olduğunu düşünmüyorsunuz."

"Böyle bir şey söylemedim. Tüm bu olanlar bakış açısına göre değişebilir. Önceden söylediklerinizde haklıydınız. Kaçırılma olayının gerçek olduğunu farz etmek en iyisi."

"Pekâlâ, bundan sonraki adımınız ne olacak?"

"Emin değilim. ATM makinesi Güney Philadelphia'da, Porter Sokağı'ndaymış. Burası Chad'in takılmaktan hoşlandığı bir muhit mi?"

Linda Coldren yavaşça "Hayır," dedi. "Aslında, onun gideceğini kesinlikle düşünemeyeceğim bir yer."

"Neden böyle söylediniz?"

"Tam bir pislik yatağı. Şehrin en pespaye yerlerinden biri."

Myron ayağa kalktı. "Haritanız var mı?"

"Torpido gözümde olacak."

"İyi. Arabanızı kısa süreliğine ödünç almam gerekecek."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Şu ATM'nin etrafında şöyle bir dolanacağım."

Linda kaşlarını çattı. "Ne için?"

Myron, "Bilmiyorum," diyerek itiraf etti. "Daha önce de söylediğim üzere, yapacağım araştırma pek de bilimsel değil. Sadece biraz hamaliye yapacak, bazı düğmelere basacak ve bir şeyler olmasını umut edeceğim."

Linda Coldren anahtarlarını almak için cebine uzandı. "Belki de onu oradan kaçırmışlardır," dedi. "Belki arabasını ya da ona ait bir şeyi görürsünüz."

Myron neredeyse kafasına kocaman bir yumruk indirecekti. Araba. Nasıl olmuştu da bu kadar önemli bir şeyi unutmuştu. Zihninde, okula giderken ya da okuldan gelirken ortadan kaybolan bir çocuk dendiğinde, sarı otobüsler ya da kitap çantasıyla dolanıp duran bir genç belirmişti. Arabanın izini

sürmek kadar açık bir şeyi nasıl olup da gözden kaçırabilirdi?

Linda'ya arabanın modelini sordu. Gri Honda Accord. Kalabalıkta dikkat çekmesi zor bir araç. Pennsylvania plakalı, 567-AHJ. Bu bilgiyi telefonla Esperanza'ya bildirdi. Sonra Linda Coldren'e cep telefonu numarasını verdi.

"Bir şey olursa beni arayın."

"Tamam."

"Kısa sürede geri döneceğim."

Yolculuğu pek uzun sürmemişti. Beton kaplı boktan mahalleye anında erişmişti – tıpkı şu zaman makineleri aracılığıyla yer değiştirilen *Star Trek*'te olduğu gibi.

ATM, iş bölgesi olarak adlandırılabilecek, arabayla geçilen bir sokağa yerleştirilmişti. Etrafta tonlarca kamera vardı. Hizmet veren memurlar yoktu. Çocuğu kaçıran kişi böyle bir riski sırtlanır mıydı? Şüpheli. Myron, polisi alarma geçirmeden güvenlik kamerası kaydının bir kopyasını nereden alabileceğini düşündü. Win birilerini tanıyor olabilirdi. Finansal kurumlar genelde Lockwood ailesiyle işbirliği yapmaya hevesli olurdu. Soru şuydu, Win işbirliği yapmak isteyecek miydi?

Terk edilmiş depolar – ya da en azından terk edilmiş görünüyorlardı - yolun iki yanında uzanmaktaydı. On sekiz tekerli araçlar eski filmlerden fırlayıp çıkmışçasına sağa sola koşturup duruyorlardı. Myron'a çocukluğundan gelme CB çılgınlığını anımsattılar. Diğer herkes gibi, babası ona da bir tane almıştı – o Brooklyn'in Flatbush bölgesinde doğan, büyüyünce Newark'ta bir iç çamaşırı fabrikası sahibi olan, *De-*

liverance filmini seyrederken kaptığı aksanla "selam" diye bağıran bir adamdı. Babası, evleri ve Livingston Alışveriş Merkezi arasında, "iyi arkadaşlarına" etrafta "polis" olup olmadığını sorarak, Hobart Gap Yolu üzerinde mekik dokuyordu – bu yaklaşık bir millik bir yoldu. Hatırladıkları Myron'ı gülümsetti. Ah, CB'ler. Babasının bunu hâlâ bir yerlerde tuttuğundan emindi. Büyük olasılıkla sekiz kasetli bir teybin yanında.

ATM'nin yan tarafında yer alan benzin istasyonu o kadar göz önündeydi ki, bir isminin olmasına gerek dahi kalmamıştı. Ufalanan cüruf briketlerinin yanında paslanmış arabalar duruyordu. Diğer tarafında, bir pislik yuvası olan, Court Manor Inn adında günübirlik kalınacak bir motel yeşil harflerle yazılmış şu cümleyle müşterilerini selamlamaktaydı: Saati 19.99 dolar.

Myron Bolitar Seyahat Tüyosu #83: Beş yıldızlı lüks bir binayla, saatlik bedelini göze sokarcasına ilan ettiği sürece, anlaşmaya varamayabilirsin.

Bedelin altında, küçük siyah harflerle, AYNALI TAVAN VE TEMALI ODALAR EK ÜCRETE TABİDİR yazıyordu. Temalı odalar. Myron bunun ne olduğunu bilmek dahi istemedi. Son satır, yine yeşil büyük harflerle kaleme alınmıştı: DEVAMLI MÜŞTERİ KULÜBÜMÜZ HAKKINDA BİLGİ ALIN. Tanrım.

Myron denemeye değer mi acaba diye şöyle bir düşündü ve karar verdi, neden olmasın? Büyük olasılıkla hiçbir işine yaramayacaktı ama eğer Chad saklanıyorsa – ya da kaçırıl-

dıysa – günübirlik bir otel ortadan kaybolmak için iyi bir yerdi.

Arabayı parka bıraktı. Court Manor iki katlı izbe bir yerdi. Dış merdivenler ve yürüme yolunun ahşapları çürümüştü. Duvarlarda, olmaması gereken tarzda yaslanmanız durumunda elinizi kolayca kesebilecek, henüz tamamlanmamış çıkıntılı görünüm vardı. Yerler küçük beton parçalarıyla doluydu. Fişten çekilmiş bir Pepsi makinesi, kapının yanında tıpkı kraliçenin muhafızı gibi dikilmekteydi. Myron makinenin önünden yürüdü ve içeri girdi.

İçerde günübirlik otellerinkini andıran bir lobi göreceğini düşünmüştü – yani tıraş olmamış, kolsuz ve aşırı kısa bir fanila giyinmiş, kurşungeçirmez camın gerisinde kürdan çiğneyerek oturan, diğer yandan da birasını yudumlayıp geğiren bir Neandertal'le. Ya da buna benzer bir şeyle. Ama durum böyle değildi. Court Manor Inn'de, ahşap masada, üzerinde ODACI yazan bronz bir tabela vardı. Myron kıs kıs gülmemek için kendini tuttu. Masanın gerisinde, derli toplu, bebek yüzlü, yirmili yaşlarının sonlarında bir adam dikkatini ona vererek dikildi. Üzerinde ütülü, kolalı yakalı bir gömlek, mükemmel Windsor düğümüyle bağlanmış koyu renkli bir kravat vardı. Myron'a gülümsedi.

"İyi akşamlar efendim!" diye seslendi. Tıpkı *Entertainment Weekly*'deki John Tesh'in yedeği gibi görünüyordu, "Court Manor Inn'e hoş geldiniz!"

Myron, "Evet," dedi. "Selam."

"Size yardımcı olabilir miyim efendim?"

"Umarım."

"Harika! Benim adım Stuart Lipwitz. Court Manor Inn'-in yeni müdürüyüm." Myron'a sabırsızca baktı.

Myron, "Tebrikler," dedi.

"Teşekkürler efendim, çok naziksiniz. Eğer herhangi bir sorun olursa – yani Court Manor beklentilerinizi karşılamazsa – lütfen hemen bana haber verin. Bunu şahsen halledeceğim." Büyük bir gülümseme, şişkin bir göğüs. "Court Manor'dan memnun kalacağınızı garanti ederiz."

Myron ona kısa bir an için baktı, ışıl ışıl parlayan gülümseyişin şiddetini kaybetmesini bekledi. Olmadı. Myron, Chad Coldren'in resmini çekip çıkarttı.

"Bu genç adamı hiç gördünüz mü?"

Stuart Lipwitz resme bakmadı bile. Hâlâ gülümsüyordu, "Üzgünüm efendim. Ama polisle birlikte mi geldiniz?" dedi.

"Hayır."

"O zaman korkarım ki size yardımcı olamayacağım. Üzgünüm."

"Anlayamadım?"

"Üzgünüm efendim, ancak burada, Court Manor Inn'de bizler ağzımızın sıkılığıyla övünürüz."

Myron, "Oğlanın başı dertte değil," dedi. "Ben karısını aldatan bir adamı ya da buna benzer bir şeyi araştıran bir dedektif de değilim."

Gülümseyiş yok olmadı ya da etkisini yitirmedi. "Üzgünüm efendim, ancak burası Court Manor Inn. Müşterilerimiz hizmetlerimizi bir dizi faaliyet için kullanırlar ve isimlerinin

gizli tutulmasını da sık sık talep ederler. Bizler, Court Manor Inn'de buna dikkat ederiz."

Myron, bunun takınılan sahte bir tavır olduğuna ilişkin bir işaret yakalamak maksadıyla adamın suratını inceledi. Hiçbir şey bulamadı. Adamın personası, *Up with People* adlı yarım zamanlı gösterinin sanatçısıymış gibi ışıldadı. Myron masaya yaslanıp ayakkabılarına baktı. İkisi de ayna gibi cilalanmıştı. Saçları arkaya doğru yatırılmıştı. Gözlerindeki parıltı gerçek gibi görünüyordu.

Myron, biraz zaman almasına rağmen, sonunda tüm bunların ne anlama geldiğini anladı. Cüzdanını çıkarttı ve içinden bir yirmilik çekip aldı. Bankonun karşısına doğru iteledi. Stuart Lipwitz paraya baktı ve hiç hareket etmedi.

"Bu ne için efendim?"

Myron, "Bir hediye," dedi.

Stuart Lipwitz paraya dokunmadı.

Myron, "Sadece ufak bir bilgi için," diye sözlerine devam etti. Bir yirmilik daha çıkarttı ve havada tuttu. "Eğer istersen, bir tane daha var."

"Efendim, burada, Court Manor Inn'de bizlerin inandığı bir prensip var: Müşteri önceliklidir."

"Bu bir fahişe inancı, değil mi?"

"Anlayamadım efendim?"

Myron, "Boş ver," dedi.

"Ben Court Manor Inn'in yeni müdürüyüm efendim."

"Bunu daha önce de söylemiştiniz."

"Aynı zamanda burasının yüzde onu da benim."

"Ya, herkes seninle inanılmaz derecede gurur duyuyor olmalı."

Adam hâlâ gülümsüyordu. "Diğer bir deyişle efendim, bu benim uzun vadeli işim. Ben yaptığım işlere bu gözle bakarım. Uzun vadeli. Sadece bugünlük değil. Sadece yarınlık da değil. Geleceği önemli. Uzun vadeli. Anlıyor musunuz?"

Myron, ifadesiz bir ses tonuyla, "Ya," dedi. "Yani uzun vadeli demek istiyorsun, öyle mi?"

Stuart Lipwitz parmaklarını şaklattı. "Kesinlikle. Ve düsturumuz da şu: Zinaya ayırdığınız bütçeyi harcayabileceğiniz çok sayıda yer vardır. Biz orasının burası olmasını istiyoruz."

Myron kısa bir süre bekledi. Sonra, "Çok asilce," dedi.

"Bizler, Court Manor Inn'de sizin güveninizi kazanmak için tüm gücümüzle çalışıyoruz ve güvenin de bedeli yoktur. Sabahları uyandığımda aynada kendi yüzüme bakabilmeliyim."

"Bu ayna tavanda mı olacak?"

Adam hâlâ gülümsüyordu. "İzninizle, bunu daha farklı bir şekilde açıklayayım," dedi. "Eğer müşteri Court Manor Inn'de sınırlarını güvenilir bir şekilde aşabileceğini bilirse, buraya tekrar gelme ihtimali artar." İleri doğru uzandı, gözleri heyecanla Myron'ınkileri yakaladı. "Anlıyor musunuz?"

Myron başını salladı. "Sürekli iş."

"Kesinlikle."

Myron, "Başkalarını da gönderirler," dedi. "Mesela, 'Hey, Bob, ek kıç bulabileceğimiz bir yer biliyorum', gibi."

Gülümsemeye bir baş sallama ve onay eklendi. "Yani, beni anlıyorsunuz."

"Bunların hepsi çok hoş Stuart, ama bu çocuk on beş yaşında. On beş." Aslında, Chad on altısındaydı, ama ne önemi var ki. "Bu yasalara aykırı."

Gülümseme olduğu yerde kaldı, ama şimdi favori öğrencinin gözünde hayal kırıklığı sinyalleri vardı. "Sizinle aynı fikirde olmadığım için üzgünüm efendim, ancak bu eyaletin tecavüzle ilgili yasalarında yaş sınırı on dörttür. Ve ikincisi, on beş yaşındaki bir gencin otel odası kiralamasını engelleyecek bir kanun da yoktur."

Myron, adam çok oynak, diye düşündü. Eğer çocuk buraya hiç gelmemiş olsaydı, bunca saçmalığa gerek kalmazdı. Neyse, en iyisi gerçeklerle yüzleşelim. Stuart Lipwitz büyük olasılıkla bu durumun tadını çıkartıyor. Adam salağın ta kendisi. Myron, her neyse, diye düşündü, ağacı biraz sallamanın zamanı geldi.

Myron, "Bunu sizin otel odanızda tecavüze uğradığında yaşadı," dedi. "Birinin resepsiyondan yedek anahtarı aldığını ve bunu odasına habersiz girmek için kullandığını iddia ediyor." Bay Blöf Philadelphia'ya Gider.

Lipwitz, "Bizde yedek anahtar yoktur," dedi.

"İyi ama biri bir şekilde içeri girmiş işte."

Hâlâ gülümsüyordu. Ses tonu hâlâ nazikti. "Eğer durum böyle olsaydı efendim, polis burada olurdu."

Myron, "Buradan oraya gidiyorum," dedi. "Tabii benimle işbirliği yapmazsanız."

"Siz şimdi şu genç adamın" – Lipwitz Chad'in fotoğrafını işaret etti – "burada kalıp kalmadığını mı bilmek istiyorsunuz?"

"Evet."

Gülümseme temelde biraz daha aydınlandı. Myron neredeyse eliyle gözlerine siper yapmak zorunda kalacaktı. "Ama efendim, eğer doğruyu söylüyorsanız, o zaman bu genç adam size burada olup olmadığı bizzat kendisi söyleyebilirdi. Siz de bu soruyu yanıtlamak için bana ihtiyaç duymazdınız, öyle değil mi?"

Myron'ın suratı ifadesizleşti. Bay Blöf, Court Manor Inn'in yeni müdürü tarafından kurnazlıkla alt edilmişti. Taktik değiştirerek, "Doğru," dedi. "Onun burada bulunduğunu zaten biliyorum. Bu sadece bir giriş sorusuydu. Tıpkı, bilmelerine rağmen,polislerin insana adını sorması gibi. Sırf konuşmayı başlatmak için." Bay Tedbirsiz, Bay Blöf'ün Yerini Alıyor.

Stuart Lipwitz bir kâğıt parçası alıp bir şeyler karalamaya başladı. "Court Manor Inn'in avukatının adı ve telefonu burada. O size karşılaşabileceğiniz her tür sorunda yardımcı olabilir."

"Ama ya şu sorunları bizzat ele alma konusunda sarf ettiğiniz sözler? Ya şu tatmin garantisi?"

"Efendim." Göz temasını kesmeksizin öne doğru eğildi. Sesinde ya da yüzünde en ufak bir sabırsızlık izi yoktu. "Biraz cüretkâr davranabilir miyim?"

"Devam edin."

"Söylediğiniz tek bir söze dahi inanmıyorum."

Myron, "Cesaretiniz için teşekkürler," dedi.

"Hayır, ben size teşekkür ederim efendim. Ve tekrar beklerim."

"Fahişelerin kullandığı diğer bir terim daha."

"Anlayamadım?"

Myron, "Yok bir şey," dedi. "Ben de cesur davranabilir miyim?"

"Tabii."

"Bu çocuğu daha önce görüp görmediğinizi söylememeniz durumunda suratınızın ortasına olabildiğince sert bir yumruk indirebilirim." Bay Doğaçlama Soğukkanlılığını Kaybediyor.

Kapı sert bir şekilde ardına kadar açıldı. Birbirlerine sarılmış bir çift tökezleyerek içeri girdi. Kadın açık bir şekilde adamın kasıklarını ovuyordu. Adam, "Hemen bir odaya ihtiyacımız var," dedi.

Myron onlara döndü ve, "Devamlı müşteri kartınız var mı?" dedi.

"Ne?"

Stuart Lipwitz hâlâ gülümsüyordu. "Hoşça kalın efendim. İyi günler." Sonra yeniden gülümseyip kıvranan çifte doğru döndü. "Court Manor Inn'e hoş geldiniz. Adım Stuart Lipwitz. Yeni müdürüm."

Myron dışarı çıkıp arabasına yöneldi. Park alanında derin bir nefes alıp arkasına baktı. Yaptığı ziyaret baştan sona gerçek dışıymış gibi hissetti, sanki uzaylılar tarafından kaçı-

rıldıklarından, kıçlarına kontrol için bir sonda sokulduğundan bahseden biriyle karşılaşmış gibi. Arabaya bindi ve Win'in cep telefonunu aradı. Sadece telesekreterine bir mesaj bırakmak istemişti. Ama Myron'ı şaşırtan bir şekilde, Win yanıtladı.

"Söyle," dedi.

Myron bir an afalladı. "Benim," dedi.

Sessizlik oldu. Win gün gibi ortada olan şeylerden nefret ederdi. "Benim," sözü hem gramer açısından sorgulanabilir bir ifade, hem de tam bir zaman kaybıydı. Win arayanın kim olduğunu sesinden tanırdı. Eğer tanıyamazsa, "benim," lafını duymanın ona herhangi bir faydasının olmayacağı açıktı.

Myron, "Normal zamanlarda telefonunu yanıtlamadığını düşünüyordum," dedi.

Win, "Üzerimi değiştirmek için eve gidiyorum," dedi. "Sonra Merion'da kendime bir ziyafet çekeceğim." Main Line'lılar hiç yemek yemez; ziyafet çekerler. "Bana katılmak ister misin?"

Myron, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

"Bekle bir saniye."

"Ne var?"

"Giyimin düzgün mü?"

Myron, "Her şeyim birbirine uygun," dedi. "İçeri alırlar mı dersin?"

"Vay, vaay, bu çok komikti Myron. Bunu bir yerlere yazmalıyım. Tabii gülmeyi keser kesmez. Buraya bir kalem koymayı planlıyordum. Ancak o kadar neşeliyim ki değerli

Jaguar'ımı bir sonraki telefon direğine vurup etrafına dolayabilirim. Heyhat, en azından kalbimdeki neşeyle birlikte göçüp gideceğim."

Win.

Myron, "Bir konu var," dedi.

Sessizlik yaşandı. Win bunu sürdürdü.

"Sana olan biteni akşam yemeğinde anlatacağım."

Win, "O ana kadar," dedi, "yapabileceğim tek şey kurgulanmış heyecanımı ve öngörülerimi bir yudum konyakla ıslatmak olacak."

Klik. Bundan çok hoşlanacaksın Win.

Myron daha bir mil yol almamıştı ki, cep telefonu tekrar çaldı. Yanıtladı.

Arayan Bucky'ydi. "Oğlanı kaçıran adam tekrar aradı."

Bölüm 4

Myron, "Ne dedi?" diye sordu.

Bucky, "Para istiyorlar," dedi.

"Ne kadar?"

"Bilmiyorum."

Myron'ın kafası karışmıştı. "Bilmiyorumla ne demek istiyorsunuz? Söylemediler mi?"

Yaşlı adam, "Hiç sanmıyorum," dedi.

Arkadan sesler geliyordu. Myron, "Neredesiniz?" diye sordu.

"Merion'dayım. Bak, telefonu Jack yanıtladı. Ve hâlâ şokta."

"Jack mi yanıtladı?"

"Evet."

Kafası daha da karışmıştı. "Oğlanı kaçıran adam Jack'i Merion'dayken mi aradı?"

"Evet. Lütfen Myron, hemen buraya gelebilir misin? Böylece açıklaması daha kolay olacak."

"Geliyorum."

Pejmürde motelden ayrılıp çevre yoluna çıktı, oradan da yeşilliklere yöneldi. Her yer yemyeşildi. Philadelphia banliyöleri gür çimenler, yüksek çalılar ve gölge yapan ağaçlarla doluydu. Burasının Philadelphia'nın kötü sokaklarına bu kadar yakın oluşu – en azından coğrafi açıdan – ne kadar da çarpıcıydı. Çoğu şehir gibi, Philadelphia'da da muazzam bir ırk ayrımı vardı. Myron, birkaç yıl önce, Eagles'ın maçlarından birini seyretmek için Win'le birlikte Veterans Stadyumu'na gidişlerini anımsadı. İtalyan, Polonyalı, Afrikan Amerikalı semtlerinden geçmişlerdi; sanki ortada bir tür gözle görülmez, her bir etnik yapıyı diğerinden ayıran güç alanı varmış gibiydi – yine, tıpkı *Star Trek*'teki gibi. Kardeşçe Sevgi Şehri, neredeyse Küçük Yugoslavya olarak adlandırılabilirdi.

Myron, Ardmore Caddesi'nden aşağı döndü. Merion yaklaşık bir mil uzaktaydı. Aklına Win geldi. Eski arkadaşı, bu olaya dahil olan kişinin anne tarafından kendisiyle bağlantısına nasıl bir tepki verecekti, merak etti.

Büyük olasılıkla pek olumlu yaklaşmayacaktı.

Arkadaşlık ettikleri onca sene boyunca, Myron Win'in annesinden bahsettiğine sadece tek bir kez şahit olmuştu.

Duke'daki üçüncü seneleriydi. Üniversitede oda arkadaşıydılar, vahşi bir okul derneği partisinden yeni dönmüşlerdi. Bira su gibi akmıştı. Myron insanların iyi içici olarak adlandırabilecekleri türden biri değildi. İki kadehten sonra genelde ekmek kızartıcısına Fransız öpücüğü vermeye çalışırken yakalanırdı. Bunun için atalarını suçluyordu – ailesi hiçbir zaman alkole yatkın olmamıştı.

Öte yandan Win damıtılmış Alman içkisiyle yetiştirilmiş gibi görünüyordu. Likör onu gerçekten de pek fazla etkilemiyordu. Ama o partide, alkollü meyve kokteyli sendelemesine sebep olmuş, yatakhane odalarının kapısını açmak için üç deneme yapmak zorunda kalmıştı.

Myron hemen yatağına kıvrılmıştı. Tavan saat yönünün tersine, ölüme meydan okurcasına hızlı bir şekilde dönüyordu. Gözlerini kapattı. Elleriyle yatağı sıkı sıkı kavradı ve büyük bir dehşet içerisinde tutundu. Yüzünde en ufak bir renk yoktu. Midesi deli gibi bulanıyordu. Myron ne zaman kusacağını merak etti ve bunun kısa süre içinde gerçekleşmesi için dua etti.

Ah, üniversitede kafa çekmenin büyüsü.

Bir süre ikisi de bir şey söylemedi. Myron Win'in uyuyup uyumadığını merak etti. Ya da belki de gitmişti. Gecede kaybolmuştu. Belki dönen yatağına yeterince sıkı tutunmamış ve merkezkaç kuvveti onu fırlatıp pencereden dışarı atmıştı.

Sonra Win'in sesi karanlığı delip geçti. "Şuna bir bak."

Bir el uzanıp Myron'ın göğsüne bir şey bıraktı. Myron risk alarak tek elini yataktan ayırdı. Buraya kadar her şey iyiydi. Bu her neyse, el yordamıyla aradı, buldu, görebileceği bir şekilde havaya kaldırdı. Dışarıdaki sokak lambası – kampus Noel ağacı gibi aydınlatılmıştı – içeriyi fotoğrafın rahatça görülebileceği kadarlık bir ışıkla aydınlatıyordu. Renk kumlu ve solgundu, ama Myron pahalı gibi görünen arabanın fotoğrafını yine de ayırt edebiliyordu.

Myron, "Bu Rolls-Royce mu?" diye sordu. Arabalardan hiç anlamıyordu.

Win, "Bir Bentley S Üç Kontinental Flying Spur," diye düzeltti. "1962 model. Tam bir klasik."

"Senin mi?"

"Evet."

Yatak yavaşça döndü.

Myron, "Nasıl satın aldın?" diye sordu.

"Annemi beceren bir adam hediye etti."

Son nokta. Win bundan sonra kapanmıştı. Ördüğü duvar sadece aşılmaz değil, aynı zamanda yaklaşılamazdı da, kara mayınları, bir hendek ve çok sayıda yüksek voltajlı elektrik teliyle doluydu. Takip eden on beş yıl boyunca Win annesinden bir daha hiç bahsetmemişti. Her sömestr yatakhaneye o paketler geldiğinde bile. Bugün doğum gününde Win'in ofisine paketler geldiğinde bile. On yıl önce onu bizzat gördüklerinde bile.

Koyu renk, ahşap levhada sadece MERION GOLF KULÜBÜ yazıyordu. Başka hiçbir şey yoktu. "Sadece Üyeler İçin," yoktu. "Seçiciyiz ve Sizi İstemiyoruz," yoktu. "Etnik Grup Üyeleri Hizmet Kapısını Kullansın," yoktu. Gereksizdi. Bunların hepsinin yapılmalarının gerekliliği zaten herkes tarafından biliniyordu.

Son Amerika Açık üçlüsü işlerini bir süre önce bitirmişti ve kalabalığın çoğunluğu dağılmıştı. Merion turnuva için sa-

dece on yedi bin kişiyi içinde barındırabiliyordu – ki bu çoğu golf sahasının yarı kapasitesinden azdı – ama park alanı hâlâ korkunçtu. İzleyicilerin büyük çoğunluğu Haverford Üniversitesi yakınlarına park etmeye zorlanmıştı. Servis araçları sürekli mekik dokuyordu.

Ağaçlarla çevrili otoyolun tepesinde, bir görevli ona durmasını işaret etti.

Myron, "Windsor Lockwood'la buluşmaya geldim," dedi.

Anında kabul gördü. Geçmesi işaret edildi.

Bucky, daha arabayı park etmeden ona yaklaştı. Yuvarlak suratın gerdanı şimdi, yanaklarına ıslak kum torbaları paketlenmiş gibi daha da kat kat olmuştu.

Myron, "Jack nerede?" diye sordu.

"Batı golf sahasında."

"Nerede?"

Yaşlı adam, boynunu tekrar uzatarak, "Merion'un iki golf sahası var," diye açıkladı. "Doğu, ki bu diğerinden daha çok bilinir ve batı. Amerika Açık boyunca, batı sahası golf antrenman alanı olarak kullanılır."

"Ve damadınız da orada, öyle mi?"

"Evet."

"Top mu kovalıyor."

"Tabii ki." Bucky ona baktı, şaşırmıştı. "Bunu her turdan sonra yaparsınız. Turdaki her golfçü bunu bilir. Siz basketbol oynadınız. Maçtan sonra atış antrenmanı yapmak istemez miydiniz?"

"Hayır."

"Pekâlâ, daha önce de söylediğim üzere, golf çok özel bir spordur. Oyuncular oyunlarını turun hemen ardından gözden geçirmek zorundadır. İyi oynamış olsalar bile. İyi vuruşlarına odaklanırlar, kötü vuruşlarında ise neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışırlar. Günü gözden geçirirler."

Myron, "Hı-hıı," dedi. "Şimdi bana çocuğu kaçıran şu adamdan bahsedin."

Bucky, "Sizi Jack'e götüreceğim," dedi. "Bu taraftan."

On sekizinci golf yolunun karşısına yürüdüler, sonra da on altıyı takip ettiler. Havada yeni kesilmiş çimen ve polen kokusu vardı. Doğu Kıyısı açısından poleni çok zengin bir sene olmuştu; bölgedeki alerji uzmanları insanları sık sık uyarıyordu.

Bucky kafasını salladı. "Şu kabaca biçilmiş çimenlere bak," dedi. "İmkânsız."

Uzun çimeni işaret etti. Myron'ın adamın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu, dolayısıyla başını sallayarak onaylayıp yürümeye devam etti.

Bucky, "Lanet olası Birleşik Devletler Golf Federasyonu bu golf sahasının inanılmaz derecede zor olmasını istiyor," diye yüksek perdeden konuşmaya devam etti. "Dolayısıyla buradaki bitki örtüsünü bilerek bu kadar kaba bırakıyorlar. Tıpkı bir pirinç tarlasında oynar gibi, Tanrı aşkına. Sonra çimenleri o kadar kısa kesiyorlar ki, golfçüler kendilerini hokey sahasındaymış gibi hissediyor."

Myron sessiz kaldı. İki adam yürümeye devam etti.

Bucky, "Bu şu ünlü taşlık parkur deliklerinden biri," dedi. Artık daha sakindi.

"Hı-hıı." Adam gevezelik edip duruyordu. İnsanlar gerginken böyle davranır.

Bucky, Sistine Mabedi'ndeki tur rehberiymiş gibi görünmemeye çalışarak, "İlk inşaatçılar on altı, on yedi ve on sekize eriştiklerinde," diye sözlerine devam etti, "bir taşocağıyla karşılaşmışlar. Pes etmektense, toprağı sabanla sürmüşler ve ocağı da sahaya dahil etmişler."

Myron yumuşak bir ses tonuyla, "Tanrım," dedi, "o günlerde ne kadar da cesurmuşlar."

Bazıları gerginken saçmalar durur. Bazıları ise alaycı bir hal alır.

"T" ayrıma geldiler ve sağa döndüler, Golf House Yolu boyunca yürüdüler. Son grup oyunlarını bir saatten daha uzun süre önce bitirmiş olsa da, burada hâlâ en azından bir düzine golfçü topa vurmaya devam ediyordu. Golf egzersiz alanı. Evet, profesyonel golfçüler toplara burada vuruyordu – geniş bir ahşap, demir ve büyük sopa diziniyle, ayrıca Bertha ve Cathy olarak adlandırdıkları savaş başlıklarıyla çalışıyorlardı – ama bu olan bitenin sadece bir kısmıydı. Sahayı turlayan çoğu profesyonel, alanı golf takımlarını taşıyan yardımcılarıyla çeşitli stratejiler denemek, sponsorlarıyla ekipmanların kontrollerini yapmak, iletişim kurmak, diğer golfçülerle kaynaşmak ve sosyalleşmek, sigara içmek (profesyonellerin zincirleme sigara dumanları şaşırtıcı derecede fazlaydı), hatta temsilcilerle konuşmak için kullanıyorlardı.

Golf camiasında, golf egzersiz alanı ofis olarak adlandırılıyordu.

Myron, Greg Norman ile Nick Faldo'yu tanıdı. Aynı zamanda Tad Crispin'i –ki bu alana yeni katılan çocuktu, geleceğin Jack Nicklaus'u olarak anılıyordu, de fark etti; diğer bir deyişle, rüya müşteri. Oğlan yirmi üç yaşındaydı, iyi görünümlü ve sessizdi. Kendisiyle eşdeğer derecede çekici, orada olmaktan mutlu bir kadınla nişanlanmıştı. Onun da henüz bir temsilcisi yoktu. Myron ağzının suyunun aktığını belli etmemeye çalıştı. Hey, bu da diğeri gibi bir insan. Myron ise bir spor temsilcisiydi. Onu rahat bırak.

Myron, "Jack nerede?" diye sordu.

Bucky, "Bu taraftan," dedi. "Tek başına çalışmak istedi."

"Oğlanı kaçıran adam ona nasıl ulaştı?"

"Merion'u aradı ve acil bir durum olduğunu söyledi."

"Ve bu da işe yaradı, öyle mi?"

Bucky yavaşça, "Evet," dedi. "Aslında telefondaki Chad'di. Kendisini Jack'in oğlu olarak tanıttı."

İlginç. "Arama ne zaman yapıldı?"

"Sizi aramadan belki on dakika kadar önce." Bucky durdu, sonra çenesiyle işaret etti. "İşte."

Jack Coldren biraz şişman ve göbekliydi, Ama kolları Temel Reis'inkini andırıyordu. Saçları, gün boyunca güzelce sakladığı kel noktaları göz önüne sererek rüzgârla uçuştu. Topa ahşap sopayla, sıra dışı bir öfkeyle vurdu. Bazılarına bu çok garip görünebilirdi. Oğlunun kaybolduğunu yeni öğ-

renmiş, dışarı çıkmış, golf toplarına vurmaya başlamıştı. Ama Myron onu anlıyordu. Toplara vurmak rahatlatıcıydı. Myron kendini stresli hissettiğinde, hemen evin girişine çıkar ve basket atardı. Hepimizin başvurduğu bir yöntemi var. Bazılarımız içer. Bazılarımız uyuşturucu kullanır. Bazılarımız uzun bir yolculuğa çıkmaktan ya da bilgisayar oyunu oynamaktan hoşlanır. Win gevşemeye ihtiyaç duyduğunda kendi seks kasetlerini seyreder. Ama o Win.

Myron, "Yanındaki de kim?" diye sordu.

Bucky, "Diane Hoffman," dedi. "Jack'in golf takımlarını taşıyan yardımcısı."

Myron, erkek profesyonel yarışmalarında kadın yardımcı kullanmanın hiç de sıra dışı bir durum olmadığını biliyordu. Bu görevde kendi eşlerini kullanan oyuncular bile vardı. Böylece tasarruf ediyorlardı. "Kadının olan bitenden haberi var mı?"

"Evet. Telefon geldiğinde Diane de oradaydı. Onlar birbirlerine oldukça yakınlar."

"Linda'ya söylediniz mi?"

Bucky başıyla onayladı. "Onu hemen aradım. Siz onlarla kendiniz tanışabilir misiniz? Eve gidip kızıma bir göz atmak istiyorum."

"Sorun değil."

"Başka bir şey olursa, sizi nasıl bulabilirim?"

"Beni cep telefonumdan arayın."

Bucky'nin nefesi kesilir gibi oldu. "Merion'da cep telefonu kullanmak yasaktır." Sanki dini bir emirmiş gibi.

Myron, "Ben çılgınlıktan hoşlanırım," dedi. "Cepten arayın."

Myron ikiliye yaklaştı. Diane bacaklarını omuz genişliğinde açmış dikiliyordu, kolları göğsünde kavuşturulmuştu, ciddi bir yüz ifadesiyle Coldren'in yaptığı gerilme hareketini seyretti. Dudakları arasındaki bir sigara neredeyse dikey konumda sallanmaktaydı. Myron'a bakmadı bile. Jack Coldren bedenini yay şekline soktu ve ardından tıpkı boşalmış bir yay gibi aniden sopasını savurdu. Top büyük bir hızla uzak yamaçlara doğru yol aldı.

Jack Coldren döndü, Myron'a baktı, gülümsedi, başıyla selamladı. "Siz Myron Bolitar'sınız, değil mi?"

"Doğru."

Myron'ın elini sıktı. Diane Hoffman oyuncusunun her bir hareketini incelemeye devam etti, sanki tokalaşmasında bir kusur fark etmişçesine kaşlarını çattı. Jack, "Bize yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim," dedi.

Şimdi karşı karşıyayken – birbirlerinden birkaç metreden uzak değillerdi - Myron adamın suratındaki perişanlığı görebildi. On sekizinci deliğe yaptığı golf vuruşunun ardından yaşadığı zafer sarhoşluğu, suratında beliren çok daha solgun ve sağlıksız bir ifadeyle sonlanmıştı. Gözlerine, biraz önce midesine beklenmedik yumruk yiyen bir adamın ne olduğunu anlamaya çalışan şaşkın bakışları yerleşmişti.

Jack, "Yakın geçmişte geri dönüş yapmayı denediniz," dedi. "New Jersey'le."

Myron başını sallayarak onayladı.

"Sizi haberlerde gördüm. Onca senenin ardından ciddi bir hareket."

Oyalama taktiği. Nasıl başlayacağından emin değil. Myron yardımcı olmaya karar verdi. "Bana şu telefon görüşmesinden bahsedin."

Jack Coldren'in gözleri engin yeşilliği şöyle bir taradı. "Bunun güvenli olduğundan emin misiniz?" diye sordu. "Telefondaki adam polisi işe karıştırmamamı söyledi. Normal, hiçbir şey yokmuş gibi hareket edecekmişim."

Myron, "Ben müşteri arayan bir temsilciyim," dedi. "Benimle konuşmanızda daha doğal bir şey olamaz."

Coldren bu konuyu kısa bir an düşündü, sonra da başını sallayarak onayladı. Diane Hoffman'ı hâlâ tanıştırmamıştı. Hoffman da bunu hiç sorun ediyor gibi görünmüyordu. Yaklaşık on metre uzakta kaldı, kaya gibi hareketsizdi. Gözlerini şüpheyle kısmıştı, suratı buruşuktu. Sigarasının külü artık inanılmaz derecede uzundu, neredeyse yerçekimine karşı koyuyordu. Kafasında bir şapka ve üzerinde de bir atletin gece giydiği fosforlu yeleklere benzeyen, golf yardımcılarının kullandıkları şu yeleklerden vardı.

"Kulüp başkanı gelip oğlumdan acil bir telefon olduğunu söyledi. Ben de kulüp binasına gidip telefonu açtım."

Aniden durup gözlerini birkaç kez kırptı. Nefesi daha da ağırlaştı. Üzerinde vücuduna sıkı sıkı oturan, sarı, V yakalı bir golf gömleği vardı. Aldığı her nefesle vücudunun pamuklu kumaşın altında genişleyip daraldığı rahatça görülebiliyordu. Myron bekledi.

Sonunda adam, "Arayan Chad'di," dedi. "Söyleyebildiği tek şey 'Baba' oldu, sonra biri telefonu hızla elinden kaptı. Ardından kalın sesli bir adam konuşmaya başladı."

Myron, "Ne kadar kalın?" diye sordu.

"Anlayamadım?"

"Ses ne kadar kalındı?"

"Çok."

"Size komik geldi mi? Yani biraz robotik filan?"

"Şimdi siz bahsedince düşündüm de, evet, geldi."

Myron, elektronik dönüşüm, diye düşündü. Bu makineler Barry White'ın sesini dört yaşındaki bir kızınkine dönüştürebilir. Ya da tam tersi. Elde edilmeleri zor değildir. Günümüzde Radio Shack bile bunlardan satıyor. Oğlanı kaçıran ya da kaçıranlar kadın veya erkek olabilirler. Linda ve Jack Coldren'in betimledikleri "erkek sesi" birbirleriyle alakasızdı. "Ne dedi?"

"Oğlum elindeymiş. Polisi ya da buna benzer başka birilerini aramam durumunda bedelini Chad'in ödeyeceğini söyledi. Sürekli beni gözleyecek birinin olacağını belirtti." Jack Coldren sözlerini etrafı bir kez daha kolaçan ederek noktaladı. Her ne kadar Greg Norman el sallayıp gülümseyerek onları başparmağıyla selamlasa da, çevrede gizli gizli dolaşan kimse yoktu. İyi günler dostum.

Myron, "Başka?" diye sordu.

Coldren, "Para istediğini söyledi," dedi.

"Ne kadar?"

"Sadece çok demekle yetindi. Ne kadar olacağından

emin değildi ama yine de buna hazırlanmamı söyledi. Tekrar arayacakmış."

Myron yüzünü buruşturdu. "Ama size meblağı söylemedi, öyle mi?"

"Hayır. Sadece çok olacağını söyledi."

"Ve siz de buna hazırlıklı olacaksınız."

"Doğru."

Bu hiç de mantıklı değildi. Çocuğu kaçıran ve ne kadar fidye kopartacağından emin olmayan biri mi? "Açık sözlü olabilir miyim Jack?"

Coldren olduğu yerde biraz daha dikleşti, gömleği bedenini sarmalıyordu. Onu çocuksu ve yakışıklı olarak tanımlamak mümkündü. Suratı iriydi, yumuşacık, uysal hatlar taşıyordu ve hiç de tehditkâr değildi. "Sakın konuyu bana kötü şeyleri saklayarak aktarmayın," dedi. "Gerçeği duymak istiyorum."

"Bu bir oyun olabilir mi?"

Jack, Diane Hoffman'a hızlı bir bakış attı. Kadın hafifçe hareketlendi. Bu bir baş sallama olabilirdi. Jack tekrar Myron'a döndü. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Tüm bunların arkasında Chad olabilir mi?"

Nispeten daha uzun olan saçları, ters yönden gelen rüzgârla havalanıp gözlerinin üzerine düştü. Jack bunları parmaklarıyla geriye doğru iteledi. Yüzüne bir ifade yerleşti. Bu belki de bir gevşeyişti. Linda Coldren'in tam aksine, bu düşünce onu savunmacı bir tutuma sevk etmemişti. Olasılığı ölçüp biçiyor ya da belki de sadece oğlu için güvenlik anla-

mına gelen bu seçeneğe sıkı sıkı tutunuyordu.

Coldren, "İki farklı ses vardı," dedi. "Yani, telefonda."

"Bir ses dönüşüm cihazı olabilir." Myron bunun nasıl bir şey olduğunu açıkladı.

Bir bilinmezlik daha. Coldren'in suratı buruştu. "Gerçekten bilmiyorum."

"Sizce Chad böyle bir şey yapmış olabilir mi?"

Coldren, "Hayır," diye yanıtladı. "Kim çocuğunun böyle bir şey yapabileceğini düşünür ki? Burada, ne kadar zor da olsa, objektif kalmaya çalışıyorum. Oğlum böyle bir şey yapmış olabilir mi? Tabii ki hayır. Ama şunu yinelemeliyim ki, öyle olduğu ortaya çıkarsa çocuğu konusunda aldanan tek ebeveyn ben olmazdım; öyle değil mi?"

Myron, öyle olsun, diye düşündü. "Chad hiç evden kaçmış mıydı?"

"Hayır."

"Ailenizde bir sorun var mı? Onun böyle bir şey yapmasına sebep olabilecek bir şey?"

"Yani kendi kendini kaçırtması gibi mi?"

Myron, "Bu kadar uç noktada bir şey olmayabilir," dedi. "Belki de sizin ya da karınızın yaptığı bir şeye kızmıştır."

Jack, "Hayır," dedi. Sesi aniden şiddetini yitirdi. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor." Kafasını kaldırıp baktı. Güneş alçalmıştı ve artık o kadar güçlü değildi ama adam hâlâ Myron'a gözleri kısık bakıyor, elinin kenarı gözlerini gölgeleyen bir selamlamayla alnında duruyordu. Bu poz Myron'a, Chad'in evde gördüğü fotoğrafını anımsattı.

Jack, "Aklınızdan geçen bir şeyler var, öyle değil mi Myron?" dedi.

"Pek sayılmaz."

Coldren, "Yine de ne düşündüğünüzü duymak isterim," dedi.

"Bu turnuvayı kazanmayı ne kadar istiyorsun Jack?"

Coldren yarım ağızla gülümsedi. "Siz de sporcuydunuz Myron. Ne kadar istediğimi biliyor olmalısınız."

Myron, "Evet," dedi. "Biliyorum."

"O zaman, vurgulamak istediğiniz şey nedir?"

"Oğlunuz bir sporcu. Bunu büyük olasılıkla o da biliyordur."

Coldren, "Evet," dedi. "Hâlâ ne demek istediğinizi anlamaya çalışıyorum."

Myron, "Eğer biri sizin canınızı yakmak isteseydi," dedi, "Amerika Açık'ı kazanmanızı engellemekten daha iyi bir şey bulabilir miydi?"

Jack Coldren'in gözleri tekrar şaşkınlıktan yumruk yemişçesine fal taşı gibi açıldı. Geriye bir adım attı.

Myron hemen, "Sadece farz ediyorum," diye ekledi. "Bunu oğlunuzun yaptığını söylemiyorum..."

Jack Coldren, "Ama her olasılığı göz önüne almanız lazım," diye cümleyi onun yerine bitirdi.

"Evet."

Coldren kendine geldi ancak bu biraz zaman aldı. "Söylediklerin doğru olsa bile, bunu yapanın Chad olması şart değil. Başka biri de yapmış olabilir." Tekrar yardımcısına göz

attı. Bakışlarını ondan ayırmaksızın, "Bu ilk olmazdı," dedi.

"Ne demek istediniz?"

Jack Coldren hemen karşılık vermedi. İkisine de sırtını dönüp topları fırlattığı yöne doğru kısık gözlerle baktı. Görülecek hiçbir şey yoktu. Sırtını Myron'a vermişti. "Amerika Açık'ı uzun yıllar önce kaybettiğimi büyük olasılıkla biliyorsunuzdur."

"Evet."

Üzerinde durmadı.

Myron, "O günlerde de mi bir şey olmuştu?" diye sordu.

Jack Coldren yavaşça, "Belki de," dedi. "Artık bilmiyorum. Önemli nokta şu ki, dışarıda benimle uğraşan biri olabilir. Bunun oğlum olması şart değil."

Myron, "Belki," diyerek hemfikir oldu. Chad'in Coldren'in liderliğinden önce ortadan kaybolduğunu göz önüne alarak, bu olasılığı çoktan sildiği gerçeğini onunla paylaşmadı. Bu konuya şu anda girmenin bir anlamı yoktu.

Coldren tekrar Myron'a döndü. "Bucky ATM kartıyla ilgili bir şeylerden bahsetti," dedi.

"Oğlunuzun ATM kartı dün gece kullanılmış. Porter Sokağı'nda."

Adamın suratından garip bir ifade geçti. Bu pek uzun sürmedi. Bir aydınlanma ve ardından da sönüş. "Porter Sokağı'nda mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Güney Philadelphia, Porter Sokağı'ndaki First Philadelphia Bankası'nda."

Sessizlik yaşandı.

"Şehrin o kısmını biliyor musunuz?"

Coldren, "Hayır," dedi. Yardımcısına baktı. Diane Hoffman bir heykel gibi ifadesiz dikilmeye devam etti. Kolları hâlâ göğsüne kavuşturulmuş duruyordu. Ayakları omuz hizasında açıktı. Kül sonunda yok olmuştu.

"Emin misiniz?"

"Tabii eminim."

Myron, "Bugün oraya gittim," dedi.

Jack'in suratı ifadesizdi. "Bir şey öğrendiniz mi?"

"Hayır."

Sessizlik.

Jack Coldren arkasını işaret etti. "Konuşurken birkaç vuruş daha yapmamda sizce bir sakınca var mı?"

"Kesinlikle hayır."

Eldivenlerini giydi. "Sizce yarın maça çıkmalı mıyım?"

Myron, "Bu size kalmış," dedi. "Çocuğu kaçıran kişi doğal davranmanızı söyledi. Maça çıkmamanız kesinlikle şüphe çeker."

Coldren topu yerleştirmek için eğildi. "Size bir şey sorabilir miyim Myron?"

"Tabii."

"Basketbol oynadığınız dönemde, kazanmak sizin için ne kadar önemliydi?"

Garip bir soru. "Çok."

Jack, sanki bu yanıtı işitmeyi bekliyormuşçasına kafasını salladı. "Bir sene NCAA Şampiyonası'nı kazandınız, öyle değil mi?"

"Evet."

Coldren kafasını salladı. "Büyük bir şey olmalı."

Myron yanıtlamadı.

Jack Coldren sopasını kaldırdı, parmaklarını sapın etrafına bir güzel doladı. Sonra topla hiza aldı. Yine şu esnek, kıvrıl ve bırak hareketi. Myron topun havada süzülüp uzaklaşmasını seyretti. Kısa süreliğine kimse konuşmadı. Sadece uzağa bakıp güneşin son ışınlarıyla gökyüzünü mora boyamasını seyrettiler.

Coldren sonunda konuştuğunda sesi kısıktı. "Korkunç bir şey işitmek ister misiniz?"

Myron ona iyice yaklaştı. Coldren'in gözleri ıslaktı.

Coldren, "Bu turnuvayı kazanmayı hâlâ istiyorum," dedi. Myron'a baktı. Yüzündeki acı o kadar netti ki, Myron neredeyse uzanıp adamı kucaklayacaktı. Adamın geçmişinin yansımasını gözlerinden görebileceğini zannetti. Neler olabileceğini düşünerek geçirilen ve yıllar süren azabı, tam fırsatı yakalamışken karşılaşılan bu fidyecilik olayını, ardından da bu fırsatın aniden kendisinden koparılıp alınışını.

Coldren, "Böyle bir anda, hâlâ kazanmayı düşünen bir adam nasıl bir insandır?" diye sordu.

Myron hiçbir şey söylemedi. Sorunun yanıtını bilmiyordu. Ya da belki de biliyor olmaktan korktu.

Bölüm 5

Merion'un kulüp binası, siyah panjurlu, genişletilmiş beyaz bir çiftlik eviydi. Tek renk farkı, ünlü arka verandaya gölge yapan yeşil tentelerden kaynaklanıyordu. Bu renk, binayı çevreleyen golf sahasının yeşilliğinde boğulmuştu. Ülkenin en müstesna kulüplerinden biri olan bu yerde insan çok daha hayranlık uyandıran ya da göz korkutan bir şey görmeyi umuyordu. Oysa etrafta gözlemlenen basitlik "Biz Merion'uz. Daha fazlasına ihtiyacımız yok," der gibiydi.

Myron profesyonellere satış yapan dükkânın önünden geçti. Golf çantaları metal bir ayaklığa sıra sıra dizilmişti. Erkeklerin soyunma odası sağındaydı. Bronz bir levhada, Merion'un tarihi bir kent simgesi olarak tasarlandığı yazmaktaydı. İlan panosunda üyelerin handikapları listelenmişti. Myron Win'i ararken isimlere hızla göz gezdirdi. Üç handikaplı vardı. Myron golften pek anlamıyor ancak bu sporun lanet derecede güzel olduğunu biliyordu.

Verandanın zemini taş kaplıydı ve burada yaklaşık iki düzine masa vardı. Efsanevi yemek alanı ilk golf pimine te-

peden bakmanın ötesinde bir özelliğe sahipti - aslına bakılırsa hemen onun üzerine yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Buradan, üyeler golfçülerin yaptıkları atışları tıpkı Romalı senatörlerin Colosseum'daki gibi deneyimli bakışlarla seyrediyorlardı. Güçlü işadamları ve cemaat liderleri yüz yıllık böylesi bir detaylı inceleme altında sık sık ufalanıyorlardı. Profesyoneller dahi dokunulmaz değildi – verandanın lokantası Amerika Açık boyunca açıktı. Jack Nicklaus, Arnold Palmer, Ben Hogan, Bobby Jones ve Sam Snead'in hepsi küçük restoran gürültülerine maruz kalmıştı, bardakların ve çatal bıçağın çıkarttığı şıngırtı, golfün sessiz kalabalığı ve mesafeli tezahüratlarıyla ahenksiz kalıyordu.

Veranda üyelerle doluydu. Çoğu erkekti – yaşlıca, kırmızı suratlı ve besililerdi. Üzerlerinde farklı armalar taşıyan mavi ya da yeşil blazer ceketler vardı. Kravatları parlak ve genelde çizgiliydi. Çoğunun kafasında beyaz ya da sarı şapka vardı. Sarkık şapkalar. Ve Win, Myron'ın "giyimi" konusunda endişelenmişti, öyle mi?

Myron, altı sandalyeli köşe masada oturan Win'i fark etti. Tek başınaydı. Yüz ifadesi hem buz gibi hem de ciddiydi, vücudu tamamen rahattı. Avını sabırla bekleyen bir dağ aslanı. İnsanlar sarı saçlarının ve aristokrat görünümünün Win'in en önemli özelliği olduğunu düşünebilirdi. Birçok açıdan, gerçekten de öyleydi; daha da çok sayıda açıdan ise onun tarzı, markasıydılar. Görünümüne genel anlamda kibir, aileden gelen servet ve elitizm sinmişti. Çoğu insan bu özelliklere iyi bir tepki göstermezdi. İnsanlar Win'e baktıklarında

içlerinde insanı öfkeyle dolduran özel bir düşmanlık köpürüverirdi. Böyle bir adama baktığınızda ondan nefret ederdiniz. Win buna alışkındı. Kişiyi sadece görüntüsüyle yargılayanlar onu ilgilendirmiyordu. Bu tür kimseler genelde şaşkınlığa uğrardı.

Myron eski arkadaşını selamladı ve oturdu.

Win, "Bir şey içmek ister misin?" dedi.

"Tabii."

Win, "Eğer Yoo-Hoo istersen," dedi, "seni gözünden vururum."

Myron başını sallayarak, "Tam gözümden," diye tekrarladı. "Bu kadar net."

Yüz yaşında olması muhtemel bir garson geldi. Üzerinde yeşil bir ceket ve pantolon vardı – Myron, yeşil giyinmiş, şeklinde yorum yaptı, ki verilen hizmet de meşhur ortamla uyumlu olsun. Ama işe yaramamış. Yaşlı garson Riddler'ın büyükbabası gibi görünüyordu. Win, "Henry," dedi, "bana bir buzlu çay."

Myron'ın "Bir Colt .45, Billy Dee'ninkinden olsun," diyecekti ki vazgeçti. "Ben de aynısından alacağım."

"Çok güzel Bay Lockwood."

Henry uzaklaştı. Win Myron'a baktı. "Pekâlâ, anlat bakalım."

Myron, "Bir adam kaçırma olayı var," dedi.

Win tek kaşını kaldırdı.

"Oyunculardan birinin oğlu kayıp. Ebeveynler iki telefon aldı." Myron Win'e hızlıca konuyu özetledi. Win hiç ko-

nuşmadan dinledi.

Myron sözlerini bitirince, Win, "Bir şey unuttun," dedi.

"Neymiş o?"

"Oyuncunun adı."

Myron ses tonunu sabit tuttu. "Jack Coldren."

Win'in suratı hiçbir şey ele vermedi ancak Myron yine de kalbinin hemen altında soğuk ve ani bir darbe hissetti.

Win, "Yani Linda'yla tanıştın," dedi.

"Evet."

"Ve onun akrabam olduğunu biliyorsun."

"Evet."

"O zaman yardımcı olmayacağımı da biliyorsundur."

"Hayır, bilmiyorum."

Win arkasına yaslandı, parmaklarını birleştirerek bir kubbe yaptı. "O zaman bunu şimdi fark etmişsindir."

Myron, "Şu anda bir çocuk ciddi tehlike altında olabilir," dedi. "Yardımcı olmalıyız."

Win, "Hayır," dedi. "Olmam gerekmiyor."

"Davayı bırakmamı mı istiyorsun?"

Win, "Bu senin takdirin," dedi.

Myron, "Bırakmamı mı istiyorsun?" diye tekrarladı.

Buzlu çaylar geldi. Win küçük bir yudum aldı. Gözlerini uzaklara dikip işaretparmağıyla çenesine vurdu. Bu, konuşmanın sonlandırıldığını gösteren işaretti. Myron diretmemesi gerektiğinin farkındaydı.

Myron, "Bo sandalyeler kimler için?" diye sordu.

"Seri başlarından birinin peşindeyim."

"Yeni bir müşteri mi?"

"Benim açımdan neredeyse kesinleşti. Senin açındansa, ancak uzak bir olasılık."

"Kim?"

"Tad Crispin."

Myron'ın ağzı açık kaldı. "Tad Crispin'le akşam yemeği mi yiyeceğiz?"

"Aynı zamanda eski arkadaşımız Norman Zuckerman ve oldukça çekici son genç kız arkadaşıyla birlikte."

Norm Zuckerman, Zoom'un, ülkedeki en büyük spor giyim şirketlerinden birinin sahibiydi. Aynı zamanda Myron'ın en gözde arkadaşlarındandı. "Crispin'e nasıl ulaştın? Onun kendi kendini temsil ettiğini işitmiştim."

Win, "Doğru," dedi, "ama yine de bir mali danışmanının olmasını istiyor." Henüz otuzlu yaşlarının ortalarında olan Win, çoktan bir Wall Street efsanesi halini almıştı. Win'le iletişime geçmek mantıklıydı. "Aslına bakılırsa, Crispin oldukça kurnaz bir adam," diye sözlerine devam etti. "Ne yazık ki, temsilcilerin tümünün hırsız olduğuna inanıyor. Onların fahişelerinkine yakın bir ahlak taşıdıklarını düşünüyor."

"Bunu o mu söyledi? Yani şu fahişelerin ahlakı terimini?"

"Hayır, bunu ben uydurdum." Win gülümsedi. "Ama oldukça güzel bir şey çıktı ortaya, değil mi?"

Myron kafasını salladı. "Hayır."

"Her neyse, Zoom çalışanları tıpkı küçük bir süs köpeği gibi onun kuyruğundan ayrılmıyorlar. Yeni erkek golf sopa

ve giysi serisini genç Bay Crispin'in sırtında tanıtıyorlar."

Tad Crispin ikinci sırada, Jack Coldren'in en büyük takipçisiydi. Myron, Zoom'un Coldren'in önlerini kesiyor olmasından ne kadar memnun olduğunu düşünmeden edemedi. Büyük olasılıkla hiç, yorumunda bulundu.

Myron, "Jack Coldren'in gösterdiği iyi performans hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Şaşırdın mı?"

Win omuz silkti. "Kazanmak Jack açısından her zaman önemliydi."

"Onu uzun süredir mi tanıyorsun?"

Gözleri ifadesizdi. "Evet."

"Çaylaklığında, o maçı kaybettiğinde de onu tanıyor muydun?"

"Evet."

Myron yılları hesapladı. Win o günlerde ilkokulda olmalıydı. "Jack Coldren o zaman da birinin kendisini sabote ettiğini düşündüğünün ipuçlarını verdi."

Win homurdandı. "Boş laf," dedi.

"Boş laf mı?"

"Olanları hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Win, "Coldren takımlarını taşıyan yardımcısının kendisine on altıncı delikte yanlış sopa verdiğini iddia ediyor," dedi. "Altı demiri istemiş ama yardımcısı ona sekizi vermiş. Yaptığı vuruş kısa düşmüş. Daha net söylemek gerekirse, kayalık tuzaklardan tekine girmiş. Bir daha da kendine gelemedi."

"Yardımcısı hatayı kabullendi mi?"

"Bildiğim kadarıyla bu konuda hiç yorum yapmadı."

"Jack ne yaptı?"

"Onu kovdu."

Myron bu dedikodu üzerine düşündü. "Bu yardımcı şimdi nerede?"

Win, "En ufak bir fikrim yok," dedi. "O günlerde genç bir adam değildi ve olaylar yaşanalı yirmi yılı geçti."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Hayır. Ve bu sohbet şu anda resmen sonlandı."

Henüz Myron sebebini soramadan gözlerini bir çift el kapattı. Tanıdık bir ses, "Bil bakalım ben kimim?" dedi. "Sana biraz ipucu vereyim; zekiyim, iyi görünümlüyüm ve oldukça yetenekliyim."

Myron, "Vay canına," dedi, "Bu ipucundan önce senin Norm Zuckerman olduğunu düşünebilirdim."

"Ya ipuçlarının ardından?"

Myron omuz silkti. "Eğer 'her yaştan kadın bana delicesine tapar'ı da eklersen, bu benim diyeceğim."

Norman Zuckerman içtenlikle güldü. Eğilip Myron'ın yanağına yüksek sesle kocaman bir öpücük kondurdu. "Ne haber koca çatlak?"

"İyiyim Norm. Ya sen?"

"Yeni Coupe de Ville'deki Superfly'dan daha muhteşemim."

Zuckerman Win'i samimi bir tokalaşmayla selamladı. Salondakiler hoşnutsuz bir tavırla baktı. Bu bakışlar Norman

Zuckerman'ı sakinleştirmedi. Myron bu adamdan hoşlanıyordu. Bu hissin nedeni sergilenen davranıştan kaynaklanıyordu. İçtendi. Norm'un etrafındaki şeylere gösterdiği haz bulaşıcıydı. O saf bir enerjiydi; kendinizi gözden geçirmemizi sağlayıp daha iyisini yapabilirdim diye düşündürten türden bir insan.

Norm hemen arkasında dikilen genç kadını öne doğru aldı. "İzninizle size Esme Fong'u tanıştırayım," dedi. "Pazarlama başkan yardımcılarımdan. Yeni golf çizgisinden sorumlu. Zeki. Bu kadın kesinlikle zeki."

Çekici genç kız. Myron, yirmili yaşlarının başı ile ortası arasında, diye bir tahminde bulundu. Esme Fong Asyalıydı, belki biraz Kafkas izi de taşıyordu. Badem gözlü, minyon yapılıydı. Saçları uzun ve ipeksiydi, siyahtı ve üzerine toprak tonlarında meç atılmıştı. Üzerinde bej renkli bir takım elbise ile beyaz çorap vardı. Esme başıyla selam verip onlara daha da yaklaştı. Kadının yüzünde çekici olduğu için ciddiye alınmayacağından korkan birinin ciddi ifadesi vardı.

Elini uzattı. Kesin bir şekilde, "Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Bolitar," dedi. "Bay Lockwood."

Zuckerman, "Sıkı tokalaşıyor, öyle değil mi?" diye sordu. Ardından kıza döndü: "Şu *bay*lar da ne demek oluyor öyle? Bunlar Myron ve Win. Açık söylemek gerekirse ikisi de aileden. Tamam, Win benim ailemden olamayacak kadar Yahudilikten uzak. Yani, benimkilerin çoğunluğu bir kargo gemisine atlayıp çarın Yahudi kıyımından kaçarken, onun ataları *Mayflower*'la buraya gelmiş. Ama yine de biz bir aileyiz,

öyle değil mi Win?"

Win, "Kesinlikle," dedi.

"Otur artık Esme. Ciddiyetinle beni iyice geriyorsun. Gülümsemeye çalış, tamam mı?" Zuckerman dişlerini işaret ederek ona nasıl gülümseyeceğini gösterdi. Sonra Myron'a dönüp kollarını iki yana açtı. "Doğru söyle Myron. Nasıl görünüyorum?"

Norman altmışının üzerindeydi. Adamın kişiliğine uyan alışılageldik kaba giysileri, Myron'ın o gün gördüklerinin ardından hiç de göze çarpmıyordu. Teni koyu renkli ve pütürlüydü; gözleri siyah halkalar içerisinde çukura kaçmıştı; yüz hatları klasik Semitizm'le doluydu; sakalı ve saçı inanılmaz derecede uzun ve bakımsızdı.

Myron, "Tıpkı Chicago Seven duruşmasındaki Jerry Rubin gibisin," dedi.

Norm, "Tam da öyle görünmek istiyorum," dedi. "Geçmişten gelmiş. Açıkgöz. Kendini beğenmiş. Günümüzde revaçta olan şeyler bunlar."

Myron, "Tad Crispin'in görünümünü kesinlikle tasvir etmiyor," dedi.

"Gerçek dünyadan bahsediyorum, golften değil. Golfçülerin açıkgözlülükten ya da çalımdan haberleri dahi olmaz. Hasidim'ler değişime golfçülerden daha fazla açıktır, ne dediğimi anlıyor musun? Sana bir örnek vereceğim: Dennis Romdan iyi bir golfçü değil. Golfçüler ne ister, bilir misin? Spor pazarının başlangıcından bu yana istediklerinin aynısını: Arnold Palmer. İşte istedikleri budur. Palmer'ı istediler,

sonra Nicklaus'u, sonra da Watson'u – hep iyi eski oğlanlar." Parmağıyla Esme Fong'u işaret etti. "Crispin'i imza altına alan o. O onun erkek arkadaşı."

Myron kıza baktı. "Güzel bir eşleşme olmuş," dedi.

Esme, "Teşekkürler," diye yanıtladı.

Zuckerman, "Eşleşmenin ne kadar güzel olduğunu göreceğiz," dedi. "Zoom golf dünyasına çok büyük bir adımla dalıyor. Muhteşem. Kocaman."

Myron, "Müthiş," dedi.

Win, "Dev gibi," diye ekledi.

"Çok büyük."

"Devasa."

Win gülümsedi. "Muazzam," dedi.

Myron, "Oooo," dedi. "İşte bu iyiydi."

Zuckerman kafasını salladı. "Siz Curly'siz Three Stooges'dan daha komiksiniz. Her neyse, bu büyük bir kampanya. Esme bunu benim adıma yürütüyor. Erkek ve kadın giysileri bir arada. Elimizde sadece Crispin yok, Esme dünyanın bir numaralı golfçüsünü de işin içine kattı."

Myron, "Linda Coldren mi?" diye sordu.

"Vay be!" Norm ellerini bir kez birbirine vurdu. "Yahudi basketbol oyuncusu golften de anlıyor! Bu arada Myron, bu soydan biri için *Bolitar* soyadı nereden geliyor?"

Myron, "Uzun hikâye," dedi.

"İyi, ben de çok merak etmiyordum zaten. Sadece nazik olmaya çalışıyordum. Nerede kalmıştım?" Zuckerman bacak bacak üstüne attı, arkasına yaslandı, gülümsedi, etrafa ba-

kındı. Komşu masada oturan kırmızı suratlı bir adam baktı. Norm elini hafifçe sallayarak, "Merhabalar," dedi. "İyi görünüyorsun."

Adam burnundan soluyarak kafasını çevirdi.

Norm omuz silkti. "Sanki daha önce hiç Yahudi görmemiş dersin."

Win, "Büyük olasılıkla görmemişti," dedi.

Norm tekrar al yanaklı adama baktı. Başını işaret ederek, "Bak!" dedi. "Boynuzu yok!"

Win bile gülümsedi.

Zuckerman dikkatini tekrar Myron'a yöneltti. "Şimdi söyle bakalım, Crispin'i imza altına almaya mı çalışıyorsun?"

Myron, "Daha onunla tanışmadım bile," dedi.

Zuckerman elini göğsüne götürdü, şaşırmış gibi yaptı. "O zaman Myron, bu çok daha ürkütücü bir rastlantı olacak. Onunla yemek yiyeceğimiz bir anda burada bulunman – böyle bir şeyin olasılığı nedir? Bekle." Norm durdu, elini kulağına yerleştirdi. "Sanırım *Alacakaranlık Kuşağı*'nın müziğini işitiyorum."

Myron, "Ha-ha," dedi.

"Oh, sakin ol Myron. Sadece şaka yapıyorum. Rahatla, yüksek sesle bağır. Ama sana karşı bir an için dürüst olmama izin ver, tamam mı? Crispin'in sana ihtiyacının olduğunu düşünmüyorum, Myron. Bu şahsi bir şey değil, ama çocuk imzayı attı. Temsilci yok. Avukat yok. Her şeyi tek başına halletti."

Win, "Ve soyuldu," diye ekledi.

Zuckerman elini göğsüne koydu. "Beni yaraladın Win."

Win, "Crispin bana rakamlardan bahsetti," dedi. "Myron ona çok daha iyi şartlar sağlardı."

"Yüzyıllardır süregelen aristokrat soy içi üremene saygısızlık etmek istemem ama sen neden bahsettiğinin farkında bile değilsin. Çocuk sadece bana parasından birazını verdi, işte o kadar. Günümüz şartlarında bu bir suç mu – bir adamın kâr etmesi yani? Myron, yüksek sesle ifade etmek gerekirse, bir köpekbalığı. Konuştuğumuzda elbiselerimi yağmalıyor. Ofisimden ayrıldığında iç çamaşırlarım dahi kalmıyor. Eşyalarım kalmıyor. Ofisim bile kalmıyor. İşe güzel ofisle başlıyorum, Myron geliyor ve ben kendimi bir yerlerdeki aşevinde çırılçıplak buluyorum."

Myron Win'e baktı. "Çok dokunaklı."

Win, "Kalbimi kırıyor," dedi.

Myron dikkatini Esme Fong'a verdi. "Crispin'in performansından memnun musunuz?"

Kız hemen, "Tabii ki," dedi. "Bu onun ilk büyük turnuvası ve şu anda ikinci sırada."

Norm Zuckerman elini kızın koluna bıraktı. "Kıvırmayı medyadaki moronlara sakla. Bu iki adam aileden."

Esme Fong oturduğu yerde kımıldandı. Boğazını temizledi. "Linda Coldren Amerika Açık'ı birkaç hafta önce kazandı," dedi. "Şimdi televizyon, radyo ve gazetelerde reklam kampanyası yürütüyoruz – ikisi de insanlar kafalarını nereye çevirirlerse orada olacak. Bu golf hayranları açısından kesinlikle bilinmeyen yeni bir durum. Doğal olarak, eğer Zo-

om'un yeni çizgisini iki Amerika Açık şampiyonuyla tanıtabilirsek, bize çok yardımcı olacak."

Norm başparmağıyla tekrar işaret etti. "Zeki, değil mi? *Yardımcı olacak.* Hoş bir ifade. Muğlak. Bak Myron, sen gazetelerin spor sayfalarını okuyorsun, öyle değil mi?"

"Kesinlikle."

"Turnuva başlamadan önce Crispin hakkında kaç makale gördün?"

"Çok."

"Son iki gün içinde ondan ne kadar bahsedildi?"

"Pek fazla değil."

"Hiç demeyi dene. Herkesin bahsettiği tek bir kişi var, o da Jack Coldren. İki gün içinde bu orospu çocuğu ya Mesih düzeyinde mucizevi bir adam halini alacak, ya da dünya tarihindeki en zavallı beceriksiz olacak. Bir an için düşün. Bir adamın tüm hayatı – geçmişi ve geleceği – bir sopanın birkaç savruluşuyla şekillenecek. Bu şekilde düşünüldüğünde çılgınca. Ve en kötüsünün ne olduğunu biliyor musun?"

Myron başını olumsuz manada salladı.

"Onun her şeyi berbat etmesini umuyorum delicesine! Kendimi aşağılık bir herif gibi hissediyorum ama gerçek bu. Benim adamım sahaya çıkar ve kazanır, bekle ve Esme'nin ağını nasıl öreceğini gör. Yeni oyuncu Tad Crispin'in muhteşem oyunu emektarı mahvolmaya zorlar. Yeni çocuk baskıyı, Palmer ve Nicklaus'un bileşkesi gibi alt eder. Bunun yeni çizginin piyasaya sürülüşüne nasıl bir etkisinin olacağını biliyor musun?" Zuckerman Win'e baktı ve işaret etti. "Tan-

rım, senin gibi görünmek isterdim. Ona bir bak. Çok güzel."

Win güldü. Al yanaklı birkaç adam dönüp ona baktı. Norman hepsine dostça el salladı. Sonra Win'e, "Bir sonraki gelişimde," dedi, "kipa takmış olacağım."

Win daha da şiddetli güldü. Myron arkadaşını en son ne zaman bu kadar iştahlı bir şekilde gülerken gördüğünü anımsamaya çalıştı. Oldukça uzun zaman geçmişti. Norm'un insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Esme Fong saatine göz attı ve ayağa kalktı. "Sadece merhaba demek için uğramıştım," diye açıkladı. "Gerçekten gitmeliyim."

Üç adam da ayağa kalktı. Norm kızı yanağından öptü. "Kendine dikkat et Esme, tamam mı? Yarın sabah görüşürüz."

"Peki Norm." Myron ve Win'i, kafasını hafifçe öne eğerek ölçülü bir gülümseme eşliğinde selamladı. "Sizinle tanıştığıma sevindim Myron, Win."

Sonra ayrıldı. Üç adam oturdu. Win tekrar parmaklarını birbirine dokundurarak kubbe yaptı. "Kaç yaşında?" diye sordu.

"Yirmi beş. Yale'den, şu üniversite kulüplerinden birinin üyesi."

"Etkileyici."

Norm, "Aklından bile geçirme Win," dedi.

Win kafasını iki yana salladı. Geçirmeyecekti. Aralarında iş ilişkisi vardı. Olasılık düşüktü. İş karşı cinse geldiğinde, Win hızlı ve sade sonlardan hoşlanırdı.

Norm, "Onu Nike'daki şu orospu çocuklarından çal-

dım," dedi. "Basketbol bölümlerinde en önde gelen kişiydi. Sakın beni yanlış anlamayın. İnanılmaz para kazanıyor ama kendine çekidüzen verdi. Hey, tıpkı ona söylediğim gibi: Dünyada paradan daha önemli şeyler de var. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Myron gözlerini devirmemeye çalıştı.

"Her neyse, köpek gibi çalışıyor. Sürekli kontrol ediyor, sonra bir daha ediyor. Aslına bakılırsa, bugün Linda Coldren'e uğrayacak. Kız kıza gecenin geç bir saatinde çay partisi verecek ya da buna benzer bir şey yapacaklar."

Myron ile Win birbirlerine baktı. "Linda Coldren'in evine mi gidiyor?"

"Evet, neden?"

"Onu ne zaman aradı?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu randevu uzun süre önce mi ayarlandı?"

"Nasıl yani, resepsiyon görevlisine filan mı benziyorum?"

"Unut gitsin."

"Unutuldu."

Myron, "Bana biraz izin verin," dedi. "Bir telefon görüşmesi yapmamda sakınca var mı?"

"Ben senin annen miyim?" Zuckerman elini kışkışlarcasına salladı. "Hadi git."

Myron cep telefonunu kullanıp kullanmamakta kararsız kaldı ama tanrılarını kızdırmamaya karar verdi. Erkeklerin soyunma odasına uzanan antrede bir telefon kulübesi buldu ve Coldren'lerin ev numarasını çevirdi. Chad'in hattını kul-

lanmıştı. Linda Coldren yanıtladı.

"Alo?"

Myron, "Sadece kontrol ediyordum," dedi. "Yeni bir şey var mı?"

Linda, "Hayır," dedi.

"Esme Fong'un yolda olduğunu biliyor musunuz?"

Linda Coldren, "İptal etmedim," diye açıkladı. "Dikkat çekecek bir şey yapmak istemedim."

"O zaman sizin açınızdan sorun olmayacak, öyle mi?"

"Olmayacak."

Myron Win'in masasına doğru ilerleyen Tad Crispin'i seyretti. "Okula ulaşmayı başardınız mı?"

Linda, "Hayır; orada kimse yoktu," dedi. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

Myron, "Bilmiyorum," diye karşılık verdi. "Telefonunuza cihaz takıldı. Yine ararsa, numarayı ele geçirebiliriz."

"Başka?"

"Matthew Squires ile konuşmayı deneyeceğim. Bakalım bana neler anlatacak?"

Linda, sabırsızca, "Matthew ile çoktan konuştum," dedi. "Hiçbir şey bilmiyor. Aklına gelen başka bir şey var mı?"

"İşin içine polisi katabilirim. İhtiyaten. Tek başıma yapabileceğim pek fazla bir şey yok."

Linda net bir şekilde, "Hayır," dedi. "Polis yok. Jack'le bu konuda son derece kararlıyız."

"FBI'da arkadaşlarım var..."

"Hayır."

Myron Win'le yaptığı sohbeti düşündü. "Jack Merion'da kaybettiğinde, golf takımlarını taşıyan yardımcısı kimdi?"

Linda tereddüt etti. "Bunu neden bilmek istiyorsunuz ki?"

"Anladığım kadarıyla Jack yenilgisinden yardımcısını sorumlu tutuyor."

"Kısmen evet."

"Ve onu işten kovdu."

"Eee, ne olmuş?"

"Size düşmanlarınızı sormuştum. Bu yardımcı olan bitenler hakkında kendini nasıl hissetti acaba?"

Linda Coldren, "Bundan yirmi yıldan daha uzun bir süre önce yaşananlardan bahsediyorsunuz," dedi. "O günlerde Jack'e derin bir kin beslemiş olsa bile, neden intikam için bu kadar beklesin ki?"

"O günden sonra Amerika Açık Merion'da ilk kez bu sene yapılıyor. Belki de bu sönmüş öfkesini tekrar alevlendirmiştir. Bilmiyorum. Düşük bir olasılık, biliyorum, ama yine de bence şöyle bir kontrol etmekte fayda var."

Hattın diğer ucundan gelen çeşitli konuşma seslerini işitebiliyordu. Jack'in sesi. Linda Myron'dan bir süre beklemesini istedi.

Birkaç dakika sonra telefona Jack Coldren geldi. Küçük bir giriş dahi yapmaksızın, "Yirmi üç yıl kadar önce başıma gelenlerle Chad'in ortadan kayboluşu arasında bir bağ olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Myron, "Bilmiyorum," dedi.

Adamın ses tonu ısrarcıydı. "Ama size göre..."

Myron, "Ne düşündüğümü bilmiyorum," diye araya girdi. "Sadece olaya mümkün olan her açıdan bakmaya çalışıyorum."

Buz gibi bir sessizlik yaşandı. Ardından, Jack Coldren, "Onun adı Lloyd Rennart'tı," dedi.

"Nerede yaşadığını biliyor musunuz?"

"Hayır. Amerika Açık'ın bittiği günden bu yana görmedim."

"Yani onu kovduğunuz günden bu yana."

"Evet."

"Onunla hiç mi rastlaşmadınız? Kulüpte, turnuvada ya da başka bir yerde?"

Jack Coldren yavaşça, "Hayır," dedi. "Hiç."

"Rennart o günlerde nerede yaşıyordu?"

"Wayne'de. Komşu kasabada."

"Şimdi kaç yaşlarında olmalı?"

"Altmış sekiz." Hiç tereddütsüz.

"Siz ikiniz yakın mıydınız?"

Jack Coldren'in sesi, sonunda konuştuğunda, yumuşacıktı. "Öyle olduğunu düşünüyordum," dedi. "Şahsi bir ilişkimiz yoktu. Hiç sosyalleşmedik. Ailesiyle hiç tanışmadım, evini ziyaret etmedim ya da buna benzer bir şey yapmadım. Ama golf sahasında" –sustu –"yakın olduğumuzu düşünüyordum."

Sessizlik.

Myron, "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu. "Yani, sizin kazanma şansınızı neden kasten mahvetsin?"

Myron adamın nefes alıp verdiğini işitti. Tekrar konuştuğunda ses tonu boğuk ve sıradandı. "Bu sorunun yanıtını yirmi üç yıldır ben de öğrenmek istiyorum."

Bölüm 6

Myron, Esperanza'yı arayıp Lloyd Rennart'ın adını verdi. Büyük olasılıkla uzun zaman almayacak, modern teknoloji başarıyı tekrar kolayca elde edecekti. Modemi olan herkes www.switchboard.com adresine girebilirdi – bu internet sitesi temelde ülkenin tümünü kapsayan bir telefon rehberiydi. Eğer bu site işe yaramazsa, başkaları da vardı. Lloyd Rennart hâlâ hayattaysa, arama kısa sürede sonlanacaktı. Eğer değilse, pekâlâ, bunun için de çeşitli siteler mevcuttu.

Esperanza, "Win'e söyledin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl bir tepki verdi?"

"Yardım etmeyecek."

Esperanza, "Hiç şaşırmadım," dedi.

Myron, "Ben de öyle," diye onayladı.

Esperanza, "Sen tek başına pek iyi iş çıkartamazsın Myron," dedi.

Myron, "Sorun değil," diye karşılık verdi. "Mezuniyet törenini dört gözle bekliyor olmalısın, öyle değil mi?"

Esperanza son altı yıldır NYU Hukuk Fakültesi'nde gece eğitimi görüyordu. Pazartesi mezun olacaktı.

"Büyük olasılıkla gitmeyeceğim."

"Neden?"

"Törenlerden pek hoşlanmıyorum."

Esperanza'nın tek yakın akrabası, yani annesi, birkaç ay önce vefat etmişti. Myron kadının ölümünün Esperanza'nın törene katılmama yönünde verdiği büyük kararla yakından alakalı olduğundan şüphelendi.

Myron, "Pekâlâ, ben gidiyorum," dedi. "En ön sıranın ortasına oturacağım. Her şeyi görmek istiyorum."

Sessizlik yaşandı.

Esperanza sessizliği bozdu. "Bu sırf biri beni umursuyor diye gözyaşlarına boğulacağım kısım mı olacak?"

Myron kafasını iki yana salladı. "Söylediklerimi unut."

"Hayır, gerçekten, doğru anlamak istiyorum. Yüksek sesle hıçkırmaya mı başlamalıyım, yoksa sadece birkaç burun çekişle mi yetinmeliyim? Ya da daha da iyisi, tıpkı Michael Landon'un 'Küçük Ev'de yaptığı gibi, sadece gözlerim hafifçe yaşarabilir, o kadar."

"Tam bir ukalasın."

"Sadece sen patronluk tasladığında."

"Ben patronluk taslamıyorum. Önemsiyorum. Hadi benden davacı ol."

Esperanza, "Her neyse," dedi.

"Gelen mesaj var mı?"

"Bir milyon kadar, ama pazartesiye kadar üstesinden ge-

lemeyeceğim bir şey yok," dedi. "Ha, bir şey daha."

"Ne?"

"Orospu bana yemeğe çıkmayı teklif etti."

"Orospu," Jessica'ydı, Myron'ın hayatının aşkı. Nazikçe söylemek gerekirse Esperanza ondan hoşlanmıyordu. Çok sayıda kişi bunun kıskançlıktan, Myron ve Esperanza arasındaki bir tür gizli çekimden kaynaklandığına hükmetmişti. Hayır. Gerçek olan bir şey vardı ki, yani, Esperanza aşk hayatında esneklikten hoşlanırdı. Bir süre Max adlı bir adamla flört etmiş, ardından Lucy adında bir kadınla birliktelik yaşamıştı. Şimdi ise Hester adında bir kız arkadaşı vardı. Myron, "Sana kaç kere onun hakkında böyle konuşma dedim?" dedi.

"Yaklaşık bir milyon kez."

"Peki, daveti kabul edecek misin?"

Esperanza, "Büyük olasılıkla," dedi. "Yani, bedava yemek. Yüzüne bakmak zorunda kalacak olsam da buna değer."

Telefonu kapattılar. Myron gülümsedi. Biraz şaşırmıştı. Her ne kadar Jessica Esperanza'nın kinine karşılık vermese de, aralarındaki soğuk savaşı yumuşatmak için gidilecek bir yemek hiç de fazla sayılmazdı. Myron bunun daha önce olmasını beklerdi. Belki artık birlikte yaşamaya başladıkları için, Jess zeytin dalı uzatma zamanının geldiğini fark etmişti. Allah allah. Myron Jessica'yı aradı.

Telesekreter devreye girdi. Jessica'nın sesini işitti. Bip sesi gelince, "Jess? Telefonu aç," dedi.

Kadın söyleneni yaptı. "Tanrım, keşke şu an burada olsaydın." Jessica'nın giriş yapmakta üstüne yoktu.

"Öyle mi?" Telefon kordonu parmaklarının arasına dolanmış halde kanepeye uzanmış olarak hayal etti Jessica'yı. "Nedenmiş o?"

"Tam da on dakikalık bir ara vermek üzereydim."

"On dakika mı?"

"Evet."

"O zaman uzun bir ön sevişme isterdin."

Jessica güldü. "Gel de telafi et koca adam."

Myron, "Eğer böyle konuşmayı bırakmazsan," dedi, "yapacağım."

Jessica, "Belki de konuyu değiştirmeliyiz," dedi.

Myron birkaç ay önce Jessica'nın Soho'daki çatı katına taşınmıştı. Çoğu kişi için bu çarpıcı bir değişim olurdu– New Jersey'deki bir kenar mahalleden New York'un son moda semtine taşınmak, insanın sevdiği kadının yanına taşınması vb. – ama Myron açısından, değişim rüştle eşdeğerdi. Hayatının tümünü Livingston, New Jersey'nin klasik banliyö kasabasında anne babasıyla yaşayarak geçirmişti. Tüm hayatını. Sıfır ila altı yaş arasını üst kat, sağdaki yatak odasında. Altı ila on üç yaş arasını üst kat, soldaki yatak odasında. On üç ila otuz bir yaş arasını da bodrum katta.

Bu kadar uzun bir sürenin ardından, aradaki bağlılıklar çelik şeritlere dönüşmüştü.

"Duyduğuma göre Esperanza'yı öğle yemeğine götürüyormuşsun," dedi.

"Evet."

"Niçin?"

"Belirli bir sebebi yok."

"Sebebi yok mu?"

"Onun iyi biri olduğunu düşünüyorum. Yemeğe çıkmak istedim. Burnunu sokmaktan vazgeç."

"Tabii ki, onun senden nefret ettiğinin farkındasındır."

Jessica, "Bunun üstesinden gelebilirim," dedi. "Golf turnuvası nasıldı?"

Myron, "Çok garip," dedi.

"Nasıl yani?"

"Hemen şu dakika anlatılamayacak kadar uzun bir hikâye tatlım. Daha sonra konuşsak olur mu?"

"Tabii ki." Sonra: "Tatlım mı dedin?"

Telefonu kapattıklarında Myron kaşlarını çattı. Ters giden bir şeyler vardı. O ve Jessica birbirlerine hiç bu kadar yakın olmamışlardı, ilişkileri hiç bundan daha güçlü olmamıştı. Aynı eve taşınmak doğru adımdı. Son günlerde, geçmişten gelen iblislerinin büyük çoğunluğu dualarla def edilip çıkartılmıştı. Birbirlerine karşı sevgi doluydular, birbirlerinin duygularına ve gereksinimlerine saygılıydılar, neredeyse hiç kavga etmiyorlardı.

Peki, öyleyse neden Myron büyük bir uçurumun eşiğinde dikiliyorlarmış gibi hissediyordu?

Şöyle bir silkindi. Bunların tümü aşırı uyarılmış bir hayal gücünün mahsulüydü. Bir gemi sırf dingin sularda yelken açması illa bir buzdağına çarpması anlamına gelmezdi, diye aklından geçirdi.

Vay be, ne kadar da derin bir açıklama.

Masaya geri döndüğünde, Tad Crispin de buzlu çayını yudumlamaya başlamıştı. Win gerekli tanıştırmaları yaptı. Crispin sarılar kuşanmıştı, çok sarıydı, tıpkı Meraklı George kitaplarından fırlayan sarı şapkalı adamı andırıyordu. Her şeyi sarıydı. Golf ayakkabıları bile. Myron suratını asmamaya çalıştı.

Norm Zuckerman, Myron'ın zihninden geçenleri okuyormuşçasına, "Bu bizim çizgimiz değil," dedi.

Myron, "Bunu işittiğime sevindim," diye karşılık verdi.

Tad Crispin ayağa kalktı. "Sizinle tanıştığıma sevindim efendim."

Myron adama kocaman gülümsedi. "Seninle tanışmak da gerçekten büyük bir şeref, Tad." Sesi, bir mağaza zincirindeki satıcının samimiyetiyle titreşti. İki adam tokalaştı. Myron gülümsemeye devam etti. Crispin ürkek davranmaya başladı.

Zuckerman Myron'a başparmağını kaldırdı ve Win'e doğru uzandı. "Her zaman bu kadar sakin midir?"

Win başıyla onayladı. "Hanımlara karşı nasıl davrandığını bir görmelisin."

Herkes oturdu.

Crispin, "Uzun süre kalamayacağım," dedi.

Zuckerman, kışkışlama hareketini iki eliyle birden tekrar yaparak, "Anlıyoruz Tad," dedi. "Yorgunsun, yarına odaklanmalısın. Şimdi gidebilirsin istersen, uykunu al."

Crispin hafifçe gülümsedi ve Win'e baktı. "Hesabımı sizin tutmanızı istiyorum," dedi.

Win, "Ben hesap 'tutmam'," diye düzeltti. "Sadece tavsiyelerde bulunurum."

"Arada bir fark var mı?"

Win, "Kesinlikle var," dedi. "Hesabınızın kontrolü her zaman sizdedir. Ben sadece tavsiyelerde bulunacağım. Bunları size doğrudan ileteceğim. Başka kimseye değil. Üzerlerinde tartışacağız. Son bir karar alacağız. Siz ne olup bittiğinden tam manasıyla haberdar olmaksızın hiçbir şey almayacak, satmayacak ya da takas etmeyeceğim."

Crispin başını sallayarak onayladı. "Bu kulağa oldukça mantıklı geliyor."

Win, "Ben de öyle olacağını düşünmüştüm," dedi. "Gördüğüm kadarıyla, paranıza büyük bir dikkatle göz kulak olmak istiyorsunuz."

"Evet."

Win, bir baş işaretiyle, "Anlıyorum," dedi. "Meteliksiz bir halde emekli olan çok sayıda sporcu olduğunu bir yerlerden okumuş olmalısınız. Ahlaksız ve vicdansız para yöneticileri ve benzer kişilerce bir güzel sömürülenler hakkında."

"Evet."

"Ve sizin kazancınızı yükseltmek benim işim olacak, öyle değil mi?"

Crispin biraz öne eğildi. "Öyle."

"Güzel öyleyse. Siz kazandıktan *sonra, y*atırım fırsatlarınızı en üst seviyede tutmanıza yardım etmek benim görevim olacak. Ancak size nasıl daha fazlasını kazanacağınızı söylemediğim takdirde, sizin çıkarlarınıza en iyi hizmet ede-

cek şekilde çalışmıyor olacağım."

Crispin'in gözleri kısıldı. "Takip edebildiğimi pek sanmıyorum."

Zuckerman, "Win," dedi.

Win onu duymazdan geldi. "Mali danışmanınız olarak, şu tavsiyeyi yapmamam durumunda ihmalkâr davranmış olurum: Sizin iyi bir temsilciye ihtiyacınız var."

Crispin'in gözleri Myron'a kaydı. Myron hiç kımıldamaksızın öylece kaldı, o da doğrudan ona baktı. Sonra Win'e döndü. Crispin, "Bay Bolitar ile birlikte çalıştığınızı biliyorum," dedi.

Win, "Hem evet, hem hayır," dedi. "Eğer onun hizmetlerinden yararlanmaya karar verirseniz, ben bir kuruş daha fazla kazanmam. Pekâlâ, bu tam anlamıyla doğru değil. Eğer Myron'ın vereceği hizmetleri seçerseniz daha fazla para kazanacaksınız ve dolayısıyla ben de sizin adınıza yatırım yapmak için daha fazla paraya sahip olacağım. Böylelikle ben de daha fazla kazanacağım."

Crispin, "Teşekkürler," dedi, "ancak ilgilenmiyorum."

Win, "Size kalmış," dedi, "ancak izninizle evet ve hayırla ne demek istediğimi biraz daha derinlemesine açıklayayım. Ben yaklaşık dört yüz milyon dolar değerinde bir serveti yönetiyorum. Myron'ın müşterileri bu toplamın yüzde üçünden daha azını oluşturuyor. Ben MB SportsReps tarafından işe alınmadım. Myron Bolitar da Lock-Horne Güvenlik tarafından işe alınmadı. Bir ortaklığımız yok. Ben onun firmasına yatırım yapmadım, o da benimkine yapmadı. Myron

hiçbir zaman, müşterilerimden herhangi birinin maddi durumuna bakmadı, bunu yapması kendisinden istenmedi ya da herhangi bir şekilde kendisiyle bu konu görüşülüp tartışılmadı. Biz birbirimizden tamamen ayrıyız. Tek bir şey hariç."

Gözlerin tümü Win'deydi. Myron, her ne kadar çenesini ne zaman kapalı tutacağını bilmiyor olsa da, şimdi öyle yapması gerektiğinin farkındaydı.

Win, "Ben onun müşterilerinin tümünün mali danışmanıyım," dedi. "Neden, biliyor musunuz?"

Crispin kafasını olumsuz manada salladı.

"Çünkü Myron bunda ısrarcı."

Crispin'in kafası karışmış görünüyordu. "Anlamadım. Eğer bundan hiçbir şey kazanmıyorsa..."

"Ben böyle bir şey söylemedim. Aslında oldukça fazla şey kazanıyor."

"Ama siz dediniz ki..."

"O da bir sporcuydu, bunu biliyor muydunuz?"

"Böyle bir şeyler işittim."

"Sporcuların başına neler gelir, bilir. Nasıl kandırılırlar. Kazançlarını, kariyerlerinin hemen o an bitebileceği gerçeğini hiçbir zaman tam manasıyla kabullenmeyerek, nasıl hesapsızca har vurup harman savururlar. Dolayısıyla, onların gelirlerini idare etmemekte ısrar eder – sakın unutmayın, ısrar eder dedim. Sırf bu yüzden geri çevirdiği müşterileri olduğunu gördüm. Dahası, onların paralarını benim idare etmemde de ısrarcı davranır. Neden mi? Gelip arayarak beni bulmanıza neden olanla aynı sebepten. Benim en iyisi oldu-

ğumu bilir. Görgüsüzce ama doğru. Myron aynı zamanda onların beni her üç ayda bir en az bir kere şahsen görmelerinde de ısrarcı davranır. Sırf telefonla değil. Sadece faks, e-posta ya da mektupla da değil. Hesaptaki her bir kalemin üzerinden, onlarla birlikte şahsen geçmemde ısrarcıdır."

Win arkasına iyice yaslandı ve parmaklarıyla kubbe oluşturdu. Bu adam parmaklarıyla kubbe yapmayı ne kadar da çok seviyordu. Bu ona yakışıyordu. Ona bilgelik havası katıyordu. "Myron Bolitar benim en iyi arkadaşımdır. Benim için hayatını vereceğini bilirim ve ben de onun için aynısını yaparım. Ancak, yaptığım şeyin müşterinin çıkarına olmadığını düşünürse, portföylerini hiç duraksamadan alır."

Norm, "Güzel bir konuşmaydı Win. Tam şuramdan vuruldum," dedi. Midesini işaret etti.

Win ona baktı. Norm gülümsemeyi kesti.

Crispin, "Ben şahsen Bay Zuckerman'la anlaştım," dedi.

Win, "Zoom anlaşması konusunda bir şey demeyeceğim," dedi. "Ama şunu ifade etmeliyim. Siz parlak genç bir adamsınız. Zeki bir adam sadece gücünü değil, aynı zamanda zaaflarını da bilir. Bu çok önemlidir. Mesela ben bir ciro kontratının nasıl müzakere edileceğini bilmem. Temel kuralları bilebilirim ama bu benim işim değil. Ben bir su tesisatçı değilim. Eğer evimde bir boru patlarsa tamir edemem. Siz bir golfçüsünüz. Gördüğüm en büyük yeteneklerden birisiniz. Siz buna odaklanmalısınız."

Tad Crispin buzlu çayından bir yudum aldı. Ayak bile-

ğini dizinin üzerine yerleştirdi. Çorapları bile sarıydı. "Arkadaşınızı ağırdan satıyorsunuz," dedi.

Win, "Yanılıyorsunuz," karşılığını verdi. "Onun için adam dahi öldürebilirim ama maddi açıdan ona hiçbir şey borçlu değilim. Diğer yandan, siz benim müşterimsiniz ve dolayısıyla da size ilişkin çok ciddi mali bir sorumluluğum var. Basit yönüyle bakmak gerekirse, benden portföyünüzü artırmamı istediniz. Size çeşitli yatırım kaynakları önereceğim. Fakat yapabileceğim en iyi tavsiye de bu."

Crispin Myron'a döndü. Tepeden tırnağa süzdü, tüm detayıyla inceledi. "Sizden inanılmaz derecede iyi birisi gibi bahsediyor," dedi.

Myron, "İyiyim," dedi. "Ama sizde yanlış bir izlenim bırakmasını istemem. Win'in yaratmış olabileceği kanıdaki gibi biri değilim. Müşterilerimin onu kullanmasına züppe, gösterişe düşkün birisi olduğum için ısrar etmem. Müşterilerimin gelirlerini onun yönetmesinin büyük bir artı olduğunu biliyorum. Benim hizmet değerimi artırıyor. Müşterilerimin mutlu kalmalarına yardımcı oluyor. işte benim kazancım da bu. Evet, müşterilerimin para konusunda verilecek kararlara olabildiğince katılmalarında ısrarcıyım ama bu benim kadar onları da koruyan bir şey."

"Nasıl yani?"

"Sporcuları soyan yöneticiler ya da temsilcilere dair bir şeyler işitmişsinizdir mutlaka."

"Evet."

"Bunun neden bu kadar sık rastlanan bir durum oldu-

ğunu biliyor musun?"

Crispin omuz silkti. "Sanıyorum açgözlülükten."

Myron kafasını evet ve hayır ifadesiyle eğdi. "Temel sanık umursamazlık. Sporcunun katılım eksikliği. Tembelleşiyorlar. Temsilcilerine tamamen güvenmenin en doğru yol olduğuna karar veriyorlar ve bu çok kötü. Bırak faturaları temsilcin ödemesin diyorlar. Bırak yatırımı temsilcin yapsın. Böyle şeyler. Ama bu MB SportsReps'te yaşanmaz. Paranızı ben kolladığım için değil. Win kolladığı için de değil. Siz kolladığınız için."

Crispin, "Şu anda da kolluyorum," dedi.

"Paranızı kolluyorsunuz, doğru. Ama diğer her şeyi kolladığınızdan pek o kadar emin değilim."

Crispin bunu kısa bir an için düşündü. "Söylediklerin için teşekkürler," dedi, "fakat sanırım ben tek başıma idare edebilirim."

Myron, Tad Crispin'in başını işaret etti. "Şu şapka için size ne kadar ödeme yapılıyor?" diye sordu.

"Anlayamadım?"

Myron, "Üzerinde herhangi bir logo bulunmayan bir şapka takıyorsunuz," diye açıkladı. "Sizin gibi bir oyuncu için, bu en az çeyrek milyon dolar kayıp demek."

Sessizlik oldu.

Crispin, "Ama ben Zoom'la birlikte çalışacağım," dedi.

"Sizden şapka haklarını satın aldılar mı?"

Crispin bunu bir süre düşündü. "Hiç sanmıyorum."

"Şapkanın önü çeyrek milyon. İstemeniz durumunda

yanlarını da satabiliriz. Onlara daha az para eder. Belki toplamda dört yüz bin dolar kazanırız. Gömleğinizse başka bir gelir kaynağı."

Zuckerman, "İşte, şimdi bir saniye durun," diyerek araya girdi. "O Zoom gömleği giyecek."

Myron, "Sorun değil Norm," dedi. "Ama üzerine logo alma hakkı var. Göğsüne bir tane, her iki kola birer tane."

"Logo mu?"

"Her şey olabilir. Coca-Cola olabilir. IBM. Hatta Home Depot."

"Gömleğimde logolar mı olacak?"

"Evet. Peki ne içiyorsunuz?"

"İçecek? Oynarken mi?"

"Elbette sizin adınıza Powerade veya soda şirketlerinden biriyle anlaşma yapabilirim. Ya Poland Madensuyu'na ne dersiniz? İyi olabilir. Ayrıca şu golf çantanız. Onun için de görüşme yapıp anlaşmalısınız."

"Anlamıyorum."

"Siz bir ilan tahtasısınız, Tad. Televizyondasınız. Sizi çok sayıda fanatik seyrediyor. Şapkanız, gömleğiniz, golf çantanız – bunlar ilan tabelaları."

Zuckerman, "Şimdi, durun bir dakika. Ben sadece..." dedi.

Telefonu çalmaya başladı, Myron hiçbir zaman ikinci zil sesine fırsat tanımazdı. Parmağı hemen uzandı ve Wyatt Earp'ü dahi kıskandıracak bir hızla zil sesini kapattı. Refleksleri hızlıydı. Bu yönü arada bir işe yarıyordu.

Buna rağmen anlık ses çevre masalardaki kulüp üyelerinin öfkelerini üzerine çekti. Myron etrafına bakındı. Win'-inki de dahil olmak üzere bir seri keskin bakışın odağındaydı.

Win, işaret ederek, "Hemen kulüp binasının arkasına dolan," dedi. "Hiç kimse seni görmesin."

Myron küstah bir selam verip idrar torbası aniden iflas eden bir adam gibi dışarı koşturdu. Otopark'ın yakınlarında, çok daha güvenli bir noktaya ulaşınca telefonu yanıtladı.

"Alo."

"Oh, Tanrım..." Arayan Linda Coldren'di. Kadının ses tonu kemiklerine kadar işledi.

"Sorun ne?"

"Tekrar aradı."

"Kaydettiniz mi?"

"Evet."

"Birazdan orada..."

Linda, "Hayır!" diye haykırdı. "Evi gözetliyor."

"Onu gördünüz mü?"

"Hayır. Ama... Buraya gelme. Lütfen."

"Nereden arıyorsunuz?"

"Bodrum katındaki faks hattından. Ah, Tanrım, Myron, dediklerini duymalıydın."

"Ekranda arayan numara belirdi mi?"

"Evet."

"Verin bana."

Verdi. Myron bir kalem çıkarttı ve numarayı eski bir Visa çıktısına yazdı.

"Yalnız mısınız?"

"Jack de burada, yanımda."

"Başka biri var mı? Esme Fong?"

"O yukarda, oturma odasında."

Myron, "Tamam," dedi. Görüşmeyi dinlemem lazım.

"Dur bir dakika. Jack makineyi şimdi fişe takıyor. İşitebilmen için mikrofonu açıyorum."

Bölüm 7

Bant kaydı çalıştırılmıştı. Myron ilk olarak çalan telefonu işitti. Ses şaşırtıcı derecede netti. Ardından Jack Coldren'in sesi geldi: "Alo?"

"O çatlak karı da kim?"

Ses çok derin ve tehditkârdı. Cihazla değiştirildiği açıktı. Erkek ya da kadın, genç ya da yaşlı, hepsi olabilirdi.

"Sizin neden..."

"Beni kandırmaya mı uğraşıyorsun, seni salak orospu çocuğu? Küçük yumurcağı size parçalar halinde yollamaya başlayacağım."

Jack Coldren, "Lütfen..." dedi.

"Size hiç kimseyle temasa geçmemenizi söylemiştim."

"Geçmedik."

"O zaman bana az önce içeri giren o çatlak karının kim olduğunu söyle."

Sessizlik yaşandı.

"Bizim aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun Jack?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman o karı kim?"

Coldren hızla, "Adı Esme Fong," dedi. "Bir giyim firması adına çalışıyor. Sadece karımla anlaşma yapmak için burada, hepsi bu kadar."

"Saçmalık."

"Bu doğru. Yemin ederim."

"Bilmiyorum Jack. ..."

"Size kesinlikle yalan söylemem."

"Pekâlâ Jack, göreceğiz. Bu sana pahalıya patlayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüz bin papel. İstersen bunu ceza bedeli olarak adlandıralım."

"Ne için?"

"O lanet olası kafanı boş yere yorma. Çocuğu canlı istiyor musun? Bu sana yüz bin dolara mal olacak. Bir de..."

Durun bir dakika." Coldren boğazını temizledi. Bir destek, bir tür kontrol kazanmaya çalışıyordu.

"Jack?"

"Evet?"

"Lafımı yine yarıda kestin, ben de gidip oğlunun penisini bir mengeneye sıkıştıracağım."

Sessizlik yaşandı.

"Parayı hazırla Jack. Yüz bin dolar. Seni tekrar arayacak, ne yapacağını söyleyeceğim. Anladın mı?"

"Evet."

"Sakın bir saçmalık yapma Jack. Ben insanların canını yakmaktan haz duyan bir adamım."

Kısa sessizlik keskin, ani bir çığlıkla kesildi. Bu sinir uçlarını uyaran ve tüyler ürperten türden bir haykırıştı. Myron'ın telefonu tutan eli kasıldı.

Telefon kapandı. Ardından bir tuşlama sesi işitildi. Sonra hiçbir şey gelmedi.

Linda Coldren telefonu kulağına götürdü. "Ne yapacağız?"

Myron, "FBI'ı arayacağız," dedi.

"Delirdiniz mi?"

"En doğru adımın bu olacağını düşünüyorum."

Jack Coldren arka plandan bir şey söyledi. Linda tekrar telefondaydı. "Kesinlikle hayır. Biz sadece fidyeyi ödemek ve oğlumuzu geri almak istiyoruz."

Tartışmanın anlamı yoktu. "Bekleyin. Sizi mümkün olan en kısa sürede arayacağım."

Myron telefonu kapatıp başka bir numara çevirdi. New York Bell'den Lisa'nın telefonunu. Onunla, Win'le birlikte hükümet adına çalıştıkları günlerden bu yana irtibat halindeydiler.

"Philadelphia numaralı bir telefonum var," dedi. "Adresi benim için bulabilir misin?"

Lisa, "Sorun değil," dedi.

Myron kadına numarayı verdi. Çok fazla televizyon seyredenler böyle bir işlemin uzun zaman alacağını düşünür. Artık öyle değil. İzler anında bulunuyor. Artık "onu hatta biraz daha tut" türü ya da buna benzer şeyler yok. İş bir telefon numarasının yerini tespit etmeye geldiğinde de aynı şey

geçerli. Neredeyse hemen her yerdeki herhangi bir operatör numarayı bilgisayarına girerek hedefe ulaşıyor. Lanet olsun, aslında artık bir operatöre dahi ihtiyacınız yok. CD-ROM'-larla satılan bilgisayar programları ve internet siteleri de aynı şeyi yapıyor.

Lisa, "Bu ankesörlü bir hat," dedi.

Hiç iyi bir haber değil ama aynı zamanda beklenmedik de değil. "Nereden, biliyor musun?"

"Bala-Cynwyd'deki Grand Mercado Alışveriş Merkezi'nden."

"Bir alışveriş merkezi mi?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Burası öyle diyor."

"Alışveriş merkezinin neresi?"

"Hiçbir fikrim yok. Sistemde 'Sears ile Victoria Secret' arası türünden bir listeleme mi yapıyorlar sanıyorsun?"

Bu hiç mantıklı değildi. Bir alışveriş merkezi mi? Çocuğu kaçıran kişi Chad Coldren'i bir alışveriş merkezine sürüklemiş ve telefonda çığlık mı attırmıştı?

"Teşekkürler Lisa."

Telefonu kapatıp verandaya döndü. Win hemen arkasında dikiliyordu. Kolları göğsünde kenetlenmişti, vücudu her zamanki gibi rahattı.

Myron, "Çocuğu kaçıranlar aradı," dedi.

"Kulak misafiri oldum."

"Olayı çözmek için senin yardımına ihtiyaç duyabili-

rim."

Win, "Hayır," dedi.

"Bunun annenle bir alakası yok Win."

Win'in surat ifadesi değişmedi ama gözlerine bir şey oldu. Söylediği tek şey, "Dikkat," oldu.

Myron kafasını salladı. "Gitmeliyim. Lütfen özürlerimi onlara ilet."

Win, "Buraya müşteri toplamaya geldin," dedi. "Sırf onları temsil etme şansını yakalamak umuduyla Coldren'lere yardımcı olmaya kalkıştığını söyledin."

"E ne olmuş peki?"

"Yani dünyanın en önde gelen golf oyuncularından birini eline geçirmeye inanılmaz derecede yaklaştın. Mantık sana hiçbir yere gitmemeni söylüyor."

"Yapamam."

Win kollarını açıp kafasını iki yana salladı.

"Benim için bir şey yapar mısın? Sadece zamanımı boşa harcayıp harcamadığımı söyler misin?"

Win hiç kımıldamadan dikildi.

"Sana Chad'in şu ATM kartını kullandığından bahsettiğimi anımsıyor musun?"

"Evet."

"Bana bankanın güvenlik kamerası kaydını getir," dedi. "Böylece olan bitenin Chad'in ayarladığı bir şey olup olmadığını öğrenebilirim."

Win verandaya döndü. "Akşama evde görüşürüz."

Bölüm 8

Myron alışveriş merkezine park etti ve saatine baktı. Yedi kırk beş. Oldukça uzun bir gün olmuştu ve hâlâ erken sayılırdı. Macys'den içeri girdi ve hemen o dakika alışveriş merkezinin planıyla kaplı şu büyük masalardan biriyle karşılaştı. Ankesörlü telefonlar mavi renkli tabelalarla işaretlenmişti. Toplamda on bir tane. İkisi alt katın güney girişinde. İkisi üst katın kuzey girişinde. Yedisi yiyecek bölümünde.

Alışveriş merkezleri Amerika'nın büyük coğrafi dengeleyicisiydi. Alışveriş merkezindeki ışıl ışıl büyük dükkânları ve ziyadesiyle aydınlatılmış tavanlarının altında, Kansas California'yla, New Jersey de Nevada ile eşdeğer bir hal almıştı. Hiçbir yer buradan daha fazla Amerikanlaşmış olamazdı. İçerdeki mağazaların bazıları farklı olabilirdi, ama çok fazla da değil. Athlete's Foot ya da Foot Locker, Rite Aid ya da CVS, Williams-Sonoma ya da Pottery Barn, The Gap ya da Banana Republic veya Old Navy (hepsinin, tesadüf bu ya, sahipleri aynıydı), Waldenbooks ya da B. Dalton, çeşitli ayakkabı dükkânları, bir Radia Shack, bir Victoria's Secret, Gor-

man, McKnight ve Bahrens'e ev sahipliği yapan bir sanat galerisi, aynı türden bir müze deposu, iki kayıt dükkânı – hepsi de bir tür Orwellian, parlak krom neo-Roman Forum'la çevrelenmişti. İçerde adi çeşmeler ve abartılmış, mermer, dişçi muayenehanelerinde bulunan türden heykeller, kimsenin olmadığı danışma noktaları ve sahte aşk merdivenleri mevcuttu.

Elektrikli org ve piyanolarının satıldığı bir dükkânın önünde, üzerinde bedenine bol gelen lacivert takım elbise ile denizci şapkası bulunan bir görevli oturmaktaydı. Orglardan tekiyle "Misk Sıçanı Aşkı"nı çalmaktaydı. Myron adama Tenille'in nerede olduğunu sormaya yeltendi ama sonra vazgeçti. Çok açık. Alışveriş merkezinde bir orgcu. Kim alışveriş merkezine org almaya gider ki?

Aceleyle Limited ya da Unlimited veya Severely Challanged ya da buna benzer bir şeyin önünden geçti. Sonra da Jeans Plus veya Jeans Minus ya da Shirts Only veya Pants Only ya da Tank Top Only türünden bir yeri arkasında bıraktı. Hepsi de az çok birbiriyle aynı görünüyordu. Hepsi de, bir seks partisi dekoru önünde rafları coşkuyla dolduran çok sayıda cılız, canı sıkkın genç çalıştırıyordu.

Etraf lise öğrencileriyle doluydu – sadece dolaşıyorlar adamım – ve hepsi de çok, nasıl söylesem, havalı görünüyordu. Kulağa tersine ırkçılık gibi gelme korkusuna rağmen, beyaz oğlanların hepsi ona aynıymış gibi göründü. Torbaya benzeyen pantolonlar. Beyaz tişörtler. Bağcıkları açık, siyah, yüz dolarlık, yüksek boğazlı lastik pabuçlar. Siperliği havalı

bir şekilde kıvrılmış, gözlere doğru çekilip iyice indirilmiş, yaz için kısacık kesilen saçları saklayan beysbol şapkası. Zayıf. Leylek gibi. Kolları ve bacakları uzun. Yaz aylarında bile sanki bir Goya portresinden fırlayıp çıkmışçasına solgun. Zavallı bir görünüm. Diğer bir insanoğluna kesinlikle doğrudan bakmayan gözler. Rahatsız gözler. Hafif korkmuş gözler.

Güzellik salonundan ziyade vasektomi kliniğini andıran Snip Away adlı bir kuaför salonunu geçti. Snip Away güzellik uzmanları ya inanılmaz derecede güzel ancak salak alışveriş merkezi kızları, ya da babalarının ismi Sal olan Mario adlı oğlanlardı. Pencerelerden önünde iki müşteri oturuyordu – teki perma yaptırıyor, diğeri saç rengini açtırıyordu. Bunu kim isterdi ki? Kim bir pencerenin önüne oturup saçları yapılırken gelip geçen herkesin kendisini seyretmesini isterdi?

Asansöre bindi, plastik sarmaşıklarla dolu bir bahçenin önünden geçti, alışveriş merkezinin en güzel noktasına geldi; yiyecek bölümüne. Burası oldukça boştu, akşam yemeği kalabalığı boşalalı çok olmuştu. Yiyecek bölümleri çeşitli ırk ve ulustan insanların kaynaştığı, büyük Amerikan potasıydı. İtalyan, Çin, Japon, Meksikalı, Ortadoğulu (ya da Yunan), bir mezeci, bir tavukçu, McDonald's gibi bir ayaküstü yemek zinciri (ki en büyük kalabalık oradaydı), bir donmuş yoğurt dükkânı ve diğer birkaç garip yan kuruluş – kendilerine bir sonraki Ray Kroc olma imtiyazını tanıma hayali taşıyan insanlar tarafından başlatılanlar. Ethiopian Ecstasy. Sven's Swedish Meatballs. Curry Up and Eat.

Myron yedi telefonun numarasını da kontrol etti. Hepsi de silinmişti. Bu insanların günümüzde telefon numaralarını ne kadar kötüye kullandıkları düşünüldüğünde hiç de şaşırtıcı değil. Neyse, sorun yok. Cep telefonunu çıkarttı ve telefon numarasını çevirdi. Telefon hemen çalmaya başladı.

Bingo.

Uzakta, sağdakilerden biri. Myron emin olmak için ahizeyi kaldırdı. "Alo?" dedi. Kendi sesinin cep telefonundan yükseldiğini işitti. Sonra cep telefonuna, "Selam Myron, sesini işitmek çok hoş," dedi. Kendi kendine konuşmaktan vazgeçti. Bu kadar aptallık için oldukça erken bir saatti.

Telefonu kapatıp etrafına bakındı. Alışveriş merkezinde çalışan bir grup kız yakındaki bir masaya doluşmuştu. Çakalların çiftleşme dönemlerinde yaptıkları gibi koruyucu bir çember oluşturarak oturmuşlardı.

Yiyecek standları arasında, telefonun en rahat göründüğü yer Sven's Swedish Meatballs'tu. Myron yaklaştı. Standda iki erkek çalışıyordu. İkisinin de saçları ve tenleri koyuydu, Saddam Hüseyin'inkine benzer bıyıkları vardı. Tekinin göğsündeki isim etiketinde Mustafa yazılıydı. Diğerindeyse Ahmet'ti.

Myron, "Sven hanginiz?" diye sordu.

Kimse gülümsemedi.

Myron telefon hakkında sorular sordu. Mustafa ile Ahmet hiç yardımcı olmadı. Mustafa ters bir tavırla hayatını kazanmak için orada çalıştığını, telefonlara bakmadığını söyledi. Ahmet ona yabancı bir dille küfretti, çeşitli el işaretleri

yaptı.

Myron "Yabancı diller konusunda pek iyi değilim," dedi, "ama bu kulağıma sanki İsveççeymiş gibi geldi."

Buz gibi bakışmalar yaşandı.

"Şimdilik hoşça kalın. Bunu tüm arkadaşlarıma anlatacağıma emin olabilirsiniz."

Myron alışveriş merkezinde çalışan kızların oturduğu masaya doğru döndü. Hepsi de, el feneri ışığı görünce hızla etrafa kaçışan sıçanlar gibi kafalarını önlerine eğdi. Myron onlara doğru yaklaştı. Kızların gözleri, kaçamak bir tavırla bir ileri bir geri hareketlendi. Myron, "Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım! Geliyor!" türünden fısıldaşmalar işitti.

Gelip doğrudan masalarının önünde durdu. Dört kız oturuyordu. Ya da belki beş, veya altı. Söylemek zordu. Sanki hepsi birbirine karışmış gibiydi. Tek bir bulanık, belirsiz saç örgüsü, siyah ruj, Fu Manchu uzunluğunda tırnaklar, küpeler, hızmalar, sigara dumanı, çok dar bluzlar, çıplak diyaframlar ve dışarı fırlamış dişetleri.

İlk olarak ortada oturan kafasını kaldırıp baktı. Saçları *The Bride of Frankenstein*'deki Elsa Lancaster'inkini andırıyordu. Boynunun etrafında ise çivili köpek tasmasına benzeyen bir şey vardı. Daha sonra diğer suratlar da onu takip etti.

Elsa, "Selam," dedi.

Myron en nazik, çarpık gülümsemesini takınmayı denedi. *Regarding Henry*'deki Harrison Ford gibi. "Size birkaç

şey sormamda sakınca var mı?"

Kızlar birbirlerine baktı. Birkaç kıkırdaşma işitildi. Myron, sebebinden emin olmasa da suratının kızardığını hissetti. Kızlar birbirlerini dirsekleriyle dürttü. Hiç kimse yanıt vermedi. Myron devam etti:

"Ne zamandır burada oturuyorsunuz?"

"Şu alışveriş merkezi araştırmalarından biri mi?"

Myron, "Hayır," dedi.

"İyi. Onlar, bilirsiniz işte, oldukça sıkıcı oluyorlar."

"Hı hıı."

"İnsanın sanki hemen benden uzaklaş Bay Polyester Pantolonlu diyesi geliyor, bilirsiniz işte."

Myron tekrar, "Hı hıı," dedi. "Burada ne zamandan beri oturduğunuzu hatırlıyor musunuz?"

"Hayır. Amber, sen biliyor musun?"

"Saat dört gibi Gap'e gitmiştik."

"Doğru, Gap'e. Büyük indirim vardı."

"İnanılmaz indirim. Aldığın bluza bayıldım Trish."

"Öyle değil mi, aslında hepsi harikaydı, değil mi Mindy?"

"Kesinlikle. Muhteşemdi."

Myron, "Şu anda saat neredeyse sekiz," dedi. "Son dört saattir burada mıydınız?"

"Sayılır. Sen bizim dediklerimizi dinliyor musun?"

"Burası bizim noktamız, bilirsiniz işte."

"Buraya başka kimse oturmaz."

"Sadece bir kez şu salaklar grubu buraya oturmaya ça-

lıştı, o kadar."

"Dur, bu kadarı yeter, tamam mı?"

Susup Myron'a baktılar. Myron sorduğu sorunun yanıtının evet olduğunu fark etti, dolayısıyla bir adım ileri gitti. "Şu ödemeli telefonu kullanan birini gördünüz mü?"

"Sen polis filan mısın?"

"Gibi."

"Hadi canım."

"Niye olmasın?"

"Polis olamayacak kadar sevimli."

"Ya, doğru, sanki Jimmy Smits sevimli değilmiş gibi."

"O televizyonda salak şey. Şimdi gerçek yaşamdayız. Polisler gerçek hayatta sevimli olmaz."

"Ya, doğru, sanki Brad sevimli değil? Sen onu seviyorsun, hatırladın mı?"

"Öyle de denebilir. Ve o polis değil. Florsheim'de üniforma kiralıyor, o kadar."

"Ama çok seksi."

"Kesinlikle."

"Çok iri."

"Shari'den hoşlanıyor."

"Iyyy. Shari mi?"

"Ben ondan nefret ediyorum, biliyor musun?"

"Ben de. Sence o fahişe 'R' Us'tan filan mı giyiniyordur?"

"Kesinlikle."

"Bu tıpkı, 'Alo, Hastalık Dağıtım Merkezi, ben Shari,'

gibi bir şey."

Kıkırdaşmalar yaşandı.

Myron bir tercüman aradı. "Ben polis değilim," dedi.

"Size söylemiştim."

"Ama benziyor."

Myron, "Fakat," dedi, "çok önemli bir şeyle ilgileniyorum. Ölüm kalım meselesi. Bu telefonu kullanan birini hatırlayıp hatırlamadığınızı bilmeliyim – şu uzakta, sağda kalanı, yaklaşık kırk beş dakika önce."

"Bekle!" Amber adlı kız sandalyesini geriye doğru iteleyerek haykırdı. "Uzak durun, sanki günlerce kusacak gibiyim."

"Palyaço Huysuz gibiydi!"

"Çok iğrençti."

"Kesinlikle iğrençti."

"Kesinlikle."

"O Amber'e göz kırptı."

"Sanki kırptı!"

"Çok korkunçtu!"

"Sanki kusmak üzereyim."

"İddiaya girerim ki şu paçoz Shari burada olsa, ona mutlaka Fransız öpücüğü verirdi."

"En azından bunu yapardı."

Kıkırdaşmalar yaşandı.

Myron, "Birini gördünüz mü?" dedi.

"Cidden iğrençti."

"Tamamen iğrenç."

"Sanki hiç ömründe duş almamış da saçından yağ damlıyormuş gibiydi."

"Sanki parfümünü bir benzin istasyonundan almıştı."

Biraz daha kıkırdaştılar.

Myron, "Onu bana tarif edebilir misiniz?" dedi.

"Kot pantolonu çok ucuz bir dükkândan alınmış gibiydi."

"İş botu giymişti. Kesinlikle Timberland değildi."

"Irkçı dazlaklara benzemek istiyor gibiydi, anlıyor musun?"

Myron, "Dazlak olmak istiyor gibi miydi?" dedi.

"Tıraş edilmiş bir kafası vardı. Sakalı son derece çirkindi. Kolunda dövme vardı."

Myron, "Nasıl bir dövme?" dedi.

"Bilirsin, şu dövmelerden işte." Parmağıyla havada bir şey çizdi. "Eski günlerden kalma komik bir haçı andırıyordu."

Myron, "Gamalı haç mı demek istedin," dedi.

"Gibi, her neyse. Ben tarih eğitimi almış birine mi benziyorum?"

"Kaç yaşlarındaydı?" Eğer burada biraz daha kalırsa kesinlikle bu salak kızlara benzeyecekti.

"Yaşlı."

"Büyükbabam kadar yaşlı."

"En az yirmi yaşında."

Myron, "Boyu?" diye sordu. "Kilosu?"

"Bir metre seksen santim."

"Evet, bir metre seksen santim civarı."

"Bir deri bir kemik."

"Çok zayıf."

"Neredeyse hiç kıçı yok gibi."

"Hem de hiç."

Myron, "Yanında kimse var mıydı?" diye sordu.

"Sanki vardı."

"Onunla mı?"

"Mümkün değil."

"Kim onun gibi bir pislikle birlikte olur ki?"

"Yaklaşık yarım saat boyunca o telefonun başında yalnız dikildi."

"Mindy'yi istedi."

"Hayır, istemedi!"

Myron, "Durun bir dakika," dedi, "Yarım saat boyunca orada mıydı?"

"O kadar da uzun değil."

"Bana uzun bir zamanmış gibi geldi."

"Belki on beş dakika kadar. Amber, her zamanki gibi, abartıyor."

"Lanet olsun sana Trish, tamam mı? Lanet olsun."

Myron, "Başka bir şey var mı?" diye sordu.

"Çağrı cihazı."

"Doğru, çağrı cihazı. Sanki o pisliği aramak isteyecek biri olabilirmiş gibi."

"Onu da kaldırıp telefona doğru tuttu."

Büyük olasılıkla bu bir çağrı cihazı değildi. Mikrokaset

çalardı. İşte, bu çığlığı açıklıyordu. Ya da bir ses değiştirici. Onlar da küçük kutular içindeydi.

Kızlara teşekkür etti ve kartvizitini dağıttı. Kızlardan biri kartı okudu. Yüzünü buruşturdu.

"Adın gerçekten Myron mu?"

"Evet."

Hepsi de şöyle bir durup ona baktı.

Myron, "Biliyorum," dedi. "Çok sıradan."

Tam arabasına geri dönüyordu ki aniden kafasında rahatsız edici bir düşünce belirdi. Oğlanı kaçıran adam telefonda "çatlak bir karı"dan bahsetmişti. Esme Fong'un eve geldiğinden haberdardı. Soru şuydu, bunu nasıl biliyordu?

İki olasılık vardı. Birincisi eve dinleme cihazı yerleştirmişlerdi.

Bu kuvvetli bir ihtimal değildi. Eğer Coldren'lerin evi dinleniyor olsaydı, ya da bir tür elektronik gözetim altında bulunsaydı, çocuğu kaçıranların Myron'ın da bu işe karıştığından haberi olurdu.

İkincisi ise, içlerinden biri evi gözetliyordu.

En mantıklısı bu görünüyordu. Myron kısa bir an için düşündü. Eğer birileri evi bir saat kadar önce gözetliyorduysa, onların hâlâ orada, bir çalının, ağacın ya da başka bir şeyin arkasından evi seyretmeye devam ettiklerini düşünmek hiç de saçma olmazdı. Eğer Myron bu adamın yerini gizlice belirleyebilirse, onları Chad Coldren'e kadar takip edebilirdi.

Bu riski almaya değer miydi?

Kesinlikle evet.

Bölüm 9

Saat on.

Myron, Win'in adını kullanıp Merion'un otoparkına park etti. Jaguar'ı orada mı diye baktı ama görünürde yoktu. Arabasını durdurup bekçileri kontrol etti. Kimse yoktu. Hepsi girişte hizmet veriyordu. Bu işleri kolaylaştırdı.

Golf sahasının karşısına yürümeye başladı. Artık hava kararmıştı ancak yol boyunca uzanan evlerden yayılan ışıklar ortalığı yeterince aydınlatıyordu. Onca ününe rağmen Merion küçük bir sahaydı. Park alanından Golf House Yolu'na kadar kat edilen iki çimenlik golf sahası toplamda yüz metreden daha kısaydı.

Myron güçlükle ilerledi. Nem havada yoğun damla parçacıkları halinde asılıydı. Myron'ın gömleği gittikçe yapış yapış bir hal almaya başlamıştı. Çekirgeler kesintisiz ve yüksek sesle ötüyordu, telaşlı ezgileri her ne kadar kulakları fazla rahatsız etmese de Mariah Carey CD'si kadar sıradandı. Çimen Myron'ın çorapsız ayak bileklerini gıdıkladı.

Golfe beslediği doğal hoşnutsuzluğuna rağmen, Myron

hâlâ o huşu dolu duyguyu hissediyordu, sanki kutsal bir bölgeden geçiyor gibiydi. Hayaletler gecenin içerisinde, tıpkı efsaneleri doğuran herhangi türden bir manzara karşısında yaptıkları gibi soluklanıp üfürdüler. Myron bir keresinde, Boston Garden'ın parke zemininde, etrafta hiç kimse yokken dikildiğini anımsadı. Bu, NBA'in ilk turunda Celtics oyuncusu tarafından perdelendikten bir hafta sonraydı. Celtics'in efsanevi genel müdürü Clip Arnstein, o günün erken saatlerinde Myron'ı basınla tanıştırmıştı. Bu çok eğlenceliydi. Herkes gülüyor, gülümsüyor ve Myron'ı bir sonraki Larry Bird olarak adlandırıyordu. O gece, Garden'ın o meşhur koridorlarında dikilirken, kirişlerden sarkan şampiyonluk flamaları durgun havada salınıyor, ona eliyle ilerlemesini işaret ediyor, fısıldayarak geçmişe dair çeşitli hikâyeler anlatıyor, geleceğe dair ise değişik sözler veriyor gibi görünmüştü.

Myron parke zeminde o güne kadar hiç maç yapmamıştı.

Golf House Yolu'na varınca yavaşladı ve beyaz ipin üzerinden atladı. Sonra bir ağacın arkasına doğru daldı. Bu hiç de kolay olmayacaktı. Bu peşinde olduğu avı için de zordu. Bu tür ortamlar şüphe uyandırıcı olurdu. Tıpkı yanlış yere bırakılan bir araba gibi. İşte, Myron'ın aracını Merion'un parkına bırakma sebebi de buydu. Çocuğu kaçıranlar da aynısını mı yapmışlardı acaba? Yoksa adamın arabası sokakta mıydı? Ya da belki de onu oraya biri bırakmıştı?

Çömelerek ilerlemeye devam etti ve başka bir ağacın arkasına doğru hızla hareketlendi. Oldukça salak görünüyor

olmalıyım diye düşündü – bir metre doksan santim boy ve rahat yüz on kilo ağırlığındaki bir adam, tıpkı *The Dirty Dozen*'ın kurgu odasında bir şey unutmuşçasına çalılar arasında koşturup duruyordu.

Ama başka bir seçeneği var mıydı?

Elini kolunu sallayarak yürüyemezdi. Çocuğu kaçıranlar onu kolayca görebilirlerdi. Tüm plan, onlar daha kendisini fark etmeden önce, fidyecilerin yerini onun belirlemesi temeline dayandırılmıştı. Bunu nasıl yapacaktı? Gerçekten de en ufak bir fikri yoktu. Aklına gelen en iyi şey Coldren'lerin evine daireler çizerek yavaş yavaş yaklaşmak, bunu yaparken de etrafta dikkat çekici bir şeyler var mı diye bakmaktı.

Etrafa göz gezdirdi – bunu neden yaptığından emin değildi. Fidyecinin gözetleme noktası olarak kullanabileceği yeri bulmak için iyi bir yer sanırım, diye aklından geçirdi. Saklanılabilecek güvenli bir yer, belki, ya da dürbünlü bir adamın olay mahallini kolayca inceleyebileceği bir tünek. Hiçbir şey yoktu. Gece tam manasıyla esintisiz ve sakindi.

Bir çalıdan diğerine rastgele koşturarak arazinin etrafında turladı, şimdi kendisini *Animal House*'da Dean Wormer'ın ofisine habersiz giren John Belushi gibi hissediyordu.

Animal House ve *The Dirty Dozen.* Myron çok fazla film seyrediyordu.

Spiraller çizerek Coldren'lerin evine yaklaşmaya devam ettikçe, Myron "gözcü"den ziyade "gözetlenen" olma ihtimalinin arttığını fark etti. Daha iyi saklanmaya, kendini gecenin bir parçası haline getirmeye arka fonla bütünleşip

görünmez olmaya çalıştı.

Myron Bolitar, Mutant Ninja Savaşçısı.

Taştan yapılma, siyah panjurlu evlerin ışıkları göz kırptı. Hepsi de sundukları rahatlık sebebiyle gösterişli ve oldukça güzeldi. Bitişik evler. Üç küçük domuz evi. Sağlam ve azametli evler.

Artık Coldren'lerin evine iyice yaklaşmıştı. Hâlâ hiçbir şey yoktu – yollara tek bir araba dahi park edilmemişti. Ter bedenini tıpkı krep yığını üzerindeki şurup gibi kaplamıştı. Tanrım, duş almak istedi. Çömelip evi seyretti.

Şimdi ne olacak?

Bekle. Herhangi bir kıpırtı var mı, izle. Gözetleme ve benzer şeyler Myron'ın temel uzmanlık alanı değildi. Bu tür şeyleri genelde Win yapardı. Beden kontrolü ve sabır ondaydı. Myron çoktan huzursuzlanmaya başlamıştı. Yanında okumak için bir dergi getirmiş olmayı dilerdi.

Monotonluğun üç dakikası ön kapı açılınca kırıldı. Myron doğruldu. Kapıda Esme Fong ile Linda Coldren belirdi. Vedalaştılar. Esme Linda'nın elini sıkıca sıktı ve arabasına yöneldi. Linda Coldren giriş kapısını kapattı. Esme Fong arabasını çalıştırıp uzaklaştı.

Bu araştırma hikâyesi de bir saniyelik heyecanla böylece sonlandı.

Myron bir çalının arkasına geçti. Etrafta çok fazla çalı vardı. Her yer onlarla doluydu, değişik boyutlarda, şekillerde ve farklı amaçlar için kullanılabilecek çalılar. Myron, zengin aristokratlar çalıları gerçekten seviyor olmalı, diye düşündü.

Mayflower'da da bunlardan yetiştiriyorlar mıydı acaba diye merak etti.

Çömelmekten bacaklarına kramp girmeye başlamıştı. Bir birini, bir diğerini öne doğru uzatıp geriyordu. Sakat dizi, basket kariyerinin sonlanmasına sebep olanı, zonklamaya başlamıştı. Yeter. Rahatsızdı, yapış yapıştı ve canı yanıyordu. Burada gitme zamanı gelmişti.

Sonra bir ses işitti.

Arka kapıdan gelmiş gibiydi. İç çekti, doğruldu ve bir tur attı. Arkasına daha rahat saklanabileceği başka bir çalı buldu ve oraya yerleşti. Dalların arasından baktı.

Jack Coldren golf takımlarını taşıyan Diane Hoffman'la birlikte arka avludaydı. Jack avuçları arasına bir golf sopası aldı ama vuruş yapmıyordu. Diane Hoffman'la konuşmaktaydı. Hareketli hareketli. Diane Hoffman da ona karşılık verdi. Eşit derecede hararetliydi. İkisi de hallerinden pek memnun gibi görünmüyordu. Myron onları duyamadı ama ikisi de öfkeden çıldırmış gibi görünüyordu.

Bir tartışma. Öfkeli bir tartışma.

Hımm.

Bunun masum bir açıklaması olmalıydı. Myron, yardımcılar ile golfçüler her zaman tartışır, tahmininde bulundu. Steve Ballesteros'un, eski İspanyol üstün zekâlı çocuğun, takımını taşıyan yardımcısıyla nasıl sürekli tartıştığını anımsadı. Olması zorunlu. Olağan bir şey, golfçüyle yardımcısı biraz atışıyordu, özellikle de Amerika Açık gibi stres dolu böylesi bir turnuva sürecinde.

Ama zamanlama merak uyandırıcıydı.

Bir an için düşünün. Bir adam çocuğunu kaçıran birinden korkutucu bir telefon alır. Oğlunun korku ya da acıdan attığı çığlığı işitir. Ardından, birkaç saat sonra, yardımcısıyla evinin arka avlusunda gerilme hareketi hakkında tartışmaya başlar.

Bu mantıklı mıydı?

Myron onlara biraz daha yaklaşmaya karar verdi ama oraya inen düz bir patika yoktu. Yine şu çalılar, tıpkı futbol antrenmanında kullanılan cansız mankenler gibi. Evin yanına dolanmak ve arkalarına geçmek zorundaydı. Soluna doğru ani bir atak yaptı ve görülme riskini aldı. Sıkı tartışma devam etti. Diane Hoffman Jack'e bir adım daha yaklaştı.

Sonra da suratına kocaman bir tokat patlattı.

Çıkan ses geceyi bir tırpan gibi kesti. Myron donup kaldı. Diane Hoffman bağırarak bir şey söyledi. Myron *alçak herif* lafını işitti ama başka bir şey duymadı. Diane sigarasını Jack'in ayağına doğru fırlatıp büyük bir hızla oradan uzaklaştı. Jack kafasını yere indirdi, sonra yavaşça iki yana yavaşça sallayıp içeri girdi.

Myron, "Vay, vay," diye düşündü.

Myron çalının arkasında kaldı. Evin girişinden gelen bir araba sesi işitti. Diane Hoffman'ın arabası, diye tahmin etti. Kısa bir an için kadının tüm bu olanlarda bir rolü olup olmadığını merak etti. Şu dakikaya kadar evde olduğu açıktı. Gizemli gözcü o olabilir miydi? Myron arkasına yaslanıp bu olasılığı düşündü. Fikir tam yerine oturmaya başlamıştı ki

Myron'ın gözü bir adama takıldı.

Ya da en azından bunun bir adam olduğunu varsaydı. Çömeldiği yerden bunu söylemek zordu. Myron gördüğü şeye inanamadı. Yanılmıştı. Tamamen yanılmıştı. Fail çalıların ya da ona benzer başka bir şeyin arkasına saklanmıyordu. Baştan ayağa simsiyah giyimli birinin üst kat penceresinden aşağı inişini sessizce seyretti. Daha spesifik olmak gerekirse – eğer hafızası onu yanıltmıyorsa – Chad Coldren'in yatak odası penceresine tırmanıyordu.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim.

Myron eğildi. Şimdi ne olacak? Bir planı olmalıydı. Evet, bir plan. İyi fikir. Ama ne planı? Suçluyu şimdi mi yakalayacaktı? Hayır. Takip etmek daha akıllıcaydı. Belki de adam onu Chad Coldren'e götürürdü. Bu çok hoş olurdu doğrusu.

Bir kez daha göz attı. Siyah figür, sarmaşık kaplı beyaz kafes çitten aşağı ilerledi. Son noktada bir metrelik yükseklikten atladı. Yere düşer düşmez de arkasına bakmadan hızla uzaklaştı.

Harika.

Myron, mümkün olduğunca uzağında kalmaya çalışarak adamı takip etti. Ancak karartı koşuyordu. Bu takibi biraz zorlaştırdı. Ama Myron geriden takip etti. Görünmek istemiyordu. Ayrıca, suçlunun arabayla gelmiş olma ya da birinin kendisini alacak olma ihtimali çok yüksekti. Bu sokaklarda neredeyse hiç trafik olmazdı. Myron'ın olası herhangi bir motor sesini işiteceği kesindi.

İyi ama, ya ondan sonra ne olacaktı?

Suçlu arabaya binince Myron ne yapacaktı? Koşa koşa gidip kendi arabasını mı alacaktı? Hayır, bu işe yaramazdı. Arabayı yayan mı takip edecekti? Tabii ki bu da olmazdı. O zaman tam olarak ne yapacaktı?

İyi soru.

Keşke Win burada olsaydı diye düşündü.

Suçlu koşmaya devam etti. Koştu, koştu. Myron nefes nefese kalmaya başlamıştı. Tanrım, kimin peşindeydi, Frank Shorter'ın mı? Suçlu garip bir şekilde sağa sapıp gözden kaybolmadan önce, bu şekilde yaklaşık beş yüz metre daha ilerlediler. Dönüş o kadar keskindi ki Myron bir an için fark edilip edilmediğini merak etti. İmkânsız. Adamın oldukça gerisindeydi ve avı bir kez olsun arkasına bakmamıştı.

Myron biraz daha hızlanmayı denedi ama yol çakıllıydı. Sessiz koşmak imkânsızdı. Yine de yoluna devam etmeliydi. Parmak uçlarına yükselerek koştu, dizanterili Baryshnikov'a benziyordu. Kimsenin onu bu halde görmemesi için dua etti.

Dönüşe ulaştı. Sokağın adı Green Acres Yolu'ydu. Sanki biri gelip otomatik pikabın düğmesine basmış gibi, hemen zihninde eski TV programının müziği çınlamaya başladı. Buna bir türlü engel olamadı. Eddie Albert traktör kullanıyordu. Eva Gabor, Manhattan çatı katındaki locaları açtı. Sam Drucker dükkân tezgâhının gerisinden el salladı. Bay Hanley iki elinin başparmağıyla pantolon askısını çekti. Domuz Arnold öfkeyle homurdandı.

Tanrım, bu nem onu gerçekten de öldürüyordu.

Myron sağa döndü ve ileriye baktı.

Hiçbir şey yoktu.

Green Acres, sadece beş altı evin bulunduğu kısa bir çıkmaz sokaktı. Bunlar muhteşem evlerdi ya da Myron'a öyle gelmişti. Sokağın iki yanında servi ağaçlarından yapılmış duvarlar yükselmekteydi – yine çalılar. Garaj yollarına açılan kapılar kilitliydi, hepsi de uzaktan kumandalarla ya da birtakım tuşlara dokunularak işleyen türdendi. Myron durup yolun ilerisine baktı.

Pekâlâ, bizim oğlan nerede?

Nabzının hızlandığını hissetti. Suçludan tek bir iz yoktu. Tek kaçış yolu, çıkmaz sokaktaki iki evin arasından uzanan küçük koruydu. Myron, oraya girmiş olmalı, diye tahmin etti – eğer durum öyleyse, çalıların arasına gizlenmek yerine mutlaka kaçmaya çalışıyor olmalıydı. Myron'ı fark etmiş olabilirdi. Bir yere çömelip saklanmaya karar vermiş de olabilirdi. Saklanmaya ve Myron önünden geçerken üzerine atlamaya.

Bunlar hiç de sakinleştirici düşünceler değildi.

Şimdi ne olacak?

Üstdudağındaki teri yaladı. Ağzı inanılmaz derecede kuruydu. Terlediğini işitebiliyordu sanki.

Kendi kendine, *Kes şunu Myron,* dedi. Bir metre doksan santim boyunda, yüz kiloydu. İri bir adam. Ayrıca tekvandoda siyah kuşak sahibiydi ve oldukça iyi eğitimli bir dövüşçüydü. Gelebilecek herhangi bir saldırıyı savuşturabilecek güçteydi.

Adam silahlı olmadığı sürece.

Doğru. Gerçeklerle yüzleşmek lazım. Dövüş eğitimi ve deneyimi ona hep yardımcı olmuştu ancak bunlardan hiçbiri onu kurşunlardan korumazdı. Aynı şey Win için de geçerliydi. Tabii ki Win kendisini böylesi bir karmaşanın içine atacak kadar aptal değildi. Myron, sadece kaçınılmaz olduğunu düşündüğü hallerde silah taşıyordu. Öte yandan Win yanına en az iki silah ve bir kesici alet almadan kesinlikle dışarı çıkmazdı. Üçüncü dünya ülkeleri en az Win kadar silahlansa iyi olurdu.

Şimdi ne yapacaktı?

Etrafına baktı, fakat saklanacak pek fazla yer yoktu. Çalı duvarlar yoğundu, bir taraftan diğer tarafına geçilmesi imkânsızdı. Böylece geriye sadece yolun sonundaki koruluk kalıyordu. Ancak orada aydınlatma yoktu, koru da oldukça sıkı ve aşılmaz görünüyordu.

Koruya girmeli miydi?

Hayır. Bu beyhude olacaktı. Korunun ne büyüklükte olduğuna, hangi yöne gitmesi gerektiğine, hiçbir şeye dair en ufak bir fikri yoktu. Suçluyu bulma olasılığı oldukça zayıftı. Myron'ın aklına gelen en iyi ihtimal suçlunun sadece bir süreliğine saklanmaya devam edeceği, Myron'ın çekilip gitmesini bekleyeceğiydi.

Çekip gitmek. Bu bir plan sayılabilirdi.

Myron Green Acres'ın sonuna doğru hareketlendi. Sola döndü, birkaç yüz metre yürüdükten sonra bir çalının arkasına gizlendi. Çalılarla artık arkadaş olmuştu. Arkasında sak-

landığı çalıya Frank adını verdi.

Bir saat bekledi. Hiç kimse yoktu.

Harika.

Sonunda ayağa kalktı, Frank'le vedalaşıp arabasına yöneldi. Suçlu koruluktan geçip kaçmış olmalıydı. Bu da onun kendisine bir kaçış yolu belirlediği ya da bu muhiti çok iyi bildiği anlamına geliyordu. Bu kişi Chad Coldren bile olabilirdi. Ya da fidyeciler ne yaptıklarını çok iyi biliyordu. Ve eğer durum buysa, artık Myron'ın da bu olayın içinde olduğunu ve Coldren'lerin kendilerine itaat etmediğini öğrenmiş olma ihtimalleri çok yüksekti.

Myron bunun sadece bir şaka olmasını ümit etti. Ama eğer öyle değilse, eğer bu gerçek bir adam kaçırmaysa, yaşananların beraberinde getireceği sonucu merak etti. Fidyecilerin onun yaptıklarına nasıl bir tepki vereceklerini düşündü. Ve yoluna devam ederken, adamlarla yapılan can sıkıcı son görüşmeyi, Chad Coldren'in tüyleri ürperten çığlığını anımsadı.

Bölüm 10

"Bu arada, görkemli Wayne Malikânesi'nde..."

Lockwood konağının çelik bahçe kapısına her yaklaştığında, Myron'ın kulağında hep şu *Batman* müziği yankılanıyordu. Aslında, Win'in ailesinin yaşadığı ev, her ne kadar aynı havaya sahip olsa da Bruce Wayne'in evine pek benzemiyordu. Muhteşem yılankavi yol yamaçtaki heybetli taş malikâneye uzanmaktaydı. Etraf, tıpkı seçim dönemindeki bir politikacının saçları gibi her zaman ideal uzunlukta tutulan çimenlik arazilerle doluydu. Ayrıca bakımlı bahçeler, yamaçlar, bir yüzme havuzu, bir gölet, bir tenis kortu, at ahırları ve bir tür engelli at parkuru mevcuttu.

Sözün özü, Lockwood Konağı çok "haşmetli" ve her ne anlam ifade ediyorsa, "malikâne" terimine tamamen uygundu.

Myron ve Win konukevinde, ya da Win'in babasının ifade etmekten hoşlandığı şekliyle "küçük evde", kalıyorlardı. Açık kirişler, sert ahşap zemin, şömine, ortasında kocaman bir ada olan yeni bir mutfak, bilardo odası – beş yatak

odası, dört buçuk banyodan ise bahsetmeye gerek dahi yoktu. Küçücük bir ev işte.

Myron olan biteni sınıflamaya çalıştı ancak karşılaştığı tek şey bir dizi paradoks, "hangisi hangisinden çıkar, yumurta tavuktan mı, tavuk yumurtadan mı?" türünden sorular oldu. Mesela güdü. Diğer yandan, Jack Coldren'den kurtulmak için birilerinin Chad Coldren'i kaçırması mantıklı olabilirdi. Fakat Chad turnuva başlamadan *önce* ortadan kaybolmuştu, ki bu da onu kaçıran kişinin ya çok ihtiyatlı ya da her şeyi önceden bilmekte çok usta olduğu anlamına geliyordu. Diğer yandan, oğlanı kaçıran kişi yüz bin dolar istemişti, bu da kaçırılmanın para için yapıldığının göstergesiydi. Yüz bin dolar güzel, hatırı sayılır bir paraydı – adam kaçırmak için biraz az, ancak birkaç işgünü için hiç de fena değil.

Ancak bu sadece para sızdırmak amacıyla yapılan bir adam kaçırma olsa bile, zamanlama merak uyandırıcıydı. Neden şimdi? Neden Amerika Açık'ın oynandığı zaman? Dahası, Chad neden Amerika Açık'ın son yirmi üç sene içerisinde Merion'da sadece tek bir kez oynandığı günlerde kaçırılmıştı – neredeyse bir asrın dörtte biri süresince Jack Coldren'in en büyük başarısızlığını affettirme şansını yakaladığı tek seferde?

Tüm bunlar inanılmaz bir rastlantı gibi görünüyordu.

Bu şöyle bir oyunu ve senaryoyu akla getiriyordu: Chad Coldren babasının aklını başından almak için turnuvadan önce ortadan kaybolur. Bu işe yaramayınca – tam aksine, baba maçları kazanmaya başlayınca – parayı bastırır ve ya-

lancıktan kendini kaçırtır. Hatta bunun da ötesinde, dışarıdan bakan biri kendi penceresinden tırmananın Chad Coldren olduğunu dahi düşünebilir. Bunu ondan daha iyi kim yapabilirdi ki? Chad Coldren o bölgeyi biliyordu. Hatta o korudan diğer tarafa nasıl geçileceğinin de büyük olasılıkla farkındaydı. Ya da belki de Green Acres Yolu'nda yaşayan bir arkadaşının evinde saklanıyordu. Her neyse.

Bu makul, akla yatkındı.

Tüm bunlardan, tabii ki, Chad'in babasından hoşlanmadığı sonucu çıkıyordu. Bunun kanıtı var mıydı? Myron öyle olduğunu düşündü. İşe Chad'in on altı yaşında olduğu gerçeğiyle başlayalım. Hiç de kolay bir yaş değil. Bu elbette zayıf bir kanıt ancak akılda tutmaya değer. İkincisi – ve çok, çok daha önemlisi – Jack Coldren varlığıyla yokluğu belli olmayan bir babaydı. Hiçbir sporcu evinden bir golfçü kadar uzak kalmaz; basket, futbol, beysbol ya da hokey oyuncularından hiçbiri. Onlara bu konuda en fazla yaklaşabilenler tenisçilerdir. Hem tenis, hem de golfte turnuvalar neredeyse tüm yıl sürer – sezon sonu olarak adlandırılan süre çok kısadır - ve bu oyuncuların kendi sahaları diye bir şey de yoktur. Eğer şanslıysanız, yaşadığınız yerdeki sahada yılda bir oynarsınız.

Son olarak – ve bu belki de hepsi arasında en elzem olandı – Chad *iki gündür* kayıptı ve ebeveynleri bu konuda en ufak bir rahatsızlık hissetmemişti. Linda Coldren'in sorumluluk sahibi çocuklar ve açık çocuk eğitimi türünden attığı nutuğu unutun. Soğukkanlılıklarının tek mantıklı açık-

laması, bunun turnuva öncesi yaşandığı, ya da en azından hiç de beklenmedik olmadığıydı.

Ancak bu kaçırılma senaryosunda da çeşitli sorunlar vardı.

Mesela, alışveriş merkezindeki Bay Baştan Ayağa Pis bunca şeyin arasında nasıl bir rol alıyordu?

Gerçekten de ters bir şeyler vardı. Şu Huysuz Nazi'nin rolü neydi? Chad Coldren'in bir suç ortağı mı vardı? Büyük olasılıkla, ancak tüm bunlar bir intikam senaryosuyla kesinlikle uyuşmuyordu. Eğer tüm bu olanların arkasında gerçekten de Chad varsa, Myron tıfıl golfçünün "dazlak kafa olmak isteyen" gamalı haç dövmeliyle güç birliği yapacağından şüpheliydi.

O zaman geriye ne kalıyordu?

Şaşkındı.

Myron misafirhanenin önüne park ederken kalbinin sıkıştığını hissetti. Win'in jaguarı oradaydı. Ama bir de yeşil Chevy Nova vardı.

Aman Tanrım.

Myron arabasından yavaşça indi. Nova'nın plakasını kontrol etti. Tanıdık değildi. Tıpkı beklediği gibi. Yutkundu ve ilerledi.

Küçük evin giriş kapısını açtı ve klimanın ani saldırısıyla karşı karşıya kaldı. Işıklar sönüktü. Bir an için antrede dikildi, gözeri kapalıydı, serin hava tenini ürpertti. Kocaman bir duvar saati tıkırdıyordu.

Myron gözlerini açtı ve elektrik düğmelerinden birine

bastı.

"İyi akşamlar."

Sağına döndü. Win şöminenin yanındaki yüksek arkalıklı deri sandalyede oturmaktaydı. Elinde bir brendi kadehi vardı.

Myron, "Karanlıkta mı oturuyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Myron kaşlarını çattı. "Biraz teatral, öyle değil mi?"

Win yakınındaki bir lambayı açtı. Yüzü brendiden dolayı kızarmıştı. "Bana katılmaya ne dersin?"

"Tabii. Hemen geri döneceğim."

Myron dolaptan soğuk bir Yoo-Hoo kapıp arkadaşının karşısındaki kanepeye oturdu. Kutuyu salladı ve açtı. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmaksızın içeceklerini yudumladılar. Saat tıklamaya devam etti. Yerde ince, neredeyse füme denilebilecek renkte, asma dallarını andıran gölgeler dolaştı. Yaz mevsimi olması ne kadar da kötüydü. Gürüldeyen ateşi ve belki de uluyan rüzgârı hak eden türden bir yerdi burası. Klima uymamıştı.

Myron tam rahatlamaya başlamıştı ki bir sifon sesi işitti. Win'e soru dolu gözlerle baktı.

Win, "Yalnız değilim," dedi.

"Oh." Myron kanepede doğruldu. "Bir kadın mı?"

Win, "Senin hediyelerin," dedi. "Hayrete düşürmekten hiçbir zaman vazgeçmiyorlar."

Myron, "Tanıdığım biri mi?" diye sordu.

Win olumsuz manada kafasını salladı. "Benim bile ta-

nımadığım biri."

Standart yanıt. Myron doğrudan arkadaşına baktı. "Bu konuda konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Eğer istersen buradayım."

"Evet, görüyorum." Win içkiyi kadehinde şöyle bir salladı. Tek bir yudumda hepsini bitirdi ve kristal sürahiye doğru uzandı. Konuşurken dili hafif dolanıyordu. Myron Win'i, bu vejetaryeni, dövüş sanatlarının ustasını, transandantal meditasyoncuyu, çevresindekilere karşı inanılmaz derecede rahat olan ve onlara odaklanan bu adamı en son ne zaman bu kadar içkili gördüğünü anımsamaya çalıştı.

Çok uzun süre önceydi.

Myron, "Golfle bir sorum var," dedi.

Win başını sallayarak devam etmesini istedi.

"Sence Jack Coldren liderliği sürdürebilecek mi?"

Win brendisini doldurdu. "Jack kazanacak," dedi.

"Bundan oldukça emin gibisin."

"Eminim."

"Neden?"

Win kadehi dudaklarına götürdü ve kenarından Myron'a baktı. "Gözlerini gördüm."

Myron suratını buruşturdu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Onu geri kazanmış. Yani gözlerindeki bakışı."

"Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Belki öyledir. Ama izin ver sana bir şey sorayım."

"Devam et."

"Büyük sporcuları en iyilerden ayıran şey nedir? Ustabaşının anlattığı efsaneler mi? Basit tabiriyle, kazananları yaratan nedir?"

Myron, "Yetenek," dedi. "Antrenman yapmak. Beceri."

Win kafasını hafifçe iki yana salladı. "Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"Öyle mi?"

"Evet. Çoğu yeteneklidir. Çoğu antrenman yapar. Gerçek kazananı yaratan şey başkadır."

"Şu gözdeki bakış mı?"

"Evet."

Myron gözlerini kıstı. "Şimdi 'Eye of the Tiger' şarkısını söylemeye başlamayacaksın, öyle değil mi?"

Win kafasını yana doğru eğdi. "Bu şarkıyı kim söylüyor?"

Şu aralarında oynadıkları önemsiz oyun. Win yanıtı elbette biliyordu. "Bu *Rocky II'*deydi, öyle değil mi?"

Win, "*Rocky III,*" diye düzeltti.

"Şu Bay T.'nin olduğu mu?"

Win başıyla onayladı. "Peki, kim?.." diye sormaya çalıştı.

"Clubber Range."

"Çok iyi. Şimdi söyle bakalım, şarkıyı kim söyledi?"

"Hatırlamıyorum."

Win, "Grubun adı Survivor'dı," dedi. "Ne kadar hızlı ortadan kayboldukları göz önüne alındığında, oldukça ironik bir isim, öyle değil mi?"

Myron, "Hı hıı," dedi. "Pekâlâ, şu ortak payda ne Win? Kazananı kazanan yapan şey ne?"

Win hafifçe ıslık çalıp içkisini yudumladı. "İstemek," dedi.

"İstemek mi?"

"İstemek."

"Hı-hıı."

Win, "Yanıt hiç de şaşırtıcı değildi," dedi. "Joe DiMaggio'nun gözlerine bak. Ya da Larry Bird'ünkilere. Ve Michael Jordan'ınkilere. John McEnroe'nun mükemmel dönemlerinde çekilen resimlerine bak, ya da Chris Evert'inkilere. Linda Coldren'e bak." Durakladı. "Aynaya bak."

"Aynaya mı? Bende de mi o bakışlar var."

Win yavaşça, "Mahkemedeyken," dedi, "gözlerin hiç de aklı başındaymışsın gibi bakmıyordu."

Sessizleştiler. Myron Yoo-Hoo'sundan bir yudum aldı. Soğuk alüminyumu avuçları arasında hissetmek çok hoştu. Myron, "Şu 'istemek' lafını sanki sana tamamen yabancı bir şeymiş gibi ifade ediyorsun," dedi.

"Öyle."

"Saçma."

Win, "Ben iyi bir golfçüyüm," dedi. "Düzeltiyorum: Ben çok iyi bir golfçüyüm. Gençliğimde oldukça fazla antrenman yaptım. Hatta turnuvalar bile kazandım. Ama bir sonraki seviyeye atlamayı hiçbir zaman yeterince istemedim."

Myron, "Seni sahada gördüm," diye itiraz etti. "Dövüş sanatları turnuvalarında. Bana oldukça 'istekli' görünmüş-

tün."

Win, "Bu çok farklı," dedi.

"Nasıl yani?"

"Ben dövüş sanatları turnuvalarını bir spor yarışması olarak görmüyorum. Kazanan evine adi bir kupa getiriyor ve eşe dosta bundan övgüyle bahsediyor, o kadar. Ayrıca bunu, kendine güvenmeyen insanların bir iftihar olarak algılamasına yol açacak türden boş bir duyguyla sonlanacak bir rekabet olarak da görmüyorum. Dövüşmek bence bir spor değil. Sadece hayatta kalıp kalmamakla ilgili. Eğer bunda başarısız olabildiysem" – hayali bir yüzüğü işaret etti – "gerçek dünyada da kaybedebilirim." Win kafasını kaldırıp tavana baktı. "Fakat..." Sesi sürüklenip gitti.

Myron, "Fakat?" diye tekrarladı.

"Fakat iyi bir noktaya parmak basmış olabilirsin."

"Öyle mi?"

Win parmaklarını birbirine yaslayarak kubbe yaptı. "Görüyorsun, dövüşmek benim için ölüm kalım meselesi. Bu konuya bu açıdan bakıyorum. Ancak sözünü ettiğimiz sporcular bunu bir adım öteye taşıyor. Her yarışma, hatta en banal olanları bile, onlar açısından bir ölüm kalım meselesi – ve kaybetmek ölümün ta kendisi."

Myron başını sallayarak onayladı. Buna inanmamıştı ama ne önemi vardı ki. Onu konuşturmaya devam et. "Anlayamadığım bir şey var," dedi. "Eğer Jack'te bu özel 'istek' varsa, neden bugüne kadar tek bir profesyonel turnuva kazanamadı?"

"Çünkü kaybetti."

"İsteğini mi?"

"Evet."

"Ne zaman?"

"Yirmi üç yıl evvel."

"Amerika Açık'ta mı?"

Win yine, "Evet," dedi. "Çoğu sporcu bunu en ufak bir sarsıntıda kaybeder. Gittikçe bıkkınlaşırlar ya da karınlarındaki cehennemi andıran hırslarını söndürmeye yetecek miktarda kazanırlar. Ama Jack'in içinde bulunduğu durum bu değildi. Onun ateşi tek bir ani, soğuk esintiyle söndürülmüştü. Bunu gözle görmek neredeyse mümkündü. Yirmi üç yıl önce. On altıncı delik. Topun taşlık parkura düşmesi. Gözleri bir daha hiçbir zaman o zamanki gibi bakmadı."

Myron, "Bugüne kadar," diye ekledi.

Win, "Bugüne kadar," diyerek onunla hemfikir oldu. "Bu tam yirmi üç yılını aldı ama alevlere tekrar hayat kazandırmayı başardı."

İkisi de içti. Win yudumladı. Myron kafasına dikti. Çikolatayı andıran serinliğin boğazından aşağı kayışını hissetmek güzeldi. Myron, "Jack'i ne kadar zamandır tanıyorsun?" diye sordu.

"Onunla altı yaşımda tanıştım. O on beşindeydi."

"O günlerde de bu 'isteği' içinde taşıyor muydu?"

Win tavana bakarak gülümsedi. "Golf sahasında birine yenilmektense böbreğini bir greyfurt kaşığıyla oyup çıkartmayı tercih ederdi." Bakışlarını Myron'a çevirdi. "Jack Cold-

ren'de 'istek' var mıydı? O isteğin ta kendisiydi."

"Ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun."

"Öyleydim."

"Artık değil misin?"

"Hayır."

"Fikrini değiştirmene sebep olan şey ne?"

"Büyüdüm."

"Vay be." Myron Yoo-Hoo'sundan büyük bir yudum daha aldı. "Bu ağır oldu."

Win kıkırdadı. "Anlamanı beklemiyorum."

"Bir dene bakalım."

Win brendi kadehini bıraktı. Yavaşça öne doğru eğildi. "Kazanmanın en güzel yanı nedir?"

"Pardon?"

"İnsanlar kazananı sever. Onu örnek alırlar. Onu takdir edeler – daha doğrusu ona saygı gösterirler. Onu tanımlamak için *kahraman, cesaretli, sabırlı* gibi kelimeler kullanırlar. Ona yakın olmak, ona dokunmak isterler. Onun gibi olmak isterler."

Win ellerini iki yana açtı. "Ama neden? Ya taklit etmek istediğimiz şu kazanandan ne haber? Onun gözlerini, aç bir büyüme uğraşı haricinde her şeye karşı kör etme becerisinden? Boğazının etrafına iri metal parçaları taktığı ego-yüceltici takıntısından? Düşük kalite bir heykelcik uğruna, suni çimde çok daha üstün bir kişiye dönüşmek için, insanlar da dahil olmak üzere her şeyi feda etme isteğinden?" Kafasını kaldırıp Myron'a baktı, her zaman ciddi olan suratı aniden

değişti. "Bu bencilliği, bu kişinin kendi kendisini sevme hissini neden alkışlıyoruz?"

"Rekabet duygusu hiç de kötü bir şey değildir Win. Sen uç noktalardan bahsediyorsun."

"Ama en çok takdir ettiklerimiz de en aşırıya kaçan, uç noktada bulunanlardır. Doğası gereği, senin 'rekabet güdüsü' olarak adlandırdığın şey uç noktaya kayar ve yoluna çıkanları da tamamen yok eder."

"Çok basite indirgiyorsun Win."

"Bu basit bir şey dostum."

İkisi de arkalarına yaslandı. Myron kafasını kaldırıp kirişlere baktı. Bir süre sonra, "Yanlış anladın," dedi.

"Nasıl yani?"

Myron bunu nasıl açıklayacağını düşündü. "Ben basketbol oynarken," diye sözlerine başladı, "yani gerçekten de işin içinde olduğum ve senin bahsettiğin seviyelere eriştiğim dönemlerde neredeyse sırf skoru düşünürdüm. Sadece rakibimi ya da onu nasıl yenebileceğimi düşünürdüm. Yalnızdım. Savunmadaydım. Bu sana aptalca gelecek ama oyunumu en layığıyla oynamak neredeyse doruğa ulaşmak gibi bir şeydi."

Win başıyla onayladı. "Ne zaman böyle hissettin?"

"Anlayamadım?"

"Senin tabirinle, *doruğa* ulaştığını en çok ne zaman hissettin."

"Yine anlayamadım."

"Antrenmanda mı? Hayır. Önemsiz bir maçta mı ya da

takımın otuz puan öndeyken mi? Hayır. Seni terden sırılsıklam eden ve Nirvana seviyesine getiren dostum, rekabetti. Üst seviyedeki bir rakibi yenme isteği."

Myron itiraz etmek için ağzını açtı. Sonra durdu. Kendini yorgun hissetmeye başlamıştı. "Buna verecek bir karşılığımın olduğundan emin değilim," dedi. "Günün sonunda, kazanmış olmaktan hoşlanıyorum. Nedenini bilmiyorum. Dondurmadan da hoşlanıyorum. Bunun sebebini de bilmiyorum."

Win kaşlarını çattı. Yavan bir ses tonuyla, "Etkileyici bir açıklama," dedi.

"Hey, saat geç oldu."

Myron evin önünde bir arabanın durduğunu işitti. Odaya genç bir sarışın girip gülümsedi. Win de gülümseyerek karşılık verdi. Kız eğilip onu öptü. Win'in bu konuda bir sorunu yoktu. O hiçbir zaman çıktığı kadınlara belirgin bir şekilde kaba davranmazdı. Kadınları hemen dışarı atma çabasında değildi. Eğer bu onları daha mutlu edecekse, geceyi onlarla geçirmek de Win için sorun değildi. Bazıları bunu nezaket ya da ruhundaki yumuşak bir nokta olarak görme hatasına düşebilir. Ama yanılırlar. Win kadınların kalmasına izin verirdi çünkü hiçbiri Win için bir anlam ifade etmezdi. Ona hiçbir zaman ulaşamazlardı. Ona hiçbir zaman dokunamazlardı. O zaman kalmalarında ne mahsur vardı ki?

Sarışın, "Taksim geldi," dedi.

Win'in gülümseyişi anlamsızdı.

Kız, "Çok eğlendim," dedi.

Win göz bile kırpmadı.

"Eğer istersen bana Amanda'dan ulaşabilirsin." Myron'a baktı, sonra gözlerini tekrar Win'e çevirdi. "Pekâlâ, biliyorsun işte."

Win, "Evet," dedi. "Biliyorum."

Genç kadın rahatsız bir tavırla gülümseyip dışarı çıktı.

Myron, yaşadığı şokun yüzünden okunmasına gayret ederek, seyretti. Bir fahişe! Tanrım, kız bir fahişeydi! Win'in geçmişte onlarla birlikte olduğunu biliyordu – seksenli yılların ortalarında, kendisinin "Çin Gecesi" olarak adlandırdığı gecelerde, Hunan Grill'den Çin yemeği, Noble House genelevinden de Asyalı fahişe çağırmaya alışıktı – ancak günümüzde ve bu yaşta, hâlâ aynı şeyleri yapıyor olması anlaşılmazdı.

Sonra Myron Chevy Nova'yı anımsadı ve tüm bedeni buz kesti.

Arkadaşına döndü. Birbirlerine baktılar. İkisi de bir şey söylemedi.

Win, "Ahlaksızlık," dedi. "Ne hoş."

"Ben hiçbir şey söylemedim."

"Gerçekten de öyle." Win ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

Myron başının zonkladığını hissetti. "Seninle gelmemde bir sakınca var mı?"

"Evet."

"Hangi arabayı alıyorsun?"

Win karşılık vermeye bile tenezzül etmedi. "İyi geceler

Myron."

Myron'ın zihni çözüm aradı ama durumun umutsuz olduğunu biliyordu. Win gidiyordu. Onu durdurmanın bir yolu yoktu.

Win kapıda durdu ve dönüp ona baktı. "Bir şey daha soracağım, tabii mahsuru yoksa."

Myron, konuşmayı başaramayarak, başıyla onayladı.

Win, "Seninle irtibata geçen ilk kişi Linda Coldren miydi?" diye sordu.

Myron, "Hayır," dedi.

"kimdi?"

"Bucky amca."

Win tek kaşını kaldırdı. "Peki, Bucky'ye bizi kim önermiş?"

Myron Win'e sabit gözlerle baktı ama titremesini engelleyemedi. Win başını sallayıp kapıya yöneldi.

"Win?"

"Git ve uyu Myron."

Bölüm 11

Myron uyumadı. Hatta denemeye bile kalkışmadı.

Win'in sandalyesine oturdu ve okumaya çalıştı ancak kelimeler kafasına girmedi. Tükenmişti. Deri koltuğa yaslanıp bekledi. Saatler geçti. Win'in gizli yapıtının birbirinden bağımsız imgeleri yoğun, karanlık kızıllıklar içerisinde serbestçe dolaştı. Myron gözlerini kapatıp bunlardan kurtulmaya çalıştı.

Sabah saat üç buçukta Myron bir arabanın geldiğini işitti. Motor kapatıldı. Kapıda bir anahtar tıkırtısı duyuldu ve sonra ardına kadar açıldı. Win içeri girip yüzünde tek bir duygu ifadesi olmaksızın Myron'a baktı.

Win, "İyi geceler," dedi.

Yürüyüp gitti. Myron yatak odası kapısının kapandığını işitti ve tuttuğu nefesini bıraktı. Güzel, diye düşündü. Kendisini zorlayarak ayağa kalktı ve yatak odasına yöneldi. Yorganın altına kıvrıldı ama hâlâ uykusu gelmemişti. Midesinde siyah, belirsiz bir korku kıpırdandı. Tam uykuya dalıyordu ki yatak odasının kapısı aniden ardına kadar açıldı.

Tanıdık bir ses, "Hâlâ uyuyor musun?" diye sordu.

Myron gözlerini zorla açmayı başardı. Esperanza Diaz'ın kapıyı tıklatmaksızın ofisine dalmasına alışıktı, ancak bu uyurken ilk kez oluyordu.

"Saat kaç?" diye sordu.

"Altı buçuk."

"Sabah mı?"

Esperanza ona şu bildik, yol işçilerinden birinin büyük bir kayayı yerle bir ederken takındığı bakışlarından biriyle baktı. Tek parmağıyla boşta sallanan kuzguni lülelerinden birkaçını kulağının arkasına attı. Parıldayan koyu teni insana ay ışığı altında yapılan bir Akdeniz yolculuğunu, temiz suları, kabarık kollu köylü bluzlarını ve zeytinlikleri anımsatıyordu.

Myron, "Buraya nasıl geldin?" diye sordu.

Esperanza, "Gece metroya bindim," dedi.

Myron hâlâ sersemdi. "Sonra ne yaptın? Taksiye mi bindin?"

"Nesin sen, seyahat acentesi mi? Evet, taksiye bindim."

"Sadece sordum."

"Salak şoför bana adresi tam üç kez tekrarlattı. Sanırım İspanyolları kendi mahallesinin yakınlarına götürmeye alışkın değildi."

Myron omuz silkti. "Büyük olasılıkla senin hizmetçi olduğunu düşünmüştür," dedi.

"*Bu ayakkabılarla mı?*" Esperanza Myron görebilsin diye ayağını havaya kaldırdı.

"Çok hoş." Myron yatağında doğruldu, bedeni hâlâ uyumak istiyordu. "Konuyu uzatmak istemem ama burada ne işin var?"

"Şu eski yardımcıyla ilgili birtakım bilgiler buldum."

"Lloyd Rennart'la mı ilgili?"

Esperanza başıyla onayladı. "Adam ölmüş."

"Oh." Ölmüş. Tıpkı çıkmaz sokaktaki gibi. Sanki bir başı vardı da. "Bunu telefonla söyleyebilirdin."

"Dahası da var."

"Öyle mi?"

"Adamın ölümüyle ilgili durum" – Esperanza sustu, alt-dudağını ısırdı – "biraz müphem."

Myron hafifçe doğruldu. "Müphem mi?"

"Görünüşe bakılırsa, Lloyd Rennart sekiz ay kadar önce intihar etmiş."

"Nasıl?"

"İşte, müphem olan kısım da bu. O ve karısı Peru'da, dağ tatilindeymiş. Adam bir sabah uyanmış, küçük bir not yazmış, sonra da gidip bir uçurumdan atlamış."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, henüz fazla detaya ulaşamadım. *Philadelphia Daily News* bu konuda yakın tarihte özet bir hikâye yayınladı." Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Ancak makaleye bakılırsa, cesedin yeri henüz belirlenememiş."

Myron hızla kendine gelmeye başlamıştı. "Ne?"

"Görünen o ki, Lloyd Rennart sarp bir buzul yarığına atlamış. Cesedi daha sonra bulunmuş olabilir ama ben daha

ileri tarihli herhangi bir makaleye rastlamadım. Yerel gazetelerin hiçbirinde ölüm ilanı yayınlanmadı."

Myron başını salladı. Ortada ceset filan yoktu. Akla gelen sorular aşikârdı: Lloyd Rennart hâlâ hayatta olabilir miydi? Sırf intikamını alabilmek için sahte bir ölüm planlamış olabilir miydi? Ortada dönen bir şeyler var gibiydi ama bunu kim bilebilirdi ki? Eğer bunu o ayarladıysa, bunun için neden yirmi üç yıl beklemişti? Doğru, Amerika Açık Merion'daydı. Doğru, bu eski yaraların tekrar açılmasına sebep olmuş olabilirdi. Ama yine de. "Garip," dedi. Kafasını kaldırıp Esperanza'ya baktı. "Bunları bana telefonda anlatabilirdin. Onca yolu tepmene gerek yoktu."

Esperanza, "Bunu neden bu kadar büyütüyorsun ki?" diye lafı yapıştırdı. "Hafta sonu için şehirden kaçıp kurtulmak istedim. Amerika Açık'ı görmenin eğlenceli olabileceğini düşündüm. Senin için bir mahsuru mu var?"

"Sadece sordum."

"Bazen çok meraklı oluyorsun."

"Tamam, tamam." Myron ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırdı. "Sorduğumu unut."

Esperanza, "Unutuldu," dedi. "Beni olan biten konusunda bilgilendirmek ister misin?"

Myron ona alışveriş merkezindeki Huysuz Nazi'den ve siyah giysili suçluyu nasıl elinden kaçırdığından bahsetti.

Sözlerini bitirdiğinde Esperanza kafasını iki yana salladı. "Tanrım," dedi. "Win yokken beş para etmiyorsun."

Bayan Moral Kaynağı.

Myron, "Söz Win'den açılmışken," dedi, "sakın ona bu davadan bahsetme."

"Neden?"

"Kötü tepki veriyor."

Esperanza onu büyük bir dikkatle seyretti. "Ne kadar kötü?"

"Gece ziyaretine gitti."

Sessizlik yaşandı.

Esperanza, "Onun bu işlerden vazgeçtiğini düşünüyordum," dedi.

"Ben de öyle."

"Emin misin?"

Myron, "Garaj girişinde bir Chevy vardı," dedi. "Dün gece arabayla ayrıldı ve saat üç buçuğa kadar da eve gelmedi."

Bir sessizlik daha. Win çok sayıda eski, kayıtsız Chevy topluyordu. Bunlara, tek kullanımlık arabalar adını vermişti. Kesinlikle izi bulunamaz.

Esperanza'nın ses tonu yumuşaktı. "Birbirine zıt iki şeyi aynı anda isteyemezsin Myron."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İşine geldiğinde Win'den bunu yapmasını isteyip, diğer yandan da o bunu kendi istediğinde öfkelenemezsin."

"Ondan hiçbir zaman yasadışı örgüt üyesi gibi davranmasını istemiyorum."

"Evet, istiyorsun. Onu şiddete sevk ediyorsun. Senin ihtiyaçlarına uyduğunda, onu salıveriyorsun. Sanki bir tür si-

lahmış gibi."

"Hiç de öyle değil."

Esperanza, "Tam manasıyla öyle," dedi. "Kesinlikle öyle. Win şu gece işleri için dışarı çıktığında, masum insanların canını yakmıyor, öyle değil mi?"

Myron soruyu şöyle bir düşündü. "Hayır," dedi.

"O zaman sorun ne? O sadece diğer bir suçluya saldırıyor. Suçluları senin yerine ortaya çıkartıyor."

Myron kafasını iki yana salladı. "Bu aynı şey değil."

"Sen öyle düşündüğün için mi?"

"Onu insanların canını yaksın diye sağa sola yollamıyorum. Ondan insanları izlemesini ya da bana yardımcı olmasını istiyorum."

"Arada fark olup olmadığından emin değilim."

"Gece ziyaretlerine gittiğinde ne yaptığını biliyor musun? Gecenin köründe bulduğu en kötü mahallelerde geziniyor. Eski FBI çalışanı arkadaşları ona uyuşturucu satıcılarının, çocuk pornocularının ya da sokak gangsterlerinin yerlerini söylüyor – dar sokakları, terk edilmiş binaları, ya da başka her neresiyse orasını gösteriyorlar– ve o da hiçbir polisin ayak basmaya cesaret edemeyeceği o cehennem çukurlarına gidiyor."

Esperanza, "Sanki Batman gibi," diyerek araya girdi.

"Sence bu yanlış bir şey değil mi?"

Esperanza, "Bence yanlış," diye sabit bir ses tonuyla yanıtladı. "Ama senin böyle düşündüğünden emin değilim."

"Bu da ne demek oluyor?"

Esperanza, "Bir düşün," dedi. "Neden bu kadar öfkelisin?"

Ayak sesleri yaklaştı. Win kafasını kapıdan içeri uzattı. Tıpkı *Aşk Gemisi*'nin açılış jeneriğindeki misafir sanatçı gibi gülümsüyordu. Aşırı bir neşeyle, "Herkese günaydın," dedi. Esperanza'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Klasik, oldukça ölçülü golf giysilerine bürünmüştü. Ashworth bir gömlek. Sade bir golf şapkası. Pilili gök mavisi bir pantolon.

En arzulu ses tonuyla, "Bizimle mi kalacaksın Esperanza?" diye sordu.

Esperanza ona baktı, sonra gözlerini Myron'a çevirdi. Başını sallayarak onayladı.

"Harika. Koridorun sonunda, soldaki yatak odasını kullanabilirsin." Win Myron'a döndü. "Bil bakalım ne oldu?"

Myron, "Kulaklarımı açmış dinliyorum, Bay Mutlu Surat," dedi.

"Crispin hâlâ seninle buluşmak istiyor. Görünüşe bakılırsa dün gece çekip gidişin onda iyi bir izlenim bırakti." Büyük bir gülümseme, iki yana açılmış eller. "İsteksiz talip yaklaşımı. Bunu arada bir ben de denemeliyim."

Esperanza, "Tad Crispin mi? *Şu* Tad Crispin mi?" dedi.

Win, "Ta kendisi," karşılığını verdi.

Esperanza Myron'a onaylayan gözlerle baktı. "Vay be."

Win, "Gerçekten," dedi. "Pekâlâ, gitmeliyim. Merion'da görüşürüz. Günün büyük kısmında Lock-Horne çadırında olacağım." Yeniden gülümsedi. "Ta-ta."

Win tam gitmeye hazırlanıyordu ki durdu, parmaklarını

şaklattı. "Neredeyse unutuyordum." Myron'a bir kaset fırlattı. "Belki bu sana biraz zaman kazandırır."

Kaset yatağa düştü. "Yoksa bu?.."

Win, "First Philadelphia'nın güvenlik kaseti," dedi. "Perşembe akşamı, saat altı on sekiz. Senin talebin üzerine." Bir kez daha gülümsedi, el salladı. "Harika bir gün diliyorum."

Esperanza onun uzaklaşmasını seyretti. "'Harika bir gün diliyorum?'" diye tekrarladı.

Myron omuz silkti.

Esperanza, "Bu adam da kimdi?" diye sordu.

Myron, "Wink Martindale," dedi. "Hadi gel. Aşağı inip seyredelim."

Bölüm 12

Linda Coldren kapıyı Myron henüz çalmadan açtı.

"Ne oldu?" diye sordu.

Linda'nın yüzü asıktı, böyle olunca çıkık elmacık kemikleri iyice öne çıkıyordu. Gözlerine dalgın ve boş bir bakış hâkimdi. Uyumamıştı. Üzerindeki baskı gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu. Hissedilen endişe. Olup bitenleri bilmemek. Kadın güçlüydü. Tüm bunlara göğüs germeye çalışıyordu. Ancak oğlunun ortadan kaybolması onu temelden yıkıp yok etmeye başlamıştı.

Myron elindeki kaseti havaya kaldırdı. "Videonuz var mı?" diye sordu.

Afallamış bir halde, Linda Coldren ilk karşılaştıklarında seyrettiği televizyonun yanına götürdü onu. Jack Coldren arka odaların birinden çıkıp geldi, golf çantası omzundaydı. O da tükenmiş görünüyordu. Gözlerinin altı torbalanmıştı, bunlar yumuşak ipekböceği kozalarını andıran tombul torbacıklardı. Jack ona bir hoş geldin gülümseyişi atmaya çalıştı ama bu adamın suratında gazı azalmış bir çakmak alevi gibi

titredi.

"Selam Myron."

"Selam Jack."

"Ne oldu?"

Myron kaseti yerine yerleştirdi. "Green Acres Yolu'nda yaşayan birini tanıyor musunuz?" diye sordu.

Jack ve Linda birbirlerine baktı.

Linda, "Neden soruyorsun?" dedi.

"Çünkü dün gece evinizi gözetledim. Birinin pencerenizden sürünerek çıktığını gördüm."

"Pencere mi?" Bu Jack'ti. Kaşlarını çattı. "Ne penceresi?"

"Oğlunuzun odasının penceresi."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Linda, "Peki bunun Green Acres Yolu'yla ne alakası var?" diye sordu.

"Bu kişi her kimse, onu takip ettim. Green Acres Yolu'na döndü ve ortadan kayboldu – ya evlerden birine ya da koruluğa girdi."

Linda başını önüne eğdi. Jack öne doğru bir adım attı ve konuştu: "Squire'lar Green Acres Yolu'nda oturuyor," dedi. "Chad'in en iyi arkadaşı Matthew."

Myron başıyla onayladı. Hiç şaşırmamıştı. Televizyonu açtı. "Bu First Philadelphia'dan alınmış bir banka güvenlik kaydı."

Jack, "Onu nasıl ele geçirdin?" diye sordu.

"Bu önemli değil."

Giriş kapısı açıldı ve Bucky girdi. O gün üzerinde kareli bir pantolon ile sarı-yeşil gömlek olan yaşlı adam, olağan boyun germe hareketini yaparak oturma odasına adım attı. "Burada neler oluyor?" diye sordu.

Hiç kimse karşılık vermedi.

"Dedim ki..."

Linda araya girerek, "Sadece şunu seyret baba," dedi.

Bucky, daha da yaklaşarak, yumuşak bir sesle "Oh," dedi.

Myron üçüncü kanalı açtı ve play tuşuna bastı. Tüm gözler ekrandaydı. Myron kaseti seyretmişti. Dolayısıyla sadece suratlarına bakıp tepkilerini görmeye çalıştı.

Televizyonda, siyah-beyaz renklerde bir figür belirdi. Bu bankanın garaj girişiydi. Görüntü tepeden alınmıştı ve biraz bozuktu, olabildiğince çok yerin kayda alınabilmesi için geniş açılı içbükey bir mercek kullanılmıştı. Ses yoktu. Myron kaseti tam uygun noktasından oynatmaya başladı. Hemen o an görüş alanına bir araba girdi. Kameralar sürücü tarafındaydı.

Jack Coldren, "Bu Chad'in arabası," dedi.

Arabanın penceresi açılırken hepsi kendinden geçmiş bir sessizlik içinde seyrettiler. Açı biraz garipti ama en ufak bir şüphe yoktu. Sürücü Chad Coldren'di. Pencereden dışarı uzandı, kartını ATM makinesine yerleştirdi. Parmakları tuşlar üzerinde tıpkı deneyimli bir stenograf gibi hareketlendi.

Genç Chad Coldren'in gülümsemesi neşeli ve mutluydu.

Parmakları küçük rumbasını tamamlayınca, Chad beklemek için arabada arkasına yaslandı. Kısa bir an için kameraya sırtını döndü. Yolcu koltuğuna doğru. Chad'in yanında biri oturuyordu. Myron herhangi bir tepki görebilmek umuduyla tekrar etrafındakilere baktı. Linda, Jack ve Bucky, hepsi de gözlerini kıstı, suratı ayırt etmeye çalışıyorlardı ama bu imkânsızdı. Chad sonunda kameraya tekrar döndüğünde gülüyordu. Parayı aldı, kartını çıkarttı, tekrar arabada arkasına yaslandı, pencereyi kapattı ve aracını sürüp oradan uzaklaştı.

Myron videoyu kapatıp bekledi. Odaya sessizlik hâkimdi. Linda Coldren kafasını yavaşça kaldırdı. Yüz ifadesini sabit tuttu ama çenesi yaşadığı gerginlikten dolayı titredi.

Linda, "Arabada biri daha vardı," dedi. "Chad'e silahını doğrultmuş ya da..."

Jack, "Kes şunu!" diye bağırdı. "Yüzüne bir bak Linda! Sadece onun şu pişmiş kelle gibi sırıtan suratına bir bak!"

"Ben oğlumu tanıyorum. O böyle bir şey yapmaz."

Jack, "Sen onu tanımıyorsun," diye itiraz etti. "Artık kabul et Linda. Hiçbirimiz onu tanımıyoruz."

Linda, odadaki birinden ziyade kendi kendine konuşarak, "Durum hiç de göründüğü gibi değil," diye ısrar etti.

"Değil mi?" Jack suratı pancar gibi kızararak televizyonu işaret etti. "O zaman, biraz önce gördüklerimizi nasıl açıklayacaksın? Ha? Gülüyordu Linda. Bizim paramızla oldukça güzel vakit geçiriyor." Durdu, bir konuda mücadele etti. Ardından da, "Benim paramla," diye sözlerini düzeltti.

Linda ona uzun uzun baktı. "Git ve golf oyna sen Jack."

"Yapacağım şey kesinlikle bu."

Çantasını yüklendi. Gözleri Bucky'ninkilerle buluştu. Yaşlı adam sessiz kaldı, yanağından aşağı bir gözyaşı damlası indi. Jack bakışlarını ondan ayırıp kapıya doğru ilerledi.

Myron arkasından seslendi, "Jack?"

Coldren durdu.

Myron, "Olaylar göründüğü gibi olmayabilir," dedi.

Adam kaşlarını tekrar çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Myron, "Dün geceki aramanın nereden yapıldığını buldum," diye açıkladı. "Bir alışveriş merkezinin ankesörlü telefonundanmış." Grand Mercado Alışveriş Merkezi ve Huysuz Nazi'yle ilgili hikâyeyi kısaca aktardı. Linda'nın suratı umuttan ziyade kalp kırıklığı ve çoğunlukla da kafa karışıklığıyla doldu. Myron anladı. Oğlunun güvende olmasını, aynı zamanda da bunun gaddarca bir şaka olmadığından emin olmayı istiyordu. Zorlu bir ikilem.

Linda, Myron sözlerini tamamlar tamamlamaz, "Onun başı belada," dedi. "Bu her şeyi ispatlıyor."

Jack, yorgun bir bıkkınlıkla, "Bu hiçbir şeyi ispatlamıyor," dedi. "Zengin çocuklar da alışveriş merkezlerine takılıyor, serseriler gibi giyiniyorlar. Büyük olasılıkla Chad'in arkadaşlarından biriydi."

Linda kocasına tekrar sertçe baktı. Yine ölçülü bir ses tonuyla, "Git ve golf oyna sen Jack," dedi.

Jack bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra sustu. Kafasını salladı, çantayı omzuna attı ve çıkıp gitti. Buck odanın karşısına yürüdü. Kızını tutmak istedi ama Linda onun do-

kunuşuyla birlikte kasıldı. Myron'ın suratını inceleyerek babasından uzaklaştı.

"Sen de mi onun numara yaptığını düşünüyorsun?" dedi.

"Jack'in açıklaması mantıklı geliyor."

"Yani araştırmayı bırakacaksın, öyle mi?"

Myron, "Bilmiyorum," dedi.

Linda dikleşti. "Bu işin peşini bırakmazsan," diye konuşmaya başladı. "Seninle sözleşme imzalayacağıma söz veririm."

"Linda..."

"Buraya gelme sebebin buydu, öyle değil mi? Benimle çalışmak istiyordun. Pekâlâ, işte sana bir anlaşma. Sen bana yardım et, ben de sen ne istersen onu imzalayayım. Numara ya da değil. Bu zekice bir davranış olur, öyle değil mi? Dünyanın birinci seri başı kadın golfçüsüyle anlaşma imzalamak demek istiyorum."

Myron, "Evet," diye itiraf etti. "Öyle olurdu."

"O zaman işte sana fırsat." Linda elini uzattı. "Anlaştık mı?"

Myron ellerini bedeninin iki yanından ayırmadı. "İzin ver sana bir şey sorayım."

"Ne?"

"Bunun numara olmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Linda?"

"Sen benim saf olduğumu mu düşünüyorsun?"

Myron, "Pek sayılmaz," dedi. "Sadece seni kendinden

bu kadar emin yapan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum."

Linda elini indirdi ve sırtını ona döndü. "Baba?"

Bucky sanki bir şaşkınlıktan pat diye kurtulmuş gibiydi. "Hımm?"

"Bizi bir dakikalığına yalnız bırakabilir misin?"

Bucky, "Oh," dedi. Yine şu boyun hareketi. Sonra bir kez daha. İkisi art arda. Neyse ki bu adam bir zürafa değildi. "Evet, pekâlâ, nasıl olsa Merion'a gidecektim."

"Sen önden git. Orada buluşuruz."

Yalnız kaldıklarında Linda Coldren odayı arşınlamaya başladı. Myron kadının görünümünden tekrar huşu duymuştu – güzellik, güç ve şimdi de zarafetin paradoksal bileşimi. Güçlü, bronz kollar, uzun, narin bir boyun. Sert, keskin yüz hatları, yumuşak çivit mavisi gözler. Myron güzelliğin "kusursuz" olarak tanımlandığını işitmişti; Linda'nınki ise bunun tam tersiydi.

"Ben" – Linda Coldren havada parmaklarıyla denden işareti yaptı – "kadın sezgisi ya da oğlunu en iyi annesi tanır türü saçmalıklarda pek iyi sayılmam. Ama oğlumun tehlikede olduğunu biliyorum. O bu şekilde ortadan kaybolmazdı. Bu durum size nasıl görünürse görünsün, olan şey bu değil."

Myron sessiz kaldı.

"Yardım istemekten hoşlanmam. Bu benim tarzım değil – yani başka birine bağımlı olmak. Ama bu öyle bir durum ki... Korkuyorum. Tüm hayatım boyunca hiç böylesi bir korku yaşamadım. Beni tepeden tırnağa tüketiyor. Boğup yok ediyor. Oğlumun başı dertte ve ben ona yardım edecek hiç-

bir şey yapamıyorum. Bunun bir düzmece olmadığına dair kanıt istiyorsun. Bunu sana sağlayamam. Sadece biliyorum. Ve senden bana yardım etmeni rica ediyorum."

Myron nasıl bir karşılık vermesi gerektiğinden emin değildi. Kadının savunması doğrudan kalbinden gelmişti, ortada somut tek bir gerçek ya da kanıt yoktu. Sonunda, "Matthew'un evini bir kolaçan edeceğim," dedi. "Bundan sonra ne olacak, bekleyip görelim."

Bölüm 13

Gün ışığı altında Green Acres Yolu çok daha görkemliydi. Sokağın her iki yanı üç metre yüksekliğinde, Myron'ın ne kadar olduğunu anlayamayacağı kadar dik çalılarla çevriliydi. Arabasını ferforje bir bahçe kapısının önüne park etti ve dahili telefon sistemine yaklaştı. Bir düğmeye basıp bekledi. Etrafta birçok kamera vardı. Bazıları sabit kaldı. Bazılarıysa bir yandan diğer yana yavaşça döndürüldü. Myron hareket detektörlerini, kancalı telleri, Doberman'ları fark etti.

Oldukça karmaşık bir kale, diye düşündü.

Hoparlörden en az çalılar kadar geçit vermeyen bir ses yükseldi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Myron, en yakın kameraya arkadaşça ancak bir pazarlamacıyı kesinlikle anımsatmayan bir tarzda gülümseyerek, "Günaydın," dedi. Bir kamerayla konuşuyordu. Kendisini sanki *Nightline*'daymış gibi hissetti. "Matthew Squires'ı arıyordum."

Sessizlik yaşandı. "Adınız nedir bayım?"

"Myron Bolitar."

"Sahip Squires sizi bekliyor muydu?"

"Hayır." *Sahip* Squires?

"O zaman bir randevunuz yok, öyle mi?"

On altı yaşında birini görmek için randevu mu alacaktı? Bu çocuk da kimdi, Doogie Howser mi? "Hayır, korkarım yok."

"Ziyaret sebebinizi öğrenebilir miyim?"

"Matthew Squires ile konuşmak." Bay Herkimse.

Ses, "Korkarım ki bu şu an için mümkün olmayacak," dedi.

"Lütfen ona konunun Chad Coldren'le alakalı olduğunu söyler misiniz?"

Başka bir sessizlik daha. Kameralar aniden dönüş yaptı. Myron etrafına bakındı. Objektiflerin tümü yüksekten aşağı doğru dönmüş, düşman uzaylı yaratıklar gibi ona bakıyordu.

Ses, "Bu Küçük Bey Coldren'i ne açıdan ilgilendiriyor?" diye sordu.

Myron gözlerini kısarak kameralardan birine baktı. "Kiminle konuştuğumu öğrenebilir miyim?"

Yanıt gelmedi.

Myron bir süre daha bekledi, sonra, "Aslında bu noktada, 'Ben büyük ve güçlü Oz'um' yanıtını vermiş olmalıydınız," dedi.

"Üzgünüm efendim. İçeri randevusuz hiç kimse alınmıyor. Size iyi günler dilerim."

"Bekle bir saniye. Hey! Hey!" Myron düğmeye tekrar bastı. Yanıt gelmedi. Zile birkaç saniye boyunca hiç aralık-

sız bastı. Hâlâ bir şey yoktu. Kafasını kaldırıp kameraya baktı ve olabilecek en iyi sıradan ev babası gülümseyişini takındı. Tom Brokaw'ı andırıyordu. Elini hafifçe sallamayı denedi. Hiçbir şey olmadı. Geriye doğru küçük bir adım attı ve muhteşem derecede büyük bir Jack Kemp dalgası yaptı. Yine yok.

Kapıda bir dakika daha dikildi. Bu gerçekten çok garipti. On altı yaşındaki biri için böylesi bir güvenlik mi uygulanıyordu? Bir şeyler hiç de normal değildi. Düğmeye bir kez daha bastı. Kimse yanıtlamayınca kameraya baktı, başparmaklarını kulaklarına yasladı, parmaklarını salladı, dilini çıkarttı ve nanik yaptı.

Şüpheli durumlarda, olgun ol.

Arabasına geri dönünce, araç telefonunu çıkarttı ve arkadaşı Şerif Jake Courtier'in numarasını tuşladı.

"Şerifin ofisi."

"Selam Jake. Ben Myron."

"Lanet olsun. Cumartesi günü ofise gelmemem gerektiğini biliyordum."

"Ooo, çok incindim. Gerçekten Jake, seni hâlâ polislerin Henny Youngman'i olarak mı adlandırıyorlar?"

Derin bir iç çekiş işitildi. "Ne istiyorsun Myron? Bugün buraya sadece birtakım evrak işlerini tamamlamaya geldim."

"Sıradan insanlar için tedbiri elden bırakmadan barış ve adalet peşinde koşanlara rahat yoktur."

Jake, "Doğru," dedi. "Bu hafta, toplamda on iki çağrıya gittim. Bil bakalım bunlardan kaçı sahte hırsızlık alarmıydı?"

"On üç."

"Oldukça yaklaştın."

Yirmi yıldan uzun süredir, Jake Courtier ülkenin en adi şehirlerinde polislik yapmıştı. Bundan nefret etmiş ve daha sakin bir hayata özlem duymuştu. Dolayısıyla oldukça iri, zenci bir adam olan Jake polis kuvvetlerinden ayrılmış, Renton, New Jersey'in pitoresk (yani zambak beyazı) kasabasına taşınmıştı. Rahat bir iş ararken, şerifliğe aday olmuştu. Renton bir üniversite kasabasıydı (yani liberaldi), dolayısıyla Jake – kendi deyimiyle – "siyahlığını" ön plana çıkarttı ve kolayca kazandı. Jake, Myron'a, beyaz adamın hissettiği suçluluk, demişti. Willie Horton'dan sonra en çok oy kazanan kişi o olmuştu.

Myron, "Büyük şehrin heyecanını özledin mi?" diye sordu.

Jake, "Hem de deliler gibi," diye karşılık verdi. "Tamam Myron. Beni cezbettin. İşte şimdi ellerinin arasında oyun hamuru gibi oldum. Ne istiyorsun?"

"Philadelphia'ya Amerika Açık için geldim."

"Golf, öyle değil mi?"

"Evet, golf. Ve senin Squires adında bir adamı tanıyıp tanımadığını öğrenmek istedim."

Sessizlik oldu. Sonra: "Ah, lanet olsun!"

"Ne?"

"Ne tür bir pisliğin içindesin?"

"Hiçbir şeyin. Sadece adamın evinin etrafı şu garip güvenlikle dolu..."

"Onun evinin yanında ne işin var?"

"Hiç."

Jake, "Tabii ya," dedi. "Herhalde sadece şöyle bir dolaşıyordun."

"Öyle de denebilir."

"Hiç de öyle bir şey değil." Jake iç çekti. "Aman, her neyse, bu artık beni hiç ilgilendirmiyor. Squires. Reginald Squires, diğer adıyla Büyük Asilzade."

Myron suratını buruşturdu. "Büyük Asilzade mi?"

"Hey, gangsterlerin hepsinin bir lakabı olmalı. Squires Büyük Asilzade olarak bilinir. Gerçek bir asilzadedir."

Myron, "Ah şu gangsterler," dedi. "Yaratıcılıklarını dürüst pazarlamaya sarf etmemeleri ne kadar da yazık."

Jake, "Dürüst pazarlama," diye tekrarladı. "Burada zıtlıkların bileşiminden bahsediyoruz. Her neyse, Squires'ın ailesinden, asilzade akrabalarından, eğitiminden kaynaklı tonlarca parası var."

"Peki, böylesi kötü bir şöhreti elinde tutmak için ne yapıyor?"

"Basit yanıtı mı istiyorsun? Bu orospu çocuğu ciddi bir çatlak. İnsanları incitmekten haz alıyor. Yani, bir anlamda Win gibi birisi."

"Win insanları incitmekten haz almaz."

"Eğer sen öyle diyorsan."

"Eğer Win birini incitiyorsa mutlaka bir sebebi vardır. Onların bunu tekrarlamalarını önlemek, onları cezalandırmak istiyordur ya da buna benzer bir amacı vardır."

Jake, "Tabii, her neyse," dedi. "Oldukça alınganız, öyle değil mi Myron?"

"Uzun bir gündü."

"Saat daha sabahın dokuzu."

Myron, "Zamana saat üzerindeki iki el dışında ne yetişebilir ki?" dedi.

"Bu kimin sözü?"

"Hiç kimsenin. Şimdi uydurdum."

"Kutlama kartları yazmayı ciddi ciddi düşünmelisin."

"Pekâlâ, Squires'ın derdi ne Jake?"

"Komik bir şey duymak ister misin? Emin değilim. Hiç kimse emin değil. Uyuşturucu ve fahişelik. Bu tür pislik işler. Ama çok üst kalite. Mükemmel derecede organize edilmiş bir şey filan değil. Daha çok sanki oynayıp eğleniyormuş gibi, anlarsın ya? Sanki aklından geçen şey her neyse onunla uğraşmak kendisine heyecan verecekmiş gibi, sonra da bunu bir tarafa atıveriyor."

"Ya adam kaçırmak?"

Kısa bir sessizlik yaşandı. "Ah, lanet olsun, yine bir şeye bulaştın, öyle değil mi?"

"Sadece Squires'ın çocuk kaçırmayla bir alakasının olup olmadığını sordum."

"Doğru. Sanki farazi bir soruymuş gibi. Tıpkı, 'Eğer bir ayı ormana sıçarsa ve etrafta kimse yoksa, yine de kötü kokar mı?' türünden bir soru."

"Kesinlikle. Sence adam kaçırmak onun bulaşacağı bir bok gibi mi görünüyor?"

"Biliyorsam Allah belamı versin. Adam büyük bir cemiyet serserisi, buna en ufak bir şüphe yok. Tüm bu züppece saçmalıklara hemen dalıveriyor – sıkıcı partiler, boktan yiyecekler, kesinlikle komik olmayan şakalara gülmeler, aynı sıkıcı insanlarla aynı sıkıcı değersiz saçmalıkları konuşmak..."

"Kulağa sanki hepsine de gerçek anlamda hayranmışsın gibi geliyor."

"Sadece vurguluyorum dostum. Her şeyleri var, öyle değil mi? Dışarıda yani. Para, büyük evler, gösterişli kulüpler. Ama hepsi de lanet olası derecede sıkıcı – o kadar ki, kendimi bile öldürebilirim. Bazen Squires'ın da kendini böyle hissedip hissetmediğini merak etmeme sebep oluyor, anlıyor musun?"

Myron, "Hı-hıı," dedi. "Ve buradaki korkak da Win, öyle değil mi?"

Jake güldü. "Tuş. Ama sorunu yanıtlamam gerekirse, Squires'ın çocuk kaçırmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini bilmiyorum. Ama bunu yapıyor olması beni kesinlikle şaşırtmaz."

Myron teşekkür edip telefonu kapattı. Yukarı baktı. En az bir düzine kamera küçük birer gözcü gibi çalıların tepesine tutturulmuştu.

Şimdi ne olacak?

Bildiği tek şey, Chad Coldren'in onu şu güvenlik kameralarından seyrederken altına sıçarcasına güldüğüydü. Tüm bu olanlar onca abeslik içerisinde bir antrenman olabilirdi. Tabii ki Linda Coldren müşterisi olacağına söz vermişti. Her

ne kadar kendi kendine itiraf etmeyi pek istemese de, bu fikir hiç de nahoş değildi. Olasılığı düşündü ve gülümsemeye başladı. Bir de bir şekilde Tad Crispin'i kendisine bağlarsa...

Dangalak Myron, bir çocuğun başı ciddi derecede tehlikede olabilir.

Ya da, daha ziyadesiyle, şımarık bir afacan ya da ihmal edilen bir genç – istediğinizi seçin – okulu asıyor ve ailesinin parasıyla biraz eğleniyordu.

Dolayısıyla soru olduğu gibi kaldı: Şimdi ne olacak?

Chad'in ATM makinesinin önünde çekilen filmini bir kez daha düşündü. Coldren'lerle detaylara girmemişti ancak bu onu rahatsız etmişti. Neden orada? Neden özellikle o ATM makinesinde? Eğer çocuk kaçıyor ya da saklanıyorduysa paraya ihtiyacı olacaktı. Harika, bu mantığa uygundu.

Ama bunu neden Porter Sokağı'nda yapsın ki?

Neden bunu evine daha yakın bir bankada yapmadı? Ve aynı derecede önemlisi, Chad Coldren'in o bölgede ne işi vardı? Orada hiçbir şey yoktu. Anayollar arasında bir durak noktası filan da değildi. O bölgede nakit para gerektirecek tek yer Court Manor Inn'di. Myron *motel sahibi sıra dışı* Stuart Lipwitz'in takındığı tavrı tekrar anımsadı ve meraklandı.

Arabasını çalıştırdı. Bu önemli olabilirdi. İncelenmeye değer bir nokta.

Stuart Lipwitz kesinlikle konuşmayacağını net bir şekilde ortaya koymuştu. Ancak Myron elinde adamın fikrini değiştirtecek bir şey olduğunu düşündü.

Bölüm 14

"Gülümseyin!"

Adam gülümsemedi. Arabayı hemen geri vitese taktı ve geri geri gitti. Myron omuz silkip kamerasını indirdi. Kamera bir boyun askısına asılıydı ve göğsü üzerinde hafifçe sallanıyordu. Başka bir araba daha yaklaştı. Myron kamerasını tekrar kaldırdı.

"Gülümseyin!" diye tekrarladı.

Başka bir adam. Yine gülümseme yok. Bu adam, daha arabasını geri vitese atmadan kafasını önüne eğmeyi başardı.

Myron ona, "Kameradan kaçıyorsunuz," diye seslendi. "Paparazzilerin azdığı bu çağda güzel bir yetenek."

Uzun sürmedi. Myron Court Manor Inn'in önündeki kaldırımda henüz beş dakikadan daha kısa bir süredir dikilirken, Stuart Lipwitz'in kendine doğru büyük bir hızla yaklaştığını fark etti. Büyük Stu yine şık giyinmişti – gri kuyruklar, geniş bir kravat, takım elbise ceketinin klapasında bir anahtar destesi sallanmaktaydı. Gri kuyrukların moteli anımsatır bir yanı yoktu. Sanki Burger King'deki bir müdür gibiy-

di. Stu'nun yaklaşmasını seyrederken, insanın aklına bir Pink Floyd şarkısı geliyordu: *Selam, selam, selam, orada kimse var mı?* Sonra David Bowie katılıyordu: *Yer kontrolden Binbaşı Tom'a.*

Ah, şu yetmişli yıllar.

"Hey sen," diye seslendi.

"Merhaba Stu."

Bu kez gülümsemiyordu. Stuart Lipwitz, hafif nefes nefese bir halde, "Burası özel mülk," dedi. "Sizden buradan hemen gitmenizi istemek durumundayım."

"Seninle hemfikir olmadığım için kendimden nefret ediyorum Stu, ama ben şu anda umumi bir kaldırımdayım. Burada durma hakkım var."

Stuart Lipwitz kekeledi, ardından da kollarını büyük bir hüsranla salladı. Arkasındaki kuyruklarla birlikte, bu hareket Myron'a bir yarasayı anımsattı. Adam, "Ama burada dikilip müşterilerimin resimlerini çekemezsiniz," diye sızlandı.

Myron, "Müşteriler," diye tekrarladı. "Yoksa bu *John* için yeni bir kelime mi?"

"Polis çağıracağım."

"Oooo. Beni bu şekilde korkutmaktan vazgeç."

"İşimi engelliyorsunuz."

"Sen de benimkini."

Stuart Lipwitz ellerini kalçalarına yerleştirdi ve korkunç görünmeye çalıştı. "Sizden bunu son kez nazikçe isteyeceğim. Araziden çıkın."

"Bu hiç de nazikçe değildi."

"Anlayamadım?"

Myron, "Bana bunu benden son kez nazikçe isteyeceğini söylemiştin," diye açıkladı. "Sonra da 'Araziden çıkın,' dedin. *Lütfen* demedin. 'Araziden çıkmanızı rica ediyorum,' da demedin. Bunda nezaket nerede?"

Lipwitz, "Anlıyorum," dedi. Yüzü ter damlalarıyla dolmuştu. Hava sıcaktı ve adamın üzerinde kuyruklu takım elbise vardı. "Lütfen, araziden çıkmanızı rica ediyorum."

"Hayır. Ama şimdi, en azından sözünün eri biri gibi davrandın."

Stuart Lipwitz birkaç kez derin nefes aldı. "Şu oğlan hakkında konuşmak istiyorsunuz, öyle değil mi? Şu resimdeki oğlan hakkında."

"Kesinlikle."

"Onun burada olup olmadığını söylersem, çekip gidecek misiniz?"

"Her ne kadar bu tuhaf lokalden ayrılmak bana inanılmaz acı verecek olsa da, bir şekilde burayla bağımı koparacağım."

"Bayım, buna şantaj derler."

Myron ona baktı. "Sana '*şantaj* çok çirkin bir kelime' derdim fakat bu çok klişe olurdu. Dolayısıyla bunun yerine sadece 'Evet' demekle yetineceğim."

"Fakat" – Lipwitz kekelemeye başladı – "bu kanunlara aykırı!"

"Fahişelik, uyuşturucu satıcılığı ve bu pire yuvasında olup biten diğer adi faaliyetler her neyse, onlarla kıyaslandı-

ğında bile mi?"

Stuart Lipwitz'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Pire yuvası mı? Burası Court Manor Bayım. Biz saygın..."

"Hadi Stu. Çekmem gereken fotoğraflar var." Bir araba daha geldi. Bu gri bir Volvo steyşındı. Hoş bir aile arabası. Elli yaşlarındaki adam takım elbise içindeydi. Yolcu koltuğundaki genç kız – tıpkı alışveriş merkezindeki kızların yakın geçmişte ona öğrettikleri gibi – Fahişe 'R' Us'tan giyinmiş olmalıydı.

Myron gülümseyip pencereye doğru eğildi. "Oha bayım, kızınızla tatile mi çıktınız?"

Adam aniden şu klasik farlara yakalanan geyik bakışına büründü. Genç fahişe yüksek sesle kahkahalar atmaya başladı. "Hey, Mel, bu adam benim senin kızın olduğumu düşünüyor!" Tekrar kahkahalara boğuldu.

Myron kamerasını kaldırdı. Stuart Lipwitz önüne geçerek onu engellemeye çalıştı ama Myron onu boştaki eliyle geriye iteledi. Myron, "Bu Court Manor'da Hatıra Günü," dedi. "Eğer isterseniz resmi kahve fincanı üzerine de yerleştirebilirim. Ya da belki de dekoratif bir tabağa?"

Takım elbiseli adam arabayı geri vitese aldı. Birkaç saniye sonra gitmişlerdi.

Stuart Lipwitz'in suratı kızardı. Ellerini yumruk yaptı. Myron ona baktı. "Şimdi Stuart..."

Adam, "Güçlü arkadaşlarım var," dedi.

"Oooo. Tekrar korkmaya başladım."

"Pekâlâ. Böyle davranmaya devam et." Stuart arkasını

döndü ve yoldan yukarı büyük bir hızla yürümeye başladı. Myron gülümsedi. Oğlan umduğundan da çetin ceviz çıkmıştı. Bunu gerçekten de tüm gün boyunca yapmak istemiyordu. Ama ne olacak bir görelim: Ortada uğraşması gereken başka bir şey yoktu ve ayrıca, Büyük Stu'yla oynamak çok eğlenceliydi.

Myron diğer müşterileri bekledi. Stu'nun ne yapacağını merak etti. Çılgınca bir şey olacağından şüphe yoktu. On dakika sonra, kanarya sarısı bir Audi yaklaştı ve iri zenci bir adam arabadan indi. Bu adam Myron'dan iki santim kadar kısaydı ama yapılıydı. Göğsü bir hentbol duvarını, bacakları ise servi ağacı gövdelerini andırıyordu. Kayıyor gibi ilerliyordu – aşırı kaslı insanlarda rastlanılan türden hantal hareketlere sahip değildi.

Myron bundan hoşlanmadı.

Zenci adam güneş gözlüğü takmıştı, üzerinde kırmızı bir Hawai gömleği ile mavi kot şort vardı. En göze çarpan özelliği saçlarıydı. Tutamlar, tıpkı Nat King Cole'un eski fotoğraflarındaki gibi, ustaca düzleştirilmiş ve yandan ayrılmıştı.

Myron adamın kafasının tepesini işaret etti. "Bunu yapmak zor mu?" diye sordu.

Zenci, "Ne?" dedi. "Saçımı mı kastediyorsun?"

Myron başını sallayarak onayladı. "Onu böyle düz tutmak."

"Hayır, pek sayılmaz. Haftada bir Ray adında birine gidiyorum. Aslına bakılırsa eski moda bir berber dükkânına. Şu önünde direği ve diğer her şeyi olan türden." Gülümseme-

si neredeyse arzuluydu. "Ray bakımını yapıyor. Ayrıca beni bir güzel tıraş da ediyor. Şu sıcak havluları ve diğer her şeyi kullanıyor." Adam vurgulamak için yüzünü sıvazladı.

Myron, "Yumuşacık görünüyor," dedi.

"Hey, teşekkürler. Bunu söylemen çok güzel. Bunu duymak bana iyi geliyor, bilirsin işte. Sadece kendim için bir şey yapmayı da seviyorum. Bence bu önemli. Stres atmak yani."

Myron başını sallayarak onayladı. "Seni anlıyorum."

"Belki size Ray'in numarasını vermeliyim. Uğrayıp bir deneyebilirsiniz."

Myron, "Ray," diye tekrarladı. "Bu hoşuma gider."

Zenci adam biraz daha yaklaştı. "Görünüşe bakılırsa burada bir sorunumuz var, Bay Bolitar."

"Adımı biliyor musun?"

Adam omzunu silkti. Myron güneş gözlüklerinin gerisinden özenle tartıldığını hissetti. O da aynısını yapıyordu. İkisi de zeki davranmaya çalışıyordu. İkisi de karşısındakinin ne yaptığının farkındaydı.

Zenci, çok nazik bir tavırla, "Buradan gitmenizden gerçekten büyük memnuniyet duyarım," dedi.

Myron, "Korkarım bunu yapamam," diye karşılık verdi. "Her ne kadar inanılmaz derecede nazikçe sormuş olsan da."

Zenci adam başını sallayarak onayladı. Mesafesini korudu. "En iyisi bunu başka nasıl çözebiliriz ona bir bakalım, tamam mı?"

"Tamam."

"Burada yapmam gereken bir işim var, Myron. Bunu

takdir edersin, öyle değil mi?"

Myron, "Elbette," dedi.

"Ve senin de öyle."

"Bu doğru."

Zenci adam güneş gözlüklerini çıkartıp gömlek cebine yerleştirdi. "Bak, senin hiç de kolay lokma olmayacağını biliyorum. Ve sen de benim kolay lokma olmayacağımı biliyorsun. Eğer mecbur kalırsak hangimizin kazanacağını da bilmiyorum."

Myron, "Ben kazanacağım," dedi. "İyiler her zaman kazanır."

Adam gülümsedi. "Şehrin bu bölgesinde değil."

"İyi bir noktaya temas ettin."

"Ayrıca bunun ikimiz açısından denenmeye değer bir şey olup olmadığından da emin değilim. İkimizin de kendini ispatlama, maço olma saçmalıklarını arkamızda bıraktığını düşünüyorum."

Myron başını sallayarak onayladı. "Çok olgunuz."

"Doğru."

Myron, "O zaman," diye devam etti, "görünüşe bakılırsa bir kördüğümle karşı karşıyayız."

Zenci adam, "Sanırım öyle," diye hemfikir oldu. "Tabii her an bir silah çekip seni vurabilirim."

Myron kafasını iki yana salladı. "Bu kadar küçük bir şey için yapmazsın. Çok yankı uyandırır."

"Evet. Buna inanacağını düşünmemiştim zaten, ama denemeliydim. Hiçbir zaman bilemezsin."

Myron, "Sen bir profesyonelsin," diye onayladı. "Denemeseydin, kendini ihmalkâr hissedecektin. Lanet olsun, kendimi dolandırılmış hissederdim."

"Anladığına sevindim."

Myron, "Hazır yeri gelmişken," dedi, "sen böyle bir durumla uğraşmayacak kadar üst düzey biri değil misin?"

"Hemfikir olmadığımı söyleyemeyeceğim." Zenci adam Myron'a daha da yaklaştı. Myron kaslarının gerildiğini hissetti; hiç de hoşnut olmadığı bir ürperti sardı bedenini.

Adam, "Sen çenesini kapalı tutmayı bilen birine benziyorsun," dedi.

Myron hiçbir şey söylemedi. Bu da söylenenin doğruluğunu ispatladı.

"Şu resimdeki çocuk, Leona Helmsley'in donunu giyen var ya? Buradaydı."

"Ne zaman?"

Zenci adam kafasını iki yana salladı. "Öğreneceğin şey bu kadar. Sana çok cömert davrandım. Çocuğun burada olup olmadığını öğrenmek istedin. Ve bu sorunun yanıtı da evet."

Myron, "Ne kadar naziksin," dedi.

"Ben sadece işi basitleştirmeye çalışıyorum. Bak, ikimiz de Lipwitz'in salak bir çocuk olduğunu biliyoruz. Bu idrar kabı Beverly Wilshire'mış gibi davranıyor. Ama buraya gelen insanlar, bunu istemiyor. Onların istediği şey görünmez olmak. Onlar kendilerine bile bakmak istemiyorlar, ne dediğimi anlıyor musun?"

Myron başını sallayarak onayladı.

"Dolayısıyla sana bedava bir kıyak yaptım. Fotoğraftaki çocuk buradaydı."

"Hâlâ burada mı?"

"Beni zorluyorsun Myron."

"Sadece bana bunu söyle."

"Hayır. Tek gece kaldı." Adam ellerini iki yana açtı. "Şimdi sen bana söyle Myron. Sana karşı adil davrandım mı?"

"Hem de çok."

Adam başıyla onayladı. "Şimdi senin sıran."

"Sanıyorum kimin adına çalıştığını bana söylemenin hiçbir yolu yok."

Zenci adam yüzünü buruşturdu. "Seninle tanışmak güzeldi Myron."

"Benim için de öyle."

Tokalaştılar. Myron arabasına binip uzaklaştı.

Cep telefonu çaldığında neredeyse Merion'a varmıştı.

"Myron'la mı görüşüyorum?"

Alışveriş merkezindeki kız. "Selam, evet. Ben Myron."

"Ha?"

"Boş ver. Ne oldu?"

"Dün gece sorduğun şu pislik var ya?"

"Evet."

"Alışveriş merkezinde."

"Alışveriş merkezinin neresinde?"

"Yiyecek reyonunda. McDonalds'ta sırada."

Myron arabayı hızla döndürdü ve gaz pedalına köküne kadar yüklendi.

Bölüm 15

Huysuz Nazi hâlâ oradaydı.

Köşedeki bir masada tek başına oturmuş, önündeki hamburgeri sanki kendisine zarar vermiş gibi büyük bir iştahla tüketiyordu. Kızlar haklıydı. Her ne kadar Myron bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmese ya da hatta böyle bir kelimenin varlığından emin olmasa da, *kevaşe* bu adamı betimleyebilecek tek kelimeydi. Serserinin suratı tıraş olmamış sert erkeği hedefliyordu, ancak testosteron eksikliği onun ziyadesiyle hırpani delikanlı Hasid'e benzemesine sebep olmuştu. Üzerinde kafatası ve çapraz yerleştirilmiş kemiklerin yer aldığı bir çıkartma bulunan siyah beysbol şapkası takmıştı. Yırtık beyaz tişörtü, süt kadar beyaz, kamış kadar ince, gamalı haç dövmeli kollarını açıkta bırakacak tarzda yukarı doğru kıvrılmıştı. Myron kafasını salladı. Gamalı haç. Oğlan bu kadar ileri derecede budala olamayacak kadar büyüktü.

Huysuz Nazi hamburgerinden hırçın şekilde bir lokma daha aldı, öfkesi artık oldukça belirgindi. Alışveriş merkezi kızları oradaydı, sanki Myron onların hangi adamdan bah-

settiklerini anlamayacakmış gibi Nazi'yi işaret ediyorlardı. Myron parmağını dudaklarına götürerek onlara durmalarını işaret etti. Onu dinlediler, çok yüksek sesli, çok sıradan bir sohbete daldılar, ona doğru şüphe uyandıracak kadar açık bakışlar attılar. Myron kafasını çevirdi.

Huysuz Nazi hamburgerini bitirip ayağa kalktı. İyi zamanlama. Daha önce belirttiği gibi çok zayıftı. Kızlar haklıydı – oğlanın kıçı yoktu. Hem de hiç. Myron bu görüntünün oğlanın bol kotlar giymesinden mi, yoksa gerçekten kalçasının olmamasından mı kaynaklandığını bilemedi, ancak her adımda pantolonunu çekiştirmek için duruyordu. Myron her iki olasılıktan da biraz şüphelendi.

Peşine takılarak onu kavurucu güneşin altına kadar takip etti. Sıcak. Lanet derecede sıcak. Myron, alışveriş merkezinin klimasına neredeyse nostaljik denebilecek bir özlem hissetti. Huysuz büyük bir kurumla otoparka ilerledi. Arabasına gidiyordu, hiç şüphe yok. Myron onu takip etmeye hazır olmak için sağa doğru yön değiştirdi. Ford Taurus'una (yani Çıtır Trol Teknesi'ne) bindi, motoru çalıştırdı.

Parkta yavaşça ilerledi ve son araba dizinine doğru yönelen Nazi'yi fark etti. Orada park halinde sadece iki araç vardı. Teki gümüş renkli bir Cadillac Sevile. Diğeri devasa lastikli, üzerinde Konfederе bayrak çıkartması olan, yanında ise KEMİĞİNE KADAR KÖTÜ kelimeleri yazılı bir pikaptı. Yıllar süren araştırmacı uzmanlığına dayanarak, Myron büyük olasılıkla Huysuz'un aracının pikap olduğu sonucuna vardı. Gerçekten de, Huysuz kapıyı açtı, zıplayıp kamyonete

bindi. Şaşırtıcı. Bazen Myron'ın sonuca varma güçleri ruhani boyutlara ulaşıyordu. Belki de Jackie Stallone gibi 900'lü bir hat almalıydı.

Pikabı takip etmek hiç de zor değildi. Araç manastıra golf giysileriyle gelen biri gibi belirgindi ve herif de gaz pedalına o kadar yüklenmiyordu. Yaklaşık yarım saat kadar bu şekilde ilerlediler. Myron'ın nereye gittiklerine dair hiçbir fikri yoktu ama ilerde beliren Veterans Stadyumu'nu fark etti. Win'le birlikte Eagles maçlarını seyretmek için birkaç kez buraya gelmişlerdi. Win her zaman elli metre çizgisi üzerinde, alt sıra bir koltuğa otururdu. Eski bir stadyum olduğu için, Vet'teki "lüks" loca koltukları çok yüksekteydi; Win bunlardan hoşlanmıyordu. Dolayısıyla kalabalıkla birlikte oturmayı tercih ederdi. Tam bir büyüklük gösterisi.

Stadyumdan yaklaşık üç blok kadar önce, Huysuz yan yollardan birine saptı. Kamyonetini park etti ve koşarak dışarı çıktı. Myron yardım almak için Win'i aramayı bir kez daha düşündü ama bu anlamsızdı. Win Merion'daydı. Telefonu kapalı olmalıydı. Geçen geceyi ve Esperanza'nın bu sabahki suçlamalarını düşündü. Kadın belki de haklıydı. Belki de o, en azından kısmen, Win'in yaptıklarından sorumluydu. Ama önemli olan nokta bu değildi. Bunu şimdi biliyordu. Gerçek, Esperanza'yı da korkutan şey, çok daha açıktı.

Belki de Myron bunu pek fazla umursamamıştı.

Gazeteleri okuduğunuz, haberleri seyrettiğiniz, Myron'ın gördüklerini gördüğünüzde, insaniyetiniz, insanlara duyduğunuz temel inancınız, korkutucu derecede Polyannacı

görünmeye başlar. İşte, onu gerçek manada yiyip bitiren de buydu – Win'in yaptıklarından dolayı reddedilmek değil, daha ziyade bunun onu gerçek anlamda rahatsız etmemesi.

Win'in dünyayı siyah beyaz gören garip bir bakış açısı vardı; son zamanlarda Myron da kendi gri alanlarının siyahlaşmaya başladığını fark etmişti. Bundan hiç hoşlanmadı. Bu deneyimin – insanın insana çektirdiği o zulmü görmenin - onda yarattığı değişimden de öyle. Eski değerlerine sarılmayı denedi ama ip aşırı derecede kaygan bir hal almaya başlamıştı. Ayrıca bunlara neden sarılıyordu ki? Bu değerlere gerçek anlamda inandığından mı, yoksa kendisini bunlara inanan biri olarak daha çok sevdiğinden mi?

Artık bilmiyordu.

Yanında bir silah getirmiş olmalıydı. Aptal. Yine de bu pisliği takip ediyordu. Tabii ki bu adam silahını çekerek onu vurabilirdi. Ama başka ne tür bir şansı vardı ki? Polisi aramalı mıydı? Pekâlâ, olan biten göz önüne alındığında bu biraz aşırıya kaçmak olurdu. Daha sonradan buraya ateşli bir silahla geri mi dönmeliydi? O zamana kadar, Huysuz gitmiş olurdu – belki de Chad Coldren'le birlikte.

Hayır, takip etmeliydi. Sadece dikkatli olması gerekiyordu.

Myron ne yapması gerektiğinden emin değildi. Arabasını bloğun sonunda durdurup aşağı indi. Sokak, hepsi de birbirine benzeyen alçak tuğla konutlarla doluydu. Burası bir zamanlar güzel bir muhit olabilirdi ancak şimdi mahalle, işini kaybeden ve artık yıkanmaktan vazgeçen bir adamı andırı-

yordu. Etraf otlarla kaplanmış, asaletini yitirmişti, artık hiç kimsenin ilgilenmeye tenezzül dahi etmediği bir bahçeyi anımsatıyordu.

Huysuz sokak aralarından birine saptı. Myron onu takip etti. Etrafta çok sayıda çöp torbası, paslanmış yangın merdiveni vardı. Bir buzdolabı kutusundan dışarı dört bacak sarkmıştı. Myron horultu işitti. Dar geçidin sonunda, Huysuz sağa döndü. Myron yavaşça ilerledi. Huysuz terk edilmiş gibi görünen bir binaya yangın kapısından girmişti. Kapı kolu ya da buna benzer bir şey yoktu, kapı hafif aralıktı. Myron parmaklarıyla kapıyı itip açıklıktan kafasını uzattı.

Daha küflü kapı eşiğini geçer geçmez, Myron bir çığlık işitti. Huysuz. Tam önündeydi. Myron'ın suratına doğru bir şey savruldu. Hızlı refleksler işe yaradı. Myron anında eğilmeyi başardı, demir çubuk sadece kürekkemiğine çarptı. Kolunu ani bir ağrı kapladı. Myron yere düştü. Çimento zemin boyunca yuvarlandı ve ayağa kalktı.

Şimdi üç kişiydiler. Hepsi de levyeler ve İngiliz anahtarlarıyla silahlanmıştı. Kafaları kazınmıştı, kollarında gamalı haç dövmesi vardı. Korkunç bir filmin karakterleri gibiydiler. Huysuz Nazi orijinal olandı. Huysuz Nazi'nin Alt Uydu'su – solundaki adam – salakça bir neşeyle gülümsüyordu. Sağındaki –Huysuz Nazi'nin Çekiminden Kurtulan – biraz daha korkmuş görünüyordu. Myron, zayıf halka, diye düşündü.

Myron, "Lastik mi değiştiriyordunuz?" diye sordu.

Huysuz Nazi vurgulama yapmak için levyeyi avucuna

vurdu. "Seninkileri indireceğiz."

Myron avucu yere bakacak şekilde elini havaya kaldırdı. İleri geri salladı ve "Tamam," dedi.

"Neden beni takip ediyorsun pislik?"

"Ben mi?"

"Evet, sen. Neden beni takip ediyordun?"

"Seni takip ettiğimi de nereden çıkardın."

Huysuz'un suratı bir an için şaşkınlıkla doldu. "Sen benim salağın teki olduğumu filan mı zannediyorsun?"

"Hayır, bence sen Bay Mensa'sın."

"Bay ne?"

Huysuz Nazi'nin Alt Uydu'su, "Seninle dalga geçiyor adamım," dedi.

Çekiminden Kurtulan, "Evet," diyerek araya girdi. "Seninle dalga geçiyor."

Huysuz'un ıslak gözleri yerlerinden pırtladı. "Öyle mi? Yaptığın şey bu mu pislik? Benimle dalga geçiyorsun, öyle mi? Yaptığın şey bu mu? Benimle dalga geçmek mi?"

Myron ona baktı. "Bu konuyu geçebilir miyiz lütfen?"

Alt Uydu, "En iyisi onu biraz silkeleyelim. Kıçını yumuşatalım," dedi.

Myron bu üç adamın deneyimli birer dövüşçü olmadığını biliyordu, ancak üç silahlı adamın, istedikleri herhangi iyi bir adamı bir güzel pataklayabileceklerinin de farkındaydı. Ayrıca bu üçü biraz da sinirliydi, gözleri kızartılmış hamur gibi donuktu. Sürekli burunlarını çekip siliyorlardı.

İki kelime: Kokain kullanmışlardı.

Myron'ın en iyi seçeneği kafalarını karıştırmak ve vurmaktı. Riskli. Onları öfkelendirmek, çakırkeyif olan dengelerini bozmak istiyordu. Ama aynı zamanda, bunu kontrol altında tutmak, ne zaman bir geri adım atacağını da bilmesi gerekiyordu. Myron Bolitar'ın, ip cambazının herhangi bir güvenlik ağı olmaksızın bu adamlara karşı üstünlük sağlaması hassas bir denge gerektiriyordu.

Huysuz bir kez daha sordu. "Beni neden takip ediyorsun pislik?"

Myron, "Belki de sana tutulmuşumdur," dedi. "Bir kıçın olmamasına rağmen."

Alt Uydu kıkırdamaya başladı. "Oh adamım, oh adamım, hadi şunu becerelim. Hem de iyice bir becerelim."

Myron sert adam bakışını takınmaya çalıştı. Bazıları bunu kabızlık sancısına benzetse de o bu işte gün geçtikçe daha iyiye gidiyordu. Pratik yapmak. "Sizin yerinizde olsam bunu yapmazdım."

"Öyle mi?" Bu Huysuz'du. "Seni bir güzel becermememiz için bana tek bir iyi sebep göster. Vücudundaki lanet olası her bir kaburgayı bununla kırıp un ufak etmemem için tek bir neden söyle." Levyeyi havaya kaldırdı. Myron, en azından, diye düşündü, oldukça nüktedan.

Myron, "Daha önce bana senin salak olduğunu düşünüp düşünmediğimi sormuştun," dedi.

"Evet, ne olmuş?"

"Peki, sence ben salak mıyım? Sana zarar vermek isteyen birinin seni buraya kadar takip edecek kadar salak ola-

cağını mı düşünüyorsun – hem de burada olacakları bilerek?"

Bu üç adamın da duraksamasına sebep oldu.

Myron, "Seni takip ettim," dedi, "bu bir testti."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ben bazı insanlar adına çalışıyorum. Burada isimlerden bahsetmeyeceğiz." Myron, çünkü, diye düşündü, neden bahsettiğinin farkında bile değildi. "Sadece onların sizlerin sürekli yaptığınız bir işe giriştiklerini söyleyelim."

"Devamlı olarak mı?" Burunlarını ovaladılar.

Myron, "Sürekli," diye yineledi. "Tıpkı oldukça çok veya sık aralıklarla olmak ya da hazır bulunmak terimlerinde olduğu gibi. Sürekli olarak."

"Ne?"

Tanrım. Myron, "Benim işverenim," dedi, "onun belirli bir bölgeyle ilgilenecek birine ihtiyacı var. Yeni birine. Satışlardan yüzde on almak ve iyi paralar kazanmak isteyen birine."

Gözler hareketlendi.

Alt Uydu Huysuz'a döndü. "Duydun mu adamım?"

"Evet, duydum."

Alt Uydu, "Lanet olsun, biz Eddie'den komisyon almıyoruz," diye sözlerine devam etti. "Herif çok küçük lokma." Levyeyle Myron'ı işaret etti. "Bu herif adamım, onun ne kadar yaşlı olduğuna bak. Başka birisi adına büyük bir enerjiyle çalışıyor olmalı."

Çekiminden Kurtulan, "Öyle olmalı," diye ekledi.

Huysuz duraksadı, şüpheyle gözlerini kıstı. "Bizi nasıl

buldun?"

Myron omuz silkti. "Her şey her yerden işitiliyor." Salla, salla.

"Yani sen beni sırf lanet olası bir deneme olsun diye mi takip ettin?"

"Doğru."

"Alışveriş merkezine geldin ve beni takip etmeye karar verdin, öyle mi?"

"Öyle bir şey."

Huysuz gülümsedi. Alt Uydu'ya ve Çekimden Kurtulan'a baktı. Levyeyi tutan eli sıkılaştı. Eyvah. "O zaman sen nasıl olup da bana dün geceyi sordun, ha? Nasıl oldu da yaptığım telefon görüşmesinin detaylarını öğrenmek istedin?"

Eyvah, eyvah.

Huysuz daha da yaklaştı, gözleri ışıl ışıldı.

Myron elini havaya kaldırdı. "Bunun yanıtı çok basit." Hepsi duraksadı. Myron avantaj kazanmıştı. Ayağı bir piston gibi hareketlendi, fırlayıp yükseldi ve hazırlıksız Çekimden Kurtulan'ın dizine indi. Adam yere düştü. Myron koşmaya hazırdı.

"Aşağılık herif, yakalayın!"

Kovaladılar ama Myron omzuyla çoktan yangın kapısını açmıştı. Court Manor Inn'deki arkadaşının ifadesiyle "saçma-maço" tarafı onlarla dövüşmeyi denemek istedi, ancak bunun gözü kara bir hareket olacağının farkındaydı. Hepsi de silahlıydı. Onun ise hiçbir şeyi yoktu.

Myron dar sokağın sonuna ulaştığında, arkasındaki

adam ondan on metre kadar uzaktaydı. Arabasının kapısını açıp içine girecek kadar zamanının olup olmadığını merak etti. Başka seçeneği yoktu. Denemeliydi.

Kulpu tuttu ve kapıyı ardına kadar açtı. Tam içeri giriyordu ki levye omzuna indi. Bedenini büyük bir acı sardı. Kapıyı kapatmaya çalıştı. Biri kapıyı tuttu, geri çekti. Myron ağırlığını kullanıp asıldı.

Penceresi patladı.

Cam parçaları çınlayarak suratına geldi. Myron ayak tabanını açık pencereden dışarı çıkarıp adamın suratına indirdi. Kapıdaki el açıldı. Anahtarı çoktan çıkartmış, kontağa sokmuştu. Tam çevirip arabayı çalıştırdı ki arabanın diğer camı da patladı. Huysuz arabanın içine doğru uzandı, gözleri öfkeden ışıl ışıldı.

"Orospu çocuğu, öleceksin!"

Levye tekrar suratına doğru yönelmişti. Myron bunu engelledi. Arkasından ensesine sert bir darbe indiğini hissetti. Uyuştu. Myron vitesi geriye taktı ve lastiklerini cayırdatarak büyük bir hızla oradan uzaklaştı. Huysuz kırık pencereden içeri girmeyi denedi. Myron dirseğini adamın burnuna geçirdi ve Huysuz sertçe kaldırıma düştü ama hemen ardından fırlayıp ayağa kalktı. Kokainmanlarla kavga etmenin kötü yanı da işte buydu. Pek acı hissetmiyorlardı.

Adamların üçü birden kamyonete doğru koşturdu, fakat Myron çoktan arayı açmıştı. Savaş sonlanmıştı. Şimdilik.

Bölüm 16

Myron kamyonetin plakasını araştırdı ama faydasızdı. Plaka dört yıl önce iptal edilmişti. Huysuz bunu hurda bir araçtan almış olmalıydı. Hiç de sıra dışı değil. Her aşağılık dolandırıcı suç işlerken gerçek plaka kullanmayacak kadar akıllıdır.

Turlayarak geri döndü ve herhangi bir ipucu bulma umuduyla binayı inceledi. Kıvrılmış şıringalar, kırık şişeler, boş Doritos torbaları beton üzerinde etrafa saçılmıştı. Bir de boş çöp kutusu vardı. Myron kafasını salladı. Uyuşturucu satıcısı olmak yeterince kötüydü. Peki etrafı kirletmek?

Çevresine biraz daha bakındı. Bina terk edilmiş, yarısı da yanmıştı. İçerde kimse yoktu. Ve tek bir ipucu da.

Tamam, o zaman tüm bunlar ne anlama geliyordu? Çocuğu kaçıranlar bu üç kokainman mıydı? Myron bunu kafasında canlandırmakta zorlandı. Kokainmanlar izinsizce evlere girer. Kokainmanlar dar ara sokaklarda insanların önlerini keser. Kokainmanlar levyeyle saldırır. Ama kokainmanlar, genelde, detaylı çocuk kaçırma planları yapmazlar.

Diğer yandan, çocuk kaçırmak ne kadar detaylı bir işti? Çocuğu kaçıran kişi ilk iki arayışında ne kadar fidye isteyeceğine daha karar vermemişti. Bu biraz garip değil miydi? Tüm bunlar yaşananların sadece birtakım işini bilmez kokainmanın işi olduğunu göstermiyor muydu?

Myron arabasına binip Win'in evine doğru yöneldi. Onun yeterince arabası vardı. Arabasını camı kırılmamış bir arabayla değiştirecekti. Bedeninde oluşan hasarlar teker teker fark edilmeye başlamıştı. Bir iki eziği vardı ama kırık görünmemekteydi. Darbelerden hiçbiri tam isabet etmemişti, araba camlarına isabet edenler hariç.

Kafasından olasılıkları geçirdi ve sonunda oldukça münasip bir senaryo oluşturmayı başardı. Diyelim ki herhangi bir sebepten dolayı Chad Coldren Court Manor Inn'de oda kiralamaya karar verdi. Belki de bir kızla vakit geçirecekti. Belki uyuşturucu alacaktı. Belki de dostane hizmetten memnun kalmıştı. Her neyse. Banka güvenlik kamerasına göre, Chad ATM'den biraz nakit para aldı. Sonra bir geceliğine oda kiraladı. Ya da bir saatliğine. Veya başka bir süreliğine.

Court Manor Inn'e yerleştiğinde bir şeyler ters gitti. Stu Lipwitz'in inkârlarına rağmen, Court Manor ahlaksız insanlar tarafından kullanılan pis ve adi bir batakhaneydi. Orada insanın başının belaya girmesi hiç de uzak bir ihtimal değildi. Belki de Chad Coldren Huysuz'dan uyuşturucu satın almaya çalışmıştı. Belki bir suça şahit olmuştu. Belki de çocuk biraz fazla konuşmuş, birtakım ahlaksız kişiler onun zengin bir aileden geldiğini fark etmişlerdi. Her neyse. Chad Cold-

ren ile Huysuz Nazi'nin ekibinin yolları bir şekilde birleşmiş, bu da çocuğun kaçırılmasıyla sonlanmıştı.

Bu az çok yaşananlara uyuyordu.

Buradaki kilit kelime: *Az çok.*

Merion'a geri dönüş yolunda, Myron birtakım iyi yerleştirilmiş anlamsız boşluklarla senaryosunun etkisini yitirmesine yardımcı oldu. Birincisi zamanlama. Myron bu kaçırılma olayının Jack'in Amerika Açık'a geri dönüşüyle bir alakasının olduğuna ikna olmuştu. Ancak Huysuz odaklı senaryosunda, rahatsızlık veren zamanlama sorusu sadece basit bir rastlantı olarak düşünülmeliydi. Tamam, belki Myron bunu kabullenebilirdi. Ama sonrasında, mesela, Huysuz Nazi nasıl olmuş da Esme Fong'un Coldren'lerin evinde olduğunu bilebilmişti? Pencereden dışarı tırmanan ve Green Acres Yolu'nda ortadan kaybolan adam – Myron'ın ya Matthew Squires ya da Chad Coldren olduğundan kesinlikle emin olduğu o kişi – tüm bu olanlara nasıl sığıyordu? İnanılmaz derecede iyi korunan Matthew Squires, kokainmanlarla işbirliği içerisinde miydi? Pencereden çıkan adamın Green Acres Yolu'nda ortadan kaybolması bir rastlantı mıydı yoksa?

Senaryo balonu inanılmaz büyük bir hızla hava kaçırıyordu.

Myron, Merion'a vardığında Jack Coldren on dördüncü delikteydi. O günkü turda partneri Tad Crispin'di. Bunda şaşılacak bir durum yoktu. Birincilik ve ikincilik normalde o günün final ikilisine aitti.

Jack, her ne kadar muhteşem olmasa da hâlâ iyi oynu-

yordu. Başladığından bu yana tek bir vuruş kaybetmişti, Tad Crispin'den rahat sekiz vuruş öndeydi. Myron on dördüncü parkura doğru yorgun argın yürüdü. Parkur – yine şu kelime. Her şey inanılmaz derecede yeşildi. Doğal olarak çimenler ve ağaçlar, ayrıca tenteler, saçaklar, sayı tahtaları, televizyon kuleleri ve sehpalar – her şey, tabii ki Vegas otel tabelalarının tüm kurnazlık ve incelikleriyle herkesin dikkatini çeken sponsorların ilan tahtaları hariç canlı doğal ortamla uyum sağlayacak derecede yeşildi. Ama hey, Myron'ın maaşını da sponsorlar ödüyordu. Bundan şikâyet etmek biraz riyakârlık olurdu.

"Myron, tatlım, salınan kıçını al da buraya gel."

Norm Zuckerman elini delicesine sallayarak Myron'ı yanına çağırdı. Esme Fong hemen yanında dikiliyordu. "Buraya," dedi.

Myron, "Selam Norm," dedi. "Merhaba Esme."

"Merhaba Myron." Esme bugün biraz daha sıradan giyinmişti, fakat evrak çantasını hâlâ sanki en sevdiği doldurulmuş hayvanmış gibi sıkıca tutuyordu.

Norm kolunu Myron'ın sırtına doladı, elini ağrıyan omzundan sallandırdı. "Myron, bana doğruyu söyle. Mutlak doğruyu. Doğruyu istiyorum, tamam mı?"

"Doğruyu mu?"

"Çok komik. Sadece bana şunu söyle. Daha fazlasını değil, sadece şunu: Ben adil bir insan değil miyim? Doğruyu, hemen şimdi. Ben adil birisi miyim?"

Myron, "Adilsin," dedi.

"Çok adil ve haklı mıyım? Ben çok adil bir adamım."

"En iyisi daha fazla zorlama Norm."

Norm her iki elini de avuç içleri dışa bakacak şekilde havaya kaldırdı. "Pekâlâ, öyle olsun. Ben adilim. Bu yeterince iyi. Bununla yetineceğim." Esme Fong'a baktı. "Şunu sakın unutma, Myron benim rakibim. En kötü düşmanım. Biz hep zıt taraflardayızdır. Buna rağmen benim adil bir adam olduğumu itiraf ediyor. Bu konuda anlaştık mı?"

Esme gözlerini devirdi. "Evet Norm, ama sen üzerinde anlaşılmış bir şey konusunda vaaz veriyorsun. Ben zaten bu konuda seninle aynı fikirde olduğumu..."

Norm sanki yerinde duramayan bir midillinin dizginlerini çekercesine, "Hooopp," dedi. "Dur bir dakika, çünkü Myron'ın fikrini de almak istiyorum. Myron, konu şu: Bir golf çantası aldım. Sadece tek bir tane. Onu denemek istedim. Bu bana bir yıllığına on beş bin papele patladı."

Bir golf çantasını almak demek, içerdiği ifadeden çok daha fazlası demekti. Norm Zuckerman bir golf çantasının üzerindeki ilan haklarını satın almıştı. Diğer bir deyişle, onun üzerine Zoom logosu koyuyordu. Golf çantalarının çoğu büyük golf firmaları tarafından satın alınmıştı – Ping, Titleist, Golden Bear, bu tür şeyler. Ama gittikçe daha büyük bir sıklıkla, golfle hiç alakaları olmayan firmalar çantalar üzerinde ilan vermeye başladılar. Mesela McDonald's. Spring-Air yatakları. Hatta Pennzoil benzin. Pennzoil. Sanki biri golf turnuvasına gidecek, Pennzoil logosunu görecek ve bir teneke benzin alacakmış gibi.

Myron, "Yani?" dedi.

"Yani, şuna bir bak!" Norm golf takımını taşıyan yardımcıyı işaret etti. "Yani, diyorum ki, şöyle bir bak!"

"Tamam, bakıyorum."

"Söyle bana Myron, Zoom logosunu görebiliyor musun?"

Yardımcı golf çantasını tuttu. Tıpkı diğer tüm golf çantalarında olduğu gibi, sopaları temizlemek için tepesine çeşitli havlular dolanmıştı.

Norm Zuckerman ilkokul öğretmeni edasıyla konuştu. "Hayır kelimesini kullanarak şifahen yanıtlayabilirsin Myron. Ya da sınırlı kelime haznende vergilendirme yüksek boyutlardaysa, sadece kafanı şu şekilde iki yana sallayabilirsin." Norm bunu nasıl yapacağını gösterdi.

Myron, "Havlunun altında kalmış," dedi.

Norm dramatik bir tavırla elini kulağına götürdü. "Anlayamadım?"

"Logo havlunun altında."

"Tabii ki havlunun altında!" Norm küfretti. Seyirciler dönüp uzun saçlı ve gür sakallı deli adama baktı. "Bunun bana ne faydası var, ha? Televizyon için bir reklam çeksem ve kameranın önüne bir havlu gerseler bunun bana ne tür bir faydası olur ki? Şu aşağılık insanların tümüne benim lastik pabuçlarımı giymeleri için milyonlar versem ve ayaklarını havlularla sarsalar bunun bana ne faydası olur? Eğer ilan tahtalarının tümünü büyük havlularla kapatırsam..."

"Ne demek istediğini anladım Norm."

"İyi. O on beş bin papeli salak bir yardımcı logomu kapatsın diye ödemiyorum. Dolayısıyla o salak yardımcıya gidiyor, nazikçe havluyu benim logomdan uzak tutmasını söylüyorum ve o orospu çocuğu bana pis pis bakıyor. Şöyle bir bakış Myron. Sanki ben tuvaletinden yıkayıp çıkartamayacağı türden kahverengi bir lekeymişim gibi. Sanki ben onun saçmalıklarına inanacak küçük bir yoksul kenar mahalle Yahudisi'ymişim gibi."

Myron Esme'ye baktı. Esme gülümseyip omuz silkti.

Myron, "Seninle sohbet etmek çok güzeldi Norm," dedi.

"Ne? Benim haklı olduğumu düşünmüyor musun?"

"Ne demek istediğini anlıyorum."

"Yani, şimdi bu senin müşterin olsaydı, ne yapardın?"

"Taşıyıcısının logoyu görünür bir şekilde tuttuğundan emin olurdum."

"Kesinlikle." Kolunu savurarak tekrar Myron'ın omzuna attı ve kafasını önüne eğdi. "Pekâlâ, senden ve golften ne haber Myron?" diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen bir golfçü değilsin. Golfçü müşterilerin de yok. Birdenbire seni kendi gözlerimle Tad Crispin'e yaklaşırken gördüm – ve şimdi de Coldren'lere takılıyorsun."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Dünya dönüyor. Ben inanılmaz kaynakları olan bir adamım. Pekâlâ, neler oluyor? Golfe karşı bu ani ilginin kaynağı ne?"

"Ben bir spor temsilcisiyim Norm. Sporcuları temsil et-

meye çalışıyorum. Golfçüler de birer sporcu. Yani, öyle sayılır."

"Tamam, ama Coldren'lerle ne alakan var?"

"Nasıl yani?"

"Bak, Jack ve Linda iyi insanlar. Bağlantıları var, ne demek istediğimi anlıyorsundur."

"Ne dediğin konusunda en ufak bir fikrim yok."

"Linda Coldren'i LBA temsil ediyor. Hiç kimse LBA'dan ayrılmaz. Bunu sen de biliyorsun. Onlar çok büyük. Pekâlâ, Jack henüz hiçbir bağlantı kurmadı, hatta bir temsilciyle bile temasa geçmedi. Dolayısıyla benim anlamaya çalıştığım şey, Coldren'ler seninle temasa geçmek için neden birdenbire bu kadar istekli oldular?"

"Bunu neden öğrenmek istiyorsun ki?"

Norm elini göğsüne yerleştirdi. "Neden mi?"

"Evet, bu seni neden ilgilendiriyor?"

Norm, "Neden mi?" diye tekrarladı. Şimdi inanmaz gözlerle bakıyordu. "Nedenini şimdi sana söyleyeceğim. Senden dolayı Myron. Seni seviyorum, bunu biliyorsun. Biz kardeşiz. Aynı grubun üyesiyiz. Senin için en iyisini istemekten başka bir şey yapmıyorum. Bunda ciddiyim. Ne zaman bir tavsiyeye ihtiyaç duyarsan, ben buradayım, biliyorsun."

"Hı-hıı." Myron pek de ikna olmamıştı. "Peki, sorun ne o zaman?"

Norm ellerini havaya kaldırdı. "Ortada bir sorun olduğunu da kim söyledi? Ben *sorun* kelimesini kullandım mı? Sadece merak ettim, o kadar. Bu benim doğamın bir parçası.

Ben meraklı bir insanım. Bir modern zaman işgüzarı. Çok soru sorarım. Burnumu alakalı alakasız her konuya sokarım. Bu benim yaradılışımın bir parçası."

Myron tekrar, "Hı-hıı," dedi. Esme Fong'a göz attı, kadın onları duyamayacak kadar uzaktaydı. O da Myron'a omuz silkerek karşılık verdi. Norm Zuckerman adına çalışmak, büyük olasılıkla sıkça omuz silkmek anlamına geliyordu. Ama bu Norm'un tekniğinin, kendine has iyi polis kötü polis anlayışının bir parçasıydı. Norm insanlar üzerinde her ne kadar tam manasıyla mantıksız olmasa da sabırsız biri izlenimi uyandırırken, asistanı – her zaman genç, zeki ve çekici – tıpkı bir hayat kurtarıcısı gibi sarıldığınız sakinleştirici bir etkiye sahipti.

Norm onu dirseğiyle dürtükledi ve başıyla Esme'yi işaret etti. "Çok güzel, ha? Özellikle de Yale'den geldiği düşünülürse. O okulun ne tür öğrencileri kaydettiğini gördün mü hiç? Bulldog'lar olarak bilindiklerinden hiç şüphe yok."

"Çok ilericisin Norm."

"Ah, ilericiliği boş ver. Ben yaşlı bir adamım Myron. Anlayışsız olmama izin var. Yaşlı bir adamda anlayışsızlık şirin duruyor. Şirin bir huysuz adam, işte böyle isimlendiriyorlar. Bu arada, Esme'nin yarım olduğunu düşünüyorum."

"Yarım mı?"

Norm, "Yarı Çinli," dedi. "Ya da Japon. Veya başka her neyse o. Ayrıca bence bunun yanı sıra bir de yarı beyaz. Ya sence?"

"Hoşça kal Norm."

"Pekâlâ, öyle olsun. Sanki umurumda. Pekâlâ, söyle bakalım Myron, Coldren'lere kancayı nasıl attın? Sizi Win mi tanıştırdı?"

"Hoşça kal Norm."

Myron biraz yürüdü, sonra bir golfçünün vuruşunu seyretmek için kısa süreliğine durdu. Topun rotasını izlemeye çalıştı. Olmadı. Topun izini neredeyse hemen o anda kaybetti. Bu gerçekten de sürpriz olmamalıydı – nasıl olsa sadece birkaç yüz metreyi saatte iki yüz kilometreden daha büyük bir hızla kat eden küçük beyaz bir küreydi – katılanlar arasında ise, bu orantıları gözle yakalamayı başaramayan tek kişiydi. Golfçüler. Çoğu eyaletler arasındaki çıkış işaretlerini okuyamaz ama bir golf topunun birkaç güneş sisteminin yörüngesinde izlediği rotayı kolayca takip edebilirler.

Buna hiç şüphe yok. Golf garip bir spor.

Saha, her ne kadar *fanatik* kelimesi Myron'a pek uygun gelmese de, sessiz fanatiklerle doluydu. *Semtte oturanlar* terimi buradakileri tanımlamaya çok daha uygundu. Golf sahasında kesintisiz bir hayale dalış, gözleri fal taşı gibi açık sessiz bir saygı vardı. Topa her vurulduğunda kalabalıktan yükselen ses neredeyse orgazmı andırıyordu. İnsanlar tatlı bir mutlulukla bağrıştı ve topu yarışmacıların gayretiyle hızlandırdılar: Koş! Otur! Isır! Tut! Diş Göster! Yuvarlan! Acele Et! Yere Yat! Ayağa Kalk! – neredeyse saldırgan bir mambo öğretmeni gibiydiler. Her bir falsolu atışta, kötü kesmeyle, kısa kalan vuruşla, aptalca parkurlarla, yumuşak parkurlarla, zor parkurlarla, parkur pürüzleriyle, her bir çukura sekizlik

atış yapma çabasıyla ve gelen handikaplarla, top esas oyun alanına ve hafif uzun çimenlik bölgeye geçtiğinde, kaba ve derin alanlarda, zorlu alanlarda, kötü vuruşlarda ve iyi vuruşlarda dövündüler. Oyuncu tüm bunları başardığında, vuruşa hazırlandığında ya da topu deliğe soktuğunda, onu kötü duruma düşüren bir atışın ardından yüksek sesle yorumda bulunanlara pis pis baktığında takdir gösterdiler. Patacılardan birinin vurduğu top deliğe ulaşmayınca, "para ödülünü hatırla, Alice," diyerek uyardılar. Oyuncular sürekli, olmayacak atışlar yapıp duruyordu.

Myron kafasını salladı. Her sporun kendine has bir sözlüğü vardı, ama golfçe konuşmak Svahili diline hâkim olmakla eşdeğerdi. Bu zengin insanların rap müziği gibi bir şeydi.

Ama buna benzer bir günde – güneş parlıyordu, mavi gökyüzü kusursuzdu, yaz havası tıpkı bir sevgilinin saçları gibi kokuyordu – Myron kendini golf sporuna daha yakın hissetti. Sahayı seyircisiz, huzur ve sükûnet içinde hayal edebildi, bu tıpkı Budist keşişlerin dağ tepelerinde inzivaya çekilmelerini anımsatıyordu, üst üste kesilmiş çimenler o kadar gür ve yeşildi ki Tanrı dahi burada çıplak ayak koşmak isterdi. Bu Myron'ın konuyu kavradığı anlamına gelmiyordu – o hâlâ tanrıtanımaz bir dinsizdi – ama bu kadar büyük bir kalabalığı ağına düşüren ve yutan bu oyunun nasıl bir şey olduğunu kısa bir an için en azından tasavvur edebildi.

On dördüncü parkura eriştiğinde, Jack Coldren dört buçuk metrelik pataya hazırlandı. Diane Hoffman bayrak dire-

ğini delikten çıkarttı. Dünyadaki hemen her golf sahasında, "direğin" tepesinde bir bayrak vardı. Ama bu Merion için geçerli değildi. Bayrağın yerine, direğin tepesinde bir hasır sepet durmaktaydı. Bunun sebebini hiç kimse bilmiyor gibiydi. Win, golfü icat eden İskoçları öğlen yemeklerini sopanın ucuna takılmış sepetlerde taşıdıklarını, ilerleyen günlerde de bunları delik işareti olarak kullandıklarını anlatarak bir açıklama getirmişti. Fakat Myron Win'in mantıklı açıklamasında gerçekten ziyade kinaye sezmişti. Her halükârda, Merion üyeleri büyük sopanın ucundaki bu hasır sepetlere oldukça büyük bir tepki göstermiş olmalılardı.

Myron, Win'in "kaplanın gözü"nü araştırarak, Jack Coldren'in daha da yakınına sokulmayı denedi. Tüm itirazlarına rağmen, Myron Win'in bir önceki geceyi, ham yeteneği sahadaki yücelikten ayıran manevi değerleri kastettiğinden emindi. Arzu. Cesaret. Sebat. Win bunlardan sanki kötü şeylermiş gibi bahsetmişti. Ama değillerdi. Aslına bakılırsa tam tersiydi. Tanıdığı Win bunu herkesten daha iyi bilmeliydi. Ünlü bir sözü yorumlamak ve tam manasıyla istismar etmek gerekirse: Mükemmeliyetçilik uğruna aşırıcılık yapmak ayıp değildir.

Jack Coldren'in yüz ifadesi sakin, endişesiz ve mesafeliydi. Bunun tek bir açıklaması vardı; bölge. Jack zorlayarak kutsal bölgeye, kalabalığın, büyük ödeme gününün, ünlü sahanın, bir sonraki deliğin, diz bükme baskısının, düşman rakibin, başarılı eşin ya da kaçırılan oğlun yer alamayacağı huzurlu odaya girmeyi başarmıştı. Jack'in bölgesi küçük bir

yerdi, sadece onun golf sopasını, küçük topunu ve bir deliği içeriyordu. Diğer her şey, tıpkı bir filmdeki rüya silsilesi gibi silinip gitmişti.

Myron biliyordu ki, bu en mahrem yerlerine kadar soyunmuş bir Jack Coldren'di. O bir golfçüydü. Kazanmak isteyen bir adam. Öyle de olmalıydı. Myron anlıyordu. O da yaşamıştı bunu– onun bölgesi büyük turuncu bir toptan ve metal bir halkadan ibaretti – ve bir kısmı her zaman o dünyaya ait olacaktı. Bu ait olunacak iyi bir yerdi – hatta çoğu açıdan, bulunulabilecek en iyi yerdi. Win yanılmıştı. Kazanmak değersiz bir şey değildi. Bu oldukça muhteşemdi. Jack hayatın sillelerini yemişti. Çabalamış ve savaşmıştı. Hırpalanmış ve yenilmişti. Yine de burada ayaktaydı, kafası yukarda kurtuluş yolunda ilerliyordu. Kaç kişi böyle bir fırsatla ödüllendirilir ki? Kaç kişi gerçekten böyle bir coşkuyu tatma, kısa süreliğine de olsa bu kadar yüksekte bulunma, kalbi ve hayallerinin böylesi bastırılamaz içsel bir arzuyla uyandırılması şansını elde eder ki?

Jack Coldren patayı yaptı. Myron çukura doğru hafif bir yay çizen topu izlerken yakaladı, kendini izleyenleri kuvvetle çeken telaş içinde kaybolmuştu. Nefesini tuttu ve top deliğe düşerken gözlerinin yaşlarla dolduğunu hisseder gibi oldu. İki vuruşta sayı. Diane Hoffman elini yumruk yapıp havada salladı. Dokuz vuruş öne geçmişti.

Jack kafasını kaldırıp alkışlayan seyircilere baktı. Şapkasının ucuna dokunarak herkese selam verdi ama hiçbir şey görmedi. Hâlâ kendi bölgesindeydi. Orada kalmak için savaş

veriyordu. Bir an için gözleri Myron'ınkilere odaklandı. Myron da ona selam verdi, Jack'i gerçek hayata geri döndürmek istemiyordu. Myron, sakın bölgenden çıkma, diye düşündü. İnsan ancak o bölgede turnuvayı kazanabilirdi. O bölgede, bir oğul babasının hayat boyu peşinde koştuğu hayalini sabote etmezdi.

Myron seyyar tuvaletlerin önünden geçti – bunlar adı Royal Flush olan bir şirket tarafından üretilmişti – ve Protokol sırasına doğru yürüdü. Golf maçları, bilet sahipleri için eşi benzeri görülmemiş bir hiyerarşiye sahipti. Doğru, çoğu spor salonunda öyle ya da böyle bir sınıflama vardır – bazılarının loca koltuklarına, hatta saha kenarlarındaki koltuklara oturma yetkileri varken, diğerleri sadece sıradan yerlere yerleşip kalırlar. Ancak bu tip durumlarda, bir teşrifatçıya ya da bilet toplayıcısına biletinizi uzatır, yerinize geçersiniz. Golfte, giriş kartınızı tüm gün boyunca gösterirsiniz. Genel işletme çalışanının (yani serflerin) genelde gömleklerine yapıştırılmış birbirinden farklı etiketleri vardır. Diğerleri boyunlarına asılı zincirden sarkan plastik kartlar taşır. Sponsorlar (yani derebeyleri), ne kadar para harcadıklarına bağlı olarak kırmızı, gümüş ya da altın kartlar takarlar. Aynı zamanda oyuncunun ailesi ve arkadaşları, Merion kulüp üyeleri, Merion kulüp çalışanları, hatta spor temsilcileri için de farklı giriş kartları vardır ve farklı kartlar size farklı yerlere farklı giriş hakları sağlar. Mesela, protokol sırasına girmek için renkli bir kartınızın olması şarttı. Ya da eğer şu özel çadırlardan – tıpkı eski savaş filmlerinde generallerin kaldıkları

bölmeler gibi stratejik yerlere yerleştirilmiş çadırlardan - birine girmek istiyorsanız altın kartınızın olması şarttı.

Protokol sırası sadece, her biri büyük bir şirket tarafından desteklenen çadırlar diziniydi. Kuramsal olarak dört günlük çadır kirasına en azından yüz bin dolar harcama niyeti, tüzel müşterileri etkilemek ve sükse yaratmak içindi. Ancak işin doğrusu, bu çadırlar tüzel kodamanların turnuvaya bedava girmek için başvurdukları bir yöntemdi. Evet, birkaç önemli müşteri davet edilmişti ama Myron aynı zamanda firmanın başlıca görevlilerinin her zaman orada bulunma, maçları seyretme şanslarının olduğunu da fark etmişti. Ayrıca yüz bin dolarlık kira bedeli sadece başlangıçtı. Buna yiyecekler, içecekler, çalışanlar – kodamanlar ve misafirleri için ayarlanan birinci sınıf uçuşlar, lüks otel odaları, uzun limuzinler gibi şeylerden bahsetmeye gerek bile yok - dahil değildi.

Myron adını Lock-Horne çadırındaki güzel genç kadına söyledi. Win henüz orada değildi ama Esperanza köşedeki bir masada oturuyordu.

Esperanza, "Berbat görünüyorsun," dedi.

"Belki. Ama kendimi korkunç hissettiğimden eminim."

"Pekâlâ, ne oldu?"

"Nazi'lere özenen üç levyeli çatlağın saldırısına uğradım."

Esperanza tek kaşını kaldırdı. "Sadece üç kişi mi?"

Kadın hiç aralıksız kıkırdadı. Myron ona yaşadığı çatışmayı ve kıl payı kurtuluşunu anlattı. Sözünü bitirdiğinde Esperanza kafasını salladı ve "Umutsuzsun. Kesinlikle umut-

suz," dedi.

"Sakın nemli gözlerle bakma bana. İyi olacağım."

"Lloyd Rennart'ın karısını buldum. Kadın bir tür sanatçı, Jersey sahilinde yaşıyor."

"Lloyd Rennart'ın cesedi hakkında bir gelişme var mı?"

Esperanza kafasını iki yana salladı. "NVI'ı ve Treemaker internet sitesini kontrol ettim. Yayınlanan bir ölüm ilanı yok."

Myron ona baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ama bilgi henüz internet sitesine girilmemiş olabilir. Diğer ofisler pazartesiye kadar kapalı. Belgenin henüz yayınlanmamasının hiçbir anlamı olmayabilir."

Myron, "Neden?" diye sordu.

Esperanza, "Bir kişinin ölü ilan edilebilmesi için, cesedin belirli bir süre kayıp kalması lazım," diye açıkladı. "Bilmiyorum, beş yıl kadar filan. Ancak genelde olan şey şu ki, en yakın akrabalar bu kadar beklemeksizin sigorta poliçelerini ve mülkleri bölüşebilmek için bir form doldururlar. Ancak Lloyd Rennart intihar etti."

Myron, "Dolayısıyla ortada sigortalık bir durum yok," dedi.

"Doğru. Ve her şeyin Rennart ile karısının olduğu düşünülürse, kadının bu konuda baskı yapmasının bir anlamı yok."

Myron başıyla onayladı. Bu mantıklıydı. Yine de bu halledilmesi gereken rahatsız edici bir pürüzdü. "İçecek bir şey ister misin?" diye sordu.

Esperanza kafasını olumsuz anlamda salladı.

"Hemen geri döneceğim." Myron bir Yoo-Hoo kaptı. Win Lock-Horne çadırında bunlardan yeterince olmasına özen göstermişti. Nasıl da iyi bir arkadaş. Üst köşedeki monitörde bir sayı tabelası vardı. Jack on beşinci çukuru daha yeni bitirmişti. Hem o, hem de Crispin elinden geleni yapıyordu. Ani bir yıkım yaşamaması durumunda, Jack yarınki final maçına büyük farkla önde girecekti.

Myron geri dönüp yerine yerleştiğinde, Esperanza "Seninle bir konuda konuşmak istiyorum," dedi.

"Söyle bakalım."

"Bu benim hukuktan mezuniyetimle ilgili."

Myron, kelimeyi uzatarak, "Tamam," dedi.

Esperanza, "Bu konuyu konuşmaktan kaçınıyorsun," dedi.

"Sen ne demek istiyorsun? Mezuniyet törenine gitmek isteyen bendim, unuttun mu?"

"Demek istediğim bu değil." Parmakları samanlı kâğıtla oynamaya başladı. "Ben mezuniyetimden *sonra* ne olacağından bahsediyorum. Kısa süre sonra acemi bir avukat olacağım. Şirketteki rolüm değişmeli."

Myron başıyla onayladı. "Aynı fikirdeyim."

"Bir şey daha, ayrı bir oda isterim."

"Yerimiz yok."

Esperanza, "Konferans odası çok büyük," diye itiraz etti. "Oradan ve bekleme odasından kırpıp yeni bir oda yapabilirsin. Büyük bir ofis olmayacaktır ama yine de yeterli."

Myron kafasını yavaşça salladı. "Bunu düşünebiliriz."

"Bu benim için önemli Myron."

"Tamam, kulağa olabilirmiş gibi geliyor."

"İkincisi, zam istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Doğru."

"Garip bir müzakere tekniği Esperanza, ama beni ikna ettin. Her ne kadar sana zam yapmaktan memnuniyet duyacak olsam da, artık fazladan tek bir kuruş almayacaksın. Teslim oluyorum."

"Yine başladın."

"Neye başladım?"

"Ben ciddiyken şaka yapmaya. Sen değişiklikten hoşlanmıyorsun Myron. Bunu biliyorum. İşte, bu yüzden birkaç ay öncesine kadar ebeveynlerinle birlikte yaşıyordun. İşte bu yüzden, yıllar önce çoktan unutmuş olman gerekirken, Jessica'yı hâlâ aklında tutuyorsun."

Myron, bitkin bir tavırla, "Bana bir iyilik yap," dedi. "Beni şu amatör analizlerden kurtar, tamam mı?"

"Sadece gerçekleri söylüyordum. Sen değişiklikten hoşlanmıyorsun."

"Kim hoşlanır ki? Ve Jessica'yı da seviyorum. Bunu biliyorsun."

Esperanza, başından savarcasına, "Pekâlâ, onu seviyorsun," dedi. "Haklısın, bu konuyu açmamalıydım."

"İyi. Bitti mi?"

"Hayır." Esperanza kâğıtla oynamayı bıraktı. Bacak ba-

cak üstüne atıp ellerini kucağında kavuşturdu. "Bu konuyu konuşmak benim için hiç de kolay değil," dedi.

"Bunu başka zaman yapmak ister misin?"

Esperanza gözlerini oynattı. "Hayır, başka zaman yapmak istemiyorum. Beni dinlemeni istiyorum. Gerçekten."

Myron hafifçe öne doğru uzanarak sessiz kaldı.

"Maaşıma zam istememe sebebim, başkası için çalışmak istemiyor olmam. Babam tüm hayatını bir sürü pislik için hizmetçilere yakışır işler yaparak geçirdi. Annem hayatını diğer insanların evlerini temizlemekle harcadı." Esperanza sustu, yutkundu, derin bir nefes aldı. "Ben bunu yapmak istemiyorum. Hayatımı herhangi biri için çalışarak harcamak istemiyorum."

"Benim için bile mi?"

"*Herhangi biri* dedim, öyle değil mi?" Kafasını iki yana salladı. "Tanrım, bazen beni hiç dinlemiyorsun."

Myron ağzını açtı, sonra kapattı. "Ne demeye çalıştığını anlamıyorum."

Esperanza, "Şirkete ortak olmak istiyorum," dedi.

Myron suratını buruşturdu. "MB SportsReps'e mi?"

"Hayır, AT&T'ye. Tabii ki MB'ye."

Myron, "Ama şirketin ismi MB," dedi. "M, Myron'ın M'si. B ise Bolitar'ı temsil ediyor. Senin adın Esperanza Diaz. Onu MBED yapamam. Bu nasıl bir isim?"

Esperanza sadece ona bakmakla yetindi. "İşte yine yapıyorsun. Ben burada seninle ciddi ciddi konuşmaya çalışıyorum."

"Şimdi mi? Kafama levyeyle vurulduğu bu günü mü seçtin..."

"Omzuna."

"Her neyse. Bak, benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun..."

Esperanza, "Bunun arkadaşlığımızla bir alakası yok," diye araya girdi. "Senin için ne anlama geldiğim şu anda beni ilgilendirmiyor. MB SportsReps için ne anlam taşıdığım önemli."

"MB için de çok önemlisin. Hem de çok." Sustu.

"Fakat?"

"Fakat diye bir şey yok. Sadece beni biraz hazırlıksız yakaladın, o kadar. Kısa süre önce bir grup Nazinin saldırısından zor bela kurtuldum. Bu tür olaylar, benim yapımdaki bir insanın ruh halinde komik şeylere sebep olabiliyor. Aynı zamanda bir kaçırılma olayını da çözmeye çalışıyorum. Bir şeylerin değişmesi gerektiğinin farkındayım. Sana daha fazla iş vermeyi, daha fazla sorumluluk yüklemeyi ve yeni birini işe almayı planlıyordum. Ama ortaklık... bu çok farklı bir konu."

Esperanza'nın ses tonu boyun eğmezdi. "Yani?"

"Yani bunu düşünmek istiyorum, tamam mı? Nasıl bir ortaklık istiyorsun? Yüzde kaç istiyorsun? Hisse mi almak istiyorsun, kendi başına mı çalışacaksın, yoksa başka bir şey mi düşünüyorsun? Konuşmamız gereken şeyler var ve bugünün uygun zaman olduğunu sanmıyorum."

"Tamam." Esperanza ayağa kalktı. "Gidip oyuncuların

oturma odasında biraz dolanacağım. Eşlerden biriyle sohbet fırsatı yakalayıp yakalayamayacağıma bakacağım."

"İyi fikir."

"Sonra görüşürüz." Gitmek için arkasını döndü.

"Esperanza?"

Myron'a baktı.

"Kızgın değilsin, değil mi?"

Esperanza, "Kızgın değilim," diye yanıtladı.

"Bir yolunu bulacağız."

Esperanza başıyla onayladı. "Tamam."

"Unutma. Maçtan bir saat sonra Tad Crispin'le buluşacağız. Profesyonellerin odasında."

"Orada olmamı istiyor musun?"

"Evet."

Esperanza omzunu silkti. "Tamam." Sonra da uzaklaştı.

Myron arkasına yaslanıp uzaklaşmasını seyretti. Harika. Tam gereksinim duyduğu şey. Dünyadaki en iyi arkadaşı iş ortağı olacaktı. Kesinlikle yürümezdi. Para ilişkileri mahvederdi; bu hayatın gerçeklerinden biriydi. Babası ile amcası – hayatınızda göremeyeceğiniz kadar birbirine yakın iki erkek kardeş – bunu denemişlerdi. Sonuç feciydi. Babası sonunda Morris Amca'nın hisselerini satın almış, ama iki adam dört yıl boyunca birbirleriyle hiç konuşmamışlardı. Myron ile Win, ilgi alanları ve hedefleri ortak olmasına rağmen işlerini birbirinden ayrı tutmaya özen göstermişlerdi. İşe de yaramıştı çünkü ortada bölüşülecek bir para ya da çıkar çatışması yoktu. Esperanza ile her şey yolundaydı, ama bunun sebebi

aralarındaki ilişkinin her zaman patron çalışan ilişkisi olmasından kaynaklanıyordu. Rolleri iyi belirlenmişti. Fakat Esperanza'yı da anlıyordu. O bu fırsatı hak etmişti. O MB için önemli bir çalışandan öteydi. Şirketin bir parçasıydı.

Peki ne yapılacaktı?

Arkasına yaslandı ve aklına bir çözüm gelmesi için beklerken yüksek sesle Yoo-Hoo'sunu içti. Allah'tan, biri omzuna vurduğunda düşünceleri pusuya yatmış bekliyordu.

Bölüm 17

"Merhaba."

Myron arkasına dönüp baktı. Bu Linda Coldren'di. Kafasına eşarp dolamıştı, koyu renk güneş gözlükleri vardı. 1980'li yıllardan kalma bir Greta Garbo. Çantasını açtı. Cep telefonunu işaret ederek, "Ev telefonunu buraya yönlendirdim," diye fısıldadı. "Oturmamda bir sakınca var mı?"

Myron, "Lütfen otur," dedi.

Linda onun hemen karşısına oturdu. Güneş gözlükleri büyüktü ama Myron kadının gözlerinin etrafındaki kırmızılığı yine de görebildi. Burnu da sanki kâğıt mendille aşırı derecede ovalanmış gibiydi. "Yeni bir şeyler var mı?" diye sordu.

Myron ona kendisini hoplatan Nazilerden bahsetti. Linda birkaç soru sordu. Şu içsel çelişki onu yine bir güzel silkelemeye başlamıştı; oğlunun güvende olmasını diliyor, ama bunun sahte bir kaçırma olayı olmasını da istemiyordu. Myron, "Hâlâ polislerle temasa geçmemiz gerektiğini düşünü-

yorum. Ben bunu sessiz bir şekilde yapabilirim," dedi.

Linda kafasını olumsuz manada salladı. "Çok riskli."

"Durumu böyle devam ettirmek de öyle."

Linda Coldren kafasını bir kez daha iki yana sallayıp arkasına yaslandı. Birkaç dakika hiç konuşmadan oturdular. Kadının bakışları Myron'ın omzunun üzerini takip ederek ilerlerde bir yerlere takılmıştı. "Chad doğduğunda, yaklaşık iki yıl sahalardan uzak kaldım. Bunu biliyor muydun?"

Myron, "Hayır," dedi.

"Kadınlar..." diye mırıldandı. "Başarımın zirvesindeydim, dünyanın bir numaralı kadın golfçüsüydüm ama sen yine de bunu okumadın."

Myron, "Ben golfle pek ilgilenmem," dedi.

Linda, "Evet, doğru," diye homurdandı. "Ama Jack Nicklaus iki yıl ara verseydi, bunu duyardın."

Myron başıyla onayladı. Linda durumu kavramıştı. "Geri dönmek zor muydu?" diye sordu.

"Oyun açısından mı, oğlumdan ayrılmak açısından mı soruyorsun?"

"İkisi de."

Linda derin bir nefes aldı ve soru üzerine düşündü. "Oynamayı özlemiştim," dedi. "Ne kadar özlediğimi bilemezsin. Birkaç ay içinde tekrar birincilik koltuğuna yerleştim. Chad açısından ise, pekâlâ, o hâlâ küçük bir çocuktu. Bizimle seyahat edebilmesi için bir dadı tuttum."

"Bu ne kadar sürdü?"

"Chad üç yaşına gelene kadar. Onu beraberimde her

yere sürükleyemeyeceğimi anladığım an o zamandı işte. Bu onun için adil değildi. Bir çocuk durağanlığa ihtiyaç duyar. Dolayısıyla bir seçim yapmak zorunda kaldım."

Sessizleştiler.

Linda, "Sakın beni yanlış anlama," dedi. "Kendimi acındırıyor değilim; kadınlara fırsatlar tanınmasından da çok memnunum ayrıca. Ama bir şey var ki, insanın elinde seçenekleri olunca suçluluk da duyuyor."

"Ne tür bir suçluluk."

"Bir anne suçluluğu, bu en kötüsüdür. Spazmlar sürekli ve aralıksızdır. Uykuna dadanırlar. Sana suçlayıcı tarzda parmak sallarlar. Golf sopasının her bir neşeli savruluşu, bana kendimi sanki öz çocuğumu yüzüstü bırakıyormuşum hissi verdi. Evime mümkün olduğunca sık uğradım. Oynamayı gerçekten çok istediğim turnuvaları kaçırdım. Kariyerimle annelik misyonumu dengelemek için gerçekten çok uğraştım. Ve bu yolda attığım her adımda, kendimi bencil bir aşağılık gibi hissettim." Myron'a baktı. "Bunu anlıyor musun?"

"Evet, sanırım anlıyorum."

Linda, "Ama duygularımı pek paylaşmıyorsun," diye ekledi.

"Tabii ki paylaşıyorum."

Linda Coldren ona kuşku dolu gözlerle baktı. "Eğer evde oturan bir anne olsaydım, bunun arkasında Chad'in olduğundan şüphelenir miydin? Benim devamlı gezen bir anne olmam senin düşünceni etkilemedi mi?"

Myron, "Devamlı gezen bir anne değil," diye düzeltti.

"Devamlı gezen ebeveynler."

"Aynı şey."

"Hayır. Sen daha çok para kazanıyordun. İş açısından bakıldığında, sen başarılı ebeveyndin. Eğer birisinin evde oturması gerekseydi, bu Jack olmalıydı."

Linda gülümsedi. "Çıkarların düşüncelerimizi etkilemesine fazla mı izin veriyoruz acaba?"

"Hayır. Sadece objektif davranıyoruz."

"Ama bu kadar basit değil Myron. Jack oğlunu seviyor. Ve turnelere katılamadığı yıllar boyunca, evde Chad'le birlikte oturdu. Ama en iyisi gerçeklerle yüzleşelim: Beğen ya da beğenme, bu yükü sırtında taşıyan hep annedir."

"Ama bu doğru değil."

"Ve beni de içinde bulunduğum zor durumdan kurtarmıyor. Söylediğim gibi, ben seçimlerimi yaptım. Eğer her şeyi en başından tekrarlamak durumunda kalsaydım, yine de turnuvalara yine katılırdım."

"Ve hâlâ kendini suçlu hissederdin."

Linda başını sallayarak onayladı. "Yapılan seçimler beraberinde suçluluk getiriyor. Bundan kurtuluş yok."

Myron Yoo-Hoo'sundan bir yudum aldı. "Jack'in zamanının bir kısmını evde geçirdiğini söyledin."

Linda, "Evet," dedi. "N okulunda başarısız olduğunda."

"N okulu mu?"

Linda, "Niteleyici okul," dedi. "Her sene en çok kazanan 125 kişi, PGA turne kartını otomatik olarak alır. Diğer birkaç oyuncu sponsor muafiyeti alır. Geriye kalanlar N oku-

luna gitmeye zorlanırlar. Niteleyici okula. Eğer başarılı olmazsanız o sene oynayamazsınız."

"Tüm bunlara tek bir turnuva mı karar veriyor?"

Linda bardağını sanki şerefe kaldırıyormuş gibi hafifçe yana eğdi. "Evet."

Şu baskıya bak. "Dolayısıyla Jack N okulunda başarısız olunca bir yıl kadar evde oturdu."

Linda başıyla onayladı.

"Jack ile Chad'in arası nasıl?"

Linda, "Chad eskiden babasına tapardı," dedi.

"Ya şimdi?"

Kadın gözlerini uzaklara dikti, suratı inanılmaz derecede acı yüklüydü. "Şimdi Chad babasının neden her zaman kaybettiğini sorgulayacak kadar büyüdü. Ne düşündüğünü artık bilmiyorum. Ama Jack iyi bir adam. Çok çabalıyor. Onun yaşadıklarını anlaman lazım. Amerika Açık'ı o şekilde kaybetmek – kulağa oldukça trajik gelebilir, fakat bu onun içindeki bir şeyleri öldürdü. Bir oğul sahibi olmak bile onu sağlam ve sağlıklı tutamadı."

Myron, kullandığı kelimelerde Win'in sesini duyarak, "Bu çok da önemli olmamalıydı," dedi. "Sadece bir turnuvaydı."

Linda, "Sen de çok sayıda büyük maç oynamışsındır," dedi. "Hiç Jack'te olduğu gibi, bir zafer boğazına dolanıp seni boğdu mu?"

"Hayır."

"Beni de öyle."

Üzerlerinde parkur giysileri olan iki kır saçlı adam açık büfeye doğru ilerledi. Her yiyecek reyonuna teker teker uzandılar ve sanki hepsinde karıncalar varmışçasına kaşlarını çattılar. Yine de tabakları çığ gibi tepeleme doluydu.

Linda, "Bir şey daha var," dedi.

Myron bekledi.

Kadın güneş gözlüklerini düzeltti, ellerini avuçları aşağı bakar halde masaya yasladı. "Jack ve ben birbirimize pek yakın değiliz. Yıllardır böyle."

Sözlerine devam etmeyince, Myron, "Ama evli kaldınız," dedi.

Nedenini sormak istedi ama bu o kadar aşikâr, görülebilir derecede netti ki, bunu dile getirmek bile lüzumsuzdu.

Linda, "Ben onun yenilgilerinin daimi andacıyım," diye devam etti. "Bununla yaşamak bir erkek için kolay değildir. Bizim hayat arkadaşı olmamız gerekir, ama Jack'in en çok özlem duyduğu şey bende." Linda başını yana doğru yatırdı. "Çok komik."

"Ne?"

"Golf sahasında sıradanlığa hiç müsaade etmedim. Buna rağmen özel hayatıma yön veren bu oldu. Sence garip değil mi?"

Myron, Linda'nın bedeninden etrafa yakıcı bir ateş gibi yayılan mutsuzluğunu hissedebiliyordu. Kadın kafasını kaldırıp gülümsedi. Bu gülümseme sarhoş ediciydi, neredeyse Myron'ın kalbini kırdı. Kendisini uzanıp Linda Coldren'i kucaklamak isterken buldu. Onu göğsüne bastırıp, saçının pı-

rıltısını suratında hissetmek için neredeyse kontrol edilemez bir arzu duyuyordu. Böyle bir duyguyu Jessica haricinde başka bir kadına en son ne zaman beslediğini anımsamayı denedi; bulamadı.

Linda aniden, "Bana kendinden bahset," dedi.

Hazırlıksız yakalanmıştı. Kafasını olumsuz manada salladı. "Çok sıkıcı olur."

Linda, neredeyse şakacı bir tavırla, "Şüpheliyim," dedi. "Hadi ama. Bu benim de zihnimi dağıtır."

Myron kafasını tekrar iki yana salladı.

"Senin basketbolu neredeyse profesyonel çapta oynadığını biliyorum. Dizini incittiğini biliyorum. Harvard'da hukuk eğitimi aldığını biliyorum. Birkaç ay önce geri dönmeyi denediğini de biliyorum. Aralardaki boşlukları doldurmak ister misin?"

"Her şey neredeyse bunlardan ibaret zaten."

"Hayır, hiç sanmıyorum Myron. Cissy Hala bize yardımcı olabileceğini söylerken bunun sebebini iyi basketbol oynamana bağlamadı."

"Biraz hükümet için çalıştım."

"Win'le mi?"

"Evet."

"Ne yaptınız?"

Myron tekrar kafasını iki yana salladı.

"Çok gizli, ha?"

"Öyle de denebilir."

"Ve Jessica Culver'le çıkıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Onun kitaplarını severim."

Myron başıyla onayladı.

"Onu seviyor musun?"

"Hem de çok."

"O zaman ne istiyorsun?"

"İstemek mi?"

"Hayattan. Hayallerin ne?"

Myron gülümsedi. "Şaka yapıyorsun, öyle değil mi?"

Linda, "Sadece konunun özünü yakalamaya çalışıyorum," dedi. "Beni mutlu edecek şeyi yap. Ne istiyorsun Myron?" Ona büyük bir ilgiyle baktı. Myron kızardığını hissetti.

"Jessica ile evlenmek istiyorum. Banliyöye taşınmak, aile kurmak istiyorum."

Linda sanki tatmin olmuşçasına arkasına yaslandı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Ebeveynlerin gibi mi?"

"Evet."

Linda gülümsedi. "Bence bu çok hoş."

Myron, "Basit," dedi.

Linda, "Hepimiz basit bir hayatı kabullenemeyiz," dedi, "istediğimiz şey bu olsa bile."

Myron başıyla onayladı. "Derin Linda. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kulağa çok derin geliyor."

"Evet." Linda güldü. Bu derin ve düşündürücüydü. Myron bundan hoşlanmıştı. "Bana Win'le nerede tanıştığınızı an-

lat."

Myron, "Üniversitede," dedi. "Birinci sınıfta."

"Onu sekiz yaşından beri görmedim." Linda Coldren madensuyundan bir yudum aldı. "O günlerde ben on beşimdeydim. İster inan ister inanma, o günlerde Jack'le bir yıldır çıkıyorduk. Win Jack'e bayılmıştı. Bunu biliyor muydun?"

Myron, "Hayır," dedi.

"Bu doğru. Jack'in peşinden ayrılmıyor, onunla her yere gidiyordu. Ve Jack o günlerde öyle baş belasıydı ki. Diğer çocukları korkutuyordu. İnanılmaz derecede muzipti. Bazen amansızdı."

"Ama sen ona âşık oldun, öyle mi?"

Linda, sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına, "On beşimdeydim," dedi. Belki de açıklıyordu.

Myron, "Win küçük bir çocukken nasıldı?" diye sordu.

Linda tekrar gülümsedi. Gözlerinin ve dudaklarının yanındaki kırışıklıklar derinleşmişti. "Onu tanımaya çalışıyorsun, öyle mi?"

Myron, "Sadece merak ettim," dedi ama Linda'nın sözlerindeki gerçek can yakıcıydı. Hemen o dakika sormamış olmayı istedi ama artık çok geçti.

"Win hiçbir zaman mutlu bir çocuk olmadı. O hep," Linda sustu, uygun kelimeyi arıyor gibiydi, "kapalıydı. Bunu başka nasıl ifade edebilirim, bilmiyorum. Deli, tuhaf, saldırgan ya da buna benzer bir şey değildi. Ama onda yanlış bir şeyler vardı. Her zaman. Çocukken bile, şu garip çıkarım yeteneğine sahipti."

Myron başıyla onayladı. Ne demek istediğini biliyordu.

"Cissy Hala da öyleydi."

"Win'in annesi mi?"

Linda başıyla onayladı. "O kadın istediğinde buz gibi olabilir. Söz konusu Win olsa bile. Sanki o yokmuş gibi davranır."

Myron, "Oğlu hakkında konuşuyor olmalı," dedi. "En azından babanla."

Linda kafasını iki yana salladı. "Cissy Hala babama Win'le temasa geçmesini söylediğinde, oğlunun adını yıllar sonra ilk defa zikretmiş oldu."

Myron hiçbir şey söylemedi. O açık soru tekrar havada asılı kalmıştı: Win ile annesi arasında ne olmuştu? Ama Myron bunu hiçbir zaman sormayacaktı. Bu sohbet çoktan amacının dışına çıkmıştı. Soruyu sormak bağışlanmaz bir ihanet olurdu; eğer Win bilmesini isteseydi kendisi anlatırdı.

Zaman geçmiş, ama ikisi de bunu fark etmemişti. Genelde Chad'den ve onun nasıl bir oğlan olduğundan bahsettiler. Jack işin ucunu bırakmamıştı ve hâlâ sekiz vuruş öndeydi. Büyük bir fark. Eğer tekrar bir darbe yerse, bu yirmi üç yıl öncekinden çok daha büyük bir darbe olurdu.

Çadır boşalmaya başladı ama Myron ile Linda kalıp biraz daha konuştular. Myron'ın içini bir mahremiyet hissi ısıtmaya başlamıştı; Linda'ya baktığında nefes alması zorlaşıyordu. Bir an için gözlerini kapattı. Temelde orada hiçbir şeyin olmadığını fark etti. Eğer aralarında bir tür çekim yaşanmışsa, bu klasik bir yardıma ihtiyaç duyan kadın sendromuy-

du – ve çıkarlar göz önüne alındığında, hiçbir şey bundan çok daha az doğru değildi (Neandertal'ler hariç).

Artık kalabalık dağılmıştı. Uzun süre etrafta kimse görünmedi. Bir ara Win kafasını çadırdan içeri uzattı. Onları yan yana görünce, tek kaşını havaya kaldırıp geri çıktı.

Myron saatine baktı. "Gitmeliyim. Bir randevum var."

"Kiminle?"

"Tad Crispin."

"Burada, Merion'da mı?"

"Evet."

"Sence uzun sürer mi?"

"Hayır."

Linda, sanki bir değerlendirme yaparcasına inceleyerek alyansıyla oynamaya başladı. "Beklememde bir sakınca var mı?" diye sordu. "Birlikte bir akşam yemeği yiyebiliriz." Gözlüklerini çıkarttı. Gözleri şişmişti ama aynı zamanda hem güçlü, hem de odaklanmış görünüyordu.

"Tamam."

Myron kulüp binasında Esperanza ile buluştu. Kadın ona surat astı.

Myron, "Ne var?" dedi.

Esperanza, şüpheli bir ses tonuyla, "Jessica'yı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hayır, neden?"

"Çünkü yine şu bayıltıcı, kara sevdalı enik suratını takınmışsın. Bilirsin işte. Bende ayakkabılarının üzerine kusma hissi yaratan duruşun."

Myron, "Hadi ama," dedi. "Tad Crispin bekliyor."

Toplantı anlaşmaya varılmadan bitti. Ama gittikçe yaklaşıyorlardı.

Esperanza, "Zoom ile imzaladığı şu kontrat," dedi. "Tam bir beceriksizlik."

"Biliyorum."

"Crispin senden hoşlanıyor."

Myron, "Ne olacağını göreceğiz," dedi.

İzin istedi ve doğrudan çadıra döndü. Linda Coldren aynı yerde oturuyordu, sırtı Myron'a dönüktü, hâlâ bir kraliçe gibi dimdikti.

"Linda?"

Kadın yumuşak bir ses tonuyla, "Hava kararırdı," dedi. "Chad karanlıktan hoşlanmaz. On altısında olduğunu biliyorum ama koridorun ışığını hâlâ açık bırakırım. Ne olur ne olmaz."

Myron olduğu yerde kaldı. Linda ona doğru döndüğünde – kadının gülümseyişini ilk gördüğünde – sanki bir şey gelip kalbini deliverdi. Linda, "Chad küçükken," diye anlatmaya başladı, "kırmızı plastik golf sopasını ve Wiffle topunu her yere taşırdı. Bu çok komik. Şimdi düşündüğümde, onu hep bu haliyle anımsıyorum. O küçük kırmızı sopasıyla. Uzunca bir süre, onu bu haliyle zihnimde canlandıramamıştım. Artık tam bir erkeğe benziyor. Ama gittiği günden bu yana gördüğüm tek şey arka avluda golf toplarına vuran bu küçük, mutlu

oğlan."

Myron kafasını sallayarak onayladı. Elini onun ellerine doğru uzattı. Nazikçe, "Hadi gidelim Linda," dedi.

Kadın ayağa kalktı. Birlikte sessizce yürüdüler. Geceleyin gökyüzü o kadar parlaktı ki, her yer yıkanmış gibi görünüyordu. Myron uzanıp kadının elini tutmak istedi. Ama yapmadı. Arabaya vardıklarında Linda kapıları uzaktan kumandayla açtı. Myron yolcu koltuğuna doğru dolanırken, Linda da kapısını açtı. Myron aniden durdu.

Zarf Linda'nın koltuğundaydı.

Birkaç saniye ikisi de hareket etmedi. Zarf ambalaj kâğıdındandı, yirmiye yirmi beşlik bir resmin konulabileceği kadar büyüktü. Ortasını şişkinleştiren içindeki küçük bir şeyin dışında dümdüzdü.

Linda Coldren kafasını kaldırıp Myron'a baktı. Myron uzandı, zarfı köşesinden kaldırdı. Arka yüzünde bir şeyler yazılıydı. Büyük harfler kullanılmıştı:

SENİ YARDIM ALMAMAN
KONUSUNDA UYARMIŞTIM
ŞİMDİ BUNUN BEDELİNİ CHAD ÖDÜYOR
BİZİ BİR DAHA KIZDIRIRSAN
HER ŞEY DAHA KÖTÜ OLACAK.

Korku Myron'ın göğsünü çelik kayış gibi sımsıkı sardı. Yavaşça uzandı ve tereddütle yumuşak kısma parmak eklemiyle dokundu. Çamuru andırıyordu. Myron, büyük bir dik-

katle zarfı açtı. Sonra baş aşağı çevirdi ve içindekilerin arabanın koltuğuna dökülüşünü seyretti.

Kopartılmış parmak bir kez zıpladı ve ardından deri koltuğun üzerinde öylece kaldı.

Bölüm 18

Myron öylece baktı, konuşacak gücü yoktu.

Amantanrımamantanrımamantanrım...

Bedenini saf bir dehşet sardı. Titremeye başladı, vücudu uyuştu. Elindeki nota baktı. Kafasının içindeki ses, *Senin hatan Myron. Senin hatan,* dedi.

Linda Coldren'e döndü. Kadının eli ağzının kenarında kıpırdandı, gözleri fal taşı gibi açıktı.

Myron ona doğru bir adım atmayı denedi ama sekize kadar yapılan saymadan yararlanmayan bir boksör gibi tökezledi. "Birilerini aramalıyız," demeyi başardı. Ses tonu kendisine bile yabancı geliyordu. "FBI'ı. Arkadaşlarım var..."

"Hayır." Linda'nın ses tonu güçlüydü.

"Linda, beni dinle..."

"Notu oku."

"Ama..."

Linda, "Notu oku," diye tekrarladı. Başını sertçe önüne eğdi. "Artık bu işte yoksun Myron."

"Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun."

"Ah, öyle mi?" Kafasını kaldırdı. Ellerini yumruk yapmıştı. "Hasta bir canavarla karşı karşıyayım," dedi. "En ufak bir provokasyonla zarar veren türden bir canavarla." Arabaya daha da yaklaştı. "Sırf seninle konuştuğum için oğlumun parmağını kesti. Emirlerine göz göre göre karşı gelmem durumunda ne yapar, biliyor musun?"

Myron'ın başı döndü. "Linda, fidyeyi ödemek oğlunun kurtulmasını sağlamayabilir..."

Linda, "Bunu biliyorum," diyerek araya girdi.

"Ama..." Myron'ın aklı karıştı ve ardından inanılmaz derecede aptalca bir şey söyledi. "Bunun gerçekten onun parmağı olup olmadığını dahi bilmiyorsun."

Kadın şimdi yere bakıyordu. Tek eliyle hıçkırığını bastırdı. Diğeriyle de, yüzünde en ufak bir iğrenme belirtisi olmaksızın, kesik parmağı sevgiyle okşadı. Linda, yumuşak bir ses tonuyla, "Evet," dedi. "Biliyorum."

"Çoktan ölmüş olabilir."

"O zaman ne yaparsam yapayım durum değişmeyecek öyle değil mi?"

Myron daha fazla konuşmamak için kendisini engelledi. Yeterince ahmaklık etmişti. Sadece kendisini toparlamak, atılacak bir sonraki adımın ne olacağını anlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Senin hatan Myron. Senin hatan.

Silkinip bu düşünceden kurtuldu. Bundan çok daha güç durumlarda kaldığı olmuştu. Cesetler görmüş, çok kötü insanlarla dövüşmüş, katilleri yakalayıp adaletin önüne çıkart-

mıştı. İhtiyacı olan şey sadece...

Hepsi de Win'in yardımlarıyla oldu Myron. Tek başına değildin.

Linda Coldren parmağı yukarıya, görebileceği bir mesafeye kaldırdı. Gözyaşları yanaklarından bir sel gibi akıyordu, ama yüzü bir havuz kadar sakin kaldı.

"Hoşça kal Myron."

"Linda..."

"Bir daha onun sözünden çıkmayacağım."

"Bunu birlikte düşünmeli..."

Linda kafasını iki yana salladı. "Seninle temasa geçmemeliydik."

Oğlunun kesik parmağını küçük bir civciv gibi kavrayarak arabasına bindi. Parmağı büyük bir dikkatle yan koltuğa yerleştirip arabayı çalıştırdı. Sonra vitese geçirdi ve uzaklaşıp gitti.

Myron da arabasına doğru ilerledi. Birkaç dakika öylece oturdu ve derin derin nefes aldı, sakinleşmek istiyordu. Win'in onu üniversite birinci sınıfta tekvandoyla tanıştırdığı günden bu yana dövüş sanatlarıyla ilgilenmişti. Öğrendikleri şeyin büyük çoğunluğunu meditasyon oluşturmaktaydı, yine de Myron kritik noktaları hiçbir zaman tam manasıyla kavrayamamıştı. Zihni amaçsızca sürüklenme alışkanlığına sahipti. Şimdi basit kuralları uygulamaya çalıştı. Gözlerini kapattı. Burnundan yavaş bir soluk aldı, soluğunu daha da ya-

vaşlatmak için kendini zorladı, göğsünden ziyade karnını şişirmeye çalıştı. Soluğunu ağzından, ciğerlerini tam manasıyla boşaltacak şekilde yavaşça bıraktı.

Tamam, diye düşündü, bir sonraki aşama ne olacak?

Su yüzüne çıkan ilk yanıt tabii ki en temel olanıydı: Vazgeç. Gününde olmadığını fark et. Sen aslında hiçbir zaman federaller için çalışmadın. Sadece Win'e eşlik ettin. Bu konu sana çok fazla geldi ve on altı yaşındaki bir çocuğun parmağını, belki de daha fazlasını kaybetmesine yol açtın. Esperanza'nın söylediği gibi, "Win yoksa sen umutsuzsun." Dersini al ve bu işin peşini bırak.

Ya sonra ne olacak? Coldren'leri bu krizle baş başa mı bırakacaksın?

Eğer öyle yapsaydı, Chad Coldren belki de hâlâ on parmaklı olacaktı.

Bu düşünce içindeki bir şeylerin parçalanmasına sebep oldu. Gözlerini açtı. Kalbi yine deli gibi çarpmaya başladı. Coldren'leri arayamazdı. Polisleri de arayamazdı. Eğer bu işin peşine tek başına düşerse Chad Coldren'in hayatını tehlikeye atmış olacaktı.

Arabasını çalıştırdı. Hâlâ dengesini bulmaya çalışıyordu. Şimdi analitik düşünme zamanıydı. Soğukkanlı olma zamanı. Bir ipucu bulmak için, son gelişmeleri büyük bir dikkatle incelemeliydi. Dehşeti unut. İşi altüst etmiş olabileceğin gerçeğini de öyle. Parmak sadece bir ipucu.

Bir: Zarfın oraya nasıl yerleştirildiği şüpheliydi – Linda Coldren'in kilitli (evet, kilitliydi – Linda kapıları açmak için

uzaktan kumandasını kullanmıştı) arabasına. Oraya nasıl konmuştu? Çocuğu kaçıranlar araca mı girmişlerdi? Yüksek olasılık ama adamın Merion'un park alanında böyle bir şeyi yapacak kadar zamanı olabilir miydi? Biri görüp ihbar etmez miydi? Büyük olasılıkla. Chad Coldren'in üzerinde annesinin arabasının bir anahtarı var mıydı? Hımm. Çok güzel bir nokta, ama bunu doğrulamak için Linda'yla konuşması gerekiyordu, ki bu da konu dışıydı.

Çıkmaz sokak. Şimdilik.

İki: Bu çocuk kaçırma olayında birden fazla kişinin parmağı vardı. Bunu anlamak için çok zeki bir dedektif olmaya gerek yoktu. Birincisi, Huysuz Nazi işin içindeydi. Alışveriş merkezinden yapılan arama, onun bu işle bir alakasının olduğunun kanıtıydı – sonraki tutumundan bahsetmeye ise gerek bile yoktu. Ama Huysuz gibi bir adamın Merion'a girip zarfı Linda Coldren'in aracına yerleştirmesi mümkün dahi değildi. Bunu şüphe çekmeksizin yapamazdı. Hatta Amerika Açık süresince hiç yapamazdı. Ayrıca not Coldren'leri bir daha kendilerini "kızdırmamaları" yönünde uyarmaktaydı. Kızdırmak. Bu Huysuz'a has bir kelime gibi miydi?

Tamam, güzel. Başka?

Üç: Çocuğu kaçıranlar hem tehlikeli hem de aptaldı. Tehlikeli oldukları ortadaydı – aptallıkları ise tartışabilirdi. Ama bir de şu gerçeklere bak. Mesela, bankaların pazartesiye kadar kapalı olacağını bile bile, hafta sonu büyük meblağda para istemek – bu akıllıca mıydı? Yapılan aramaların ilk ikisinde ne kadar para isteneceğini bilmemek – bu soru

işareti yaratmıyor muydu? Ve son olarak, sırf ebeveynleri bir spor temsilcisiyle konuştu diye bir çocuğun parmağını kesmek gerçekten de sağgörülü bir yaklaşım mıydı? Bu mantıklı mıydı?

Hayır.

Elbette çocuğu kaçıranlar Myron'ın spor temsilcisinden öte biri olduğunu bilmiyorlarsa.

Ama nasıl bileceklerdi ki?

Myron Win'in uzun garaj girişine saptı. Atları ahırlardan tanımadığı insanlar çıkartıyorlardı. Misafirhaneye yaklaşırken Win kapıda belirdi. Myron bir yere park edip araçtan indi.

Win, "Tad Crispin'le toplantın nasıl geçti?" diye sordu.

Myron aceleyle ona doğru yürüdü. "Onun parmağını kestiler," demeyi başarabildi, nefes nefese kalmıştı. "Oğlanı kaçıranlar. Chad'in parmağını kesip Linda'nın arabasına bıraktılar."

Win'in surat ifadesi değişmedi. "Bunu Tad Crispin'le yaptığın toplantıdan önce mi, sonra mı keşfettin?"

Myron bu soruyla şaşalamıştı. "Sonra."

Win kafasını yavaşça salladı. "O zaman sorum hâlâ geçerli: Tad Crispin'le toplantın nasıl geçti?"

Myron sanki suratına bir tokat yemiş gibi geri adım attı. Neredeyse hürmetkâr bir ses tonuyla, "Aman Tanrım," dedi. "Ciddi olamazsın."

"O aileye olanlar beni ilgilendirmiyor. Tad Crispin'le yaptığın toplantı ise kesinlikle önemli."

Myron kafasını iki yana salladı, şaşkındı. "Bu kadar soğukkanlı olamazsın."

"Ah, lütfen."

"Lütfen ne?"

"Bu dünyada on altı yaşındaki bir oğlanın parmağını kaybetmesinden çok daha büyük trajediler var. İnsanlar ölüyor Myron. Seller tüm bir kasabayı silip süpürüyor. İnsanlar çocuklara her gün korkunç şeyler yapıyor." Durakladı. "Mesela, sen bugünkü gazeteleri okudun mu?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Win çok yavaş, çok ölçülü bir ses tonuyla, "Sadece anlamanı sağlamaya çalışıyorum," diye devam etti. "Coldren'ler benim için hiçbir anlam ifade etmiyor – diğer herhangi bir yabancıdan daha fazla bir şey, hatta belki daha da aşağıdalar. Gazeteler, beni şahsen çok daha fazla etkileyen trajedilerle dolu. Mesela..."

Win sustu ve sabit gözlerle Myron'a baktı.

Myron, "Mesela ne?" diye sordu.

Win, "Kevin Morris davasında yeni bir gelişme yaşandı," diye karşılık verdi. "Konudan haberin var mı?"

Myron olumsuz manada kafasını salladı.

"Yedi yaşında iki oğlan – Billy Waters ile Tyrone Duffy – neredeyse üç haftadır kayıptı. Bisikletleriyle evlerinden okullarına giderken ortadan yok olmuşlardı. Polis, cinsel taciz de dahil olmak üzere geçmişine dair uzun bir sapıklık listesi olan, okulun etrafında boş boş gezinen Kevin Morris adlı adamı sorguladı. Ama Bay Morris'in zehir gibi bir avu-

katı vardı. Ortada fiziki bir kanıt yoktu ve oldukça tatmin edici dolaylı bir kanıta rağmen – oğlanların bisikletlerini evlerinden pek uzakta olmayan bir çöp kutusunda buldular – Bay Morris serbest bırakıldı."

Myron kalbine buz gibi bir hançerin saplandığını hissetti. "Peki, yeni gelişme neydi Win?"

"Polis dün gece, geç saatlerde bir ipucu daha buldu."

"Ne kadar geç?"

Win ona yine sabit gözlerle baktı. "Çok geç."

Bir sessizlik yaşandı.

Win, "Görünüşe bakılırsa," diye devam etti, "biri Kevin Morris'in cesetleri Lancaster yakınlarındaki ormanlık alana, yoldan uzağa gömdüğüne şahit olmuş. Polis bildirilen noktayı dün gece kazdı. Ne bulduklarını biliyor musun?"

Myron tekrar kafasını iki yana salladı, ağzını açmaya dahi korkuyordu.

"Billy Waters ile Tyrone Duffy'nin cesetlerini. Medyanın haber yapamayacağı kadar kötü bir şekilde cinsel tacize uğramış ve kesilip parçalanmışlar. Polis aynı zamanda, gömü alanında Kevin Morris'in tutuklanmasına yeter miktarda kanıt da buldu. Parmak izlerini taşıyan bir bisturi. Mutfağındakilerle aynı plastik torbalar. Her iki oğlandan da alınan meni örnekleri, yapılan ön tetkiklerde adamınkilere uydu."

Myron irkildi.

Win, "Herkes Bay Morris'in tutuklanacağından oldukça emin görünüyor," diye sözlerini tamamladı.

"Arayıp ihbar eden kişiden ne haber? Tanıklık yapacak

mı?"

Win, "Komik bir durum," dedi. "Adam ankesörlü bir telefondan aramış ve ismini söylememiş. Görünüşe bakılırsa kimliğini kimse bilmiyor."

"Ama polis Kevin Morris'i yakaladı, öyle mi?"

"Evet."

İki adam birbirine baktı.

Myron, "Onu senin öldürmediğine şaşırdım," dedi.

"O zaman beni pek de iyi tanımıyorsun."

Atlardan biri kişnedi. Win döndü ve muhteşem hayvana baktı. Yüzüne garip bir ifade, bir kayıp ifadesi oturdu.

"O sana ne yaptı Win?"

Win bakmaya devam etti. İkisi de Myron'ın kimden bahsettiğini biliyordu.

"Bu kadar nefret etmene sebep olacak ne yaptı?"

"Bu kadar abartmana gerek yok Myron. Ben o kadar sıradan ve saf değilim. Olduğum kişi haline gelmemde sadece annem etkili olmadı. Kişi sadece tek bir olayla şekillenmez ve ben, senin daha önce de ifade ettiğin üzere, delilikten pek uzak değilim. Diğer her insan gibi, mücadelelerimi kendim veriyorum. Oldukça fazla – çoğundan çok daha fazla – savaşıyorum ve genelde de doğru taraftayım. Billy Waters ile Tyrone Duffy için de savaştım. Ama Coldren'ler için çaba harcamak istemiyorum. Bu benim seçimim. Sen, benim en yakın arkadaşım olarak, buna saygı duymalısın. Beni girmek istemediğim bir çabaya teşvike ya da kendimi suçlu hissettirmeye çalışmamalısın."

Myron ne demesi gerektiğinden emin değildi. Win'in soğuk mantığını anlıyor ve korkuyordu. "Win?"

Win gözlerini kendisini zorlayarak attan ayırdı. Myron'a baktı.

Myron, "Başım belada," dedi. Ses tonundaki umutsuzluğu kendisi bile işitebiliyordu. "Yardımına ihtiyacım var."

Win'in ses tonu aniden yumuşadı, yüzü de acıyla doldu. "Eğer bu doğru olsaydı, orada olurdum. Bunu biliyorsun. Ama kolayca sıyrılamayacağın bir belanın içinde değilsin. Sadece geri çekil Myron. Bu işle ilgini kesme şansın var. Beni bu işin içine isteğim dışında çekmen – arkadaşlığımızı bu şekilde kullanman - yanlış. Bu işe bulaşma."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Win başıyla onaylayıp arabasına yöneldi. "Söylediğim gibi, hepimiz savaşlarımızı kendimiz seçeriz."

Misafirhaneye girince, Esperanza'nın çığlıklar attığını duydu. "İflas! Vazgeç! İflas!"

Myron arkasından ona yaklaştı. "*Çarkıfelek'*"i seyrediyordu.

Esperanza, ekranı işaret ederek, "Bu kadın çok açgözlü," dedi. "Altı bin dolardan daha fazla kazandı ve hâlâ çevirmeye devam ediyor. Bundan nefret ediyorum."

Çark ışıl ışıl parlayan 1,000 doların üzerinde durdu. Kadın *B* harfini istedi. İki tane vardı. Esperanza homurdandı. "Erken döndün," dedi. "Linda Coldren'le akşam yemeğine

çıkacağını sanıyordum."

"Olmadı."

Esperanza sonunda arkasına dönüp Myron'ın suratına baktı. "Ne oldu?"

Myron anlattı. Esperanza'nın esmer cildi anlatılanlarla birlikte hafifçe attı. Myron anlatmayı bitirdiğinde, Esperanza "Win'e ihtiyacın var," dedi.

"Yardım etmeyecek."

"Şu maço gururundan vazgeçip bunu ondan istemenin zamanı. Eğer gerekiyorsa ona yalvar."

"O yollardan geçtim, bunu yaptım. Yapmıyor." Televizyondaki açgözlü kadın bir sesli harf satın aldı. Bu Myron'ı her zaman şaşkına çevirmişti. Bulmacanın cevabını bilen yarışmacılar neden yine de sesli harf satın alırlardı ki? Paralarını harcamak için mi? Rakiplerinin de yanıtı bulmaları için mi?

"Ama," dedi, "sen buradasın."

Esperanza ona baktı. "Yani?"

Myron onun gelme sebebini biliyordu. Telefonda Myron'a tek başına iyi iş çıkartamayacağını söylemişti. Kelimeler onun gerçek motivasyonu hakkında çok şey söylüyordu.

Myron, "Sen yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Açgözlü kadın öne doğru uzandı, çarkı çevirdi, ardından da alkışlayıp bağırmaya başladı, "Hadi ama, bin dolar gelsin!" Rakipleri de alkışladı. Sanki kadının başarmasını istiyorlarmış gibi. Doğru.

Esperanza, "Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Yolda açıklayacağım. Eğer gelmek istersen."

İkisi de çarkın yavaşlayışını seyretti. Kamera yakın çekime geçti. Ok İFLAS kelimesinin üzerinde durmadan önce yavaşladı, yavaşladı. Seyirciler inledi. Açgözlü kadın gülümsemeye devam etti ama artık karnına kocaman bir yumruk indirilmiş birine benziyordu.

Esperanza, "Bu bir işaret," dedi.

Myron, "İyi ya da kötü, öyle mi?" diye sordu.

"Evet."

Bölüm 19

Kızlar hâlâ alışveriş merkezinde, hâlâ yiyecek reyonunda, hâlâ aynı masadaydılar. Düşünüldüğünde bu inanılmazdı. Uzun yaz günleri güneşli bir gökyüzü ve şakıyan kuşlarla şenlenmişti. Okullar kapalıydı, buna rağmen çoğu genç zamanlarının çoğunu abartılı okul kafeteryalarında harcıyor, büyük olasılıkla okula dönmek zorunda kalacakları gün için matem tutuyorlardı.

Myron kafasını salladı. Gençlerden yakınıyordu. Kesinlikle kaybedilmiş, vahim haldeki bir gençlik. Kısa bir süre sonra termostatı açtığı için de birisine bağıracaktı.

Yiyecek bölümüne girer girmez kızların hepsi dönüp ona baktı. Sanki her bir giriş kapısında tanıdığımız insanlar türünden bir detektörleri vardı. Myron tereddüt yaşamadı. Yüz ifadesini elinden geldiğince ciddileştirerek hızla onlara doğru ilerledi. Yaklaşırken her birinin suratını teker teker inceledi. Hepsi de gençti. Suçlu olan kendini muhakkak belli edecekti, Myron bundan emindi.

Ve öyle de yaptı. Neredeyse anında.

Bu dün iğnelenen Huysuz'un gülümsediği söylenerek dalga geçilen kızdı. Adı Missy, Messy ya da buna benzer bir şeydi. Şimdi her şey mantıklı geliyordu. Huysuz Myron'ın kendisini takip ettiğini fark etmedi. O ihbar edilmişti. Aslında, her şey önceden ayarlanmıştı. Huysuz Myron'ın kendisi hakkında sorular sorduğunu da bu şekilde öğrenmişti. Bu tesadüfi gibi görünen zamanlamayı da açıklıyordu – yani, Huysuz yiyecek reyonu civarlarında sadece Myron gelene kadar dolanmıştı.

Bu büyük bir tuzaktı.

Elsa Lancaster saçlı kız suratını buruşturdu ve "Sorun ne?" diye sordu.

Myron, "Şu adam beni öldürmeye çalıştı," dedi.

Çok sayıda şaşkınlık ifadesi işitildi. Çoğu için, bu bir televizyon şovunun hayata geçirilişiydi. Sadece Missy, Messy ya da adı *M* ile başlayan o kız kaya gibi hareketsiz kaldı.

Myron, "Ama endişelenmeye gerek yok," diye devam etti. "Onu ele geçirmek üzereyiz. Bir ya da iki saate kadar tutuklanacak. Polis onu bulmak için yola çıktı bile. Sadece size yardım ve işbirliğiniz için teşekkür etmek istedim."

M konuştu: "Senin polis olmadığını sanıyordum."

Hiç kekelemeden dile getirilen bir cümle. Hımmm. Myron, "Gizli polisim," dedi.

"Aman. Tanrım."

"Gerçekten mi?"

"Vay be!"

"*New York Undercover*'daki gibi mi?"

Televizyona yabancı olmayan Myron'ın kızın neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Kesinlikle," dedi.

"Bu *çok* hoş."

"Biz de televizyona çıkacak mıyız?"

"Altı haberlerine?"

"Dördüncü Kanal'daki şu adam *çok* yakışıklı, biliyor musun?"

"Saçlarım berbat halde."

"Hiç de değil Amber. Ama benimki tam bir sıçan yuvası."

Myron boğazını temizledi. "Her şeyi az çok rayına soktuk. Tek bir şey hariç. Suç ortağı."

Myron içlerinden birinin "Suç ortağı mı?" diye sormasını bekledi. Hiç kimse sormadı. Myron konuyu detaylandırdı. "Bu alışveriş merkezinden biri o tuhaf herifin bana tuzak kurmasına yardımcı oldu."

"Yani buradan biri mi?"

"*Bizim* alışveriş merkezimizden mi?"

"*Bizim* alışveriş merkezimiz olamaz. Mümkün değil."

*Alışveriş merkezi*ni sanki *sinagog* der gibi söylediler.

"O kevaşeye birisi yardım etti, öyle mi?"

"*Bizim* alışveriş merkezimizden mi?"

"Iıyyy."

Myron, "Bana inanın," dedi. "Aslına bakılırsa, büyük olasılıkla şimdi burada. Bizi seyrediyor."

Kafalar etrafa çevrildi. Hatta *M* bile, her ne kadar bu

gerçeklikten uzak olsa da, bu hareketi yapmayı başardı.

Myron sopayı göstermişti. Şimdi sıra havuçtaydı. "Bakın, siz hanımlardan göz ve kulaklarınızı açık tutmanızı istiyorum. Suç ortağını yakalayacağız. Bundan hiç şüphem yok. Bu tür adamlar hep konuşurlar. Ama eğer suç ortağı bahtsız bir kerizse..."

Suratlar ifadesizdi.

"Eğer olup bitenden gerçekten haberi yoktuysa," hepsi de artık başlarını sallıyordu, "ve polisler onu yakalamadan önce bana gelirse, o zaman büyük olasılıkla ona yardım edebilirim. Aksi takdirde, cinayet girişiminden suçlanabilir."

Hiçbir karşılık gelmedi. Myron *M'*nin bunu arkadaşlarının önünde itiraf edeceğini zaten hiç düşünmemişti. Hapishane korkutucu bir şeydi ancak gençlikteki arkadaş baskısının ateşiyle kıyaslandığında ıslak bir kibritten öteye geçemiyordu.

"Hoşça kalın hanımlar."

Myron yiyecek reyonunun diğer tarafına doğru yürüdü. Kızların masasıyla tuvalet arasındaki geçişi gören bir sütuna yaslandı. Kızın izin isteyerek yanına geleceğini umup bekledi. Yaklaşık beş dakika sonra *M* ayağa kalktı ve Myron'a doğru yürümeye başladı. Tıpkı planladığı gibi. Myron neredeyse gülümseyecekti. Belki de bir lisede danışmanlık yapmalıydı. Onlara yol göstermek, hayatları daha iyi yönde değiştirmek.

M adlı kız aniden karar değiştirip çıkışa yöneldi.

Lanet olsun.

Myron hemen koşturdu, gülümseyişi tüm suratına yayılmıştı. "Mindy?" İsmi aniden anımsamıştı.

Kız ona doğru döndü ama hiçbir şey söylemedi.

Myron o yumuşak ses tonunu ve anlayışlı bakışlarını takındı. Erkek Oprah. Çok daha nazik, anlayışlı bir Regis. "Bana söyleyeceğin her şey aramızda kalır," dedi. "Eğer bu işin içindeysen..."

"Benden uzak dur, tamam mı? Benim hiçbir şeyden haberim yok."

İteleyerek Myron'ın yanından geçti, Foot Locker ve Athlete's Foot'un önünden büyük bir aceleyle ilerledi – bunlar Myron'ın her zaman aynı olduklarını, istenmesi durumunda egoları başkalaştırdıklarını düşündüğü iki mağazaydı.

Myron kızın uzaklaşışını seyretti. Hiç de zorlanmamıştı ve bu oldukça şaşırtıcıydı. Myron kafasını salladı ve yedek plan uygulamaya alındı. Mindy, birkaç adımda bir Myron'ın kendisini takip etmediğinden emin olmak için arkasına bakarak, büyük bir hızla uzaklaşmaya devam etti. Takip etmiyordu.

Ama Mindy, birkaç metre ilerisinde, solda duran çekici, kot pantolonlu İspanyol kadını fark etmedi.

Mindy, diğer alışveriş merkezlerinin müzik dükkânlarına benzeyen dükkânın yanında ankesörlü bir telefon buldu. Etrafına bakındı, deliğe bir çeyreklik atıp numarayı tuşladı. Parmağı tam yedinci haneyi girmişti ki küçük bir el omzunun

üzerinden uzanıp telefonu kapattı.

Kız Esperanza'ya doğru döndü. "Hey!"

Esperanza, "Telefonu bırak," dedi.

"Hey!"

"Doğru, hey! Telefonu bırak."

"Lanet olsun, sen de kimsin?"

Esperanza, "Telefonu bırak," diye tekrarladı, "yoksa onu alıp burun deliğine tıkayacağım."

Kafa karışıklığıyla gözleri fal taşı gibi açılan Mindy itaat etti. Birkaç saniye sonra Myron belirdi. Esperanza'ya baktı. "Burun deliğine mi?"

Esperanza omuz silkti.

Mindy, "Bunu yapamazsınız," diye bağırdı.

Myron, "Neyi yapamayız?" dedi.

"Yani..." Mindy durdu, düşünceleriyle boğuştu, "Yani, telefonu kapattıramazsınız."

Myron, "Bunun suç olduğunu söyleyen bir kanun yok," dedi. Esperanza'ya döndü. "Sen böyle bir kanun biliyor musun?"

"Telefonu kapatmayla ilgili mi?"Esperanza başını sertçe salladı. "Hayır bayım."

"Görüyorsun ya, bu yasadışı bir şey değil. Diğer yandan, bir suçluya yardım ve yataklık etmekle ilgili kanun var. Buna da ağır suç deniyor. Hapse girme zamanının geldiği ne işaret ediyor."

"Ben hiçbir şeye yardım etmedim. Ve iddiaya da girmiyorum."

Myron Esperanza'ya döndü. "Numarayı aldın mı?"

Esperanza başıyla onaylayıp numarayı Myron'a verdi.

"Hadi, bir araştıralım."

Yine, içinde bulunulan siber çağ bunu korkutucu derecede kolaylaştırdı. İsteyen herkes evine en yakın yazılım dükkânından ya da Biz gibi belirli birtakım internet sitelerinden bir bilgisayar programı alabilir, numarayı girebilirdi. Ve işte, isim ve adres karşınızda.

Esperanza, MB SportsReps'in yeni resepsiyonistini evinden aramak için cep telefonunu kullandı. Kadının adı, cüssesiyle uyumlu bir şekilde, Büyük Cyndi'ydi. Bir metre doksan santim boyunda ve yüz elli kilonun üzerindeki Büyük Cyndi, Büyük Şef Mama lakabıyla, "Küçük Pocahontas" Diaz'ın takım arkadaşı olarak profesyonel güreş yapmıştı. Ringde, Büyük Cyndi, Tammy Faye gibi makyaj yapıyor; saçlarını Sid ve Nancy'yi kıskandıracak kadar kabartıyor; kaslarını gösteren yırtık tişörtler giyiyordu. Ayrıca, tüm bunları korkunç, alaycı bir bakış ve hazırda bekleyen bir homurtuyla tamamlıyordu. Gerçek hayatta peki? Orada da tam olarak aynıydı.

Esperanza İspanyolca konuşarak, Cyndi'ye numarayı verdi.

Mindy, "Hey, ben gidiyorum," dedi.

Myron kolundan yakaladı. "Korkarım gitmiyorsun."

"Hey! Beni burada tutamazsınız."

Myron elini gevşetmedi.

"Tecavüz ediyorlar diye çığlık atarım."

Myron gözlerini devirdi. "Bir alışveriş merkezinin ankesörlü telefonunun önünde. Parlak floresan ışıkları altında. Ben burada kız arkadaşımla birlikte dikiliyorum."

Mindy Esperanza'ya baktı. "Onun kız arkadaşı mısın?"

"Evet."

Esperanza ıslıkla "Dream Weaver"ı çalmaya başladı.

"Ama beni sizinle kalmaya zorlayamazsınız."

"Anlamıyorum Mindy. Sen tatlı bir kıza benziyorsun." Aslına bakılırsa, kızın üzerinde siyah bir tayt, aşırı yüksek topuklu ayakkabılar, kırmızı deri bir bluz vardı. Boynunu da köpek tasmasını andıran bir şey çevreliyordu. "Bana bu herifin, uğruna hapse girmeye değer biri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? O uyuşturucu satıyor Mindy. Beni de öldürmeye çalıştı."

Esperanza telefonu kapattı. "Parker Inn diye bir bar."

Myron Mindy'ye, "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"Hadi gidelim."

Mindy geri çekildi. Son kelimeyi uzata uzata, "Beni rahat bırak," dedi.

"Mindy, bu bir oyun değil. Sen birinin beni öldürmeye çalışmasına yardımcı oldun."

"Öyle diyorsan doğrudur."

"Ne?"

Mindy ellerini kalçasına yerleştirdi, sakız çiğniyordu. "Yani, kötü kişinin sen olmadığını nereden bileceğim, ha?"

"Anlayamadım?"

"Sen dün yanımıza geldin, öyle değil mi, tam manasıyla gizemliydin, ha? Bir kimliğin filan da yok. Sizin Tito'nun peşinde olmadığınızı nereden bileyim? Onun malını kapmaya çalışan bir uyuşturucu satıcısı olmadığın nereden belli?"

Myron, Esperanza'ya bakarak, "Tito mu?" diye tekrarladı. "Tito adlı bir neo-Nazi, öyle mi?"

Esperanza omuz silkti.

Mindy, "Arkadaşlarından hiçbiri onu Tito diye çağırmaz," diye devam etti. "Adı çok uzun. Ona Tit derler."

Myron ile Esperanza bakıştılar, kafalarını salladılar. Çok kolaydı.

Myron yavaşça, "Mindy," dedi. "Şaka yapmıyordum. Tito iyi bir adam değil. Aslına bakılırsa, çocuk kaçırma ve senin yaşlarındaki bir oğlanı sakatlama türünden suçlara da karışmış olabilir, bir çocuğun parmağını kesip annesine yolladı."

Kızın suratı buruştu. "Ah, bu, bu çok iğrenç."

"Bana yardım et Mindy."

"Sen polis misin?"

Myron, "Hayır," dedi. "Sadece genç bir oğlanın hayatını kurtarmaya çalışıyorum."

Kız ellerini başından savarcasına salladı. "O zaman git. Bana ihtiyacın yok."

"Senin de bizimle gelmen hoşuma giderdi."

"Neden?"

"Böylece Tito'yu uyaramazsın."

"Uyarmayacağım."

Myron kafasını salladı. "Ayrıca Parker Inn'e nasıl gideceğini de biliyorsun. Bu bize zaman kazandıracak."

"Hayır, olmaz. Sizinle gelmiyorum."

Myron, "Eğer gelmezsen," dedi, "Amber, Trish ve diğer herkese senin yeni erkek arkadaşından bahsederim."

Bu kızın dikkatini çekti. "O benim erkek arkadaşım değil," diye ısrar etti. "Biz sadece birkaç kez birlikte takıldık."

Myron gülümsedi. "O zaman yalan söyleyeceğim," dedi. "Onlara onunla yattığını anlatacağım."

"Yapmadım!" diye haykırdı. "Bu hiç de adil değil."

Myron umarsızca omuz silkti.

Mindy kollarını göğsünde kavuşturup sakızını çiğnemeye devam etti. Bu onun başkaldırı şekliydi. Uzun sürmedi. "Tamam, tamam, geleceğim." Parmağıyla Myron'ı işaret etti. "Ama Tit'in beni görmesini istemiyorum, tamam mı? Arabada otururum."

Myron, "Anlaştık," dedi. Başını salladı. Şimdi Tit adlı bir adamın peşindeydiler. Bakalım daha neler olacaktı?

Parker Inn tam bir kıro, bisikletçi, sürtük barıydı. Otoparkı pikap kamyonlar ve motosikletlerle doluydu. Sürekli açılıp kapanan kapısından içerde bangır bangır çalınan country müzik yayılmaktaydı. John Dere beysbol şapkalı birkaç adam binanın yanını tuvalet olarak kullanmaktaydı. Arada bir içlerinden biri dönüp diğerinin üzerine işiyordu. Ama ne

eğlence!

Myron, sokağın karşısına park ettiği arabasında Mindy'ye baktı ve "Burada mı takılıyorsun?" diye sordu.

Kız omuz silkti. "Buraya sadece birkaç kez geldim," dedi. "Heyecan için, anlarsın ya?"

Myron başıyla onayladı. "Bunun yerine neden üzerine benzin döküp kendini ateşe vermedin?"

"Lanet olsun sana, tamam mı? Şimdi de baba rolüne mi soyundun?"

Myron ellerini havaya kaldırdı. Kız haklıydı. Bu onu kesinlikle ilgilendirmezdi. "Tito'nun kamyonetini görüyor musun?" Myron adama Tit diyememişti. Belki onu biraz daha yakından tanıdığında durum kolaylaşırdı.

Mindy etrafa bakındı. "Hayır."

Myron da göremiyordu. "Yaşadığı yeri biliyor musun?"

"Hayır."

Myron kafasını salladı. "Uyuşturucu işi yapıyor. Kolunda gamalı haç dövmesi var. Ve kıçı yok. Ama sakın bana... tüm bunları unutup Tito'nun gerçekten tatlı biri olduğunu söyleme."

Mindy bağırdı, "Lanet olsun, tamam mı? Sana lanet olsun."

Esperanza, uyarırcasına, "Myron," dedi.

Myron tekrar ellerini havaya kaldırdı. Arkalarına yaslanıp etrafı seyrettiler. Hiçbir şey olmadı.

Mindy olabildiğince sesli bir şekilde iç çekti. "Artık eve gidebilir miyim?"

Esperanza, "Bir fikrim var," dedi.

Myron, "Neymiş o?" diye sordu.

Esperanza bluzunun eteklerini kot pantolonundan çekip çıkarttı. Göğüs kafesinin hemen altından düğümleyerek bağladı. Düz, koyu tenli karnı hafifçe görünmekteydi. Sonra üst düğmelerini olabildiğince açtı. Artık siyah sutyeni görünüyordu. Myron, eğitimli bir dedektif olarak bunu hemen fark etti. Esperanza güneşliği indirip arkasındaki aynayı açtı ve makyaj yapmaya başladı. Aşırı makyaj. Çok aşırı. Saçlarını hafifçe karıştırıp kabarttı ve kot ceketinin kollarını sıvadı. İşini bitirince Myron'a gülümsedi.

"Nasıl görünüyorum?" diye sordu.

Myron'ın dahi hafifçe dizleri çözülmüştü. "Oraya bu halde mi gireceksin?"

"Oradaki herkes böyle giyiniyor."

Myron, "Ama herkes senin gibi görünmüyor," dedi.

Esperanza, "Oh, vay, vay," dedi. "Bir iltifat."

"Yani, *Batı Yakası Hikâyesi'n*deki bir koro dansçısı gibi demek istemiştim."

Esperanza, "Onun gibi bir oğlan," diye şarkı söyledi, "'erkek kardeşini soğutur, o oğlanı unut, git ve başkasını bul…'"

Myron, "Eğer seninle ortak olursak," dedi, "sakın yönetim kurulu toplantılarında böyle giyinme."

Esperanza, "Anlaştık," dedi. "Artık gidebilir miyim?"

"İlk olarak beni hemen şimdi cep telefonundan ara. Orada olup biten her şeyi duymak istiyorum."

Esperanza başıyla onayladı, telefonu çaldırdı. Myron açtı. Bağlantıyı kontrol ettiler.

Myron, "Sakın orada kahramanlık yapmaya kalkma," dedi. "Sadece içerde olup olmadığına bak. Eğer ters giden bir şeyler olursa, hemen buraya geri döneceksin."

"Tamam."

"Ve bir de aramızda parola olmalı. Bana ihtiyaç duyduğunda kullanacağın bir kelime."

Esperanza çok ciddiymiş gibi davranarak başıyla onayladı. "Eğer erken boşalma dersem, gelmeni istiyorum demektir."

"Neredeyse doğru."

Esperanza ve hatta Mindy inledi.

Myron torpido gözüne uzandı ve bir silah çıkarttı. Bu sefer hazırlıksız yakalanmayacaktı. "Hadi," dedi.

Esperanza arabadan inip sokağın karşısına geçti. Kaportasında alev çıkartmaları olan ve motoru aşırı derecede gürüldeyen siyah bir Corvette gelip park etti. Üstü başı altın zincir yüklü bir primat motora gaz verdi ve kafasını pencereden dışarı sarkıttı. Yılışık yılışık Esperanza'ya gülümsedi. Gaz pedalına birkaç güçlü homurtu daha yükseltecek tarzda bir kez daha dokundu. Esperanza arabaya baktı, sonra da bakışları şoförüne yöneldi. Duygusuz bir tavırla, "Penisin için üzüldüm," dedi.

Araba çekip gitti. Esperanza omuz silkip Myron'a el salladı. Bu orijinal bir araç değildi, Esperanza kanmamıştı.

Myron, "Tanrım, bu kadına bayılıyorum," dedi.

Mindy, "Çok seksi," diye onunla hemfikir oldu. "Onun gibi görünmek isterdim."

Myron, "Onun gibi olmayı dilerdin," diye kızın sözlerini düzeltti.

Esperanza Parker Inn'e girdi. Dikkatini çeken ilk şey kokuydu – kurumuş kusmuk ve pis vücut kokularının keskin bileşimi, hiç de cazip değil. Burnunu büzüştürüp ilerledi. Yerler, üzeri bolca talaşla kaplanmış parkeydi. Işık donuktu, bilardo masasının tavanındaki aksesuarlardan taklit Tiffany lambalar sarkıyordu. Kalabalık büyük olasılıkla iki erkeğe bir kadın düşecek şekilde dağılmıştı. İnsanların giyimi düşük kaliteydi.

Esperanza odaya göz gezdirdi. Sonra, Myron telefondan duyabilsin diye yüksek sesle konuştu. "Burada senin tanımına uyan yaklaşık yüz kadar adam var," dedi. "Bu benden bir striptiz kulübünde doku aşısı bulmamı istemen gibi bir şey oldu."

Esperanza Myron'ın kahkahadan kırıldığından emindi. Striptiz kulübünde bir doku aşısı. Hiç de fena değil," diye düşündü. Hiç de fena değildi.

Peki, şimdi ne olacak?

İnsanlar ona bakıyordu, ama o buna alışkındı. Yanına bir adamın yaklaşması üç saniye aldı. Uzun, karmaşık bir sakalı vardı; içinde topaklanmış yiyecek parçaları sıkışmıştı. Dişsiz ağzıyla gülümsedi, özür dahi dilemeksizin onu baştan aşağı süzdü.

Esperanza'ya, "Muhteşem bir dilim vardır," dedi.

"Biraz da dişe ihtiyacın var galiba."

Adamı iteleyerek ilerledi ve bara yöneldi. İki saniye sonra bir adam ona doğru atıldı. Kovboy şapkası vardı. Kovboy şapkası. Philadelphia'da. Bu işte bir sakatlık var.

"Selam tatlım, bir yerlerden tanışmıyor muyuz?"

Esperanza başını salladı. "Biraz daha yağ yakarsan," dedi, "soyunmaya başlayabilirim."

Kovboy, sanki bu dünyada duyduğu en komik şeymişçesine, haykırdı. "Hayır küçük sevgilim, yağ filan yakmıyorum. Ben ciddiyim..." Sesi hafifleyip kesildi. Sonra, "Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bu Küçük Pocahontas! Hint Prensesi! Sen Küçük Pocahontas'sın, öyle değil mi? Bunu sakın reddetme hayatım. O sensin! Buna inanamıyorum!"

Myron büyük olasılıkla gülmekten altına etmek üzereydi.

Esperanza, "Seni gördüğüme sevindim," dedi. "Hatırladığın için teşekkürler."

"Lanet olsun, Bobby, şuraya bir bak. Bu Küçük Pocahontas! Hatırlıyor musun? MGK'daki şu seksi küçük cadaloz."

MGK, "Muhteşem Güreşçi Kadınlar"ın kısaltmasıydı. Organizasyonun orijinal adı "Güreşin Güzel Kadınları"ydı ama televizyona çıkacak kadar popülerleştiklerinde, kanal yeni bir isim konusunda ısrar etmişlerti.

"Nerede?" Diğer adam onlara doğru yaklaştı, gözleri fal taşı gibi açık, sarhoş ve mutluydu. "Lanet olsun, haklısın! Bu o! Gerçekten de o!"

"Hey, hatırladığınıza sevindim çocuklar, fakat ..."

"Bir keresinde, hatırlıyorum da, Sibirya Husky'si Tatiana ile dövüşüyordun, öyle değil mi? Onu anımsıyor musun? Lanet olsun, yaşadığım sertleşme neredeyse yatak odamın penceresinde bir delik açmıştı."

Esperanza bu küçük dedikoducuyu Çok Fazla Bilgi Verenler dosyasına ekleyebileceğini ümit etti.

Azman bir barmen geldi. Tıpkı motosiklet dergilerinin orta sayfasından fırlayıp çıkmış gibi görünüyordu. Çok iri ve çok korkunçtu. Uzun saçları, uzun bir yara izi, her iki kolundan yukarı kıvrılan yılan dövmeleri vardı. İki adama pis pis baktı ve – puuff – ortadan yok oldular. Sanki bu bakış onları buharlaştırmış gibi. Sonra gözlerini Esperanza'ya çevirdi. Esperanza da gözlerini kaçırmadan ona karşılık verdi. İkisi de geri adım atmadı.

Adam, "Hanımefendi, sen burada ne bok yiyorsun?" diye sordu.

"Bu ne içeceğimi sormanın yeni bir yolu mu?"

"Hayır." Karşılıklı bakışma devam etti. Adam muazzam derecede iri yılanlı kollarını bara yasladı. "Polis olamayacak kadar çekicisin," dedi. "Bu helada takılamayacak kadar da güzel."

Esperanza, "Sanırım teşekkür etmeliyim," dedi. "Ya sen kimsin?"

Adam, "Hal," dedi. "Helanın sahibiyim."

"Selam Hal."

"Sana da selam. Pekâlâ, ne istiyorsun?"

Esperanza, "Kokain bulmaya çalışıyorum," dedi.

Hal başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Öyle olsaydı Spic City'ye giderdin. Üstüne alınma ama, bunu hemcinsinden al." Uzanarak daha da yaklaştı. Esperanza Hal'in Büyük Cyndi için iyi bir eş olup olamayacağını düşünmekten kendini alamadı. O iri motosikletçilerden hoşlanırdı. "En iyisi şu saçmalığı artık keselim tatlım. Ne istiyorsun?"

Esperanza doğrudan yaklaşmayı denemeye karar verdi. "Tito adında pislik bir herifi arıyorum. Herkes ona Tit diyor. Zayıf, kafası tıraşlı …

"Tamam, tamam, onu tanıyor *olabilirim.* Ne kadar vereceksin?"

"Elli papel."

Hal homurdandı. "Elli papele müşterimi satmamı mı istiyorsun?"

"Yüz papel."

"Yüz elli. O bok torbasının bana borcu var."

Esperanza, "Anlaştık," dedi.

"Parayı göster."

Esperanza cüzdanından para çıkarttı. Hal almak için uzandı ama Esperanza elini geri çekti. "Önce söyle," dedi.

Hal, "Nerede yaşadığını bilmiyorum," dedi. "O ve paytak paytak yürüyen nonoşları, çarşamba ve Cumartesi'leri hariç, buraya her gece gelir."

"Çarşamba ve cumartesileri neden gelmiyorlar?"

"Nereden bileyim ben? Belki de bingo gecesine veya cumartesi ayinine gidiyorlardır. Ya da belki de atış yaparlarken "Hail Hitler," diye bağırıyorlardır. Nereden bilebilirim?"

"Gerçek adı ne?"

"Bilmiyorum."

Esperanza bara şöyle bir göz attı. "Burada bilen var mıdır?"

Hal, "Hayır," dedi. "Tit her zaman aynı pislik heriflerle gelir ve birlikte ayrılırlar. Hiç kimseyle konuşmazlar. Bu yasaktır."

"Ondan hoşlanmıyor gibisin."

"O aptal bir serseri. Hepsi öyle. Kendilerinin diğer insanların genetik mutasyonu oldukları gerçeğini kabullenmeyen aşağılık herifler.

"O zaman neden buraya takılmalarına izin veriyorsun?"

"Çünkü onların tam aksine, ben buranın Amerika Birleşik Devletleri olduğunu biliyorum. İstediğin her şeyi yapabilirsin. Herkes buraya gelebilir. Siyah, beyaz, Latin, Japon, hepsi. Hatta salak punklar bile."

Esperanza neredeyse gülümsüyordu. Bazen garip yerlerde de hoşgörüyle karşılaşabiliyordunuz. "Başka?"

"Bildiklerim bu kadar. Bugün cumartesi. Yarın burada olurlar."

Esperanza, "Tamam," dedi. Banknotları yırttı. "Kalan kısımlarını yarın vereceğim."

Hal iri elini uzatıp Esperanza'nın koluyla dokundu. Bakışları biraz zalimleşmişti. Yavaşça, "Bu kadar zeki olma, seksi bacaklı," dedi. "Seni beş saniye içinde şu bilardo masasına bacakların iki yana açılmış halde yatırtabilirim. Yüz elli papeli şimdi vereceksin. Sonra da ağzımı kapalı tutmam için

başka bir yüz papeli ortadan yırtacaksın. Anladın mı?"

Esperanza'nın kalbi göğsünde deli gibi çarpıyordu. "Anladım," dedi. Paranın diğer yarısını adama uzattı. Sonra bir yüzlük daha çıkartıp yırttı ve ona verdi.

"Hemen buradan def ol tatlım. Şimdi."

Bunu Esperanza'ya ikinci kez tekrarlamasına gerek kalmamıştı.

Bölüm 20

O gece yapabilecekleri başka hiçbir şey yoktu. Squires'ların evine yaklaşmak en iyi tabirle gözü karalık olurdu. Myron Coldren'leri arayıp konuşamadı. Lloyd Rennart'ın dul eşiyle temasa geçmeyi denemek için çok geçti. Ve son olarak – belki de en önemlisi – Myron yorgunluktan ölüyordu.

Dolayısıyla akşamı misafirhanede dünyadaki en iyi iki arkadaşıyla birlikte geçirdi. Myron, Win ve Esperanza, farklı farklı koltuklara, tıpkı Dali saatleri gibi yayıldılar. Hepsi de üzerlerine tişört ve şortlarını geçirmiş, kendilerini yumuşak yastıkların üzerine bırakmışlardı. Myron çok fazla Yoo-Hoo içti; Esperanza çok fazla diyet kola içti; Win de neredeyse yeter derecede Brooklyn Lager içti (Win hep Alman birası içerdi, normal bira değil). Önlerinde çubuk kraker, Fritos, Ruffles ve henüz gelmiş, sıcak pizza vardı. Işıkları söndürmüşlerdi. Büyük ekran televizyon açıktı. Win "*Odd Couples'*ın" yakın tarihli birkaç bölümünü kaydetmişti. Dördüncü bölümdeydiler. Myron, "*Odd Couple'*a" dair en iyi şey, diye

bir tahminde bulundu, tutarlılığı. Hiç zayıf, yetersiz bir bölümleri olmuyordu – bu kaç televizyon dizisi için söylenebilir ki?

Myron pizzasından bir ısırık aldı. Buna ihtiyacı vardı. Coldren'lerle ilk tanıştığı andan (ki aslında bu dündü) bu yana, neredeyse hiç doğru dürüst uyuyamamıştı. Beyni sersemlemişti; sinirleri tıpkı aşırı kullanılmış bir diş ipi gibi saçaklanmıştı. Myron, Win ve Esperanza ile birlikte, suratları televizyon ekranından yayılan ışıkla maviye çalar halde otururken tam bir rahatlık hissetti.

Win, "Bu kesinlikle gerçek değil," diye diretti.

Esperanza, ağzına bir Ring-Ding atarak, "Kesinlikle yolu yok," diyerek hemfikir oldu.

Myron, "Size söylüyorum," dedi. "Jack Klugman peruk takıyor."

Win'in sesi sertti. "Oscar Madison kesinlikle bir paçavrayı kafasına takmaz. Kesinlikle diyorum. Felix, belki. Ama ya Oscar? Kesinlikle olamaz."

Myron, "İşte," dedi. "Bu peruk."

Esperanza, "Sen hâlâ son bölümü düşünüyorsun," dedi. "Howard Cosell'in oynadığını."

Win parmaklarını şaklatarak, "Evet, doğru," dedi. "Howard Cosell. Peruğu vardı."

Myron kafasını kaldırıp tavana baktı, sinirden patlamak üzereydi. "Ben Howard Cosell'i düşünmüyorum. Howard Cosell ile Jack Klugman arasındaki farkı biliyorum. Size söylüyorum. Klugman peruk kullanıyor."

Win, ekranı işaret ederek, "Peki, çizgisi nerede?" diye itiraz etti. "Ben herhangi bir potluk, çizgi ya da renk değişimi görmüyorum. Ki ben çizgileri fark etmekte oldukça iyiyimdir."

Esperanza gözlerini kısarak, "Ben de görmüyorum," diye ekledi.

Win, "İkiye bir olduk," dedi.

Myron, "Tamam," diye karşılık verdi. "Siz inanmayın bana."

Esperanza, "'*Quincy*'de kendi saçı vardı," dedi.

Myron, "Hayır," dedi, "kendi saçı değildi."

Win, "İkiye bir," diye tekrarladı. "Çoğunluk kararı."

Myron, "Tamam," diye tekrarladı. "Cehalet içinde debelenin durun."

Ekranda, Felix, Felix Unger ve Sophisticatos adlı bir grubu çağırdı. Adamlar, tekrarlayan "Hep birlikte söyleyelim" cümlesiyle, tempolu, hızlı bir şarkıya başladılar. Oldukça akılda kalıcı bir şarkıydı.

Esperanza, "Seni bunun peruk olduğuna ikna eden şey ne?" diye sordu.

Myron, "'*Alacakaranlık Kuşağı,*'" dedi.

"Yine mi?"

"'*Alacakaranlık Kuşağı*'. Jack Klugman en az iki bölümünde rol aldı."

Win, "Ah, evet," dedi. "Şimdi, sakın söyleme, bakalım hatırlayabilecek miyim?" İşaretparmağıyla dudağına vurarak durdu. "Şu küçük oğlan Pip de vardı. Beraber oynadığı

kişi?..” Win yanıtı biliyordu. Arkadaşlarıyla birlikte geçirdiği zaman, sonu gelmeyen bir faydasız ıvır zıvır oyunuydu.

“Bill Mumy.” Bu Esperanza’ydı.

Win başıyla onayladı. “Ve en ünlü rolü de?..”

Esperanza, “Will Robinson,” dedi. “‘*Lost in Space*’.”

“Judy Robinson’u hatırlıyor musun?” Win iç çekti. “Fıstık gibiydi, değil mi?”

Esperanza, “Giysilerinde mi sorun vardı ne? Uzay seyahatinde K-mart peluş süveterler giyinmişti, öyle değil mi? Bunu gündeme kim getirmişti?”

Win, “Ve enerjik Dr. Zachery Smith’i de unutamıyoruz,” diye ekledi. “TV dizilerindeki ilk homoseksüel karakter.”

Esperanza başını sallayarak, “Entrikacı, işbirlikçi, yüreksiz, hafif sübyancı,” dedi. “Devrimi yirmi yıl geciktirdi.”

Win bir pizza dilimi daha kaptı. Bu, üzerinde kırmızı ve yeşil yazılar ile ince bıyığını parmakları arasında buran klasik tıknaz bir şef resminin yer aldığı beyaz bir kutuydu. Kutunun üzerinde şunlar yazılıydı ve tamamen doğruydu:

Bu ister pizza olsun, isterse de denizaltı,
En iyisini hazırlamak için,
En iyisini alırız biz,
Ve gerisini size bırakırız.

Kelimeler her şeye değer.

Win, “Bay Klugman’ın ikinci ‘*Alacakaranlık Kuşağı*’nı hatırlamıyorum,” dedi.

Myron, "Şu bilardocuyla yaptığı," diye yanıtladı. "Jonathan Winters da oradaydı."

Win, ciddi bir baş hareketiyle, "Ah, evet," dedi. "Şimdi hatırlıyorum. Jonathan Winters'ın hayaleti, Bay Klugman'ın canlandırdığı karakterle bilardo oynuyordu. Haklarıyla ilgili övünüyordu ya da öyle bir şeyler vardı."

"Doğru yanıt."

"Peki, şu iki '*Alacakaranlık Kuşağı*' bölümünün Bay Klugman'ın saçlarıyla ne alakası var?"

"Onları kasete çektin mi?"

Win durakladı. "Sanıyorum çektim. Sonuncu '*Alacakaranlık Kuşağı*' maratonunu kaydettim. Bahsettiğin bölüm onda olmalı."

Myron, "Hadi şunu bulalım," dedi.

Bill Mumy'nin yer aldığı bölümü bulmaları, üçünün birden koca video koleksiyonunu neredeyse yirmi dakika boyunca gözden geçirmelerine sebep olmuştu. Win kaseti oynatıcıya koyup koltuğuna yerleşti. Hepsi de ses çıkartmadan seyretti.

Birkaç dakika sonra, Esperanza, "Lanetleneceğim," dedi.

Siyah beyaz bir Jack Klugman "Pip" diye sesleniyordu, bu onun ölen oğlunun adıydı, azap yüklü çığlıkları geçmişinden gelen narin bir hayaleti kovalıyordu. Mizansen oldukça dokunaklı, ama aynı zamanda da konuyla oldukça alakasızdı. Kilit unsur tabii ki şuydu, her ne kadar bu bölüm "*Odd Couple*'"dan yaklaşık on yıl kadar önce çekilmiş olsa da,

Jack Klugman'ın saçları ciddi bir kayba uğrayacak gibi görünüyordu.

Win kafasını salladı. Dingin bir ses tonuyla, "Çok iyisin," dedi. "Hem de çok iyi." Myron'a baktı. "Senin kişiliğin ve mevcudiyetin karşısında gerçekten de çok aşağılandım."

Myron, "Kendini o kadar da kötü hissetme," dedi. "Senin de kendine göre üstün olduğun noktaların var."

Sohbet en fazla bu kadar kabalaştı.

Güldüler. Şakalaştılar. Birbirleriyle alay ettiler. Hiç kimse çocuk kaçırmadan, Coldren'lerden, işten, para konularından, Tad Crispin'i bağlamaktan ya da on altı yaşındaki oğlanın kesilen parmağından bahsetmedi.

İlk Win uyuyakaldı. Sonra Esperanza. Myron Jessica'yı tekrar aradı ama yanıt alamadı. Hiç de şaşırmamıştı. Jessica genelde iyi uyuyamazdı. Yürüyüşlere çıkmanın kendisini canlandırdığını iddia ediyordu. Telesekreterdeki sesini işitti ve içinde bir şeylerin altüst olduğunu fark etti. Bip sesini duyunca mesajını bıraktı:

"Seni seviyorum," dedi. "Hep seveceğim."

Telefonu kapattı. Tekrar kanepeye kıvrıldı ve yorganı boynuna kadar çekti.

Bölüm 21

Myron ertesi sabah Merion Golf Kulübü'ne vardığında, Linda Coldren'in Jack'e kesik parmaktan bahsedip etmediğini merak etti. Bahsetmişti. Üçüncü delikte, Jack sonraki vuruşların üçünü kaybetmişti bile. Görünüşü, çizgi film karakteri Sevimli Hayalet'i andırıyordu. Gözleri bomboş bakıyordu; omuzlarıysa ıslak yosun tutamları gibi sarkmıştı.

Win kaşlarını çattı. "Sanırım şu kesik parmak konusu onu rahatsız ediyor."

Bay Öngörü.

Myron, "Şu duyarlık çalışmaları," dedi, "gerçekten de işe yaramaya başladı."

"Jack'in yaşayacağı yıkımın bu kadar ani olmasını beklemiyordum."

"Win, adamın oğlunun parmağı kesildi. Bu insanın dikkatini dağıtabilecek bir şey."

"Sanırım öyle." Win hiç de ikna olmuş görünmüyordu. Arkasını dönüp çimenli yolu tırmanmaya başladı. "Crispin sana Zoom'la yaptığı anlaşmanın rakamından bahsetti mi?"

Myron, "Evet," dedi.

"Ve?.."

"Ve resmen soyulmuş."

Win başını sallayarak onayladı. "Artık bu konuda yapabileceğin pek bir şey yok."

Myron, "Aslına bakılırsa oldukça fazla şey var," dedi. "Buna müzakereyi yenilemek denir."

Win, "Crispin bir anlaşma imzaladı," dedi.

"Peki ne olmuş?"

"Lütfen bana bundan vazgeçmesini istediğini söyleme."

"Vazgeçmesini istediğimi söylemedim. Sadece tekrar müzakereye oturmak istediğimi ifade ettim."

Win, sanki bu terim ağzında kötü bir tat bırakmışçasına, "Tekrar müzakere," diye yineledi. Yolu tırmanmaya devam etti. "Nasıl oluyor da başarı gösteremeyen bir sporcu müzakereye tekrar oturamıyor? Nasıl oluyor da korkunç bir sezon geçiren, yaptığı anlaşmayı aşağı çekerek tekrar yapılandıran bir oyuncuyla hiç karşılaşmıyoruz?"

Myron, "İyi bir nokta," dedi. "Ama görüyorsun ya, benim iş tanımımda bu da mevcut. Bunu şöyle de algılayabilirsin: Müşteri için mümkün olan en fazla parayı al."

"Ve ahlak kuralları da çöpe gitsin."

"Dur bakalım, bu da nereden çıktı? Yasal boşlukları araştırıyor olabilirim ama hep kuralına göre oynarım."

Win, "Tıpkı savunma avukatı gibisin yani," dedi.

Myron, "Ooo, işte buna belden aşağı vurmak denir," diye karşılık verdi.

Kalabalık kendilerini neredeyse rahatsız edici denilebilecek bir şekilde kaptırmıştı. Sanki bir araba kazasını inanılmaz yavaş bir çekimde seyrediyorlardı. Dehşete düşersiniz; bakarsınız ve bir kısmınız o insanın talihsizliğiyle neredeyse ferahlar. Sonucu merak edersiniz, ağzınız açık kalır, neredeyse kazanın ölümcül olmasını umut eder gibisinizdir. Jack Coldren yavaş yavaş ölüyordu. Kalbi, tıpkı sıkılmış bir avuç içerisinde hapsolmuş kahverengi yapraklar gibi ufalanıp paramparça oluyordu. Siz tüm bunların olduğunu görüyor ve bu şekilde devam etmesini istiyordunuz.

Beşinci delikte Myron ile Win, Norm Zuckerman Esme Fong'la karşılaştılar. İkisi de endişeliydi, özellikle Esme; bu oyuna çok fazla yatırım yapmıştı, hisleri normaldi. Sekizinci delikte, Jack'in kolay bir patayı kaçırışını seyrettiler. Her bir vuruşta, aradaki fark başa çıkılamazdan tırnak kemirtir seviyeye indi.

Son dokuza girdiklerinde Jack yaşadığı kan kaybını biraz kontrol altına almayı başardı. Hâlâ kötü oynuyordu, ama oyunun bitmesine üç delik kalmışken, Jack hâlâ iki vuruşluk arayla liderliğini korumaya devam ediyordu. Tad Crispin baskı uygulamaya başlamıştı ancak Tad'in kazanması için Jack Coldren'in oldukça büyük bir hata yapması şarttı.

Sonra bu oldu.

On altıncı delik. Yirmi üç yıl önce Jack'in rüyasının alaşağı olmasına sebep olanla aynı numara. Her iki adam da iyi başladı. Win'in "hafif çimenlik yola kayan" olarak isimlendirdiği iyi tee-vuruşları yaptılar. Hı-hı. Ama Jack'in ikinci

vuruşu felaketti. Tepeye çıktı, vuruşu kısa kaldı. Çok kısa.

Top taş çukuruna gitti.

Kalabalık inledi. Myron dehşet içinde seyretti. Jack akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştı. Yine.

Norm Zuckerman Myron'ı dirseğiyle dürttü. Sersem sersem, "Islandım," dedi. "Yemin ederim, alt tarafım ıslandı. Hadi, istersen kontrol et."

"Sana inanıyorum Norm."

Myron Esme Fong'a döndü. Kızın suratı aydınlandı. "Ben de," dedi.

Bu çok daha imalı bir ifadeydi ama işe yaramadı.

Jack Coldren, sanki içindeki bir bağlantı kesilip koparılmışçasına çok az tepki verdi. Beyaz bayrak sallamıyor, ama duruma bakılırsa sanki sallaması gerekiyordu.

Tad Crispin avantaj yakaladı. Güzel bir yaklaşma vuruşu yaptı ve iki buçuk metrelik bir pataya bıraktı. Liderliği kazanmıştı. Genç Tad topun tepesinde dikilirken, parkurdaki sessizlik inanılmazdı; sadece kalabalık değil, aynı zamanda yakından akan trafik, tepeden geçen uçaklar ve hatta çimenler, ağaçlar, sahanın her yeri sanki Jack Coldren'e karşı birlik olmuştu.

Bu büyük bir başarı baskısıydı ve Tad Crispin buna muhteşem şekilde karşılık verdi.

Pata çukurdaki metal çanağa düştüğünde, işitilen alkış hiç de alışıldık nazik golf alkışına benzemedi. Kalabalık, tıpkı son günlerde harekete geçen Vezüv gibi patladı. Ses, genç golfçüyü ısıtıp ölmekte olan eski toprağı bir kenara atarak

güçlü bir dalga halinde etrafa yayıldı. Sanki herkes bunu istiyor gibiydi. Herkes Tad Crispin'i taçlandırmak ve Jack Coldren'in de kafasını uçurmak istemişti. Genç yakışıklı adam eski muharibe karşı – bu tıpkı Nixon-Kennedy çekişmelerinin golfteki karşılığını andırıyordu.

Birisi, "Nasıl da *yip*'lendi," dedi.

Diğer bir tanesi, "Tam bir *yip*'lemeydi," diye onayladı.

Myron soru dolu gözlerle Win'e baktı.

Win, "*Yip*," dedi. *Boğazlamak* terimi yerine kullanılan en son benzetme."

Myron kafasını sallayarak onayladı. Bir sporcu bundan daha kötü ifade edilemezdi. Yeteneksizlik, başarısızlık ya da gününde olmamakta sorun yoktu – ama boğazlanmak başkaydı. Boğazlayanlar yüreksizdi. Boğazlayanların insanlıklarının sorgulanması gerekirdi. Boğazlayan olarak isimlendirilmek, güzel bir kadının önünde, o sizi işaret edip gülerken çırılçıplak dikilmekle eşdeğerdi.

Ya da Myron öyle düşünüyordu.

Özel kapalı tribünden on sekizinci deliğe tepeden bakan Linda Coldren'i fark etti. Güneş gözlüğü takmıştı, kafasında siperliğini aşağı doğru indirdiği bir beysbol şapkası vardı. Myron kafasını kaldırıp ona baktı. Linda karşılık vermedi. Yüz ifadesi hafif bir keşmekeş içindeydi, sanki bir matematik problemi üzerinde çalışıyor ya da tanıdık bir yüzün ismini anımsamayı deniyordu. Her nedense, bu ifade Myron'ın canını sıktı. Kendisine bir işaret göndereceğini umarak onun görüş alanında kalmaya devam etti. Ama Linda böyle bir şey

yapmadı.

Tad Crispin son deliğe bir vuruş önde girdi. Diğer golfçüler günü kapatmışlardı, çoğunluğu golfün en büyük yıkımının son hareketini seyretmek için gelip on sekizinci parkurun etrafına toplanmışlardı.

"On sekizinci çukur dört yüz atmış beş metredir, dört parlıktır," diye anlatmaya başladı. "Golf pimi taşlık parkurdadır. Topa yokuş yukarı vurulması gerekir – tam iki yüz metrelik bir menzil."

Myron, "Anlıyorum," dedi. Ha?

İlk olarak Tad hareketlendi. İyi, esaslı bir hamle gibi görünen vuruşunu yaptı. İzleyenlerden şu nazik golf-alkışı olarak adlandırılan sesler yükseldi. Sıra Coldren'deydi. Onun vuruşu, sanki atmosfere çıkacakmış gibi yükseklere tırmandı.

Win, "Çok hoş bir golf vuruşu," dedi. "Süper."

Myron, Esme Fong'a döndü. "Ya eşit biterse ne olacak? Altın vuruş mu yapılacak?"

Esme kafasını iki yana salladı. "Diğer turnuvalarda, evet. Ama Amerika Açık'ta değil. Her iki oyuncuyu da ertesi gün bir daha buraya çağırır, turun tümünü bir daha oynatırlar."

"On sekiz deliği de mi?"

"Evet."

Tad'in ikinci vuruşu kısa kaldı.

Win, "Eksiksiz bir golf vuruşu," dedi. "Para onu harika bir şekilde motive ediyor."

Jack bir sopa çıkarttı ve topa yaklaştı.

Win Myron'a gülümsedi. "Bunu hatırladın mı?"

Myron gözlerini kıstı. Önceden yaşanmışlık duygusu bedenini sardı. Kendisi bir golf fanatiği olmasa da bulunduğu açıdan bile olay yerini anımsayabildi. Win resmi ofisindeki rafta tutuyordu. Neredeyse her bir golf kitabı, golf birahanesi ya da golf başka bir şeyinde bu fotoğraf vardı. Ben Hogan, tam olarak Jack Coldren'in şu anda dikildiği yerde dikilmişti. 1950'de ya da o sıralarda. Hogan kendisini Amerika Açık şampiyonu yapan o ünlü demir vuruşu yapmıştı. Bu "Havlicek topu çaldı!"nın golfteki karşılığıydı.

Jack antrenman salınımını yaparken, Myron eski hayaletler ve garip olasılıklardan endişelenmeden edemedi.

Win, "Neredeyse imkânsız bir işe kalkışmak üzere," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Pin yerleşimi bugün çok zorlu. Şu derin ve geniş tümseğin gerisinde."

Derin ve geniş tümsek mi? Myron bunun ne olduğunu sormaya yeltenmedi bile.

Jack uzun demiri çimenlere doğru savurdu. Topa vurdu, ancak tıpkı Win'in önceden tahmin ettiği üzere hâlâ en az altı metre açıktaydı. Tad Crispin üçüncü vuruşunu yaptı, top havalandı, gelip delikten on beş santimetre kadar uzakta durdu. Tad par için ona hafifçe dokundu. Bu, mevzuata göre, Jack'in kazanmak için en ufak bir şansının kalmadığı anlamına geliyordu. Yapabileceği en iyi şey beraberliği zorlamak olabilirdi. Tabii eğer bu patayı başarırsa.

Win kafasını asık bir suratla sallayarak, "Altı metre atmış santimlik bir pata," dedi. "Hiç şansı yok."

Altı metre atmış santim demişti – altı metre otuz santim ya da altı metre doksan santim değil. Altı metre atmış santim. Win bunu elli metre öteden hızlı bir bakış atarak söyleyebiliyordu. Golfçüler. Gel de anla.

Jack Coldren parkur sonuna doğru yürüdü. Eğildi, topunu aldı, bir marker yerleştirdi, marker'i aldı, topu tekrar tam olarak aynı noktaya bıraktı. Myron kafasını salladı. Golfçüler.

Jack çok, çok uzaklara baktı, sanki New Jersey'den pata yapacak gibiydi. Bir düşünün. On buçuk santim çaptaki bir delikten altı metre atmış santim uzaktaydı. Hemen bir hesap makinesi getirin. Hesaplayın.

Myron, Win, Esme ve Norm beklediler. Buraya kadardı. Öldürücü darbe. Matadorun sonunda uzun, ince palasını çekip çıkarttığı an.

Ama Jack çimenler arasındaki aralıkları incelerken, bir tür değişim yaşıyor gibiydi. Tombul yüz hatları sertleşti. Gözleri odaklandı, sertleşti ve – bu her ne kadar Myron'ın hayal gücünden kaynaklanıyor olsa da – içlerinde dünün "bakışları" canlanır gibi oldu. Myron arkasına baktı. Linda Coldren de ondaki değişimi fark etmişti. Kısa bir an için dikkatini başka bir şeye yöneltti, gözleri sanki bir onay arıyormuşçasına Myron'ınkilerle birleşti. Myron daha hiçbir şey yapamadan bakışlarını tekrar çevirdi.

Jack Coldren acele etmedi. Parkuru değişik açılardan inceledi. Yere çömeldi, sopası golfçülerin yaptığı gibi önünü

işaret ediyordu. Bir süre Diane Hoffman'la konuştu. Ancak topun üzerine eğildiğinde en ufak bir tereddüdü yoktu. Sopa geriye doğru tıpkı bir metronom gibi gidip aşağı indiğinde topla sertçe öpüştü.

Küçük beyaz yuvarlak, Jack Coldren'in hayallerinin tümünü beraberinde taşıyarak, tıpkı avını arayan bir kartal gibi döne döne deliğe doğru ilerledi. Myron'ın kafasında en ufak bir soru işareti yoktu. Çekim neredeyse manyetikti. Sanki sonsuzmuş gibi gelen birkaç saniyenin ardından, küçük beyaz küre deliğin dibine herkesçe işitilir bir klik sesiyle düşüverdi. Bir an için sessizlik oldu ve ardından kendini bir patlama yaşandı, bu seferki neşeden ziyade şaşkınlıktan kaynaklanıyordu. Myron çılgınca alkışlarken yakaladı kendini.

Jack başarmıştı. Durumu eşitlemişti.

Kalabalığın kakofonisini bastırarak, Norm Zuckerman, "Bu harika Esme," dedi. "Yarın tüm dünya onları izleyecek. Etkisi inanılmaz olacak."

Esme şaşkın göründü. "Tabii Tad kazanırsa."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya Tad kaybederse ne olacak?"

Norm, avuçlarını gökyüzüne açarak, "Hey, Amerika Açık'ta ikincilik," dedi. "Hiç fena değil. Hiç değil. Bu sabah da o noktadaydık. Tüm bunlar yaşanmadan önce. Hiçbir şey kaybedilmedi, hiçbir şey de kazanılmadı."

Esme Fong kafasını salladı. "Tad şimdi kaybederse ikinci sıraya yerleşmez. Sadece kaybeden olur. Ünlü, ruhunu teslim etmiş bir sporcuyla karşılaşmış ve kaybetmiş olur. En

ön-de gelen merhum tarafından boğulup öldürülmüş olur. Bu Buffalo Bills'ten de kötü olacak."

Norm homurdandı. "Çok fazla endişeleniyorsun Esme," dedi, ama alışıldık atıp tutması azalıp şiddetini yitirmişti.

Kalabalık dağılmaya başladı ama Jack Coldren hâlâ aynı yerde dikiliyordu, patası hâlâ elindeydi. Sevincini göstermedi. Diane Hoffman sırtına vurmaya başladığında bile kımıldamadı. Yüz hatları tekrar normale dönmüş, gözleri her zamankinden çok daha fazla parlamaya başlamış gibiydi. Sanki o tek vuruş, içindeki enerjinin, inancın, gücün, her gramını ondan çekip almış, boşaltmış gibiydi.

Myron, belki de, diye endişelendi, burada olup biten başka bir şeyler vardı. Belki şu son sihir anı Jack'e bu turnuvanın göreceli, uzun vadeli önemi üzerine yeni birtakım sezgiler – hayatına yeni anlayışlar - getirmişti. Herkes hayatının en önemli patasını yapan birini seyretmişti. Ama Jack Coldren orada belki de sadece en önemli şeyin ne olduğunu, oğlunun hâlâ hayatta olup olmadığını düşünerek, tek başına dikilen bir adam görmüştü.

Linda Coldren parkurun kenarında belirdi. Kocasına yaklaşırken mutlu ve coşkulu görünmeye çalışıp görevi gereği onu öptü. Arkasından bir televizyon ekibi geliyordu. Uzun mercekli kameralar şakırdadı, flaşlar çaktı. Bir spor muhabiri yanlarına yaklaştı, mikrofon hazırdı. Linda ve Jack gülümsemeyi başardı.

Ama gülümsemelerinin arkasında Linda oldukça ürkek görünüyordu. Ve Jack de aynı derecede korkmuş gibiydi.

Bölüm 22

Esperanza'nın aklına bir plan geldi. "Lloyd Rennart'ın dul karısının adı Francine. Kadın bir sanatçı."

"Branşı ne?"

"Bilmiyorum. Resim, heykel – ne fark eder ki?"

"Sadece merak ettim. Devam et."

"Onu arayıp senin *Coastal Star*'da çalışan bir muhabir olduğunu söyledim. Bu Spring Lake bölgesine özel bir yerel gazete. Birkaç sanatçıyla görüşerek bir yaşam stili sayfası hazırlıyorsun."

Myron başıyla onayladı. Bu iyi bir plandı. İnsanlar kendilerini öne çıkartacak övgü dolu makalelerin yazılacağı röportajları nadiren reddederdi.

Win Myron'ın aracının camlarını çoktan tamir ettirilmişti. Bunu nasıl yaptığını Myron bilmiyordu. Zenginler. Farklılar.

Yolculuk iki saat kadar sürdü. Pazar gecesi, saat sekizdi. Yarın Linda ve Jack fidyeyi vereceklerdi. Bu nasıl olacaktı? Umumi bir yerde buluşularak mı? Aracıyla mı? Sayısız ke-

reler, Linda, Jack ve Chad'in nasıl geçindiklerini merak etmişti. Chad'in fotoğrafını çekip çıkarttı. Parmağı kesilip koparıldığında, Chad'in genç, gamsız suratının neye benzediğini hayal etti. Çocuğu kaçıran kişinin keskin bir bıçak mı, bir balta mı, bir satır mı, yoksa başka bir şey mi kullandığını merak etti.

Bunun nasıl bir his olduğunu düşündü.

Francine Rennart, Spring Lake Heights'da yaşıyordu, Spring Lake'de değil. Arada büyük fark vardı. Spring Lake Atlantik Okyanusu kenarındaydı ve görebileceğiniz en güzel kıyı kasabalarından biriydi. Oldukça güneşliydi, suç oranı düşüktü, etnik grup filan da neredeyse yoktu. Aslına bakılırsa bu bir sorundu. Zengin kasaba İrlanda Rivyerası olarak adlandırılmıştı. Bu da tek bir güzel restoranı yok demekti. Hem de hiç. Kasabanın en önde gelen yiyeceği, sepetten ziyade tabakta servis edilen her şeydi. Eğer egzotik bir şeyler yemek istiyorsanız, seçmeli menüsü spagettili kızartılmış tavuk gibi ender bulunur lezzetleri içeren bir Çin restoranına gidiyor, paket servislerinden faydalanıyordunuz. İşte, bu tür kasabaların sorunu da buydu. Bir şeylere renk katmaları, ortamı biraz hareketlendirmeleri ve birkaç ilginç küçük lokanta eklemeleri için Yahudilere, homoseksüellere ya da buna benzer kişilere ihtiyaç duyuyorlardı.

Bu onun şahsi fikriydi.

Eğer Spring Lake eski bir film olsaydı, o zaman Spring Lake Heights da demiryolunun diğer yanı, yani şehrin kötü bölgesi olurdu. Burada varoşlar ya da buna benzer yerler

yoktu. Rennart'ların yaşadıkları bölge bir tür banliyöydü – karavan parklarının arasındaydı ve yaklaşık 1967 adet iki seviyeli kolonyal barındırmaktaydı. Tıpkı Amerika gibi.

Myron kapıyı çaldı. Francine Rennart olduğunu tahmin ettiği bir kadın iteleyerek tel kapıyı açtı. Gülümsemesi burnunun ürkütücü kavisiyle gölgelenmişti. Yanık kestane saçları dalgalı ve dağınıktı, sanki bigudilerini henüz çıkartmış ama saçlarını taramaya fırsat bulamamıştı.

Myron, "Selam," dedi.

"Siz *Coastal Star*'dan geliyor olmalısınız."

"Doğru." Myron elini uzattı. "Ben Bernie Worley." Üçkâğıtçı Bolitar numara yapıyor.

Francine, "Zamanlamanız mükemmel," dedi. "Ben de henüz yeni bir sergi açmıştım."

Oturma odasındaki eşyaların üzerinde naylon yoktu, ama olmalıydı. Kanepe uçuk yeşildi. Dikişleri seloteyple tamir edilmiş BarcaLounger – gerçek, canlı bir BarcaLounger – bordo renkteydi. Myron'ın *Parade*'de tanıtımının yapıldığını gördüğü koleksiyoncu tabakları duvarlara hoş bir şekilde asılmıştı.

Kadın, "Stüdyom arkada," dedi.

Francine Rennart mutfağa daha sonradan katılan büyük alana götürdü onu. Burası seyrek döşenmişti, duvarları beyazdı. Odanın ortasında yayı dışarı fırlamış bir kanepe vardı. Ona bir mutfak sandalyesi yaslanmıştı. Tabii bir de rulo yapılıp kaldırılmış halı. Battaniyeyi andıran bir şey üçgen şeklinde katlanarak atılmıştı. Arka duvarın dibinde dört tane

banyo çöp kovası diziliydi. Myron bir yerlerden su sızdığını düşündü.

Myron, Francine Rennart'ın kendisine oturacak bir yer göstermesini bekledi. Kadın göstermedi. Antrede Myron ile birlikte dikildi ve "Pekâlâ?" dedi.

Myron gülümsedi, beyni durmuştu sanki. "Pekâlâ, ne?" diye soracak kadar aptal değildi, ama kadının neden bahsettiğini anlayacak kadar akıllı da sayılmazdı. Dolayısıyla Myron orada, yayına-girmeyi-bekleyen haber sunucusu sırıtışıyla donup kaldı.

Francine Rennart, "Beğendiniz mi?" diye sordu.

Hâlâ sırıtıyordu. "Hı-hıı."

"Herkesin hoşlanacağı bir şey olmadığını biliyorum."

"Hımm." Üçkâğıtçı Bolitar zeki hazırcevaba dönüşüyor.

Kadın kısa süre Myron'ın suratını seyretti. Myron o salakça sırıtışına devam etti. "Restorasyon sanatı hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, öyle değil mi?"

Myron omuz silkti. "Sakın yanlış anlamayın." Myron hemen konuyu değiştirdi. "Gerçek şu ki, ben normalde makale yazmıyorum. Spor yazarıyım. Benim çalışma dalım da bu." Çalışma dalı. Gerçek muhabir lehçesine dikkat. "Ama Tanya – benim amirim – yaşam stili köşesini yazacak birine ihtiyaç duydu. Ve Jennifer da arayıp hasta olduğunu söyleyince iş bana kaldı. Bu bir dizi sanatçı hakkında kaleme alınacak bir makale olacak – ressamlar, heykeltıraşlar..." Aklına başka sanat dalı gelmedi, dolayısıyla sustu. "Her neyse, belki siz bana ne yaptığınızı açıklayabilirsiniz."

"Benim sanatım yer ve kavramlar üzerine. Bir atmosfer yaratmakla alakalı."

Myron başını sallayarak onayladı. "Anlıyorum."

"Aslında bu klasik anlamda bir sanat değil. Bunun da ötesine geçiyor. Bu sanatsal evrimde bir sonraki adım."

Başını biraz daha salladı. "Anlıyorum."

"Bu sergideki her şeyin bir amacı var. Kanepeyi nereye yerleştirdiğim. Halının dokusu. Duvarların renkleri. Güneş ışığının pencereden girişi. Hepsi beraber özel bir ambiyans oluşturuyor."

Oh, Tanrım.

Myron sanata doğru yöneldi. "Peki, böyle bir şeyi nasıl satıyorsunuz?"

Kadın kaşlarını çattı. "Satmıyorum."

"Pardon?"

"Sanat paradan ibaret değildir, Bay Worley. Gerçek sanatçılar çalışmalarına maddi bir bedel biçmez. Bunu sadece niteliksiz insanlar yapar."

Evet, tıpkı Michelangelo ve Da Vinci gibi, şu niteliksizler. "İyi ama bunları ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yani, demek istiyorum ki, odayı sürekli olarak böyle mi tutuyorsunuz?"

"Hayır. Değiştiriyorum. Başka parçalar katıyorum. Yeni bir şey yaratıyorum."

"Peki, buna ne oluyor?"

Kadın kafasını salladı. "Sanat daimlik etrafında dönmez. Hayat gelip geçicidir. Neden sanat da öyle olmasın?"

Taaamaaaammm.

"Bu sanatın bir adı var mı?"

"Restorasyon sanatı. Ama biz etiketlerden hoşlanmayız."

"Ne kadar zamandır restorasyon sanatçısısınız?"

"İki senedir New York Sanat Enstitüsü'nden yüksek lisansımı almaya çalışıyorum."

Myron şaşırmış gibi görünmemeye çalıştı. "Bunun için okula mı gidiyorsunuz?"

"Evet. Bu çok rekabetçi bir program."

Myron, evet, diye düşündü, tıpkı Sally Struthers'ın tanıtımını yaptığı TV/VCR tamiri kursu gibi.

Sonunda oturma odasına geçtiler. Myron kanepeye oturdu. Yavaşça. Sanat olabilirdi. Bir kurabiye ikram edilmesini bekledi. Bu da sanat olabilirdi.

"Hâlâ anlayamadınız, öyle değil mi?"

Myron omuz silkti. "Belki içine bir poker masasıyla birkaç köpek atarsanız anlarım."

Kadın güldü. Bay Kendisiyle Dalga Geçen yine işbaşındaydı. Kadın, "Öyle olsun," dedi.

Myron, "Eğer sorun olmazsa, izninizle konuyu birazcık değiştireyim," dedi. "Francine Rennart'tan, onun kim olduğundan biraz bahsetmeye ne dersiniz?" Üçkâğıtçı Bolitar kişisel bir açıya giriyor.

Kadın biraz ürkek davrandı ama sonra, "Tamam, sorun bakalım," dedi.

"Evli misiniz?"

"Hayır." Ses tonu sanki hızla itelenen bir kapıydı.

"Boşandınız mı?"

"Hayır."

Üçkâğıtçı Bolitar görüştüğü geveze kadından çok hoşlanmıştı. "Anlıyorum," dedi. "O zaman sanırım çocuğunuz yok."

"Bir oğlum var."

"Kaç yaşında?"

"On yedi. Adı Larry."

Chad Coldren'den bir yaş büyük. İlginç. "Larry Rennart mı?"

"Evet."

"Hangi okula gidiyor?"

"Hemen burada, Manasquan Lisesi'ne. Son sınıf öğrencisi olacak."

"Ne hoş." Myron riski aldı, kurabiyelerden tekini tırtıkladı. "Belki onunla da bir görüşme yapabilirim."

"Oğlumla mı?"

"Tabii. Oğlundan annesiyle ne kadar gurur duyduğuna, onun yaptıklarını nasıl desteklediğine ve bunun gibi şeylere dair bilgi almak hoşuma giderdi." Üçkâğıtçı Bolitar gittikçe zavallı bir hal alıyor.

"Evde değil."

"Öyle mi?"

Kadının kendisine ayrıntıları vermesini bekledi. Olmadı.

Myron, "Larry nerede?" diye sorarak şansını denedi. "Babasıyla mı kalıyor?"

"Babası öldü."

Sonunda. Myron hemen rol yapmaya başladı. "Ah, özür dilerim. Ben... yani, siz o kadar gençsiniz ki. Sadece böyle bir olasılığı..." Üçkâğıtçı Bolitar Robert DeNiro'nun yolunda.

Francine Rennart, "Sorun değil," dedi.

"Kendimi korkunç hissediyorum."

"Buna gerek yok."

"Uzun süredir mi dulsunuz?"

Kadın kafasını yana eğdi. "Neden soruyorsunuz?"

"Geçmişinizi öğrenmek için."

"Geçmiş mi?"

"Evet. Ben bunun sanatçı Francine Rennart'ı anlamak için elzem olduğunu düşünüyorum. Dul kalmanın sizi ve sanatınızı nasıl etkilediğini gözlemlemek istiyorum." Üçkâğıtçı Bolitar iyi ilerliyor.

"Sadece kısa bir süredir dulum."

Myron stüdyoyu işaret etti. "Peki, bu işi yarattığınızda, kocanızın ölümü herhangi bir etki bıraktı mı? Mesela çöp kovalarının renklerinde olabilir. Ya da halıyı rulo yapma tarzınızda."

"Hayır, pek sayılmaz."

"Kocanız nasıl öldü?"

"Bunu neden..."

"Yine söylüyorum, bunun sanatsal anlatımın tümünü hazmetmek açısından önemli olduğunu düşünüyorum. Mesela bir kaza mıydı? Size kahpe kader üzerinde kafa patlattı-

ran türden bir ölüm. Bu uzun süreli bir hastalık mıydı? Sevdiğiniz birisinin acı çektiğini görmek…"

"İntihar etti."

Myron dehşete düşmüş gibi yaptı. "Çok üzgünüm," dedi.

Kadının nefes alıp verişi şimdi komik bir hal almıştı, göğsünden kısa hıçkırıklar yükseldi. Myron onu seyrederken göğsüne korkunç bir ağrı saplandı. Kendi kendine, yavaş ol, dedi. Sadece Chad Coldren'e odaklanmayı bırak ve bu kadının da acı çektiğini anımsa. O bu adamla evliydi. Onu sevmiş, onunla birlikte yaşamış, onunla bir hayat kurmuş ve ondan bir çocuğu olmuştu.

Ve bunca şeyin ardından adam hayatını onunla geçirmek yerine sonlandırmayı tercih etmişti.

Myron yutkundu. Kadının duygularıyla bu şekilde oynamak, en iyi tabiriyle, hiç de adil değildi. Onun artistik anlatımını, sırf kendisi anlamıyor diye küçümsemek gaddarcaydı. Myron şu anda kendisinden hiç hoşlanmıyordu. Bir an içinden yükselen çekip gitme hissiyle savaştı – tüm bu konuşulanların, peşinde olduğu davayla herhangi bir ilişkisinin olma ihtimali çok düşüktü – ama tekrarlamak gerekirse, tek parmağı eksik, on altı yaşındaki oğlanı da unutamıyordu.

"Uzun süredir mi evliydiniz?"

Kadın, yumuşak bir ses tonuyla, "Neredeyse yirmi yıl," dedi.

"Haddimi aşmak istemem ama adını sorabilir miyim acaba?"

Kadın, "Lloyd," dedi. "Lloyd Rennart."

Myron sanki hafızasını zorluyormuşçasına gözlerini kıstı. "Bu isim neden bana hiç yabancı gelmiyor?"

Francine Rennart omuz silkti. "Neptune City'de ortak olduğu bir barı vardı. The Rusty Nail."

Myron, "Tabii ya," dedi. "Şimdi hatırladım. Orada çok zaman geçirirdi, öyle değil mi?"

"Evet."

"Tanrım, onunla tanışmıştım. Lloyd Rennart. Şimdi hatırlıyorum. Golf eğitmenliği yapıyordu, değil mi? Bir süre çok başarılıydı."

Francine Rennart'ın suratı anında bir araba camı gibi kayıp kapandı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"The Rusty Nail. Ben büyük bir golf fanatiğiyim. Gerçek bir beceriksizim ama bu sporu tıpkı bazı insanların İncil'i takip etmeleri gibi takip ederim." Sallıyordu, ama belki de bir yerlere gelirdi. "Kocanız Jack Coldren'in yardımcısıydı, değil mi? Uzun zaman önce. Bundan biraz bahsetmiştik."

Kadın zorla yutkundu. "Ne demişti?"

"Ne mi demişti?"

"Yardımcılık konusunda."

"Oh, pek fazla bir şey söylemedi. Çoğunlukla sevdiğimiz golfçülerden bahsettik. Nicklaus, Trevino, Palmer. Bazı büyük parkurlardan da. Çoğunlukla Merion'dan."

Kadın, "Hayır," dedi.

"Hanımefendi?"

Kadının sesi sertti. "Lloyd kesinlikle golften bahset-

mezdi."

Üçkâğıtçı Bolitar faka bastı.

Francine Rennart onu gözleriyle delip geçti. "Sen sigorta şirketinden olamazsın. Böyle bir talepte dahi bulunmadım." Kısa bir an için bunu zihninde tarttı. Sonra "Bekle bir dakika. Sen spor yazarı olduğunu söylemiştin. Burada bulunma sebebin de bu. Jack Coldren golfe geri döndü dolayısıyla sen de onlar şimdi nerede türünden bir hikâye yazmak istedin."

Myron kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı. Yüzü utançla kızardı. Yeter, diye düşündü. Birkaç derin nefes aldı ve "Hayır," dedi.

"O zaman sen kimsin?"

"Adım Myron Bolitar. Spor temsilcisiyim."

Kadının kafası karışmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Myron hangi kelimeleri kullanacağını bulmaya çalıştı ama hepsi de kulağa eksik geldi. "Emin değilim. Büyük olasılıkla hiçbir şey, yani bu tam manasıyla zaman kaybı. Siz haklısınız. Jack Coldren geri döndü. Ama bu sanki... sanki geçmiş onu lanetliyor gibi. Onun ve ailesinin başına korkunç şeyler geliyor. Ve ben de düşündüm ki..."

Kadın, "Ne düşündün?" diye lafı yapıştırdı. "Lloyd'un intikam almak için geri döndüğünü mü?"

"O intikam almak istedi mi?"

Kadın, "Merion'da olanlar," dedi, "uzun süre önceydi. Ben daha onunla tanışmadan önce."

"Peki, o bu sayfayı kapatmış mıydı?"

Francine Rennart bir süre düşündü. Sonunda, "Uzun zamanını aldı," dedi. "Lloyd yaşananların ardından herhangi bir golf işi alamadı. Jack Coldren hâlâ sahaların gözdesiydi ve hiç kimse onunla bozuşmak istemedi. Lloyd tüm arkadaşlarını kaybetti. Çok fazla içmeye başladı." Tereddüt etti. "Bir kaza yaşandı."

Myron hiç kımıldamadan durdu, Francine Rennart'ın soluklanmasını seyretti.

"Aracının kontrolünü kaybetti." Sesi mekanikleşmişti. "Başka bir araca çarptı. Narberth'te. Yaşadığı yerin yakınında." Durup Myron'a baktı. "İlk eşi o kazada vefat etti."

Myron tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Yumuşak bir sesle, "Bilmiyordum," dedi.

"Bu uzun süre önceydi, Bay Bolitar. Biz bundan çok sonra tanıştık. Birbirimize âşık olduk. O içkiyi bıraktı. Barı satın aldı – biliyorum, biliyorum, bu kulağa garip geliyor. Bir alkoliğin bar sahibi olması. Ama bu onda işe yaradı. Bu evi de satın aldık. Ben – ben her şeyin iyi gittiğini düşünmüştüm."

Myron kısa bir an için bekledi. Sonra sordu; "Kocanız Jack Coldren'e yanlış sopayı bilerek mi verdi?"

Bu soru kadını şaşırtmamış gibiydi. Bluzunun düğmeleriyle oynadı ve yanıt vermeden önce biraz bekledi. "Doğrusunu söylemem gerekirse, bilmiyorum. Bu olaydan hiç bahsetmedi. Bana bile. Ama ortada yanlış bir şeyler vardı. Bu suçluluk duygusu olabilir, bilmiyorum." İki eliyle eteğini düzeltti. "Ama tüm bunlar birbiriyle bağlantısız Bay Bolitar.

Lloyd Jack'e karşı kötü hisler beslemiş olsa da, o öldü."

Myron bunu sormanın nazik bir yolunu aradı ama aklına hiçbir şey gelmedi. "Onun cesedini buldular mı Bayan Rennart?"

Ağzından çıkan kelimeler tıpkı ağır sıklet bir kroşe gibi güm diye patladı. Francine Rennart, "Bu – bu derin bir yarıktı," diye kekeledi. "Cesedi bulmanın imkânı yoktu... polis oraya hiç kimseyi indiremeyeceklerini söyledi. Çok tehlikeliydi. Ama Lloyd oradan canlı çıkamazdı. Ardında bir not bıraktı. Elbiselerini orada çıkarttı. Pasaportu hâlâ bende..." Sesi şiddetini yitirdi.

Myron başıyla onayladı. "Elbette," dedi. "Anlıyorum."

Ama oradan ayrılırken, hiçbir şey anlamadığından oldukça emindi.

Bölüm 23

Huysuz Nazi Tito, Parker Inn'e hiç uğramadı.

Myron sokağın karşısında, aracında oturdu. Genelde olduğu gibi gözetlemekten nefret ediyordu. Bu süre zarfında sıkılmadı, fakat Francine Rennart'ın yıkıma uğramış suratı sürekli olarak onu rahatsız etti. Yaptığı ziyaretin bırakacağı uzun vadeli etkiyi merak etti. Kadın, zebanilerini arka dolaba kilitlemiş, kederiyle gizliden gizliye başa çıkmaya çalışıyordu. Sonra Myron gidip dolap kapaklarını menteşelerinden havaya uçurmuştu. Kadını rahatlatmaya çalışmıştı ama nasıl yapabilirdi ki?

Zaman yaklaşıyordu. Tito'dan hâlâ en ufak bir iz yoktu. İki arkadaşı - Çekiminden Kurtulan ve Alt Uydu – ise diğer bir konuydu. Onlar saat on buçuk gibi geldi. Saat birde de birlikte çıktılar. Çekiminden Kurtulan koltuk değneği kullanıyordu – Myron bunun dizine aldığı o kötü darbeden kaynaklandığından emindi. Gülümsedi. Küçük bir bozgun olsa da beraberinizde her yere gelirdi.

Alt Uydu kolunu bir kadının omzuna dolamıştı. Saç bo-

yasını Kötü Şişe adlı bir gezegende yaptırmıştı ve temelde silme dövme dolu dazlak kafayla çıkabilecek türden bir kadını andırıyordu – ya da aynı şeyi farklı bir dille söylemek gerekirse, tıpkı "*Jerry Springer*" programının devamlı konuğu gibiydi.

Her iki adam da dış duvara işemek için durdular. Alt Uydu idrar torbasını boşaltırken kolunu sürekli kızın boynunda tuttu. Tanrım. O duvara o kadar çok adam işemişti ki, Myron içerde tuvalet olup olmadığını merak etti. İkisinin de işi bitti. Alt Uydu Ford Mustang'in yolcu koltuğuna geçti. Saçları kötü boyalı kadın aracı sürdü. Çekiminden Kurtulan kendi aracına, bir tür motosiklete bindi. Koltuk değneklerini yana bağladı. İki araç ters yönlere doğru yol aldı.

Myron Çekiminden Kurtulan'ı takip etmeye karar verdi. Kararsızsan, sakat olanı takip et.

Uzakta kaldı ve ekstra dikkat harcadı. En ufak bir yakalanma olasılığındansa kaybetmek daha iyiydi. Ama takip pek uzun sürmedi. Çekimden kurtulan yolun üç blok aşağısında park etti ve yıkık dökük bir eve yöneldi. Boyalar, büyük tabakalar halinde soyulmaktaydı. Ön verandadaki destek kolonlarından biri tamamen yıkılmıştı, dolayısıyla çatının ön kenarı sanki bir dev tarafından çekilip yırtılmış gibi görünüyordu. Üst katın iki penceresi, bir sarhoşun gözleri gibi çarpıktı. Bu çöplüğün kamulaştırılmamasının olası tek sebebi, bina denetçisinin kahkahalarını mahkeme celbini yazacak kadar uzun süre frenleyememesi olabilirdi.

Peki, şimdi ne olacak?

Bir saat boyunca bir şeylerin olmasını bekledi. Hiçbir şey olmadı. Bir yatak odası ışığının yanıp söndüğünü görmüştü. İşte bu kadar. Tüm gece tam bir zaman kaybına dönüşmüştü.

Şimdi ne yapmalıydı?

Buna verecek yanıtı yoktu. Dolayısıyla soruyu biraz değiştirdi.

Win olsa ne yapardı?

Win olsa riskleri tartardı. Win durumun umutsuz olduğunu, on altı yaşında bir oğlanın parmağının can sıkıcı bir kordon gibi kesilip atıldığını fark ederdi. Onu yakın zamanda kurtarmak çok önemliydi.

Myron kendi kendine kafa salladı. Win'cilik oynama zamanı gelmişti.

Arabadan indi. Görülmediğinden emin olarak çöplüğün arkasına dolandı. Avlu zifiri karanlıktı. Bir Viet Cong'u saklayacak kadar uzun çimenlerin arasından, arada sırada bir çimento bloğa, çöp kovası kapağına, çıkıntıya takılarak ilerledi. Kavalkemiğine iki darbe aldı; ağzına gelen küfürleri yutmak zorunda kaldı.

Arka giriş kontrplakla kapatılmıştı. Solundaki pencere ise açıktı. Myron içeri baktı. Karanlıktı. Büyük bir dikkatle mutfağa çıktı.

Bozuk gıda kokusu burun deliklerine hücum etti. Bir an için, Myron bir cesetle karşılaşacağından korktu ama buradaki pis koku farklıydı, çürük et ailesinden ziyade 7-Eleven'daki bir çöp bidonunun kokusunu andırıyordu. Parmak

ucunda ilerleyip zemindeki deliklere basmamaya özen göstererek diğer odaları kontrol etti. Kaçırılan kurbandan eser yoktu. Bağlanmış on altı yaşında bir oğlan göremedi. Hiç kimse yoktu. Myron horultuyu izleyerek, daha önce ışığının yandığını gördüğü odaya doğru ilerledi. Çekimden Kurtulan sırtüstü yatıyordu. Uykudaydı. Tasasızdı.

Bu durum da değişmek üzereydi.

Myron ayağını havaya kaldırdı ve Çekimden Kurtulan'ın sakat dizine sert bir şekilde indirdi. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı, Myron'ın ağzının ortasına ani bir yumruk indirerek yarıda kestiği çığlıkla açıldı. Hızlı hareket etti, Çekimden Kurtulan'ın göğsüne, dizlerinin üzerine çömelerek ata biner gibi oturdu. Silahını yanağına dayadı.

Myron, "Bağırırsan ölürsün," dedi.

Çekimden Kurtulan'ın gözleri fal taşı gibi açık kaldı. Ağzının kenarından kan sızıyordu. Çığlık atmadı. Yine de Myron hayal kırıklığı içindeydi. Bağırırsan ölürsün mü? Bağırıp ölmekten daha iyi bir şey bulamamış mıydı?

"Chad Coldren nerede?"

"Kim?"

Myron namluyu adamın kanayan ağzına iteledi. Dişine vurdu, neredeyse adamı kusturuyordu. "Yanlış cevap."

Çekimden Kurtulan sessiz kaldı. Adam cesurdu. Ya da belki de, yani belki de, konuşamıyordu çünkü Myron ağzına bir silah sokmuştu. Sakin ol Bolitar. Surat ifadesini bozmadan namluyu yavaşça geri çekti.

"Chad Coldren nerede?"

Çekimden Kurtulan inledi, nefes nefeseydi. "Yemin ederim ki neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana elini uzat."

"Ne?"

"Bana elini uzat."

Çekimden Kurtulan elini havaya kaldırdı. Myron bileğini yakaladı, döndürdü ve ortaparmağı çekip diğerlerinden ayırdı. İçeri doğru kıvırdı ve katlanmış parmağı avuca doğru bastırdı. Oğlan acıyla büküldü. Myron, "Bıçağa ihtiyacım yok," dedi. "Onu sırf bu hareketle kırıp paramparça edebilirim."

Oğlan, "Neden bahsettiğini bilmiyorum," demeyi başardı. "Yemin ederim!"

Myron biraz daha sert bastırdı. Kemiğin çat diye kırılmasını istemedi. Çekimden Kurtulan biraz daha kıvrandı. Myron, biraz gülümse, diye düşündü. Win öyle yapar. Yüzünde hep ufacık bir gülümseme vardır. Çok değil. Kurbanının senin her şeyi yapabileceğini, tamamen soğukkanlı olduğunu, hatta yapacaklarınla neşelenebileceğini düşünmesini istiyorsun. Ama onun senin tam bir deli olduğunu, kontrolden çıktığını, her ne olursa olsun canını yakacak bir sapık olduğunu düşünmesini değil. Orta noktayı bul.

"Lütfen..."

"Chad Coldren nerede?"

"Bak, oradaydım, tamam mı? Yani sana saldırdığında. Tit bana yüz papel vereceğini söyledi. Ama Chad Coldren diye birini tanımıyorum."

"Tit nerede?" Yine şu isim.

"Ahırında sanırım. Bilmiyorum."

Ahırında mı? Neo-Nazi,modası geçmiş bir arka sokak argosu kullanıyordu. Hayat ironilerle dolu. "Tito sizinle birlikte sık sık Parker Inn'de takılmıyor mu?"

"Evet ama bu gece gelmedi."

"Gelmeli miydi?"

"Sanırım. Ama bunu önceden kararlaştırmamıştık."

Myron kafasını sallayarak onayladı. "Nerede yaşıyor?"

"Mountainside Drive'da. Hemen sokağın aşağısında. Döndükten sonraki üçüncü evde."

"Eğer yalan söylüyorsan, buraya geri gelecek ve gözlerini oyup yerlerinden çıkartacağım."

"Yalan söylemiyorum. Mountainside Drive'da."

Myron silahının namlusuyla gamalı haç dövmesini işaret etti. "Bunu neden yaptırdın?"

"Ne?"

"Şu gamalı haçtan bahsediyorum moron."

"Irkımdan gurur duyuyorum da ondan."

"Yahudilerin hepsini gaz odalarına mı tıkmak istiyorsun? Zencilerin hepsini öldürmeyi mi?"

"Bizim bulunduğumuz nokta bu değil," dedi. Ses tonu konuya hâkim olduğunu gösterir derecede güven doluydu. "Biz beyaz adamların yanındayız. Zenciler tarafından yağmalanmaktan bıktık. Yahudiler tarafından hor görülüp saygısızlığa uğramaktan da öyle."

Myron başıyla onayladı. "Pekâlâ, en azından benim gibi

bir Yahudi tarafından," dedi. Hayatta, mümkün olan her aşamada tatmin olmalısın. "Koli bandı nedir, bilir misin?"

"Evet."

"Vay be, ben de tüm neo-Nazi'lerin salak olduğunu düşünürdüm. Seninki nerede?"

Çekimden Kurtulan'ın gözleri hafifçe kısıldı. Sanki düşünüyor gibiydi. Kafasındaki paslı dişlilerin harıl harıl çalıştığını işitmek neredeyse mümkündü. "Benim koli bandım yok."

"Çok kötü. Onu seni bağlamak için kullanacaktım, gidip Tito'yu uyaramayasın diye. Bandın yoksa seni iki dizinden birden vurmak zorunda kalacağım."

"Bekle!"

Myron neredeyse rulonun hepsini kullanmak zorunda kaldı.

Tito devasa tekerlekli kamyonetinin sürücü koltuğundaydı.

O da ölmüştü.

Kafasına, büyük olasılıkla yakın mesafeden, iki kurşun yemişti. Etraf kan revandı. Kafasından geriye pek bir şey kalmamıştı. Zavallı Tito. Kıçsız gövdesine uyacak bir kafası yoktu artık. Myron gülmedi. Ama tekrarlamak gerekirse, kara mizah anlayışı o kadar da gelişmemişti.

Myron, büyük olasılıkla Win'in modunda olduğu için, soğukkanlılığını korudu. Evde ışık yanmıyordu. Tito'nun anahtarları hâlâ kontaktaydı. Myron anahtarları alıp giriş ka-

pısını açtı. Yaptığı araştırma tahminini doğruladı; kimse yoktu.

Şimdi ne olacak?

Kan ve beyin parçalarını görmezden gelerek kamyonete geri döndü ve derin bir araştırma yaptı. Tekrar Win düğmesine tıkladı. Kendi kendine, sadece protoplazma, dedi. Sadece hemoglobin, trombosit, enzim ve dokuzuncu sınıfta aldığı biyoloji dersinden bu yana unuttuğu diğer şeyler. Ellerini koltukların altına ve yastık boşluklarına soktu. Parmakları çok sayıda çerçöpe denk geldi. Bayat sandviçler. Wendys'in ambalaj kâğıtları. Değişik şekil ve boyutta kırıntılar.

Tırnak kırpıntıları.

Myron cesede bakıp kafasını salladı. Azarlamak için biraz geç kalmıştı ama ne yapalım.

Sonra turnayı gözünden vurdu.

Bu altındı. Üzerinde bir golf işareti vardı. İçine *C.B.C.* harfleri kazınmıştı – Chad Buckwell Coldren.

Bu bir yüzüktü.

Myron'ın aklına gelen ilk şey Chad Coldren'in bunu akıllılık yaparak çıkarttığı ve delil olarak ardında bıraktığı oldu. Tıpkı filmlerdeki gibi. Genç adam bir mesaj veriyordu. Eğer Myron kendi rolünü doğru oynasaydı, kafasını sallar, yüzüğü havaya savurur ve hayranlıkla, "Zeki çocuk," diye mırıldanırdı.

Ancak Myron'ın aklına gelen ikinci düşünce çok daha ürperticiydi.

Linda Coldren'in arabasındaki kesik parmak, yüzük parmağıydı.

Bölüm 24

Ne yapılabilir?

Polisle temasa geçmeli miydi? Yoksa çekip gitmeli miydi? İsimsiz bir telefon araması mı yapmalıydı? Ne yapmalıydı?

Myron'ın hiçbir fikri yoktu. İlk olarak Chad Coldren'i düşünmeliydi. Polisi aramak çocuğu nasıl bir riske atardı?

Hiçbir fikri yoktu.

Tanrım, ne büyük bir karmaşa. Artık bu işle ilgilenmek istemiyordu. Olayın dışında kalması gerekirdi – öyle yapmalıydı. Ama artık o dillere destan bok, dillere destan fanatiğe fena halde vuruyordu. Ölü bir çocuğu bulmak için ne yapmalıydı? Ya Çekimden Kurtulan'dan ne haber? Myron onu o şekilde bağlı ve ağzı tıkalı halde sonsuza kadar tutamazdı. Lanet olsun, ağzındaki koli bandına kustuğunu düşünsene?

Tamam Myron, düşün. Birincisi, polisi aramamalısın – tekrarlıyorum, aramamalısın. Başka birisi cesedi bulacaktır. Ya da belki de ankesörlü bir telefondan ismini vermeden aramalıydı. Bu işe yarayabilirdi. Ama polisler şu günlerde gelen

aramaların tümünü kayda almıyorlar mı? Kasette sesi olurdu. Belki sesini değiştirebilirdi. Ritmini ve temposunu. Tonunu biraz daha derinleştirebilirdi. Hatta aksan bile katabilirdi. Doğru ya, tıpkı Meryl Streep gibi. Sevk memuruna acele etmesini söyle çünkü "köpek bebeğimi kaptı."

Bekle, telefonu filan unut.

Biraz önce ne olduğunu düşün. Bir saat kadar öncesine geri sar ve her şeyin nasıl göründüğüne bir bak. Provokasyon olmaksızın, Myron bir adamın evine izinsiz girmişti. Adama saldırmış, korkunç şeylerle tehdit etmiş, onu bağlanmış ve ağzı tıkalı bırakmıştı – hepsi de Tito'yu bulmak içindi. Diyelim ki, bunun üzerinden çok uzun bir süre geçmeden, polis isimsiz bir telefon aldı ve Tito'yu pikabında ölü buldular.

Baş şüpheli kim olacaktı?

Myron Bolitar, başı inanılmaz derecede belada olan spor temsilcisi.

Lanet olsun.

Peki, şimdi ne olacak? Myron bu aşamada ne yaparsa yapsın – polisleri arasın ya da aramasın – şüpheli o olacaktı. Çekimden Kurtulan sorgulanacaktı. Adam her şeyi anlatacaktı ve ardından da Myron katilmiş gibi görünecekti. Düşünüldüğünde çok basit bir çıkarım.

Soru hâlâ yanıtsızdı: Ne yapacaktı?

Polislerin ne tür bir sonuca varacaklarını düşünerek endişelenemezdi. Ayrıca kendisi için de telaşlanamazdı. Odak nokta Chad Coldren olmalıydı. Onun için en iyisi neydi? Bunu söylemek zordu. En güvenli yol, elbette pişmiş aşa müm-

kün olduğunca az su katmaktı. Bu işe bulaştığını elinden geldiğince saklamaya çalışmak.

Tamam, iyi, bu kulağa mantıklı geliyor.

Dolayısıyla yanıt şuydu: Aramaya gerek yok. Cesedi olduğu gibi bırak. Yüzüğü koltuk minderinin altına, polis daha sonradan herhangi bir kanıta ihtiyaç duyabilir diye, bırak. İyi, bu iyi bir plandı; çocuğu güvende tutmak ve aynı zamanda da Coldren'lerin isteklerine uymak için en iyi yöntem gibi görünen bir plan.

Peki, Çekimden Kurtulan konusunu nasıl halledecekti?

Myron Çekimden Kurtulan'ın gecekondusuna geri döndü. Onu bıraktığı yerde buldu – yatağındaydı, gri bir koli bandıyla eli kolu bağlanmış, ağzı kapatılmıştı. Yarı ölü görünüyordu. Myron adamı silkeledi. Adam kendine gelir gibi oldu, yüzü yosun kadar yeşildi. Myron ağzındaki tıkacı çekip çıkarttı.

Çekimden Kurtulan kustu ve birkaç kez de kuru kuru öğürdü.

Myron, diğer bantları da çözerek, "Dışarıda bir adamım var," dedi. "Eğer senin bu odadan ayrıldığını görürse çok az kişinin tahammül edebildiği bir ızdırap yaşayacaksın. Anladın mı?"

Çekimden Kurtulan kafasını salladı.

Çok az kişinin tahammül edebildiği bir ıstırap yaşamak. Tanrım.

Evde telefon yoktu, dolayısıyla Myron'ın bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Birtakım işkence klişeleriyle

hafif süslenmiş çeşitli sert uyarılar yaparak – bunlara Myron'ın en favori tehdidi –Daha işim bitmeden, bana seni öldürmem için yalvaracaksın–" de dahildi. Neo-Nazi'yi siyah botları içerisinde titrer halde yalnız başına bıraktı.

Dışarıda kimse yoktu. Etraf sakindi. Myron, tekrar Coldren'ler için endişelenerek aracına bindi. Onlar şimdi ne yapıyorlardı? Çocuğu kaçıran adam aramış mıydı? Onlara talimatlarını vermiş miydi? Tito'nun ölümü olan bitenleri nasıl etkileyecekti? Chad'in kanı daha fazla akıtılmış mıydı, yoksa kaçıp kurtulmuş muydu? Belki de silahı ele geçirip birisini vurmuştu?

Belki. Ama şüpheli. Bir şeyler ters gitmişti. Biri kontrolünü kaybetmiş, deliye dönmüştü.

Arabayı durdurdu. Coldren'leri uyarmalıydı.

Evet, Linda Coldren onu uzak durması yönünde açıkça uyarmıştı. Ama bu Myron cesedi bulmadan önceydi. Nasıl olur da şimdi rahat rahat oturup onları bilgisiz bırakabilirdi? Biri oğullarının parmağını kesip kopartmıştı. Başkası da çocuğu kaçıranlardan birini öldürmüştü. "Basit" bir adam kaçırma – tabii böyle bir şey varsa – kontrolden çıkmıştı. Pervasızca kan akıtılmıştı.

Onları uyarmalıydı. Coldren'lerle temasa geçmeli, öğrendiklerini onlara aktarmalıydı.

Ama nasıl?

Golf House Yolu'na girdi. Saat çok geçti; neredeyse sabahın ikisi. Hiç kimse uyanık olamazdı. Myron farlarını söndürüp sessizce ilerledi. Arabayı iki evin mülk sınırındaki

noktaya bıraktı – böylece evlerden birinde yaşayanlar şans eseri uyanır ve pencereden dışarı bakarlarsa, arabanın komşuyu ziyarete gelen birine ait olduğunu düşünürlerdi. Aşağı inip Coldren'lerin evine doğru yavaşça yürüdü.

Myron, görüş alanından uzak durarak yaklaştı. Tabii ki, Coldren'lerin uyumak gibi bir şanslarının olmadığının farkındaydı. Jack buna çaba harcamış gibi görünebilirdi; Linda ise yerinde dahi oturamamış olmalıydı. Ama şimdi, bu artık o kadar da önemli değildi.

Onlarla nasıl temasa geçecekti?

Telefonla arayamazdı. Gidip kapılarını çalamazdı. Ve, tıpkı bir romantik komedi filmindeki sakar âşık gibi, pencereye çakıl da atamazdı. Peki ne yapacaktı?

Kafası karışmıştı.

Bir çalıdan diğerine dolanıp durdu. Çalıların bazıları, daha evvel geçici olarak konuk olduğu kısımlarda, tanıdıktı. Onlara merhaba dedi, onlarla sohbet etti, en iyi kokteyl partisi şakalarını yaptı. Çalılardan biri onu filizlerinin ucuyla dürtükledi. Myron bunu dikkate almadı. Daireler çizerek Coldren'lerin evine yavaşça yaklaştı, görünmemeye hâlâ büyük özen gösteriyordu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ancak çalışma odasında hafif bir ışığın yandığını görecek kadar yaklaştığında aklına bir fikir geldi.

Bir not.

Bir not yazacak, öğrendiklerini anlatacak, çok dikkatli olmaları konusunda uyaracak, yardıma her an hazır olduğunu bildirecekti. Peki, notu eve nasıl götürecekti? Hımm. Notu

uçak yapabilir ve eve doğru fırlatabilirdi. Oh, tabii ki, Myron'ın el becerileriyle bu yöntem kesinlikle işe yarardı. Myron Bolitar, Yahudi Wright Kardeş. Başka? Notu belki bir taşa bağlayabilirdi? Ya sonra ne olacaktı? Camlardan birini mi kıracaktı?

Eğer böyle sonlanacaksa, bunların hiçbirini yapmasına gerek yoktu.

Sağından bir ses geldiğini işitti. Ayak sesleri. Sokakta. Sabahın ikisinde.

Myron hemen çalılardan birinin arkasına gizlendi. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Daha da hızlandı. Biri yaklaşıyor. Koşuyor.

Çömelmiş halde kaldı, kalbi göğüs kafesinde deli gibi çarpıyordu. Ayak sesleri daha da şiddetlendi ve sonra aniden durdu. Myron çalının kenarından baktı. Çalılar görüş alanını hâlâ kapatıyordu.

Nefesini tuttu ve bekledi.

Adımlar tekrar ilerlemeye başladı. Bu kez daha yavaştı. Acele etmedi. Gelişigüzeldi. Sanki yürüyüşe çıkmıştı. Myron boynunu çalının diğer tarafından uzattı. Hi bir şey göremedi. Artık iyice çömelmişti. Yavaş yavaş, santim santim doğruldu, sakat dizi alarm verdi. Ağrıyla savaştı. Gözleri çalının tepesine ulaştı. Myron baktı ve sonunda gelenin kim olduğunu gördü.

Linda Coldren.

Üzerinde mavi bir eşofmanla koşu ayakkabıları vardı. Koşmaya mı çıkmıştı? Bunun için garip bir saat gibi görü-

nüyordu. Ama bilemezdiniz ki. Jack golf toplarının peşinde koşuyordu. Myron basket atıyordu. Belki Linda da geç saatlerde koşuya çıkıyordu.

Hiç sanmıyordu.

Kadın garaj yolunun tepesine yaklaştı. Myron'ın ona ulaşması şarttı. Yerden bir taş alıp ona doğru fırlattı. Linda durdu ve kafasını kaldırıp şaşkın şaşkın baktı, su içerken rahatsız edilen bir geyiği andırıyordu. Myron bir taş daha attı. Kadın çalıya doğru baktı. Myron el salladı. Tanrım, bu çok akıllıcaydı. Eğer kendisini evden çıkacak kadar güvende hissettiyse – eğer çocuğu kaçıranlar onun küçük bir gece yürüyüşüne çıkmasından rahatsızlık duymuyorlarsa – o zaman kadının bir çalıya doğru yürümesi de panik yaratmamalıydı. Kötü bir mantık yürütmeydi, ama saat de geçti.

Eğer koşmak için çıkmadıysa, neden Linda bu kadar geç bir saatte dışarıdaydı?

Tabii eğer...

Tabii eğer fidyeyi ödemeye çıkmadıysa.

Ama hayır, hâlâ pazar gecesiydi. Bankalar bu saatte açık olmazdı. Linda yüz bin papeli banka hariç hiçbir yerden bulamazdı. Bunu o da net bir şekilde dile getirmişti, öyle değil mi?

Linda Coldren çalıya yavaşça yaklaştı. Myron neredeyse çalıyı ateşe verecek, sesini kalınlaştırarak "Yaklaş Musa," diyecekti. Biraz kara mizah daha. Yine "hiç komik değil"lerden biri.

Linda yaklaşık üç metre kadar uzaktayken, Myron ka-

fasını görünür bir şekilde dışarı uzattı. Linda'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırladı.

Linda, "Hemen buradan kaybol!" diye fısıldadı.

Myron hiç zaman kaybetmedi. O da cevaben fısıldayarak, "Ankesörlü telefondan arayan adamı ölü buldum. Kafasında iki kurşun var. Chad'in yüzüğü aracındaydı. Ama Chad'den iz yoktu."

"Hemen git!"

"Sadece seni uyarmak istedim. Dikkatli ol. Şakaları yok."

Linda'nın gözleri avluyu taradı. Kafasını sallayıp arkasını döndü.

Myron, "Parayı ne zaman vereceksin?" diye sorarak şansını denedi. "Ve Jack nerede? Ödeme yapmadan önce Chad'i bizzat gözlerinle gördüğünden emin ol."

Linda onu duymuş olsa bile, hiçbir belirti göstermedi. Garaj yolunda aceleyle ilerledi, kapıyı açıp gözden kayboldu.

Bölüm 25

Win yatak odasının kapısını açtı. "Ziyaretçilerin var."

Myron kafasını yastıktan kaldırmadı. Kapısını tıklatmadan açan arkadaşlar artık onun sinirlerini bozmuyordu. "Kimmiş?"

Win, "Kanun adamları," dedi.

"Polisler mi?"

"Evet."

"Üniformalı mı?"

"Evet."

"Konunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Oooo, üzgünüm. Buna yanıtım hayır olacak. En iyisi bir sonrakine geçelim."

Myron uykulu gözlerini zorla açtı ve üzerine bir şeyler geçirdi. Çorapsızdı, altına Top-Siders'ı geçirdi. Tıpkı Win gibi. Diş sağlığından çok nefesi kokmasın diye dişlerini çabucacık fırçaladı. Saçlarını ıslatmaya zaman harcamaktansa kafasına bir beysbol şapkası geçirmeyi tercih etti. Şapka kırmızıydı ve önünde TRIX MISIR GEVREĞİ, arkasında da SA-

LAK TAVŞAN yazıyordu. Bunu ona Jessica almıştı. Myron bu yüzden bu şapkaya bayılıyordu.

İki üniformalı, polis sabrıyla oturma odasında bekliyordu. Gençlerdi ve sağlıklı görünüyorlardı. Uzun boylusu, "Bay Bolitar?" dedi.

"Evet."

"Bizimle gelirseniz çok seviniriz."

"Nereye?"

"Yanına vardığımızda Dedektif Corbett size açıklama yapacak."

"Bir ipucu vermeye ne dersiniz?"

İkisinin suratı da ifadesizdi. "Yapmamayı tercih ederiz."

Myron omuz silkti. "O zaman gidelim."

Myron ekip aracının arkasına geçti. İki üniformalı öne oturdu. Oldukça hızlı sürüyorlardı, ama sireni kapalı tuttular. Myron'ın cep telefonu çaldı.

"Yanıtlamamda sorun var mı?"

Uzun boylusu, "Tabii ki hayır efendim," dedi.

"Çok naziksiniz." Myron telefonu açtı. "Alo."

"Yalnız mısın?" Arayan Linda Coldren'di.

"Hayır."

"Kimseye benim aradığımı söyleme. Hemen buraya gelebilir misin? Çok acil."

"Perşembeye kadar teslimatı yapamayacağız da ne demek?" Bay Sakın İpucu Verme.

"Ben de şu anda konuşamayacağım. Sadece buraya mümkün olan en kısa zamanda gel. Ve gelene kadar da kimseye bir

şey söyleme. Lütfen. Bu konuda bana güven."

Telefonu kapattı.

Myron, "Tamam, ama en azından simitleri bedava alsam çok iyi olur. Beni duyuyor musunuz?" dedi.

Ardından da telefonunu kapattı. Pencereden dışarı baktı. Polislerin takip ettikleri yol kesinlikle tanıdıktı. Myron Merion'a giderken bu yolu kullanmıştı. Ardmore Caddesi'ndeki kulüp girişine ulaştıklarında Myron bol miktarda medya aracı ve polis arabası gördü.

Uzun boylu polis, "Lanet olsun," dedi.

Kısa boylusu, "Bunun uzun süre gizli kalmayacağını biliyordum," diye ekledi.

Uzun boylusu, "Bu çok büyük bir hikâye," dedi.

"Bana küçük bir ipucu verecek misiniz?"

Kısa boylu polis kafasını Myron'a doğru döndürdü. "Hayır efendim." Sonra tekrar önüne döndü.

Myron, "Tamam," dedi. Ama olan bitene dair içinde kötü bir his vardı.

Ekip aracı basın kalabalığının arasından geçti. Muhabirler pencereleri iteledi, içeri baktılar. Flaşlar Myron'ın suratında patladı. Bir polis elini sallayarak ilerlemelerini işaret etti. Muhabirler, tıpkı kepek parçacıkları gibi, yavaşça arabadan kopup ayrıldı. Etrafta, sivil ve resmi en az bir düzine polis aracı vardı.

Uzun boylu polis, "Lütfen bizimle gelin," dedi.

Myron söyleneni yaptı. On sekizinci çimenli golf yolunun karşısına geçtiler. Çok sayıda üniformalı memur başları

önde yürüyor, kim bilir neyin parçalarını topluyorlar ve bunları kanıt torbalarına yerleştiriyorlardı.

Bu kesinlikle iyiye delalet değildi.

Yamacın tepesine eriştiklerinde Myron düzinelerce memurun ünlü taşlık parkurda mükemmel bir çember çizdiklerini gördü. Bazıları fotoğraf çekiyordu. Olay mahali fotoğrafları. Diğerleri yere çömelmişti. İçlerinden biri ayağa kalkınca Myron adamı gördü.

Dizlerinin çözüldüğünü hissetti. "Ah, hayır..."

Parkurun ortasında, onun yirmi üç yıl önce turnuvayı kaybetmesine sebep olan o ünlü ve riskli alanda Jack Coldren'in hareketsiz, cansız bedeni yatmaktaydı.

Üniformalılar tepkisini tartarak onu seyrettiler. Myron hiçbir tepki vermedi. Sadece "Ne oldu?" diye sormayı başarabildi.

"Lütfen burada bekleyin Bayım."

Uzun boylu polis yamaçtan aşağı indi; kısa boylusu Myron'la kaldı. Uzun boylusu, Myron'ın Dedektif Corbett olduğundan şüphelendiği bir sivil adamla kısa süreli konuştu. Corbett, adam konuşurken kafasını kaldırıp Myron'a baktı. Kısa polise başıyla işaret verdi.

"Lütfen beni takip edin efendim."

Hâlâ sersemlemiş haldeki Myron, yamaçtan aşağı güçlükle yürüyerek taşlık parkura girdi. Gözleri cesetteydi. Pıhtılaşmış kan Jack'in kafasını peruk gibi kaplamıştı. Ceset burkulup başka bir zamanda kesinlikle olamayacak bir pozisyona bürünmüştü. Ah, tanrım. Zavallı, üzgün alçak herif.

Sivil dedektif Myron'ı coşkun bir tokalaşmayla selamladı. "Bay Bolitar, geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Ben Dedektif Corbett."

Myron kafasını şaşkın şaşkın salladı. "Ne oldu?"

"Saha görevlilerinden biri onu bu sabah saat altıda bu halde bulmuş."

"Vurulmuş mu?"

Corbett yandan yandan gülümsedi. Hemen hemen Myron'la aynı yaşlardaydı ve bir polis için minyon tipteydi. Sadece boy açısından değil. Çok sayıda kısa polis vardı. Ama bu adam neredeyse hasta denilebilecek kadar küçük kemikliydi. Corbett ufak bedenini bir trençkotla kapatmıştı. Pek de iyi bir yazlık giyim tarzı değildi. Myron, çok fazla *Columbo seyretmiş olmalı,* diye bir tahminde bulundu.

Corbett, "Kaba olmak istemiyorum," dedi, "ancak soruları benim sormamda sakınca var mı?"

Myron kımıldamaksızın yatan cesede baktı. Başının döndüğünü hissetti. Jack ölmüştü. Neden? Bu nasıl olmuştu? Ve polis neden onu sorgulamaya karar vermişti? Myron, "Bayan Coldren nerede?" diye sordu.

Corbett ilk önce iki memura, ardından da Myron'a baktı. "Bunu neden bilmek istiyorsunuz?"

"Onun güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Corbett, kollarını göğsünde kavuşturarak, "O zaman," diye sözlerine başladı, "eğer durum buysa, 'Bayan Coldren nasıl?' ya da 'Bayan Coldren iyi mi?' diye sorardınız. 'Bayan Coldren nerede?' diye değil. Yani, onun nasıl olduğuyla ger-

çekten ilgileniyorsanız demek istiyorum."

Myron birkaç saniye Corbett'e baktı. "Tanrım. Siz. Çok. İyisiniz."

"Alay etmenin sırası değil, Bay Bolitar. Sadece onun için çok endişelenmiş gibi görünüyorsunuz."

"Öyle."

"Arkadaşı mısınız?"

"Evet."

"Yakın mı?"

"Anlayamadım?"

Corbett ellerini iki yana açarak, "Tekrar söylüyorum, kaba olmak istemem," dedi, "ama onu – yani, bilirsiniz işte – beceriyor muydunuz?"

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?"

"Bu evet mi demek?"

Sakin ol Myron. Corbett onu sinirlendirip hazırlıksız yakalamaya çalışıyordu. Myron bu oyunu biliyordu. Bırak, o sinirlensin. "Yanıt hayır. Cinsel açıdan hiçbir temasımız olmadı."

"Gerçekten mi? Bu çok garip."

Myron'ın "Garip olan ne?" diye atlamasını bekledi. Myron onu sevindirmedi.

"Bilirsiniz işte, son birkaç gün içinde sizi birlikte gören birkaç tanık var. Çoğu, Protokol Sırası'nda, çadırda görmüş. Birkaç saat baş başa oturmuşsunuz. Birbirinize çok yakınmışsınız. Sahte bir sevecenlik göstermediğinizden emin misiniz?"

Myron, "Hayır," dedi.

"Hayır, sahte bir sevecenlik göstermiyor muydunuz; yoksa hayır..."

"Hayır, sahte bir sevecenlik filan göstermiyorduk."

"Hı-hıı, anlıyorum." Corbett küçük lokmasını çiğniyor gibi yaptı. "Dün gece neredeydiniz, Bay Bolitar?"

"Ben şüpheli miyim, Dedektif?"

"Sadece dostça sohbet ediyoruz, Bay Bolitar. O kadar."

Myron, "Yaklaşık ölüm zamanını biliyor musunuz?" diye sordu.

Corbett tekrar hafifçe gülümseyerek karşılık verdi. "Bir kez daha tekrarlıyorum, lütfen anlayışsızlık ya da kabalık olarak algılamayın, ama şu anda sadece size odaklanmayı tercih ederim." Ses tonu şimdi çok daha sorgulayıcıydı. "Dün gece neredeydiniz?"

Myron Linda'nın yaptığı aramayı anımsadı. Polisin onu çoktan sorguladığı açıktı. Acaba onlara çocuğun kaçırıldığından bahsetmiş miydi? Büyük olasılıkla hayır. Ne olursa olsun, bundan polislere bahsedecek kişi o değildi. Olayların hangi aşamada olduğunu bilmiyordu. Yersiz konuşmak Chad'in güvenliğini tehlikeye atabilirdi. En iyisi en kısa zamanda buradan kurtulmaktı.

"Bayan Coldren'i görmek istiyorum."

"Neden?"

"Onun iyi olduğundan emin olmak için."

"Bu çok hoş Bay Bolitar. Ve çok da alicenap. Ama ben sorumu yanıtlamanızı istiyorum."

"İlk önce Bayan Coldren'i görmek istiyorum."

Corbett ona kısık gözlü polis bakışını attı. "Sorularımı yanıtlamayı ret mi ediyorsunuz?"

"Hayır. Ama şu anda benim önceliğim gizli müşterimin iyi olduğunu görmek."

"Müşteri mi?"

"Bayan Coldren ve ben, MB SportsReps'le bir anlaşma imzalama olasılığını tartışıyorduk."

Corbett, çenesini ovalayarak, "Anlıyorum," dedi. "Çadırda birlikte oturma sebebiniz de buydu."

"Sorularınızı daha sonra yanıtlayacağım, Dedektif. Şu anda sadece Bayan Coldren'i görmek istiyorum."

"O iyi, Bay Bolitar."

"Onu bizzat görmek istiyorum."

"Bana güvenmiyor musunuz?"

"Sorun bu değil. Ben onun temsilcisi olacağım, dolayısıyla da ilk ve öncelikli olarak onun emrine amade olmalıyım."

Corbett kafasını sallayıp kaşlarını kaldırdı. "Saçmalıyorsunuz, Bolitar."

"Artık gidebilir miyim?"

Corbett yine ellerini iki yana açtı. "Tutuklu değilsiniz. Aslına bakılırsa," diğer iki memura döndü, "lütfen Bay Bolitar'a Coldren'lerin evine kadar eşlik edin. Yolda onu hiç kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emin olun."

Myron gülümsedi. "Teşekkürler, Dedektif."

"Hiç sorun değil." Myron yürüyerek uzaklaşırken Corbett seslendi, "Ah, bir şey daha." Adamın çok fazla *Columbo*

seyrettiği kesindi. "Biraz önce ekip arabasında aldığınız şu telefon. Bu Bayan Coldren'den miydi?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Zararı yok. Telefon kayıtlarına bakabiliriz." Columbo gibi el salladı. "Harika bir gün dilerim."

Bölüm 26

Coldren'lerin evinin önünde dört polis aracı daha vardı. Myron kapıya kadar yürüdü. Myron'ın tanımadığı zenci bir kadın kapıyı açtı.

Bakışları Myron'ın kafasına doğru kaydı. Ses tonunu değiştirmeksizin, "Hoş bir şapka," dedi. "Gelin."

Kadın yaklaşık elli yaşlarındaydı ve üzerinde iyi dikilmiş bir elbise vardı. Kahve teni deri gibi duruyordu ve eskimişti. Yüzü mahmur, gözleri yarı kapalı, yüz ifadesi ise sıkkındı. "Ben Victoria Wilson'ım," dedi.

"Myron Bolitar."

"Evet, biliyorum." Sesi de bezgindi.

"İçerde kimse var mı?"

"Sadece Linda."

"Görebilir miyim?"

Victoria Wilson kafasını yavaşça salladı; Myron bir an için kadının esneyeceğini düşündü. "Belki de bundan önce sizinle konuşmalıyız."

Myron, "Polislerle birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sor-

du.

Kadın, "Tam aksine," dedi. "Ben Bayan Coldren'in avukatıyım."

"Bu çok hızlı oldu."

Kadın, tıpkı günün yemeğini ikinci vardiyanın son saatlerinde okuyan bir garson gibi, "İznimizle bunu elimden geldiğince açıklayayım," diye bezgin bezgin konuşmaya başladı. "Polis kocasını Bayan Coldren'in öldürdüğünü ve sizin de bir şekilde bu işin içinde olduğunuzu düşünüyor."

Myron ona baktı. "Şaka yapıyorsunuz, öyle değil mi?"

Aynı uykulu surat ifadesiyle karşılaştı. "Ben muzip, şakacı birine mi benziyorum, Bay Bolitar?"

Tumturaklı bir soru.

Sesi hâlâ aynı tonda, "Linda'nın suçun işlendiği saatte nerede olduğuna dair kesin bir kanıtı yok," diye devam etti. "Sizin var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Pekâlâ, izninizle size polisin ne bildiğini aktarayım." Kadın yine bıkkınlaştı ve bunu sanat noktasına taşıdı. "Birincisi" – tek parmağını havaya kaldırmak için görünüşte çok çaba harcaması gerekti – "ellerinde bir tanıkları var, Jack Coldren'i saat gece bir gibi Merion'a girerken gören bir saha görevlisi. Aynı tanık, bundan otuz dakika sonra Linda Coldren'i de aynı yerde görmüş. Ayrıca Linda Coldren'in oradan kısa bir süre sonra ayrıldığına da şahit olmuş. Jack Coldren'in çıkıp gittiğini ise görmemiş."

"Bu şu anlama…"

"İkincisi" – havaya ikinci bir parmak kalktı ve susmasını işaret etti – "polis, dün gece, yaklaşık sabah iki civarlarında, arabanızın Golf House Yolu'na park edildiğine dair bir bilgi almış, Bay Bolitar. Muhakkak sizin böylesi garip bir yere, bu kadar garip bir saatte park etme nedeninizi öğrenmek isteyeceklerdir."

Myron, "Tüm bunları nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Kadın, "Polisle iyi bağlantılarım var," dedi. Yine canı sıkılmıştı. "Devam edebilir miyim?"

"Lütfen."

"Üçüncüsü" – evet, diğer bir parmak daha – "Jack Coldren bir boşanma avukatıyla görüşüyordu. Aslına bakılırsa kâğıtları doldurmaya da başlamıştı."

"Linda bunu biliyor muydu?"

"Hayır. Ama Bay Coldren'in mazeret olarak ileri sürdüğü iddialardan biri, karısının yakın geçmişteki ihanetiyle ilgiliydi."

Myron ellerini göğsüne yerleştirdi. "Bana bakmayın."

"Bay Bolitar?"

"Ne var?"

"Ben sadece gerçekleri dile getiriyorum. Eğer lafımı yarıda kesmezseniz minnettar olurum. Dördüncüsü" – son parmak – "cumartesi günü, Amerika Açık Golf Turnuvası'nda, birkaç tanık sizin ve Bayan Coldren'in samimiyetten biraz daha ileri gittiğinizi anlattılar."

Myron bekledi. Victoria Wilson başparmağını göster-

meden elini indirdi.

Myron, "Bitti mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama şimdilik bu kadarı üzerinde tartışacağız."

"Linda'yla geçen hafta cuma günü tanıştım."

"Bunu ispatlayabilir misiniz?"

"Bucky bunu doğrulayabilir. Bizi o tanıştırdı."

Diğer derin bir iç çekiş. "Linda Coldren'in babası. Nasıl da mükemmel, tarafsız bir tanık."

"Ben New York'ta yaşıyorum."

"Ki burası da otobüsle Philadelphia'ya iki saatten daha yakın. Devam edin."

"Jessica Culver adında bir kız arkadaşım var. Onunla yaşıyorum."

"Ve tabii hiç ir erkek kız arkadaşını aldatmamıştır. Çarpıcı bir kanıt."

Myron kafasını salladı. "Yani siz diyorsunuz ki..."

Victoria Wilson lafını monoton bir sesle keserek, "Hiçbir şey demiyorum," dedi. "Kesinlikle hiçbir şey demiyorum. Sadece size polisin neye inandığını aktarıyorum – yani Linda'nın Jack'i öldürdüğüne. Bu evin etrafında bu kadar fazla polis memurunun bulunma sebebi, arama emri çıkartılmadan önce hiçbir şeyi ortadan kaldırmadığımızdan emin olmak. Bu işte Kardashian'larınki gibi bir şey istemediklerini açıkça ortaya koydular."

Kardashian. Tıpkı O.J.'deki gibi. Adam kanun sözlüğünü değiştirmişti. "Fakat..." Myron sustu. "Bu çok komik. Linda nerede?"

"Yukarda. Polise onun şu anda kendileriyle konuşamayacak kadar üzgün olduğunu söyledim."

"Anlamıyorsunuz. Linda şüpheliler arasında olmamalıydı. Size hikâyenin tümünü anlattığında ne demek istediğimi anlayacaksınız."

Yine esnemeye yakın bir hareket. "Bana tüm hikâyeyi anlattı."

"Hatta?.."

Victoria Wilson, "Kaçırılmayı bile," diye onun cümlesini tamamladı. "Evet."

"Pekâlâ, bunun onu bir yerde akladığını düşünmüyor musunuz?"

"Hayır."

Myron'ın kafası karışmıştı. "Polisin kaçırılmadan haberi var mı?"

"Tabii ki hayır. Şimdilik hiçbir şey söylemiyoruz."

Myron suratını buruşturdu. "Ama kaçırılmadan haberdar olur olmaz buna odaklanacaklardır. Linda'nın bu işle alakasının olmadığını bileceklerdir."

Victoria Wilson arkasını döndü. "En iyisi yukarı çıkalım."

"Aynı fikirde değil misiniz?"

Kadın karşılık vermedi. Basamakları tırmanmaya başladılar. Victoria, "Siz bir avukatsınız," dedi.

Bu kulağa bir soru gibi gelmedi, ama Myron yine de, "Uzmanlık alanım değil," dedi.

"Ama diplomanızı aldınız."

"New York'ta."

"Bu yeterli. Bu davada dava vekilliği yapmanızı istiyorum. Size hemen özel izin alabilirim."

Myron, "Ceza hukukunu bilmiyorum," dedi.

"Bilmenize gerek yok. Sadece Bayan Coldren adına kayıt dışı avukatlık yapmanızı istiyorum."

Myron kafasını sallayarak onayladı. "Tanıklık edememem için," dedi. "Böylece işittiğim her şey dokunulmazlığa tabi olacak."

Kadın hâlâ sıkkındı. "Siz akıllı bir adamsınız." Yatak odası kapısının önünde durdu ve duvara yaslandı. "İçeri girin. Ben burada bekleyeceğim."

Myron kapıyı çaldı. Linda Coldren girmesini söyledi. Kapıyı açtı. Linda ilerdeki pencerenin önünde dikilmiş dışarı bakıyordu.

"Linda?"

Sırtı hâlâ Myron'a dönüktü. "Kötü bir hafta geçiriyorum Myron." Sonra sesli bir şekilde güldü. Bu hiç de mutluluktan çıkan bir ses değildi.

Myron, "İyi misin?" diye sordu.

"Ben mi? Hiç bundan daha iyi olmamıştım. Sorduğun için teşekkür ederim."

Myron, ne söyleyeceğini bilmeksizin ona doğru yaklaştı. "Oğlunu kaçıranlar fidye için aradılar mı?"

Linda, "Dün gece,"dedi. "Onlarla Jack konuştu."

"Ne dediler?"

"Bilmiyorum. Görüşmenin ardından aceleyle dışarı fır-

ladı. Konuşulanlardan bahsetmedi."

Myron bu manzarayı gözünün önüne getirmeye çalıştı. Bir telefon çağrısı gelir. Jack yanıtlar. Hiçbir şey söylemeden dışarı fırlar. Hiç de mantıklı değil.

Myron, "Onlardan bir daha haber aldın mı?" diyerek şansını denedi.

"Hayır, henüz değil."

Myron, her ne kadar kadın kendisine bakmıyor olsa da başıyla onayladı. "Peki, sonra ne yaptın?"

"Yapmak mı?"

"Dün gece. Jack aceleyle dışarı çıktıktan sonra."

Linda Coldren kollarını göğsünde kavuşturdu. "Birkaç dakika boyunca sakinleşmesini bekledim," dedi. "Geri dönmeyince, ona bakmak için dışarı çıktım."

Myron, "Merion'a gittin," dedi.

"Evet. Jack sahada turlamayı sever. Düşünmek ve yalnız kalmak için."

"Onu orada gördün mü?"

"Hayır. Bir süre etrafıma bakındım. Sonra eve döndüm. Seninle de o sırada karşılaştım."

Myron, "Ve Jack geri dönmedi," dedi.

Linda Coldren, sırtı hâlâ Myron'a dönükken kafasını olumsuz manada salladı. "Seni uyaran ne oldu Myron? Taşlık parkurdaki ceset mi?"

"Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Linda ona doğru döndü. Gözleri kıpkırmızıydı. Yüzü yorgundu. Hâlâ inanılmaz derecede güzeldi. "Sadece hırsımı

birisinden almam gerekiyor." Omzunu silkti, gülümsemeyi denedi. "Burada da sadece sen varsın."

Myron daha da yaklaşmak istedi. Kendini tuttu. "Bütün gece ayakta mıydın?"

Kadın başıyla onayladı. "Tam burada dikiliyor, Jack'in eve dönmesini bekliyordum. Polis kapıyı çalınca Chad'le alakalı olduğunu düşündüm. Bu sana korkunç gelecek ama bana Jack'e olanlardan bahsettiklerinde neredeyse rahatladım."

Telefon çaldı.

Linda bir rüzgârgülünü döndürebilecek kadar büyük bir hızla döndü. Myron'a baktı. O da Linda'ya.

Myron, "Büyük olasılıkla basın arıyordur," dedi.

Linda kafasını olumsuz anlamda salladı. "Bu hattan olamaz." Telefona uzandı, ahizeyi kaldırdı.

"Alo," dedi.

Bir ses karşılık verdi. Linda inledi ve çığlığını yarıda bastırdı. Eli hızla ağzına yöneldi. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Kapı hemen ardına kadar açıldı. Victoria Wilson, sanki güçlü bir uykudan uyandırılmış bir ayı gibi etrafına bakınarak içeri girdi.

Linda kafasını kaldırarak ikisine birden baktı. "Arayan Chad'di" dedi. "Serbest bırakılmış."

Bölüm 27

Victoria Wilson kontrolü ele aldı. "Gidip onu alacağız," dedi. "Sen konuşmaya devam et."

Linda kafasını iki yana sallamaya başladı. "Ama ben..."

"Bu konuda bana güven tatlım. Eğer evden çıkarsan, polisler ve muhabirler peşinden gelir. Polisin oğlunla benden önce konuşmasını istemiyorum. Sen burada kal. Hiçbir şey söyleme. Eğer polis arama emriyle gelirse onları içeri al. Tek kelime etme. Ne olursa olsun. Anladın mı?"

Linda başını sallayarak onayladı.

"Pekâlâ, neredeymiş?"

"Porter Sokağı'nda."

"Tamam, ona Victoria Hala'nın yola çıktığını söyle. Biz ona göz kulak olacağız."

Linda kadının kolunu tuttu ve yalvaran bir yüzle baktı. "Onu buraya getirecek misin?"

"Hemen değil tatlım." Ses tonu hâlâ garipti. "Polis onu görür. Bu riski alamam. Bu çok fazla sorun yaratır. Ama oğlunu kısa süre içinde göreceksin."

Victoria Wilson arkasını döndü. Bu kadınla tartışmanın anlamı yoktu.

Arabada, Myron, "Linda ile nasıl tanıştınız?" diye sordu.

Kadın bunu, "Anne babam Buckwell ile Lockwood'ların hizmetkârlarıydı," diye yanıtladı. "Ben onların evinde büyüdüm."

"Aynı zamanda hukuk okudunuz, öyle mi?"

Kadın kaşlarını çattı. "Biyografimi mi yazıyorsun?"

"Sadece soruyorum."

"Neden? Orta yaşlı zenci bir kadının zenginlerin avukatı olmasına şaşırdın mı?"

Myron, "Doğrusunu söylemek gerekirse," dedi, "evet."

"Seni suçlamıyorum. Ama şimdi buna zamanımız yok. Önemli başka bir sorun var mı?"

Myron, "Evet," dedi. Arabayı o kullanıyordu. "Bana söylemediklerin neler?"

"Bilmen gereken hiçbir şeyi saklamadım."

"Ben bu davanın kayıt dışı avukatıyım. Her şeyi bilmeliyim."

"Sonra. Şimdi oğlana odaklanalım."

Yine şu tartışma götürmez ses tonu.

Myron, "Doğru şeyi yaptığımızdan emin misin?" diye devam etti. "Yani polise kaçırılma olayından bahsetmemekle?"

Victoria Wilson, "Bunu onlara ilerde istediğimiz her aşamada anlatabiliriz," diye yanıtladı. "İşte, çoğu sanığın

yaptığı hata da budur. Bildikleri her şeyi hemen anlatmaları gerektiğini düşünürler. Ama bu tehlikelidir. İlerleyen günlerde konuşmak için mutlaka zaman olur."

"Sizinle hemfikir olduğumdan emin değilim."

"Sana bir şey söyleyeyim mi Myron. Eğer bir sporcuyla müzakereye oturacak zamana ihtiyaç duyacak olursak, bu işin sorumluluğunu sana bırakacağım. Ama konu eğer bir ceza davasıysa, bırak ben uğraşayım, tamam mı?"

"Polis beni sorgulamak istedi."

"Hiçbir şey söyleme. Bu senin hakkın. Polise tek kelime etmene gerek yok."

"Tabii bana celpname yollamadıkları sürece."

"O zaman bile. Sen Linda Coldren'in avukatısın. Hiçbir şey söyleme."

Myron kafasını salladı. "Bu sadece siz bana danışmanlık yapma önerisini getirdikten *sonrası* için geçerli. Bana daha önce yaşananlara dair her şeyi sorabilirler."

"Yanlış." Victoria Wilson endişeli bir tavırla iç çekti. "Linda Coldren senden daha ilk günden kendisine yardım etmeni istedi, baroya kayıtlı bir avukat olduğunu biliyordu. Dolayısıyla sana anlattığı her şey avukat-müvekkil ilişkisine girer."

Myron gülümsemek durumunda kaldı. "Çok etkileyici."

"Ama durum bu." Myron kadının bakışlarını üzerinde hissediyordu. "Ahlaki ve yasal açıdan her ne yapmak istiyor olursan ol, hiç kimseyle konuşmana izin yok."

İşinde iyiydi.

Myron biraz daha hızlı sürdü. Takip eden kimse yoktu;

polis ve muhabirler eve saplanıp kalmıştı. Hikâye radyolardaydı. Haber sunucusu sürekli olarak Linda Coldren'in telefonda dile getirdiği ifadesini tekrarlamaktaydı: "Hepimiz bu trajediyle çok üzüldük. Lütfen huzur içerisinde yas tutmamıza izin verin."

Myron, "Bu ifade de mi size ait?" diye sordu.

"Hayır. Linda bunu ben daha oraya varmadan söylemiş."

"Neden?"

"Bunun medyadan kendisini kurtaracağını düşünmüş. Şimdi neyin ne olduğunu daha iyi biliyor."

Porter Sokağı'na saptılar. Myron kaldırımları kontrol etti.

Victoria Wilson, "Şurada," dedi.

Myron oğlanı gördü. Chad Coldren yerde oturuyordu. Telefon ahizesi hâlâ elindeydi ama konuşmuyordu. Diğer eli kalınca bandajlanmıştı. Myron midesinin biraz bulandığını hissetti. Gaz pedalına bastı. Araba ileri doğru atıldı. Oğlanın önünde durdular. Chad doğrudan ileri baktı.

Victoria Wilson'un hiç değişmeyen surat ifadesi sonunda hafifçe eridi. "İzin ver ben ilgileneyim," dedi.

Arabadan inip oğlanın yanına yürüdü. Eğildi ve onu özenle kucakladı. Ahizeyi elinden aldı, bir şeyler söyleyip kapattı. Saçlarını okşayıp kulağına onu rahatlatacak bir şeyler fısıldayarak Chad'in ayağa kalkmasına yardım etti. İkisi de arka koltuğa geçti. Chad kafasını kadınınkine yasladı. Victoria sakinleştirici sesler çıkarttı. Myron'a başını salladı. My-

ron da vitese takıp ilerlemeye başladı.

Chad yolculuk boyunca konuşmadı. Kimse de böyle bir şey beklemiyordu zaten. Victoria Myron'a Bryn Mawr'daki ofis binasının yerini tarif etti. Coldren'lerin aile doktorunun – Henry Lane adlı, kır saçlı, yaşlı aile dostu - muayenehanesi de oradaydı. Victoria ile Myron başka bir odada oturmuş beklerken, adam Chad'in sargılarını açıp çocuğu inceledi. Myron etrafı arşınladı. Victoria ise bir dergi okudu.

Myron, "Onu hastaneye götürmeliydik," dedi.

"Bunun gerekli olup olmadığına Dr. Lane karar verecek." Victoria esneyip bir sayfa daha çevirdi.

Myron olan bitenleri anlamaya çalıştı. Polis suçlamalarını ve Chad'in sağ salim bulunmasını kapsayan bunca faaliyet içerisinde, neredeyse Jack Coldren'i unutmuştu. Jack ölmüştü. Bu Myron açısından neredeyse idraki imkânsız bir durumdu. İroni bir türlü peşini bırakmıyordu: Adamın sonunda hatasını telafi etme şansı doğmuş, ardından da yirmi üç yıl önce hayatının akışını değiştiren aynı noktada ölü bulunmuştu.

Dr. Lane kapı girişinde belirdi. Onda bir doktorda olmasını isteyeceğiniz hemen her şey vardı – kır saçlı bir Marcus Welby. "Chad şimdi daha iyi. Konuşuyor. Bilinci yerinde."

Myron, "Eli nasıl?" diye sordu.

"Bir uzmanın bakması gerek. Ancak enfeksiyon türü bir sıkıntısı yok."

Victoria Wilson ayağa kalktı. "Onunla konuşmak istiyorum."

Lane başını sallayarak onayladı. "Bunu yaparken yumuşak davranmanı öneririm Victoria, ama biliyorum ki hiçbir zaman söylenenleri dinlemezsin."

Kadının ağzı neredeyse çarpıldı. Bu bir gülümseme değildi. Hatta bunun yakınından dahi geçmiyordu. Ama en azından bir yaşam işaretiydi. "Burada kalman gerekecek, Henry. Polis sana ne işittiğini sorabilir."

Doktor tekrar başıyla onayladı. "Anlıyorum."

Victoria Myron'a baktı. "Konuşma işini ben yapacağım."

"Tamam."

Myron ile Victoria odaya girdiklerinde, Chad bandajlanmış eline sanki eksik parmağının tekrar uzayacağını ümit edercesine bakıyordu.

"Chad?"

Kafasını yavaşça kaldırdı. Gözleri yaşlıydı. Myron, Linda'nın çocuğun golf tutkusu hakkında söylediklerini anımsadı. Küllenen diğer bir hayal. Çocuk bunu bilmiyordu, ama şu anda o ve Myron benzer bir ruha sahipti.

Chad Myron'a, "Sen kimsin?" diye sordu.

Victoria Wilson, "Bir arkadaş," diye yanıtladı. Çocukla konuşurken bile ses tonu tamamen tarafsızdı. "Adı Myron Bolitar."

"Anne ve babamı görmek istiyorum Vee Hala."

Victoria çocuğun karşısına oturdu. "Çok şey yaşandı Chad. Hepsine hemen şu anda girmek istemiyorum. Bana güvenmelisin, tamam mı?"

Chad başıyla onayladı.

"Başına gelenleri bilmek durumundayım. Her şeyi. En başından itibaren."

Chad, "Bir adam beni arabasıyla kaçırdı," dedi.

"Tek bir adam mı?"

"Evet."

"Devam et. Bana olanları anlat."

"Trafik ışığında bekliyordum, bir adam geldi, yolcu kapısını açıp içeri girdi. Yüzünde bir kayak maskesi vardı ve silahını suratıma doğrulttu. Sürmeye devam etmemi söyledi."

"Tamam. Bu hangi gündü?"

"Perşembe."

"Çarşamba gecesi neredeydin?"

"Arkadaşım Matt'in evinde."

"Matthew Squires mi?"

"Evet."

"Tamam, güzel." Victoria Wilson gözlerini çocuğun yüzünden ayırmadı. "Şimdi, bu adam arabana nerede bindi?"

"Okuldan birkaç blok ötede."

"Bu olay yaz okulundan önce mi, sonra mı yaşandı?"

"Sonra. Eve gidiyordum."

Myron sessiz kaldı. Oğlanın neden yalan söylediğini merak etti.

"Adam seni nereye götürdü?"

"Bana bloğun arkasına dolanmamı söyledi. Şu otoparka park ettik. Sonra kafama bir şey geçirdi. Çuvala benziyordu. Sonra beni arkaya yatırdı. Ardından da arabayı sürmeye başladı. Nereye gittik, bilmiyorum. Hiçbir şey görmedim. Bun-

dan sonrasına dair bildiğim tek şey, bir yerlerde, bir odada olduğum. Çuval hep kafamda kaldı, dolayısıyla hiçbir şey görmedim."

"Adamın suratını hiç görmedin mi?"

"Hiç."

"Ve onun erkek olduğundan da eminsin, öyle mi? Kadın olabilir mi?"

"Sesini birkaç kez işittim. Erkekti. En azından, içlerinden biri öyleydi."

"Birden fazla mıydılar?"

Chad kafasını olumlu manada salladı. "Adamın bunu yaptığı gün..." Bandajlanmış elini havaya kaldırdı. Yüzü tamamen ifadesizleşti. Doğrudan ileri baktı, gözleri hiçbir yere odaklanmamıştı. "O çuval kafamdaydı. Ellerim arkamdan kelepçelenmişti." Artık sesi Victoria'nınki kadar ifadesizdi. "Çuval beni inanılmaz derecede kaşındırıyordu. Sürekli olarak çenemi omzuma sürterek kaşıyordum. Sırf rahatlamak için. Her neyse, adam içeri girip kelepçelerimi çözdü. Sonra elimi yakaladı ve düz bir masaya yerleştirdi. Hiçbir şey söylemedim. Beni uyarmadı. Her şey on saniyeden kısa sürdü. Sadece elimi masaya dayadı. Hiçbir şey görmedim. Sonra o garip şeyi hissettim. Bu ilk başta acı bile değildi. Ne olduğunu bilemedim. Sonra ılık bir ıslaklık hissettim. Sanırım kandandı. Acı birkaç saniye sonra geldi. Bayıldım. Kendime geldiğimde elim sarılmıştı. Zonklama dayanılmazdı. Çuval hâlâ kafamdaydı. İçeri biri girdi. Bana birtakım ilaçlar verdi. Bu acımı biraz hafifletti. Sonra çeşitli sesler işittim. İki kişi

vardı. Sanki tartışıyor gibiydiler."

Chad Coldren nefesi kesilmiş gibi durdu. Myron Victoria Wilson'u seyretti. Kadın gidip oğlanı rahatlatmak için bir şey yapmadı.

"Seslerin ikisi de erkek miydi?"

"Aslına bakılırsa biri kadın gibiydi. Ama pek kendimde değildim. Bunun garantisini veremem."

Chad tekrar bandajlara baktı. Parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. Kontrol ediyordu.

"Sonra ne oldu Chad?"

Gözlerini bandajlardan ayırmadı. "Anlatacak pek fazla bir şey yok Vee Hala. Birkaç gün boyunca beni böyle tuttular. Kaç gün, bilmiyorum. Çoğunlukla bana pizza ve soda verdiler. Bir gün içeri bir telefon getirdiler. Bana Merion'u arattırıp babamı istettiler."

Myron, Merion'da yapılan fidyeyle ilgili görüşme, diye düşündü. Çocuğu kaçıranların ikinci aramaları.

"Ayrıca bana bir de çığlık attırdılar."

"Çığlık mı attırdılar?"

"Adam içeri girdi. Bana çığlık atmamı ve bunun korkunç olmasını söyledi. Aksi takdirde bana kendisi gerçek bir çığlık attırtacaktı. Dolayısıyla yaklaşık on dakika boyunca farklı çığlıklar atmayı denedim. Ta ki o tatmin olana kadar."

Myron alışveriş merkezinden yapılan aramadaki çığlık, diye düşündü. Tito'nun yüz bin papel istediği arama.

"İşte bu kadar Vee Hala."

Victoria, "Nasıl kurtuldun?" diye sordu.

"Ben kurtulmadım. Gitmeme izin verdiler. Kısa süre önce biri beni arabaya bindirdi. Çuval hâlâ kafamdaydı. Biraz gittik. Sonra araba durdu. Biri kapıyı açtı ve beni çekip dışarı çıkarttı. Bundan sonra bildiğim tek şey serbest kaldığımdı."

Victoria omzunun üzerinden Myron'a baktı. Myron da ona. Sonra Victoria kafasını yavaşça salladı. Myron sıranın kendisinde olduğunu anladı.

"Yalan söylüyor."

Chad, "Ne?" dedi.

Myron dikkatini ona verdi." Yalan söylüyorsun Chad. Ve daha da kötüsü, yalan söylediğini polis de anlayacak."

"Sen neden bahsediyorsun?" Gözleri Victoria'nınkileri aradı. "Bu adam da kim?"

Myron, "ATM kartını Perşembe günü akşam saat 6:18'-de Porter Sokağı'nda banka kartını kullandın," dedi.

Chad'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "O ben değildim. Beni yakalayan aşağılık herifti. Cüzdanımı aldı..."

"Bu kasetten açıkça görülüyor Chad."

Oğlan ağzını açtı ama hiçbir şey işitilmedi. Sonra "Bana bunu onlar yaptırttı." Ama sesi zayıftı.

"Kaseti seyrettim Chad. Gülümsüyordun. Mutluydun. Yalnız değildin. Ayrıca o akşamı da hemen yakındaki o salaş motelde geçirdin."

Chad başını önüne eğdi.

"Chad?" Bu Victoria'ydı. Ses tonu hiç de memnun görünmüyordu. "Bana bak oğlum."

Chad gözlerini yavaşça kaldırdı.

"Neden bana yalan söylüyorsun?"

"Bunun olanlarla bir alakası yok, Vee Hala."

Kadının ifadesi sertti. "Konuşmaya başla Chad. Hemen şimdi."

Oğlan kafasını tekrar önüne eğdi, bandajlanmış elini inceliyordu. "Tıpkı anlattığım gibi oldu; sadece adam beni arabamda yakalamadı. Moteldeki odamın kapısını çaldı. İçeri silahıyla girdi. Anlattığım diğer her şey doğru."

"Ne zaman oldu?"

"Cuma sabahı."

"Peki bana neden yalan söyledin?"

Chad, "Söz verdim," dedi. "Sadece onu bu işten uzak tutmak istedim."

Victoria, "Kimi?" diye sordu.

Chad şaşkın görünüyordu. "Bilmiyor musun?"

Myron, küçük bir blöfle, "Kaset bende," dedi. "Henüz seyrettirmedim."

"Vee Hala, onu bu işin dışında tutmalısın. Bu ona gerçekten zarar verebilir."

"Tatlım, şimdi beni dinle. Kız arkadaşını korumaya çalışman bence çok hoş bir şey. Ama buna zamanım yok."

Chad bakışlarını Myron'dan Victoria'ya çevirdi. "Lütfen, annemi görmek istiyorum."

"Göreceksin tatlım. Kısa süre içerisinde. Ama önce bana şu kızdan bahsetmelisin."

"Onu bu işin dışında tutacağıma söz verdim."

"Eğer onu işin dışında tutabilmenin bir yolu varsa ya-

pacağım."

"Yapamam Vee Hala."

Myron, "Unut gitsin Victoria," dedi. "Eğer söylemezse, kaseti hep birlikte seyrederiz. Sonra da kızı çağırırız. Ya da polis onu bizden önce bulur. Kasetin bir kopyası onlarda da var. Kızın hislerine pek fazla önem vereceklerini düşünmüyorum."

Chad, Victoria Wilson'dan Myron'a, sonra tekrar Victoria'ya bakarak, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Ona söz verdim. Başı belaya girebilir."

Victoria, "Eğer gerekirse ebeveynleriyle konuşuruz," dedi. "Elimizden geleni yaparız."

"Ebeveynleri mi?" Chad'in kafası karışmış görünüyordu. "Ebeveynleriyle ilgili bir endişem yok. O yeterince büyük..." Sesi gücünü yitirip gitti.

"Kiminle birliktesin Chad?"

"Yemin ederim ki bu konuda hiçbir şey söylemeyeceğim, Vee Hala."

Myron, "Pekâlâ," dedi. "Bu konuda daha fazla zaman harcayamayız Victoria. Bırak, kızı polis bulsun."

"Hayır!" Chad başını önüne eğdi. "Onun olanlarla hiçbir alakası yok, tamam mı? Biz birlikteydik. O dışarı çıkmıştı ve adamlar gelip beni o sırada yakaladı. Bu onun hatası değildi."

Victoria oturduğu yerde kımıldandı. "Kimdi Chad?"

Kelimeler oğlanın ağzından yavaş ve gönülsüzce döküldü. Ama söylenenler oldukça açıktı. "Adı Esme Fong. Zoom adlı bir firmada çalışıyor."

Bölüm 28

Tüm bu olanlar gittikçe berbat, korkunç bir his yaratmaya başlamıştı.

Myron izin almayı beklemedi. Büyük bir hızla muayenehaneden dışarı fırlayıp koridorda koşturdu. Esme'yle yüzleşme zamanı gelmişti.

Myron'ın zihninde hızla bir senaryo şekillenmişti. Esme Fong, annesiyle Zoom işini müzakere ederken Chad Coldren'le tanışır. Onu baştan çıkartır. Neden mi? Söylemek zor. Belki de sadece eğlence olsun diye. Önemli değil.

Her neyse, Chad çarşamba gecesini arkadaşı Matthew ile geçirir. Sonra perşembe günü Esme'yle Court Manor Inn'de romantik bir randevu için buluşur. ATM'den para çekerler. Keyiflerine bakarlar ve sonra işler ilginçleşmeye başlar.

Esme Fong sadece Linda Coldren'i bağlamakla kalmaz, aynı zamanda muhteşem çocuk Tad Crispin'i de bağlamayı başarır. Tad katıldığı ilk Amerika Açık'ta inanılmaz güzel oynamaktadır. Bir turnenin ardından, ikinci sıradadır. Şaşırtıcı. Büyük şöhret. Ancak eğer Tad bir şekilde kazanırsa – eğer

açık arayla önde giden eski kurdu yakalayabilirse – bu Zoom'un golf sporuna atacağı yeni adıma nükleer bir destek katacak ve milyonlar ederinde olacaktır.

Milyonlar.

Ve başı çeken golfçünün oğlu Esme'nin hemen önündedir.

Peki, hırslı Esme ne yapar? Oğlanı kaçırması için Tito'yu tutar. Karmaşık bir durum. Zirvedeki Jack'in dikkatini dağıtmak, onun kaybetmesini sağlamak ister. Bunun için oğlunu kaçırmaktan daha iyi bir fikir olabilir mi?

Her şey birbiriyle uyumluydu.

Myron dikkatini çok daha can sıkıcı safhaları olan diğer durumlara çevirdi. Birincisi, o kadar uzun bir süre fidye istenmemesi aniden anlam kazanmıştır. Esme Fong bu konuda uzman değildir ve istediği şey de para değildir – bu sadece işleri karmaşıklaştıracaktır – dolayısıyla ilk birkaç arama saçma sapandır. Fidye istemeyi unutur. İkincisi, Myron Tito'nun "fıstık kaltak" terimini kullandığı aramayı ve Esme'nin orada olduğunu nasıl bilmişti? Basit. Esme ona oraya, Coldren'leri deli gibi korkutmak ve onlara izlendiklerini düşündürtmek için ne zaman gideceğini söylemişti.

Evet. Bu da uydu. Her şey Esme Fong'un yaptığı plana göre gidiyordu. Tek bir şey hariç.

Jack iyi oynamaya devam etti.

Aşılamaz üstünlüğünü bir sonraki turda da korudu. Çocuğun kaçırılması onu biraz afallatmış olabilirdi fakat kendini toparlamıştı. Attığı fark muazzamdı. Esaslı bir hareket

şarttı.

Myron asansöre binip lobiye indi. Bunun nasıl olduğunu merak etti. Belki de her şey Tito'nun fikriydi. Belki Chad bu yüzden tartışan iki ses işitmişti. Her halükârda, biri Jack'i oyun dışı bırakmayı garantileyecek bir şey yapmaya karar vermişti.

Chad'in parmağını kes.

Bundan hoşlanın ya da hoşlanmayın – ister Tito'nun, isterse onun fikri olsun – her şey Esme Fong'un işine yaradı. Linda'nın araba anahtarları ondaydı. Arabasının neye benzediğini de biliyordu. Çok zamanını almayacaktı. Sadece anahtarı bir kez çevirecek, elindekini koltuğa bırakacaktı. Onun için kolaydı. Şüphe uyandıran hiçbir şey yoktu. Kim çekici, iyi giyimli bir kadının arabalardan birinin kapısını açtığını görecekti ki?

Kesik parmak işe yaradı. Jack'in oyununu darmadağın etti. Tad Crispin arkasından fırtına gibi yetişti. Bu Esme'nin istediği şeydi. Ama heyhat, Jack bir katakulli daha çevirdi. On sekizinci delikte büyük bir pata yapıp beraberliği yakaladı. Bu Esme açısından tam bir kâbustu. Teke tek durumda, Tad Crispin'in eski kurt Jack karşısında oyunu kaybetme riskini sırtlanamazdı.

Yenilgi beraberinde felaketi de getirirdi.

Bu noktada yaşanacak bir yenilgi milyonlar kaybetmelerine sebep olurdu. Belki de kampanyasının tümünü yerle bir ederdi.

Adamım, bu da uydu.

Myron şöyle bir düşündüğünde, Esme'nin Norm Zuckerman'la inanılmaz derecede uyumlu şeyler söylediğini işitmemiş miydi? Kadının Buffalo Bill analojisi – o bunu söylerken Myron da orada değil miydi? Şimdi tuzağa düşürüldüğüne göre, onun elinden geleni yaptığına inanmak bu kadar zor muydu? Dün gece Jack'i telefonla aradığına inanmak? Sahada bir randevu ayarladığına inanmak? Eğer oğlunu canlı görmek istiyorsa, yalnız – hemen şimdi - gelmesi yönünde ısrarcı olduğuna inanmak?

İşte bu kadar.

Ve Jack ölünce, artık oğlanı tutmanın bir anlamı kalmamıştı. Dolayısıyla gitmesine izin verdi.

Asansör kapısı kayarak açıldı. Myron dışarı çıktı. Tamam, eksikler vardı. Ama belki Esme ile konuştuktan sonra eksiklerden bazılarını tamamlayabilirdi. Myron cam kapıyı iteleyerek açtı. Otoparka yöneldi. Sokağın yakınında bekleyen taksiler vardı. Bir ses işitip durduğunda otoparkın yarısına gelmişti.

"Myron?"

Buz gibi, sinirleri ayaklandıran ses kalbinde bir delik açtı. Bu sesi daha önce sadece bir kez işitmişti. On yıl evvel. Merion'da.

Bölüm 29

Myron donup kaldı.

Cissy Lockwood, "Bakıyorum da Victoria'yla tanışmışsın," dedi.

Myron kafa sallamayı denedi ama olmadı.

"Bucky bana cinayetten bahseder etmez onu aradım. Yardımcı olabileceğini biliyordum. Victoria tanıdığım en iyi avukattır. İstersen Win'e sor."

Myron tekrar baş sallamayı denedi. Bu kez küçük bir hareket yapmayı başardı.

Win'in annesi iyice yaklaştı. "Seninle özel bir şeyler konuşmak istiyorum Myron."

Myron karşılık vermeyi başardı. "Bu iyi bir zamanlama değil Bayan Lockwood."

"Olmadığını ben de tahmin edebiliyorum. Ama çok uzun sürmez."

"Gerçekten, gitmeliyim."

O güzel bir kadındı. Kül sarısı saçlarında gri tutamlar vardı, tıpkı kendi kanından gelen yeğeni Linda gibi şahane

bir duruşa sahipti. Porselen yüzü ise neredeyse Win'inkiyle aynıydı. Benzerlik olağanüstüydü.

Kadın bir adım daha yaklaştı, gözlerini bir an olsun Myron'dan ayırmadı. Elbiseleri biraz garipti. Üzerinde bedenine büyük gelen bir erkek tişörtü sallanıyordu, altında da streç pantolon vardı. Annie Hall hamilelik alışverişine gidiyordu. Bu Myron'ın görmeyi beklediği bir şey değildi, ama tekrarlamak gerekirse, şu anda endişelenmesi gereken modadan daha önemli şeyler vardı.

Kadın, "Bu Win hakkında," dedi.

Myron kafasını salladı. "O zaman bu kesinlikle beni ilgilendirmiyor."

"Kesinlikle doğru. Ama bu seni sorumluluklar açısından imtiyazlı kılmıyor, öyle değil mi? Win senin arkadaşın. Oğlumun senin gibi ona önem veren bir arkadaşı olduğu için kendimi inanılmaz şanslı sayıyorum."

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Senin hakkında çok şey biliyorum Myron. Win'i gözetim altında tutan yeterli araştırmacım vardı. Bu benim onunla yakın olma yolumdu. Tabii ki, Win bunu biliyordu. Hiçbir zaman bir şey söylemedi, ama Win'den böyle bir şeyi saklayamazsın, öyle değil mi?"

Myron, "Hayır," dedi. "Saklayamazsınız."

Kadın, "Sen Lockwood Malikânesi'nde yaşıyorsun," dedi. "Misafirhanede."

Myron başını sallayarak onayladı.

"Daha önce de oradaydın."

Yine başını salladı.

"Hiç at ahırlarını gördün mü?"

Myron, "Sadece uzaktan," dedi.

Kadın Win'in gülümseyişine gülümseyerek karşılık verdi. "Hiç içeri girmedin mi?"

"Hayır."

"Şaşırmadım. Win artık ata binmiyor. Eskiden atlara bayılırdı. Hatta golften bile fazla."

"Bayan Lockwood..."

"Lütfen bana Cissy de."

"Bunu dinlemek bana kendimi rahat hissettirmiyor."

Kadının bakışları hafifçe sertleşti. "Ve ben de sana bunları anlatırken kendimi rahat hissetmiyorum. Ama yapılmalı."

Myron, "Win benim bunu duymamı istemezdi," dedi.

"Bu çok fena, ama Win her zaman istediği şeyi elde edemez. Ben bunu uzun zaman önce öğrenmiş olmalıydım. O çocukken beni görmek istemedi. Ben de onu hiç zorlamadım. Bana oğlumun yelkenlerini suya indireceğini, onu beni görmeye zorlamanın ters tepeceğini söyleyen uzmanları dinledim. Ama onlar Win'i tanımıyordu. Onları dinlemeyi bıraktığımda artık çok geçti. Bu o kadar da önemli değildi. Uzmanları dikkate almamış olsaydım, bunun yine de hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyorum."

Sessizlik yaşandı.

Kadın gururlu ve dik duruyordu, narin, uzun bir boynu vardı. Ama bir şeyler oluyordu. Parmakları, sanki yumruk

yapma arzusuyla savaşıyormuşçasına, sürekli olarak geriliyordu. Myron'ın midesi düğümlendi. Bunun ardından geleceklerini biliyordu. Sadece bu konuda ne yapacağını bilmiyodu.

Kadın, "Hikâye oldukça basit," dedi. Ses tonu neredeyse hüzünlüydü. Artık Myron'a bakmıyordu. Gözleri Myron'ın omuzlarının gerisine odaklandı. Kadının ne gördüğü konusunda en ufak bir fikri yoktu. "Win sekiz yaşındaydı. O günlerde ben de yirmi yedimdeydim. Genç evlendim. Üniversiteye gitmedim. Sanki böyle bir şansım yokmuş gibi. Yapmam gerekenleri bana babam söyledi. Sadece tek bir arkadaşım vardı – güvenebileceğim tek bir insan. O da Victoria'ydı. O hâlâ benim en iyi arkadaşım, bu senin Win'le kurduğun arkadaşlıktan farksız."

Cissy Lockwood irkildi. Gözleri kapandı.

"Bayan Lockwood?"

Kadın kafasını salladı. Gözleri yavaşça açıldı. Derin bir soluk alarak, "Konu dışına çıkıyorum," dedi. "Özür dilerim. Hayat hikâyemi anlatmak için gelmedim. Sadece ufak bir olayı aktaracağım. İzninle bunu açıkça anlatayım."

Derin bir nefes aldı. Sonra bir tane daha.

"Jack Coldren, golf dersi vermek için Win'i beraberinde götürdüğünü söylemişti bana. Ama bunu yapmadı. Ya da belki de dersi benim beklediğimden daha erken bitirdiler. Her halükarda, Jack Win'le birlikte değildi. Babası yanındaydı. Win ile babası ahırlara gittiler. İçeri girdiklerinde ben oradaydım. Yalnız değildim. Daha açık olmam gerekirse, Win'in

binicilik hocasıylaydım."

Sustu. Myron bekledi.

"Bunu sana ayrıntılarıyla anlatmam gerekli mi?"

Myron olumsuz anlamda kafasını salladı.

Kadın, "Win'in o gün gördüğünü hiçbir çocuk görmemeli," dedi. "Ve daha da kötüsü, hiçbir çocuk böyle bir durumda babasının yüzünü de görmemeli."

Myron gözlerinin yandığını hissetti.

"Elbette dahası da vardı. Şimdi detaylara girmeyeceğim. Ama Win o dakikadan sonra benimle bir daha hiç konuşmadı. Aynı zamanda babasını da hiç affetmedi. Evet, babasını. Sen onun sadece benden nefret ettiğini ve İkinci Windsor'u sevdiğini düşünüyorsun. Ama durum öyle değil. O babasını da suçluyor. Babasının zayıf olduğunu, buna onun izin verdiğini düşünüyor. Çok saçma, ama durum bu."

Myron kafasını iki yana salladı. Daha fazlasını duymak istemiyordu. Oradan kaçmak ve Win'i bulmak istedi. Arkadaşını kucaklamak, onu bir güzel silkelemek ve tüm bunları unutturmak istedi. Geçen sabah Win'in at ahırlarına bakarken ifadesini kaybeden yüzünü anımsadı.

Tanrım. Win.

Myron konuştuğunda sesi beklediğinden de sertti. "Bunu bana neden anlatıyorsunuz?"

Kadın, "Çünkü ölüyorum," dedi.

Myron aniden arabaya yaslandı. Kalbi parçalandı.

Kadın aşırı sakin bir ses tonuyla, "Bunu basitçe açıklayayım," dedi. "Karaciğerime sıçramış. On bir santimetre

uzunluğunda. Karnım, karaciğerim ve böbreklerim çalışmadığı için şişiyor." Bu giyimini açıklıyordu – eteği dışarıda bırakılmış, aşırı bol gömlek ve streç pantolon. "Aylardan bahsetmiyoruz. Belki haftalar kaldı. Büyük olasılıkla daha da az."

Myron inanmaz bir halde, "Çeşitli tedaviler var," dedi. "Yöntemler."

Kadın söylenenleri elini havada şöyle bir sallayarak savsakladı. "Ben aptal bir kadın değilim. Oğlumla dokunaklı bir birleşme yaşamak gibi hayallerim yok. Win'i tanıyorum. Bu olmayacak. Ama ortada hâlâ bitirilmemiş bir iş var. Öldüğümde, durumu tekrar değerlendirmek gibi bir şansı olmayacak. Bu fırsatı kullanır mı bilmem. Büyük olasılıkla hayır. Ama onun bilmesini istiyorum ki karar verebilsin. Bu onun son şansı Myron. Onun bundan faydalanacağını sanmıyorum. Ama yapmalı."

Bunları söyledikten sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Myron onun yürüyüşünü seyretti. Gözden kaybolunca, bir taksi çağırdı. Arka koltuğa yerleşti.

"Nereye dostum?"

Adama Esme Fong'un adresini verdi. Sonra arkasına yaslandı. Gözleri pencereden dışarı boş boş bakıyordu. Şehir gözünün önünden sisli, sessiz bir bulanıklık halinde akıp geçti.

Bölüm 30

Myron ses tonunun kendisini ele vermeyeceğinden emin olunca, Win'i cep telefonundan aradı.

Hızlı bir merhabalaşmanın ardından, Win, "Jack'e yazık oldu," dedi.

"Duyduğum kadarıyla arkadaşınmış."

Win boğazını temizledi. "Myron?"

"Ne var?"

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Bunu unutma."

Doğruydu. "Bu gece birlikte yemek yiyebilir miyiz?"

Win tereddüt etti. "Tabii ki."

"Misafirhanede. Altı buçukta."

"Tamam."

Win telefonu kapattı. Myron bu konuyu kafasından atmaya çalıştı. Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı.

Esme Fong, Chestnut Sokağı ile Dördüncü Sokak'ın köşesindeki Omni Otel'in girişinde, kaldırımda yürüyordu. Üzerinde beyaz bir takım elbise ile beyaz çoraplar vardı. Muhteşem bacaklar. Ellerini sürekli ovuşturuyordu.

Myron taksiden indi. "Neden burada bekliyorsun?" diye sordu.

Esme, "Baş başa konuşmak için ısrar ettin," diye yanıtladı. "Norm yukarda."

"Siz ikiniz aynı odada mı kalıyorsunuz?"

"Hayır, bitişik odalarda."

Myron başını salladı. Hiçbir şey söylemeyen moteller artık mantığına daha çok yatıyordu. "Burada pek fazla mahremiyet yok, öyle mi?"

"Hayır, pek sayılmaz." Myron'a çekingen bir tarzda gülümsedi. "Ama sorun değil. Norm'dan hoşlanıyorum."

"Eminim öyledir."

"Konu neyle alakalı Myron?"

"Jack Coldren'e olanları işittin mi?"

"Elbette. Norm'la şoka girdik. Çok şaşırdık."

Myron kafasını sallayarak onayladı. "Hadi gel," dedi. "Yürüyelim."

Dördüncü Sokak'a yöneldiler. Myron Chestnut Sokağı'nda kalmaya niyetlendi ama bu Bağımsızlık Salonu'nu dolaşmak demekti ve onun ilgi alanları göz önüne alındığında bu çok klişe kalırdı. Dördüncü Sokak kolonyal tarzdaydı. Tuğla ağırlıklıydı. Tuğla kaldırımlar, tuğla duvarlar ve çit, hepsi aynı görünen, inanılmaz tarihi önem taşıyan tuğla binalar. Kaldırımlara dişbudak ağaçları sıralanmıştı. Bunlar, Amerika Birleşik Devletleri'nin İkinci Bankası'nın yer aldığı bir parka uzanıyordu. Orada bankanın ilk müdürünün portresinin yer aldığı bir plaket vardı. Win'in atalarından teki.

Myron bir benzerlik aradı ama bulamadı.

Esme, "Linda'ya ulaşmaya çalıştım," dedi. "Ama telefonu meşgul."

"Chad'in telefonunu denedin mi?"

Kadının suratında bir değişim yaşandı, hemen sonrasında da yok oldu. "Chad'in telefonunu mu?"

Myron, "Onun kendine ait bir telefonu var," dedi. "Bunu biliyor olmalısın."

"Nasıl bilebilirim?"

Myron omuz silkti. "Chad'i tanıdığını düşünüyordum."

Esme, "Tanıyorum," dedi, sesi alçak ve dikkatliydi. "Demek istiyorum ki, evlerine birkaç kez gitmiştim."

"Hı-hıı. Chad'i en son ne zaman gördün?"

Kadın elini çenesine yasladı. "Cuma akşamı uğradığımda orada değildi senin de bildiğin üzere," dedi. Sesi hâlâ alçaktı. "Gerçekten bilmiyorum. Sanıyorum birkaç hafta önce."

Myron vızıltılı bir ses çıkarttı. "Yanlış cevap."

"Anlayamadım?"

"Bunu yemedim Esme."

"Ne?"

Myron yürümeye devam etti, Esme ona ayak uydurdu. Myron, "Sen kaç yaşındasın?" dedi. "Yirmi dört mü?"

"Yirmi beş."

"Akıllısın. Başarılısın. Çekicisin. Ama bir delikanlı – bu da nereden çıktı?"

Esme durdu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten de bilmiyor musun?"

"En ufak bir fikrim bile yok."

Myron gözlerini gözlerine odakladı. "Sen. Chad Coldren. Court Manor Inn. Bunun hatırlamana bir yardımı oldu mu?"

"Hayır."

Myron ona kuşkuyla baktı. "Lütfen."

"Bunu sana Chad mi söyledi?"

"Esme..."

"Yalan söylüyor Myron. Tanrım, gençlik çağlarında oğlanların nasıl olduklarını bilirsin. Böyle bir şeye nasıl inanabildin?"

"Fotoğraflar Esme."

Kadının surat ifadesi gevşedi. "Ne?"

"Siz ikiniz, otelin hemen yanındaki ATM'nin önünde durdunuz, hatırladın mı? Orada kameralar vardı. Suratın gün gibi ortada." Bu bir blöftü. Ama oldukça iyi bir blöf. Esme yavaş yavaş boyun eğdi. Etrafına bakındı, ardından da kendini bir banka bıraktı. Döndü ve üzerinde iskeleler kurulu kolonyal binaya baktı. Myron, iskeleler, diye düşündü, binanın etkisini yerle bir etmiş – tıpkı güzel bir kadının koltukaltındaki kıllar gibi. Aslında bunun bir önemi olmamalı, ama var.

Esme, uzaklardan gelen bir ses tonuyla, "Lütfen Norm'a söyleme," dedi. "Lütfen söyleme."

Myron karşılık vermedi.

"Bu çok aptalcaydı. Biliyorum. Ama işime de mal olmamalı."

Myron Esme'nin yanına oturdu. "Bana olanları anlat."

Esme ona baktı. "Neden? Bu seni neden ilgilendiriyor ki?"

"Sebeplerim var."

"Ne sebebi?" Esme'nin sesi şimdi biraz daha sertti. "Bak, kendimle gurur duymuyorum. Ama kim sana benim vicdanım olmanı söyledi ki?"

"Pekâlâ. O zaman gidip Norm'a sorarım. Belki o yardımcı olabilir."

Esme'nin ağzı açık kaldı. "Ne konuda yardım edecek? Anlamıyorum. Bunu bana neden yapıyorsun?"

"Birtakım yanıtlara ihtiyacım var. Açıklamaya vaktim yok."

"Ne dememi istiyorsun? Salak olduğumu mu? Öyleydim. Sana hoş bir yerde yalnız olduğumu söyleyebilirim. Onun tatlı, yakışıklı bir çocuk gibi göründüğünü, onun yaşında biriyle hastalıktan ya da bağlanmaktan korkmama gerek olmadığını düşündüğümü de. Ama günün sonunda, bunlarda fazla bir değişiklik olmadı. Hatalıydım. Üzgünüm, tamam mı?"

"Chad'i en son ne zaman gördün?"

Esme, "Neden sürekli bunu sorup duruyorsun?" diye ısrar etti.

"Sadece sorularımı yanıtla, yoksa Norm'a giderim, yemin ederim."

Esme Myron'ın suratını inceledi. Myron en soğuk, gerçekten zorlu polislerden ve New Jersey Çevreyolu'ndaki tah-

sildarlardan öğrendiği surat ifadesini takındı. Birkaç saniye sonra Esme, "Otelde," dedi.

"Court Manor Inn'de mi?"

"Adı her neyse orada. Tabelada ne yazdığını hatırlamıyorum."

Myron, "Bu hangi gündü?" dedi.

Esme bir an için düşündü. "Cuma sabahı. Chad hâlâ uyuyordu."

"O günden sonra onu görüp konuşmadın mı?"

"Hayır."

"Yeni bir kaçamak için plan yapmadın mı?"

Esme suratını astı. "Hayır, pek sayılmaz. Onun eğlence peşinde olduğunu düşündüm sadece, ama oraya vardığımızda, oğlanın bana kapılmaya başladığını fark ettim. Bunu hesaba katmamıştım. Açık söylemem gerekirse endişelenmiştim."

"Tam olarak neden endişelendin?"

"Olanları annesine anlatacağından. Chad bunu yapmayacağına yemin etti ama onu incitirsem sözünden dönebilirdi. Ondan bir daha haber almayınca rahatlamıştım."

Myron Esme'nin suratını ve hikâyesini, herhangi bir yalan var mı diye taradı. Hiçbir şey bulamadı. Ama bu yalan söylemediği anlamına gelmiyordu.

Esme bacak bacak üstüne atarak kımıldandı. "Tüm bunları bana neden sorduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim." Bir süre düşündü, ardından gözlerinde bir kıvılcım çakar gibi oldu. Myron'a doğru dönerek omuzlarını dikleştirdi. "Bunun

cinayetle bir ilgisi var mı?"

Myron hiçbir şey söylemedi.

"Tanrım." Esme'nin sesi titredi. "Chad'in bununla bir alakası olduğunu düşünüyor olamazsın."

Myron bir an için bekledi. Ya hep ya hiç zamanı. "Hayır," dedi. "Ama senden emin değilim."

Esme'nin suratı bir anda şaşkınlıkla karıştı. "Ne?"

"Chad'i senin kaçırdığını düşünüyorum."

Esme iki elini birden havaya kaldırdı. "Aklını mı kaçırdın? Kaçırmak mı? Bu tamamen karşılıklı bir anlaşmaydı. Chad çok istekliydi, inan bana. Tamam, oldukça genç biri. Onu o otele kafasına silah dayayarak götürdüğümü mü düşünüyorsun?"

Myron, "Demek istediğim bu değil," dedi.

Esme'nin suratı yine şaşkınlıkla doldu. "Peki ne demek istiyorsun?"

"Cuma günü otelden ayrıldıktan sonra nereye gittin?"

"Merion'a. O gece seninle buluştuk, hatırladın mı?"

"Ya dün gece? Neredeydin?"

"Burada."

"Odanda mı?"

"Evet."

"Saat kaçta?"

"Sekizden sonra."

"Buna şahitlik edebilecek kimse var mı?"

Esme, "Neden böyle birine ihtiyacım olsun ki?" diye lafı yapıştırdı. Myron o buz gibi surat ifadesini tekrar takındı

– içeri hiçbir şey nüfuz edemezdi. Esme iç çekti. "Gece yarısına kadar Norm'laydım. Çalışıyorduk."

"Ya ondan sonra?"

"Yattım."

"Otelin bekçisi senin gece yarısından sonra buradan ayrılmadığını doğrular mı?"

"Sanırım doğrular, evet. Adı Miguel. Çok iyi bir insan."

Miguel. Esperanza'ya bu konuyu araştırtacaktı. Eğer Esme'nin savunması işe yararsa, Myron'ın o güzel, küçük senaryosu boşa gitmiş demekti. "Sen ve Chad Coldren arasındaki ilişkiyi başka kim biliyor?"

Esme, "Hiç kimse," dedi. "En azından, ben kimseye anlatmadım."

"Ya Chad? O anlattı mı?"

Esme, imalı bir tavırla, "Sana söylemiş gibi görünüyor," dedi. "Başkasına da anlatmış olabilir, bilmiyorum."

Myron şöyle bir düşündü. Chad'in yatak odası penceresinden aşağı inen o siyah giysili adam. Matthew Squires. Myron kendi gençlik yıllarını anımsadı. Eğer Esme Fong'a benzer, kendisinden yaşça büyük bir kadını bir şekilde yatağa atabilmiş olsaydı, bunu birilerine anlatmak için can atardı – özellikle de bir gece önce en iyi arkadaşının evinde kalıyorsa.

Bir kez daha, yaşananlar Squires adlı çocuğun etrafında toplanmıştı.

Myron, "Sana ulaşmam gerekirse, nerede olacaksın?" diye sordu.

Esme cebine uzandı ve bir kart çıkarttı. "Cep telefonum altta yazılı."

"Hoşça kal Esme."

"Myron?"

Kadına doğru döndü.

"Norm'a anlatacak mısın?"

Sadece saygınlığı ve işinden endişeli gibiydi, cinayet suçlamasından değil. Yoksa bu sadece zekice bir şaşırtmaca mıydı? Bunu kesin olarak bilmenin yolu yoktu.

Myron, "Hayır," dedi. "Anlatmayacağım."

En azından şimdilik.

Bölüm 31

Piskopos Akademisi. Win'in öğrenim gördüğü lise.

Esperanza onu Esme Fong'un kaldığı otelin önünden alıp okula götürdü. Sokağın karşısına park etti. Kontağı kapatıp Myron'a döndü.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Matthew Squires orada. Öğle arasını bekleyebiliriz. Sonra da onu yakalamaya çalışırız."

Esperanza kafasını sallayarak, "En azından bir planın var," dedi. "Çok kötü bir plan."

"Daha iyi bir fikrin mi var?"

"İçeri hemen şimdi girebiliriz. Etrafı dolaşan iki ebeveynmişiz gibi davranırız."

Myron bunu düşündü. "Sence işe yarar mı?"

"Hiçbir şey yapmadan burada durmaktan daha iyi."

"Oh, unutmadan. Esme'nin söylediklerini kontrol etmeni istiyorum. Otel bekçisinin adı Miguel."

Esperanza, "Miguel," diye tekrarladı. "İspanyol olduğum için, öyle değil mi?"

"Bunun oldukça büyük etkisi var, evet."

Bu Esperanza açısından sorun değildi. "Bu sabah Peru'yla birkaç telefon görüşmesi yaptım."

"Ve?"

"Şeriflerden biriyle konuştum. Lloyd Rennart'ın intihar ettiğini söylüyor."

"Ya cesetten ne haber?"

"Falez'in adı El Garganta del Diablo; anlamı Şeytan Boğazı. Ceset filan bulunmamış. Aslına bakılırsa oldukça yaygın bir intihar noktasıymış."

"Harika. Sanırım Rennart hakkında biraz daha araştırma yapabilirsin."

"Ne gibi?"

"Neptune'deki barı nasıl satın almış? Spring Lake Heights'taki evi nasıl satın almış? Bunun gibi şeyler."

"Bunları neden bilmek istiyorsun?"

"Lloyd Rennart, acemi bir golfçünün yardımcısıydı. Bu insana kesinlikle çuvallar dolusu para kazandırmaz."

"Yani?"

"Yani, belki de, Jack Amerika Açık'ta başarısız olunca, beklenmedik miktarda bir para almıştır."

Esperanza onun varmaya çalıştığı noktayı anladı. "Birinin Rennart'a şike yapması için para verdiğini mi düşünüyorsun?"

Myron, "Hayır," dedi. "Ama ihtimaller arasında bu da var."

"Bunca zaman sonra, bu araştırmayı yapmak zor ola-

cak."

"Bir dene bakalım. Ayrıca, Rennart yirmi yıl önce Narberth'te ciddi bir trafik kazası geçirmiş. Bu küçük bir kasaba. İlk karısı kazada ölmüş. Bu konuda ne bulabileceğine de bir bak."

Esperanza kaşlarını çattı. "Ne gibi?"

"Mesela sarhoş muymuş? Herhangi bir şeyle suçlanmış mı? Başka talihsizlikler de olmuş mu?"

"Neden?"

"Belki birilerini kızdırmıştır. Belki ilk karısının ailesi intikam almak istemiştir."

Esperanza kaşlarını çatmaya devam etti. "Yani onlar – ne? – yirmi yıl beklediler, Lloyd Rennart'ı Peru'ya kadar takip ettiler ve uçurumdan aşağı itip geri döndüler. Chad Coldren'i kaçırdılar, Jack Coldren'i öldürdüler... Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Myron başıyla onayladı. "Haklısın. Ama yine de Lloyd Rennart hakkında bulabileceğin her şeyi bilmek istiyorum. Bence bir yerlerde bir bağlantı var. Sadece ne olduğunu bulmalıyız."

Esperanza, "Ben bu bağlantıdan o kadar da emin değilim," dedi. Siyah, dalgalı bir tutam saçı kulağının gerisine attı. "Bana hâlâ Esme Fong çok daha iyi bir zanlı gibi geliyor."

"Aynı fikirdeyim. Ama yine de araştırmanı istiyorum. Elinden gelen her şeyi bul. Bir de oğlu var. Larry Rennart. On yedi yaşında. Onunla ilgili neler bulabiliriz, bir de bunu araştır."

Esperanza omzunu silkti. "Zaman kaybı, ama tamam." Okulu işaret etti. "İçeri girmek ister misin?"

"Tabii."

Onlar daha hareket edemeden, bir dizi devasa parmak eklemi nazikçe camı tıklattı. Çıkan ses Myron'ı ürküttü. Myron pencereden dışarı baktı. Nat King Cole saçlı iri zenci adam – Court Manor Inn'deki - gülümsüyordu. "Nat" elini çevirerek Myron'a pencereyi açmasını işaret etti. Myron isteneni yaptı.

Myron, "Selam, karşılaştığımıza sevindim," dedi. "Berberinin telefon numarasını alamamıştım."

Zenci adam kıkırdadı. İri elleriyle bir çerçeve yaptı – başparmakları birbirine değiyordu, kollarını da ileri doğru uzatmıştı – ve bunu tıpkı bir film yönetmeni gibi ileri geri eğdi. Kafasını sallayarak, "Benim saç modelim ve sen," dedi. "Her nedense bunu gözümde canlandıramıyorum."

Arabaya yaslandı ve elini Myron'ın önünden içeri, Esperanza'ya doğru uzattı. "Adım Carl."

"Esperanza." Tokalaştılar.

"Evet, biliyorum."

Esperanza gözlerini kısarak adama baktı. "Seni tanıyorum."

"Gerçekten de öyle."

Esperanza parmaklarını şaklattı. "Mosambo, Kenyalı Katil, Safari Slasher."

Carl gülümsedi. "Küçük Pocahontas'ın beni anımsadığını görmek çok hoş."

Myron, "Safari Slasher mı?" dedi.

Esperanza, "Carl profesyonel bir güreşçiydi," diye açıkladı. "Bir keresinde ringde beraberdik. Boston'daydı, öyle değil mi?"

Carl arabanın arka koltuğuna yerleşti. Kafası Esperanza'nın sağ omzuyla Myron'ın solu arasında kalacak şekilde öne doğru uzandı. "Hartford," dedi. "Hükümet Binası'nda."

Esperanza, "Karma ekipte," dedi.

Carl, gülümseyerek, "Doğru," dedi. "Tatlı bir kız ol Esperanza ve arabayı çalıştır. Üçüncü trafik ışığına kadar ilerle."

Myron, "Bize olan biteni anlatmaya ne dersin," dedi.

"Tabii ki. Arkanızdaki şu arabayı görüyor musunuz?"

Myron yolcu tarafındaki dikiz aynasına baktı. "İki kiralık katilin oturduğunu mu?"

"Evet. Onlar benimle birlikte. Ve kötü adamlar Myron. Genç. Çok saldırgan. Günümüz çocukları nasıldır bilirsin. *Bam, bam,* konuşmazlar. Üçümüz size bilinmeyen bir yere kadar eşlik edeceğiz. Aslına bakılırsa, şu anda elimde size yöneltilmiş bir silah da olmalıydı. Ama lanet olsun, biz arkadaşız, öyle değil mi? Bence böyle bir şeye gerek yok. Dolayısıyla hemen motoru çalıştırıp ilerleyelim. Kiralık katiller da bizi takip edecek."

Myron, "Harekete geçmeden evvel," dedi, "Esperanza'nın gitmesine izin vermeye ne dersin?"

Carl kıkırdadı. "Bu biraz cinsiyet ayrımcılığına giriyor, sence de öyle değil mi?"

"Anlayamadım?"

"Eğer Esperanza erkek olsaydı – diyelim ki kankan Win gibi – yine bu kibar öneriyi yapar mıydın?"

Myron, "Yapabilirdim," dedi. Esperanza kafasını olumsuz manada sallamaktaydı.

"Ben öyle düşünmüyorum Myron. Ve bana şu konuda güven; bu yanlış bir adım olur. Şu arkadaki genç kiralık katiller, ne olup bittiğini bilmek isteyeceklerdir. Onun arabadan indiğini görecekler. İkisinin de hevesli parmakları, çılgın gözleri var ve insanların canını yakmaktan hoşlanıyorlar. Özellikle de kadınların. Ve belki de, sadece belki, Esperanza senin için bir sigorta poliçesidir. Tek başınayken aptalca bir şey yapmayı deneyebilirsin; Esperanza yanındayken o kadar hevesli olmayabilirsin."

Esperanza Myron'a baktı. Myron kafasını sallayarak onayladı. Esperanza arabayı çalıştırdı.

Carl, "Üçüncü ışıktan sağa dön," dedi.

Myron, "Bana tek bir şey söyle," dedi. "Reginald Squires benim işittiğim kadar büyük bir çatlak mı?"

Carl, öne doğru uzanmış bir halde Esperanza'ya döndü. "Onun şu zeki tümdengelimli akıl yürütme yetenekleriyle hayrete mi düşmeliyim?"

Esperanza, "Evet," dedi. "Eğer öyle yapmazsan büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktır."

"Anlamıştım zaten. Ve sorunun yanıtına gelince, Squires o kadar da büyük bir çatlak değil – tabii ilaçlarını kullandığı sürece."

Myron, "Çok rahatlatıcı," dedi.

Genç kiralık katiller on beş dakikalık yolculuk boyunca peşlerinden ayrılmadı. Myron, Carl Esperanza'ya Green Acres Yolu'na dönmesini söyleyince hiç şaşırmadı. Şatafatlı ön girişe ulaştıklarında demir kapılar ardına kadar açıldılar. Gür ağaçlarla kaplı arazide uzanan boş yolda ilerlediler. Bir kilometre kadar sonra, tek bir binanın yer aldığı meydana ulaştılar. Bina büyük, sade ve dikdörtgendi, tıpkı lise jimnastik salonunu andırıyordu.

Myron'ın görebildiği tek garaj kapısıydı. Sanki bir işaret bekliyormuşçasına kapı kayarak açıldı. Carl Esperanza'ya içeri girmesini söyledi. Yeterince girdiklerinde de ondan arabayı park etmesini ve motoru durdurmasını istedi. Kiralık katillerin arabası da onların arkalarından park etti.

Garaj kapısı, güneşi yavaş yavaş keserek tekrar kapandı. İçeride aydınlatma yoktu; oda zifiri karanlığa gömüldü.

Myron, "Burası tıpkı Six Flags'teki perili ev gibi," dedi.

"Silahını bana ver Myron."

Carl sahte suratını takınmıştı. Myron silahını uzattı.

"Arabadan in."

Myron, "Ben karanlıktan korkarım," dedi.

"Sen de Esperanza."

Arabadan indiler. Arkalarındaki iki kiralık katil de öyle. Adımları çimento zeminde yankılandı, bu Myron'a çok büyük bir odada olduklarının ipucunu verdi. Araba içi ışıklar bir nebze etrafı aydınlattı ama bu da pek uzun sürmedi. Myron kapılar kapatılmadan önce hiçbir şey seçemedi.

Zifiri karanlık.

Myron arabanın etrafından dolanıp Esperanza'yı buldu. El ele tutuştular. Kımıldamadan dikilip beklediler.

Deniz fenerlerinde ya da film galalarında kullanılan türden bir ışıldak suratlarına yansıtıldı. Myron'ın gözleri hemen kapandı. Eliyle siper yaptı ve gözlerini kısarak açtı. Parlak ışığın önünde bir adam belirdi. Bedeni Myron'ın arkasındaki duvarda devasa bir gölge oluşturuyordu. Bu etki Myron'a Bat Signal'ı hatırlattı.

Adam, "Çığlıklarınızı hiç kimse duymaz," dedi.

Myron, "Bu filmden alınmış bir cümle, değil mi?" diye sordu. "Ama sanıyorum doğrusu şöyleydi: 'Hiç kimse seni çığlık atarken duymayacak.' Yanılıyor olabilirim."

Ses, "Burada çok sayıda insan öldü," diye haykırdı. "Benim adım Reginald Squires. Bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksınız. Aksi takdirde bir sonraki kurbanlar siz olacaksınız."

Ah, Tanrım. Myron Carl'a baktı. Carl'ın suratı ifadesizdi. Myron tekrar ışığa döndü. "Siz zenginsiniz, öyle değil mi?"

Squires, "Çok zengin," diye düzeltti.

"O zaman yanınızda belki çok daha iyi bir senarist çalıştırabilirsiniz."

Myron tekrar Carl'a baktı. Carl kafasını yavaşça hayır manasında salladı. İki genç kiralık katilden biri öne çıktı. Acımasız ışığın altında, Myron adamın psikozlu, mutlu sırıtışını görebiliyordu. Myron gerilerek bekledi.

Kiralık katil elini yumruk yapıp Myron'ın kafasına doğ-

ru savurdu. Myron eğildi ve yumruk ıska geçti. El tam yanından geçerken, Myron kiralık katilin bileğini yakaladı. Kolunu adamın dirseğinin arkasına yerleştirdi ve eklemi hiç olmaması gereken bir şekilde büktü. Kiralık katilin hiç şansı yoktu. Yere düştü. Myron baskıyı biraz daha artırdı. Kiralık katil eğilip bükülerek serbest kalmaya çalıştı. Myron dizini doğrudan adamın burnuna geçirdi. Etrafa bir şeyler sıçradı. Aslına bakılırsa Myron burun kıkırdağının kırıldığını ve etrafa saçıldığını hissetmişti.

İkinci kiralık katil silahını çekip Myron'a nişan aldı.

Squires, "Dur," diye bağırdı.

Myron kiralık katili bıraktı. Adam, tıpkı yırtık bir torbadaki ıslak kum gibi yere doğru kaydı.

"Bunu ödeyeceksiniz, Bay Bolitar." Squires sesini yükseltmekten hoşlanıyordu. "Robert?"

Silahlı kiralık katil, "Evet Bay Squires," dedi.

"Kıza vur. Sertçe."

"Tamam Bay Squires."

Myron, "Hey, bana vur. Terbiyesizlik eden benim."

Squires, soğukkanlı bir tavırla, "Ve bu da cezan," dedi. "Kıza vur Robert. Şimdi."

Kiralık katil Robert Esperanza'ya doğru ilerledi.

"Bay Squires?" Bu Carl'dı.

"Evet Carl."

Carl ışığın altına geldi. "İzin verin, bunu ben yapayım."

"Senin böyle biri olduğunu düşünmüyordum Carl."

"Değilim Bay Squires. Ama Robert kıza ciddi hasar ve-

rebilir."

"Amacım da bu zaten."

"Hayır, demek istiyorum ki yaralayabilir ya da bir yerini kırabilir. Siz onun acı çekmesini istiyorsunuz. Bu da benim uzmanlık alanım."

"Bunun farkındayım Carl. Sana bu yüzden para ödüyorum."

"Öyleyse izin verin işimi yapayım. Ona geride hiç iz bırakmadan ya da kalıcı hasar vermeden vurabilirim. Kontrol nedir bilirim. Doğru noktaların yerlerini de öyle."

Gölgeler içerisindeki Bay Squires bunu kısa bir an için kafasında tartıp biçti. "Istıraplı olacak mı?" diye sordu. "Çok ıstıraplı?"

"Eğer ısrarcıysanız evet." Carl isteksiz ama kararlıydı.

"Israrcıyım. Hemen şimdi. Onun çok acı çekmesini istiyorum."

Carl Esperanza'ya doğru ilerledi. Myron ona doğru hareketlendi ama Robert silahını onun kafasına dayamıştı. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Carl'a ateş saçan bir uyarı mesajı göndermeye çalıştı.

Myron, "Yapma," dedi.

Carl onu duymazdan geldi. Artık Esperanza'nın önünde dikiliyordu. Esperanza adama küstahça baktı. Herhangi bir belirti vermeden, Carl Esperanza'nın karnına yumruğunu gömdü.

Darbenin gücü Esperanza'nın ayaklarını yerden kesti. Kadından bir oflama sesi yükseldi ve eski bir cüzdan gibi

orta kısmından ikiye büküldü. Vücudu yere düştü. Kendisini korumak için top gibi kıvrıldı, gözleri fal taşı gibi açıktı, göğsü de inip kalkarak nefes almaya çalışıyordu. Carl ona yüzünde en ufak bir duygu işareti olmaksızın baktı. Sonra gözleri Myron'a yöneldi.

Myron, "Seni orospu çocuğu," dedi.

Carl, "Bu senin hatan," karşılığını verdi.

Esperanza görünür bir ıstırapla yerde yuvarlanmaya devam etti. Hâlâ nefes alamıyordu. Myron'ın tüm bedeni yanmaya başladı. Kızarmıştı. Esperanza'ya doğru hareketlendi ama Robert ensesine silahını sertçe bastırarak onu tekrar durdurdu.

Reginald Squires sesini yükseltti. "Şimdi beni dinleyeceksiniz, öyle değil mi, Bay Bolitar?"

Myron derin derin nefes aldı. Kasları gerildi. Bedeninin her bir parçası öfkeyle doldu, intikam almak istedi. Esperanza yerde kıvranırken onu sessizce seyretti. Bir süre sonra Esperanza dört ayak üzerinde doğrulmayı başardı. Kafası yere eğikti. Vücudu kalkmaya çabaladı. Bir öğürtü sesi yükseldi. Sonra bir tane daha.

İkincisi Myron'ın durmasına sebep oldu.

Seste garip bir şey vardı... Myron hafızasını zorladı. Senaryonun tümü, bedeninin ikiye katlanması, yerde yuvarlanması – hepsi de garip derecede tanıdıktı. Myron kendi bunları daha önce görmüş gibi hissetti. Ne zaman?.. Yanıtı anımsar anımsamaz durdu.

Güreş ringinde.

Myron, Tanrım, diye düşündü. Rol yapıyordu.

Myron Carl'a baktı. Suratında hafif bir gülümseme vardı.

Orospu çocuğu. Rol yapmıştı.

Reginald Squires boğazını temizledi. "Oğluma dair sapkın bir ilgi içerisindesiniz, Bay Bolitar," diye devam etti, sesi gürlüyordu. "Siz sapık mısınız?"

Myron neredeyse şaka yapacaktı ama kendini tuttu. "Hayır."

"O zaman bana ondan ne istediğinizi söyleyin."

Myron gözlerini kısarak ışığa baktı. Hâlâ, Squires'ın flu ana hatları dışında hiçbir şey göremiyordu. Ne demeliydi? Adam tam bir üşütüktü. En ufak bir şüphe yoktu. O zaman bu oyunu nasıl oynayacaktı?..

Myron, "Jack Coldren cinayetinden haberiniz vardır," dedi.

"Tabii ki."

"Davayla ben ilgileniyorum."

"Jack Coldren'i kimin öldürdüğünü mü bulmaya çalışıyorsunuz?"

"Evet."

Squires, "Ama Jack dün gece öldürüldü," diye itiraz etti. "Siz oğlumu cumartesi arıyordunuz."

Myron, "Bu uzun bir hikâye," dedi.

Gölgenin elleri iki yana açıldı. "Dünyadaki tüm zamanlar bizim."

Myron nasıl olmuş da onun böyle bir şey söyleyeceğini

bilmişti?

Kaybedecek pek fazla bir şeyi olmayan Myron, Squires'a çocuğun kaçırılışını anlattı. En azından büyük çoğunluğunu. Birkaç kez, asıl kaçırılmanın Court Manor Inn'de gerçekleştiğini vurguladı. Bunun bir nedeni vardı. Bencillikle alakalı olmalıydı. Reginald Squires – bahsedilen ego – tahmin edilir bir tavırla tepki gösterdi.

"Siz bana," diye bağırdı, "Chad Coldren'in *benim* otelimde kaçırıldığını mı söylüyorsunuz?"

Onun oteli. Myron bunu zaten fark etmişti. Carl'ın Stuart Lipwitz adına koşturarak müdahale etmesinin tek açıklaması buydu.

Myron, "Bu doğru," dedi.

"Carl?"

"Evet Bay Squires?"

"Bu kaçırılma olayına dair bir şey biliyor musun?"

"Hayır Bay Squires."

Squires, "Pekâlâ, bir şey yapılmalı," diye bağırdı. "Ekibimden hiç kimse böyle bir şey yapmaz. Beni duyuyor musunuz? Hiç kimse."

Bu adam çok fazla gangster filmi seyretmişti.

"Bunu her kim yaptıysa öldü demektir," diye bağırarak atıp tutmaya devam etti. "Beni duyuyor musunuz? Onları ölü istiyorum. Ö-L-Ü. Söylediklerimi anlıyor musunuz Bay Bolitar?"

Myron, kafasını sallayarak, "Ölü," dedi.

Gölge uzun parmağını Myron'a doğrulttu. "Onu benim

için siz bulacaksınız. Bunu kimin yaptığını bulacaksınız ve beni arayacaksınız. Bu işi benim halletmeme izin vereceksiniz. Anlıyor musunuz, Bay Bolitar?"

"Sizi arayacağım. Siz halledeceksiniz."

"O zaman gidin. Menfur pisliği bulun."

Myron, "Tabii ki Bay Squires. Tabii ki," dedi. Hey, Kötü Film Diyaloğu oyununu iki kişi oynayabilir. "Ama gerçek şu ki, biraz yardıma ihtiyacım var."

"Nasıl bir yardıma?"

"İzninizle, oğlunuz Matthew'la konuşmak istiyorum. Tüm bu olanlar hakkında ne bildiğini öğrenmek için."

"Onun bir şeyler bildiğini düşünmenize sebep olan nedir?"

"O Chad'in en iyi arkadaşı. Bir şey işitmiş ya da görmüş olabilir. Bilmiyorum Bay Squires, ama bir kontrol etmeliyim."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Sonra Squires, "Konuşun bakalım. Carl sizi okula geri götürecek. Matthew sizinle her şeyi konuşacak," diye gürledi.

"Teşekkürler Bay Squires."

Işık söndü, yine zifiri karanlıkta kaldılar. Myron el yordamıyla arabanın kapısını buldu. "İyileşen" Esperanza da aynısını yapmayı başardı. Tabii Carl da öyle. Arabaya girdiler.

Myron arkasına dönüp Carl'a baktı. Carl omuzlarını silkti ve, "Sanırım ilaçlarını almayı unuttu," dedi.

Bölüm 32

"Chad bana, kendisinden yaşça büyük bir bebekle ilişkisi olduğunu söyledi."

Myron, "Adını da söyledi mi?" diye sordu.

Matthew Squires, "Hayır adamım," dedi. "Sadece bizden olmadığını söyledi."

"Bizden olmadığını mı?"

"Bilirsin işte. Çinli."

Tanrım.

Myron, suratı Matthew Squires'a dönük oturdu. Çocuk tam bir çakaldı. Uzun, tel tel saçları ortadan ayrılmıştı ve omuzlarının altına kadar uzanıyordu. Rengi ve dokusu Myron'a *Addams Family*'deki Kuzen'i anımsatıyordu. Sivilceliydi, hem de çok. Bir seksenden uzundu ve belki altmış kilo kadardı. Myron, bu çocuk açısından Bay Işıldak gibi bir babayla büyümenin ne anlama geldiğini merak etti.

Carl sağındaydı. Esperanza Esme Fong'un savunmasını kontrol etmek ve Lloyd Rennart'ın geçmişini araştırmak için taksiye binip gitmişti.

"Chad sana kadınla nerede buluşacağını söyledi mi?"

"Tabii ki dostum. Orası babamın takıldığı yer, bilirsin işte."

"Chad Court Manor'un babanın oteli olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır. Biz babamın mal varlığından filan bahsetmeyiz. Bu hiç de mantıklı değil, ne dediğimi anlıyorsundur."

Myron ile Carl bakıştı. Bakışları günümüz gençliğinden yakınıyordu.

"Court Manor'a onunla birlikte mi gittin?"

"Hayır. Ben daha sonra gittim, bilirsin işte. Çakalın biraz şcyden sonra, bilirsin işte, eğlenmek isteyeceğini tahmin ettim. Bir tür kutlama filan."

"Peki, Court Manor'a ne zaman gittin?"

"On buçuk on bir gibi."

"Chad'i gördün mü?"

"Hayır. Her şey bir anda garipleşti. Onu görme fırsatı yakalayamadım."

"Gariple ne demek istedin?"

Matthew Squires biraz tereddüt etti. Carl öne doğru uzandı. "Sorun değil Matthew. Baban ona hikâyenin hepsini anlatmanı istiyor."

Çocuk kafasını sallayarak onayladı. Çenesi göğsüne indiğinde, tel tel olan saçları yüzüne doğru kaydı. Tıpkı hızlı bir şekilde açılıp kapanan püsküllü bir perdeye benziyordu. "Tamam, işte hikâye şöyle: Benz'imi park ettiğimde, Chad'in yaşlı adamını gördüm."

Myron tatsız bir gerilim hissetti. "Jack Coldren'i mi? Jack Coldren'i mi gördün? Court Manor Inn'de mi?"

Squires başıyla onayladı. "Arabasında oturuyordu," dedi. "Chad'in Honda'sının yanında. Gerçekten çok öfkeli görünüyordu adamım. O anda karşısına çıkmak istemezdim, anlarsın ya? Dolayısıyla şöyle bir gezintiye çıktım."

Myron sersemlemiş görünmemeye çalıştı. Jack Coldren Court Manor Inn'de. Oğlu içerde bir odada Esme Fong'u beceriyor. Ertesi sabah da Chad Coldren kaçırılıyor.

Neler oluyordu?

Myron, "Cuma gecesi," diye devam etti, "Birinin Chad'in odasının penceresinden indiğini gördüm. O sen miydin?"

"Evet."

"Orada ne yaptığını anlatmak ister misin?"

"Chad'in eve dönüp dönmediğine bakıyordum. Biz öyle yapardık. Penceresinden girerdim. Tıpkı Vinny'nin Doogie Howser'la yaptığı gibi. O gösteriyi anımsıyor musun?"

Myron kafasını sallayarak onayladı. Biliyordu. Düşününce biraz üzücüydü.

Genç Matthew'dan başka öğrenilebilecek pek bir şey yoktu. Konuşmayı bitirdiklerinde, Carl Myron'ı arabasına kadar geçirdi.

Carl, "Garip bir durum," dedi.

"Evet."

"Bir şey öğrendiğinde arayacak mısın?"

"Evet." Myron Tito'nun çoktan öldüğünü ona söylemeye tenezzül etmedi. Bunun bir anlamı yoktu. "Bu arada, iyi

hareketti. Esperanza'ya attığın yalancı yumruk."

Carl gülümsedi. "Bizler profesyoneliz. Gerçeği anladığın için hayal kırıklığı içerisindeyim."

"Eğer Esperanza'yı ringde seyretmemiş olsaydım anlamazdım. Çok iyi bir iş çıkarttın. Gurur duymalısın."

"Teşekkürler." Carl elini uzattı. Tokalaştılar. Myron arabasına binip uzaklaştı. Şimdi nereye gidecekti?

Galiba tekrar Coldren'lerin evine.

Zihni hâlâ yapılan şu son itirafa takılıydı: Jack Coldren Court Manor Inn'deydi. Oğlunun arabasını orada görmüştü. Bunun konuyla nasıl bir bağlantısı vardı? Jack Coldren Chad'i takip mi ediyordu? Belki. Peki, diğer seçenekler neydi? Jack Coldren neden kendi oğlunu takip etsindi ki? Ve onu nereden itibaren takip etmişti – Matthew Squires'ın evinden mi? Bu mantıklı mıydı? Adam Amerika Açık'ta oynuyor, harika bir açılış maçı yapıyor, sonra gidip Squires'ların evinin önüne park edip oğlunun çıkmasını bekliyor, öyle mi?

Hayır.

Dur bir dakika.

Diyelim ki Jack Coldren oğlunu takip etmiyordu. Diyelim ki Esme Fong'un peşindeydi.

Birdenbire beyninde bir şeyler "klik" etti.

Belki de Jack Coldren'in de Esme Fong'la bir gönül ilişkisi vardı. Evliliği hiç de iyi gitmiyordu. Esme Fong büyük olasılıkla onun için bir değişiklik, fanteziydi. Genç bir delikanlıyı baştan çıkartmıştı – onu oğlanın babasının gönlünü çelmekten ne alıkoyabilirdi ki? Ama bu hiç kulağa mantıklı

geliyor mu? Jack onu sinsice izliyor muydu? Bir şekilde bu kaçamaktan haberi mi olmuştu? Ne olmuştu?

Ayrıca daha büyük bir soru vardı: Tüm bunların Chad Coldren'in kaçırılması ve Jack Coldren'in öldürülmesiyle ne alakası vardı?

Coldren'lerin evinin önüne geldi. Medya püskürtülmüştü ama evin önünde en az bir düzine polis vardı. Karton kutuları dışarı sürüklüyorlardı. Victoria Wilson'un tahmin ettiği polis arama iznini çıkartmıştı.

Myron köşeyi dönüp park etti ve eve doğru yürüdü. Jack'in yardımcısı, Diane Hoffman, sokağın karşısındaki kaldırımda tek başına oturuyordu. Myron onu Coldren'lerin evinde en son gördüğü anı anımsadı; arka avluda Jack'le kavga ediyordu. Ayrıca bu kadının çocuğun kaçırıldığından haberdar olan çok az sayıdaki insanlardan biri olduğunu da fark etti – Myron bu konuyu Jack'le sahada ilk kez konuşurken o da orada değil miydi?

Onunla sohbete değerdi.

Diane Hoffman sigara içiyordu. Ayağının dibindeki birkaç izmarit onun orada birkaç dakikadan daha uzun bir süredir beklediğinin göstergesiydi. Myron yaklaştı.

"Merhaba," dedi. "Geçen gün tanışmıştık."

"Diane Hoffman kafasını kaldırıp ona baktı, sigarasından derin bir nefes çekti, sonra dumanını havaya üfledi. "Hatırlıyorum." Boğuk sesi tıpkı eski lastiklerin çakıllı yolda çıkarttığı gürültüyü andırıyordu.

Myron, "Başınız sağ olsun," dedi. "Siz ve Jack birbiri-

nize çok yakındınız herhalde."

Sigaradan çekilen diğer derin bir nefes daha. "Evet."

"Golfçü ve yardımcısı. Sıkı bir ilişki olmalı."

Kadın kafasını kaldırıp ona baktı, gözlerini şüpheli şüpheli kısmıştı. "Evet."

"Neredeyse karıkoca gibi. Ya da iş ortağı."

"Hı-hıı. Bunun gibi bir şey."

"Siz hiç kavga ettiniz mi?"

Kadın ona kısa bir an için baktı, sonra öksürükle sonlanan bir kahkaha attı. Tekrar konuşabildiğinde, "Bunu neden bilmek istiyorsunuz?" diye sordu.

"Çünkü ben ikinizin kavgasına şahit oldum."

"Ne?"

"Cuma gecesi. Arka avludaydınız. Ona kötü sözler söylediniz. Sigaranızı da nefretle yere fırlattınız."

Diane Hoffman sigarasını söndürdü. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Siz bir tür Sherlock Holmes musunuz, Bay Bolitar?"

"Hayır. Sadece size soru soruyorum."

"Ben de bunun karşılığında size buradan def olup giderek kendi işinizle uğraşmanızı söyleyebilirim, öyle değil mi?"

"Öyle."

"İyi. Öyleyse dediğimi yapın." Gülümseme suratına iyice yayıldı. Aslına bakılırsa pek de güzel bir gülümseme değildi. "Ama bundan önce – size zaman kazandırmak açısından – Jack'i kimin öldürdüğünü söyleyeceğim. Ve eğer isterseniz, çocuğu kimin kaçırdığını da."

"Kulaklarımı açtım, dinliyorum."

"Şuradaki kaltak." Başparmağıyla arkasındaki evi işaret etti. "Çekici bulduğunuz kadın."

"Ben onu çekici filan bulmuyorum."

Diane Hoffman dudağını büktü. "Tabii ya."

"Bunu yapanın Linda Coldren olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü o kaltağı tanıyorum."

"Bu pek de ikna edici bir yanıt sayılmaz."

"Şansına küs kovboy. Bunu kız arkadaşın yaptı. Jack'le neden kavga ettiğimizi bilmek ister misin? Sana söyleyeyim. Kaçırılma olayını polise anlatmayarak tam bir hıyarlık yaptığını söyledim ona. Bana Linda 'yla beraber en doğru şeyin sessiz kalmak olduğunu söyledi." Alaycı bir tavırla gülümsedi. "O ve Linda, kıçımın kenarı."

Myron kadına baktı. Yine ortada örtüşmeyen bir şeyler vardı.

"Polisi aramama fikrinin Linda'ya ait olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Kesinlikle. Çocuğu kaçıran oydu. Her şey tam bir kurguydu."

"Neden böyle bir şey yapsın?"

"Ona sorun." Korkunç bir gülümseme daha. "Belki size anlatır."

"Ben size soruyorum."

Kadın başını iki yana salladı. "O kadar da kolay değil kovboy. Kimin yaptığını söyledim. Bu kadarı yeter, sizce de

öyle değil mi?"

Başka bir açıdan yaklaşmanın zamanı. "Ne kadar zamandır Jack'in yardımcısısınız?" diye sordu.

"Bir yıl."

"Eğer sorun yoksa, niteliklerinizi sorabilir miyim? Neden Jack sizi seçti?"

Kadın kıkırdadı. "Hiç yardımcısı olmasa da olurdu. Jack yardımcılarını dinlemezdi. Eski Lloyd Rennart'tan sonra asla."

"Siz Lloyd Rennart'ı tanıyor muydunuz?"

"Hayır."

"O zaman Jack neden sizi işe aldı?"

Kadın yanıtlamadı.

"Siz birlikte miydiniz?"

Diana tekrar öksürük dolu bir kahkaha attı. Bu oldukça şiddetliydi. "Mümkün değil." Biraz daha güldü. "Yaşlı Jack'-le mümkün değil."

Biri Myron'a seslendi. Döndü. Bu Victoria Wilson'dı. Suratı hâlâ uykuluydu, Myron'ı elini sallayarak aceleyle yanına çağırdı. Bucky hemen yanındaydı. Yaşlı adam sanki rüzgâr esse uçup gidecek kadar zayıf görünüyordu.

Kadın, "Oraya gitsen iyi olacak kovboy," diye alay etti. "Sanıyorum kız arkadaşının yardıma ihtiyacı olacak."

Myron ona son bir bakış atıp eve doğru yöneldi. Daha üç adım atamamıştı ki, Dedektif Corbett yanında belirdi. "Sizinle konuşmam lazım Bay Bolitar."

Myron adamın yanından geçip gitti. "Birazdan."

Victoria Wilson'un yanına vardığında kadın net bir cümle sarf etti: "Polislerle konuşma," dedi. "En iyisi Win'in yanına git ve dışarı çıkma."

Myron, "Ben emir almaktan pek hoşlanmam," dedi.

Victoria, net bir ses tonuyla, "Eğer erkeklik gururunu rencide ettiysem kusura bakma," dedi. "Ama ne yaptığımın farkındayım."

"Polis parmağı buldu mu?"

Victoria Wilson kollarını kavuşturdu. "Evet."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey olmadı."

Myron Bucky'ye baktı. Bucky kafasını çevirdi. Myron dikkatini tekrar Victoria Wilson'a odakladı. "Bu konuda açıklama istemediler mi?"

"İstediler. Ama biz yanıtlamayı reddettik."

"Ama o parmak Linda'yı suçlamalardan kurtarabilir."

Victoria Wilson iç geçirip arkasını döndü. "Evine git Myron. Eğer bir değişiklik olursa seni ararım."

Bölüm 33

Win'le yüzleşme zamanı gelmişti.

Myron arabada değişik yaklaşımları prova etti. Hiçbiri uygun gelmedi ama bu o kadar önemli değildi. Win onun arkadaşıydı. Zamanı geldiğinde Myron mesajı verecek ve Win de buna katılacak ya da reddedecekti.

En kurnaz soru, tabii ki, bu mesajın iletilmesi gerekli miydi, değil miydi? Myron içe atmanın sağlıksız olduğunu filan biliyordu – ancak Win'in bastırılmış öfkesini açığa çıkartma riskini üstlenmeyi gerçekten isteyecek biri var mıydı?

Cep telefonu çaldı. Myron açtı. Arayan Tad Crispin'di.

Tad, "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

"Ne oldu?"

"Medya sürekli beni arayarak yorumda bulunmamı istiyor. Ne söyleyeceğimden emin değilim."

Myron, "Hiçbir şey söyleme," dedi. "Hiçbir şey."

"Evet, tamam, ama bu hiç de kolay değil. Learner Shelton – Birleşik Devletler Golf Federasyonu vekili – beni iki kez aradı. Yarın büyük bir kupa töreni yapmak istiyor. Beni

Amerika Açık'ın şampiyonu ilan edecekler. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Myron, zeki oğlan, diye düşündü. Törenin başarısız olması durumunda büyük yara alabileceğini biliyor. "Tad?"

"Evet?"

"Benimle çalışmaya mı karar verdin?" İş işti. Temsilcilik bir hayır işi değildi.

"Evet Myron, seninle çalışacağım."

"Tamam o zaman, dinle. İlk olarak detaylandırılması gereken noktalar var. Yüzdeler, bunun gibi şeyler. Büyük kısmı zaten standart." Adam kaçırmak, parmak kesmek, cinayet – hiçbir şey büyük temsilciyi tek kuruşu bile kaybetmemeye çalışmaktan alıkoymadı. "Bu arada, hiçbir şey söyleme. Birkaç saat içerisinde seni alması için bir araç yollayacağım. Şoför gelmeden önce seni arayacak. Doğrudan arabaya git ve hiç kimseyle konuşma. Basın ne derse desin, sessiz kal. Gülümseme ya da el sallama. Suratın asık olsun. Bir adam öldürüldü. Şoför seni Win'in evine getirecek. Ne yapacağımızı orada konuşuruz."

"Teşekkürler Myron."

"Hayır Tad, sana teşekkürler."

Bir cinayetten kâr elde etmek. Myron hayatı boyunca temsilciliği hiç bu kadar yürekten hissetmemişti.

Medya Win'in evinin önüne kamp kurmuştu.

Win, elinde boş bir brendi kadehi, "Bu akşam için ek

muhafızlar kiraladım," dedi. "Eğer bahçe kapısına yaklaşan biri olursa vurup öldürme yetkileri var."

"Çok teşekkür ederim."

Win kafasını hızlı bir şekilde salladı. Bardağına Grand Marnier doldurdu. Myron buzdolabından bir Yoo-Hoo kaptı. İki adam oturdu.

Win, "Jessica aradı," dedi.

"Burayı mı?"

"Evet."

"Neden cep telefonumdan aramamış?"

Win, "Benimle konuşmak istedi," dedi.

"Oh." Myron, tıpkı tenekenin kenarında yazıldığı gibi, Yoo-Hoo'sunu salladı. SALLA! HARİKA! Hayat bir şiirdir. "Ne hakkında?"

Win, "Senin için endişeliydi," dedi.

"Neden?"

"Evvela, Jessica senin telesekreterine esrarlı bir mesaj bıraktığını iddia etti."

"Sana ne dediğimi söyledi mi?"

"Hayır. Sadece ses tonun gerginmiş."

"Ona onu sevdiğimi söyledim. Ve her zaman da seveceğimi."

Win içkisinden bir yudum aldı ve sanki bu her şeyi açıklıyormuşçasına kafasını salladı.

"Ne var?"

Win, "Hiçbir şey," dedi.

"Hayır, söyle bana. Ne var?"

Win kadehini bıraktı ve parmaklarını birleştirerek kubbe yaptı. "Kimi iknaya çalışıyordun?" dedi. "Onu mu, kendini mi?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Şimdi kubbe yapmak yerine parmaklarını oynatıyordu. "Hiç."

"Jessica'yı ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Win, "Gerçekten de biliyorum," dedi.

"Onu geri kazanmak için nelerin üstesinden gelmek zorunda kaldığımı da biliyorsun."

"Gerçekten de biliyorum."

Myron, "Hâlâ anlayamadım," dedi. "Jess seni bu yüzden mi aradı? Sesim gergin diye mi?"

"Tamamen değil, hayır. Jack Coldren cinayetini duymuş. Doğal olarak üzülmüş. Seni koruyup kollamamı istedi benden."

"Sen ona ne söyledin?"

"Hayır, dedim."

Sessizlik yaşandı.

Win kadehini havaya kaldırdı. İçkisini şöyle bir çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Pekâlâ, benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Bugün annenle karşılaştım."

Win yavaşça bir yudum aldı. Sıvının dilinin üzerinden yuvarlanmasına izin verdi, gözleri bardağın dibine odaklanmıştı. Yutkunduktan sonra, "Sanki şaşkınlık dolu bir çığlık atmışım gibi farz et," dedi.

"Benden sana bir mesaj getirmemi istedi."

Win'in dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. "Sevgili anneciğim sana olan biteni anlattı galiba."

"Evet."

Artık gülümseme suratına iyice yerleşmişti. "O zaman artık her şeyi biliyorsun, ha, Myron?"

"Hayır."

"Oh, hadi bakalım, bu işi o kadar da kolaylaştırma. Bana açıklamaktan hoşlandığın şu çat pat psikolojiden biraz ver. Sekiz yaşındaki bir oğlan annesinin dört ayak üzerindeki bir adamın altında inlediğine şahit oluyor – bunun beni duygusal anlamda korkuttuğundan en ufak bir şüphe dahi yok. Lütfen, o adi ana gelene kadar yaptıklarımın üzerinden tek tek geçmememiz mümkün mü? Kadınlara bugünkü gibi davranma, etrafıma duygusal bir kale örme, diğer insanlar kelimeleri seçerken benim yumruklara başvurmayı tercih etme sebebim bu olay değil mi? Hadi bakalım Myron, bunların hepsini düşünmüş olmalısın. Bana anlat. Söyleyeceğin her şeyin inanılmaz derecede bilgi dolu olacağından eminim."

Myron kısa bir an bekledi. "Buraya seni analiz etmek için gelmedim Win."

"Öyle mi?"

"Öyle."

Win'in bakışları sertleşti. "O zaman suratındaki şu acıma ifadesini silip at."

Myron, "Bu acıma ifadesi değil," dedi. "Sadece endişeliyim."

"Oh, lütfen."

"Yirmi yıl önceki bir olay belki ama seni incitmiş olmalı. Belki seni şekillendirmedi. Belki bunlar yaşanmasaydı yine de bugünkü kişi olacaktın. Ama tüm bunlar bu olayın seni yaralamadığı anlamına gelmiyor."

Win çenesini sıkmayı bıraktı. Kadehini aldı. Boştu. Biraz daha içki doldurdu. "Bunu artık tartışmak istemiyorum," dedi. "Artık Jack Coldren ve annemle ilgili hiçbir şey yapmak istememe nedenimi biliyorsun. Bu konuyu kapatalım."

"Ama hâlâ şu mesaj konusu var."

Win, "Ah, evet, şu mesaj," diye tekrarladı. "Sevgili anneciğimin bana doğum günlerimde ve muhtelif tatillerde hâlâ hediyeler yolladığının farkındasındır, öyle değil mi?"

Myron başını sallayarak onayladı. Bu konuyu daha önce hiç konuşmamışlardı. Ama biliyordu.

Win, "Ben bunları açmadan geri gönderiyorum," dedi. İçkisinden bir yudum daha aldı. "Sanıyorum aynı şeyi bu mesajda da yapacağım."

"O ölüyor Win. Kanser. Belki yaşayacak bir haftası daha var."

"Biliyorum."

Myron arkasına yaslandı. Boğazının kuruduğunu hissetti.

"Mesajın tümü bu mu?"

Myron, "Onunla konuşmak için son şansın olduğunu bilmeni istedi," dedi.

"Pekâlâ, evet, bu doğru. Ölümünden sonra onunla soh-

bet etmek biraz zor olacaktır."

Myron artık sağa sola sallanıyordu. "Herhangi bir barışma filan istemiyor. Sadece eğer öğrenmek istediğin konular varsa..." Myron sustu. Artık laf kalabalığı yapmaya, gereğinden fazla açık davranmaya başlamıştı. Win bundan nefret ederdi.

Win, "Bu kadar mı?" diye sordu. "Büyük mesajın bu mu?"

Myron başını salladı.

"Tamam o zaman. Çin yemeği sipariş edeceğim. Bunun senin için de uygun olacağını umuyorum."

Win ayağa kalkıp mutfağa yöneldi.

Myron, "Bunun seni değiştirmediğini iddia ediyorsun," dedi. "Peki, o günden önce anneni seviyor muydun?"

Win'in suratı taş gibi ifadesizdi. "Onu şimdi sevmediğimi kim söyledi ki?"

Bölüm 34

Şoför Tad Crispin'i arka kapıdan içeri soktu.

Win ve Myron televizyon seyrediyorlardı. Scope'un reklamı çıktı. Yataktaki evli çift uyandı ve kafalarını tiksintiyle çevirdiler. Bir ses, "Sabahları yaşanan pis nefes kokusu," dedi. "Scope kullanmalısınız. Scope pis kokuyu yok eder."

Myron, "Dişleri fırçalamak da öyle," dedi.

Win başıyla onayladı.

Myron kapıyı açıp Tad'i oturma odasına aldı. Tad, Myron ve Win'in karşısındaki kanepeye yerleşti. Etrafına bakındı, gözleri takılıp kalacak bir nokta aradı ama hiç şansı yoktu. Hafifçe gülümsedi.

Win, "Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu. "Bir kruvasan ya da Pop Tart mesela?" Çok şeyi olan bir ev sahibi.

"Hayır, teşekkürler." Bir hafif gülümseme daha.

Myron ileri doğru uzandı. "Tad, bize Learner Shelton'la yaptığın konuşmadan bahset."

Çocuk doğrudan konuya girdi. "Beni elde ettiğim zaferden dolayı kutlamak istediğini söyledi. Birleşik Devletler

Golf Federasyonu beni resmen Amerika Açık'ın şampiyonu ilan etmiş." Bir an için sustu. Gözleri bulanıklaştı, ağzından çıkan kelimeler ona yeniymiş gibi geldi. Tad Crispin, Amerika Açık şampiyonu. Hayaller.

"Başka ne dedi."

Crispin'in gözleri yavaşça berraklaştı. "Yarın akşam bir basın konferansı yapacakmış. Merion'da. Bana kupayı ve 360,000 dolarlık çeki vereceklermiş."

Myron hiç zaman harcamadı. "Birincisi, medyaya senin kendini Amerika Açık'ın şampiyonu olarak düşünmediğini söyleyeceğiz. Eğer onlar seni böyle isimlendirmek istiyorlarsa sorun yok. Birleşik Devletler Golf Federasyonu da seni böyle adlandırmak istiyorsa, sorun yok. Ama sen turnuvanın beraberlikle sonlandığına inanıyorsun. Ölüm, Jack Coldren'i ortaya koyduğu muhteşem başarıdan ya da şampiyonluk iddiasından kopartmamalı. Turnuva beraberlikle sonlandı. Senin bakış açınla, ikiniz de kazandınız. Anlıyor musun?"

Tad tereddütlüydü. "Sanırım."

"Şimdi, şu çek." Myron masaya parmaklarıyla vurdu. "Eğer sana şampiyonun alacağı paranın tümünü vermekte ısrarcı davranırlarsa, Jack'in payını hibe edeceksin."

Win, "Kurbanın hakkını," dedi.

Myron başını salladı. "Bu iyi olacak. Vahşete karşı bir..."

Tad, "Durun bir dakika," diye araya girdi. Avuçlarını baldırlarına sürttü. "180,000 dolardan vazgeçmemi mi istiyorsunuz?"

Win, "Bu vergi indirimi olacak," dedi. "Böylece bedel

yarıya inecek."

Myron, "Basında senin hakkında çıkacak olumlu haberlerle kıyaslandığında vereceğin meblağ devede kulak kalacak," diye ekledi.

Tad, "Ama yakalıyordum," dedi. "Hızımı almıştım. Kazanacaktım."

Myron oğlana biraz daha yaklaştı. "Sen bir sporcusun Tad. Hırslı ve kendinden eminsin. Bu iyi bir şey – hatta harika. Ama içinde bulunduğumuz şartlar altında değil. Bu cinayet hikâyesi muazzam. Sporun ötesinde bir şey. Dünya nüfusunun büyük çoğunluğu açısından, bu onların Tad Crispin'i ilk kez görecekleri an olacak. Önlerinde sevebilecekleri birinin olmasını istiyoruz. Alçakgönüllü, güvenilir ve ahlaklı. Eğer senin ne kadar büyük bir golfçü olduğun hakkında böbürlenirsek – eğer bu trajediden ziyade senin eski gücüne ulaştığın üzerinde durursak – insanlar seni soğuk bulacak, bunu günümüz sporcularında sık sık rastlanan iticiliğin bir parçası gibi görecek. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Tad başını sallayarak onayladı. "Sanırım."

"Seni pırıl pırıl bir insan olarak lanse etmeliyiz. Hikâyeyi mümkün olduğunca kontrol altında tutmalıyız."

Tad, "Yani röportaj yapacak mıyız?" diye sordu.

"Çok az."

"Ama eğer reklam olmasını istiyorsak..."

Myron, "Biz büyük bir dikkatle düşünülmüş bir reklam istiyoruz," diye düzeltti. "Bu hikâye muazzam, dolayısıyla

yapmamız gereken en son şey üzerine daha fazla ilgi çekmek olur. Mütevazı davranmanı istiyorum Tad. Saygılı ol. Doğru dengeyi tutturmalıyız. Eğer böbürlenirsek, sanki ön plana çıkmaya çalışıyormuşuz gibi görünür. Eğer çok fazla röportaj yaparsak, adamın öldürülüşünden faydalanıyormuşuz gibi görünür."

Win, "Felaket," diye ekledi.

"Doğru. Yapmak istediğimiz şey, bilgi akışını kontrol etmek. Basını birkaç küçük lokmayla beslemek. Daha fazla değil."

Win, "Belki de tek bir röportaj," dedi. "Ne kadar üzüldüğünü ifade eden tek bir görüşme."

"Belki Bob Costas'la."

"Ya da Barbara Walters'la."

"Ve yapacağın büyük bağışı da ilan etmeyeceğiz."

"Doğru, basın konferansı filan yok. Bu tür bir gösterişe de gerek yok."

Bu Tad'in kafasını karıştırdı. "Eğer bunu duyurmazsak, medyada nasıl iyi yer alacağız?"

Myron, "Bilgiyi sızdıracağız," dedi. "Belki de hayır cemiyetinden birinin bunu meraklı bir muhabire anlatmasını sağlayacağız. Buna benzer bir şey. Anahtar nokta şu, Tad Crispin yaptığı iyiliklerinden bahsetmeyecek kadar mütevazı kalmalı. Neyi hedeflediğimizi görüyor musun?"

Tad başını artık çok daha hevesli sallıyordu. Konuya ısınıyordu. Myron kendisini alçak biri gibi hissetti. Haber yönlendirme – günümüz spor temsilcilerinin takması gereken

diğer bir şapka. Temsilcilik her zaman hoş bir şey değildi. Arada sırada kirlenmeniz gerekiyordu. Myron bundan pek hoşlanıyor sayılmazdı, ama bunu istiyordu. Medya olayları kendine göre betimleyecek; o ise onlara başka şekilde gösterecekti. Yine de kendisini bir münakaşanın ardından sırıtan bir siyasetçiye benzetiyordu ve bundan daha aşağı düşmek de imkânsızdı.

Detayları birkaç dakika daha tartıştılar. Tad tekrar uzaklara dalıp gitmeye başladı. Avuçlarını yine pantolonuna sürtüyordu. Win odadan bir dakikalığına ayrılınca, Tad, "Haberlerden sizin Linda Coldren'in avukatlığını yaptığınızı öğrendim," diye fısıldadı.

"Onlardan biriyim."

"Onun da temsilcisi misiniz?"

Myron, "Olabilirim," dedi. "Neden?"

"Yani siz aynı zamanda avukatsınız, öyle mi? Hukuk fakültesine filan gittiniz."

Myron konunun gittiği yönden hoşlandığından pek emin değildi. "Evet."

"O zaman sizi benim avukatlığımı yapmanız için de tutabilirim, öyle değil mi? Sadece temsilcim değil."

Myron konunun aktığı yönden gerçekten de hoşlanmamıştı. "Neden bir avukata ihtiyacın olsun ki Tad?"

"İhtiyacım olduğunu söylemedim. Eğer olursa..."

Myron, "Bana söyleyeceğin her şey gizli kalır," dedi.

Tad Crispin ayağa kalktı. Kollarını dümdüz öne doğru uzatıp hayali bir golf sopası tuttu. Vuruşunu yaptı. Hava gol-

fü. Win bunu hep oynardı. Golfçülerin hepsi yapardı. Basketbolcular böyle bir şey yapmazdı. Bu Myron'ın her camekânın önünde durup nasıl göründüğüne bakmasına benzemiyordu.

Golfçüler.

Tad, yavaşça, "Bundan henüz haberin olmadığına şaşırdım," dedi.

Ama Myron'ın midesinin dibinde hissettiği sürtünme hissi ona belki de söylenecekleri bildiğini söyledi. "Neyden haberim olmadığına şaşırdın?"

Tad bir vuruş daha yaptı. Arkaya salınışını kontrol etmek için hareketini yarıda kesti. Sonra surat ifadesi paniğe dönüştü. Hayali sopayı yere bıraktı. "Bu sadece birkaç kez oldu," dedi, kelimeler ağzından gümüş boncuklar gibi dökülmüştü. "Aslına bakılırsa o kadar da önemli değil. Yani, Zoom'un reklamları çekilirken tanıştık." Myron'a baktı, gözleri yalvarıyordu. "Onu gördün Myron. Yani, onun benden yirmi yaş büyük olduğunu biliyorum, ama o kadar güzel ki, evliliği de yürümüyordu..."

Myron bundan sonraki kelimeleri işitmedi; kulakları okyanus sesiyle çalkalanıyordu. Tad Crispin ile Linda Coldren. Buna inanamadı, ama çok mantıklıydı. Genç adamın kendisinden yaşlı, çekici kadına kapıldığı aşikârdı. Sevgisiz bir evliliğe hapsolmuş olgun güzellik, genç ve yakışıklı kollar arasında kurtuluş bulmuştu. Bunda gerçek manada ters bir şey yoktu.

Yine de Myron yanaklarının kızardığını hissetti. İçin-

deki bir şeyler tütmeye başlamıştı.

Tad hâlâ homurdanıyordu. Myron onun lafını yarıda kesti.

"Jack öğrendi mi?"

Tad sustu. "Bilmiyorum," dedi. "Ama belki de öğrenmiştir diye düşünüyorum."

"Bunu sana söylettiren ne?"

"Sadece tavırları. Birlikte iki tur oynadık. Birbirimizin rakibi olduğumuzu ve onun beni sindirmeye çalıştığını biliyorum. Ama onun durumu bildiği izlenimini edindim."

Myron yüzünü elleriyle kapattı. Sanki midesi bulanıyordu.

Tad, "Sizce bu haber duyulacak mı?" diye sordu.

Myron kıkırdamamak için kendisini tuttu. Bu yılın en büyük hikâyelerinden biri olurdu. Medya, tıpkı Loehmann'ın sezon sonu satışlarındaki yaşlı bir kadın gibi saldırıya geçerdi. "Bilmiyorum Tad."

"Ne yapacağız?"

"Bunun duyulmamasını ümit edeceğiz."

Tad korkmuştu. "Ya duyulursa?"

Myron ona döndü. Tad Crispin inanılmaz derecede genç göründü – unut bunu, o gençti. Onun yaşındaki çoğu çocuk erkek arkadaş şakalarına mutlulukla karşılık verirdi. Ve düşünüldüğünde, Tad'in yaptığı şey o kadar da kötü değildi, öyle değil mi? Garip bir sebepten dolayı bitmiş bir evlilik içerisinde yaşayan kendisinden yaşlı bir kadınla yatmıştı. Hiç de anormal değildi. Myron kendini Tad'in yaşlarındayken

gözünün önüne getirmeye çalıştı. Eğer Linda Coldren gibi yaşça büyük, güzel bir kadın ona gelmiş olsaydı, bu fırsatı kaçırır mıydı?

Hiç de değil. Hatta büyük olasılıkla şimdi bile bunu değerlendirmeye çalışırdı.

Ama ya Linda Coldren? Bu evliliği neden sürdürmüştü? Din yüzünden mi? Şüpheli. Oğlunun iyiliği için mi? Chad on altı yaşındaydı. Hiç kolay olmayabilirdi, ama oğlan bunu atlatırdı.

"Myron, medya bunu öğrenirse ne olacak?"

Ama Myron artık medyayı düşünmüyordu. Aklı polisteydi. Victoria Wilson'u ve makul şüpheyi düşünüyordu. Linda Coldren en önde gelen avukatına Tad Crispin'le arasındaki gönül ilişkisini anlatmıştı büyük olasılıkla. Bunu Victoria da biliyordu.

Jack Coldren öldüğüne göre, Amerika Açık şampiyonu kim olacaktı?

Kalabalık seyirci güruhu önünde kendisini ezeni ezme endişesi taşımayacak kişi kimdi?

Myron'ın daha önce Esme Fong'a mal ettiği Jack Coldren'i öldürme güdüsünün aynısına kim sahipti?

Kimin pırıl pırıl imajı Coldren'lerin boşanmasıyla kirlenebilirdi, özellikle de Jack Coldren karısının düşüncesiz davranışlarını açıkça ifade ederken?

Merhumun karısıyla gönül ilişkisi kuran kimdi?

Yukarıdaki soruların tümünün yanıtı orada, Myron'ın hemen önünde oturuyordu.

Bölüm 35

Tad Crispin orada uzun süre kalmadı.

Myron ile Win koltuğa yerleştiler. Woody Allen'ın *Broadway Danny Rose*'unu koydular, bu Woody'nin en küçümsenmiş başyapıtlarından biriydi. Ne film ama. Bir gün mutlaka seyredin.

Mia'nın Woody'yi falcıya sürüklediği sahnede Esperanza geldi.

Yumruk yaptığı eline doğru öksürdü. Muhteşem bir Woody taklidiyle, "Ben hiçbir şekilde didaktik ya da imgeselmişim gibi görünmek istemiyorum," diye sözlerine başladı. Onun zamanlamasına, konuşmasındaki gecikme taktiklerine sahipti. Ellerini onun gibi hareket ettirdi. New York aksanı vardı. Bu onun en iyi çalışmasıydı. "Ama aktaracak birtakım önemli bilgilerim olabilir."

Myron kafasını kaldırıp baktı. Win gözlerini ekrandan ayırmadı.

Esperanza, kendi sesine dönerek, "Lloyd Rennart'ın yirmi yıl önce barı satın aldığı adamı buldum," dedi. "Rennart

adama parasını nakit ödemiş. Yedi bin papel. Ayrıca Spring Lake Heights'daki evi de araştırdım. 21,000 dolara peşin parayla almış. Kredi kullanmamış."

Myron, "Kovulmuş bir yardımcı için," dedi, "yüksek bir harcama."

"Si senyor. Ve işi daha da ilginç bir hale getirmek için şunu ifade etmeliyim ki, aynı zamanda adamın Jack Coldren tarafından kovulduğu andan Rusty Nail barı satın aldığı ana kadar çalıştığına ya da vergilerini ödediğine dair hiçbir ipucu yok."

"Miras kalmış olabilir."

Esperanza, "Şüphedeyim," dedi. "Geriye gidip 1971 senesine kadar taradım, miras vergisi ödediğine dair herhangi bir kayda rastlamadım."

Myron Win'e baktı. "Ne düşünüyorsun?"

Win'in gözleri hâlâ ekrandaydı. "Dinlemiyorum."

"Doğru, unutmuşum." Myron tekrar Esperanza'ya baktı. "Başka bir şey var mı?"

"Esme Fong'un savunması kontrol ediliyor. Miguel'le konuştum. Otelden hiç ayrılmamış."

"Emin mi?"

"Evet, sanırım öyle."

Darbe bir. "Başka?"

"Henüz yok. Ama Narberth'teki yerel gazetenin ofisini buldum. Eski baskıları depoda tutuyorlar. Yarın gidip bir göz atacak, araba kazası hakkında ne bulabileceğime bakacağım."

Esperanza beraberinde getirdiği yemeğini ve mutfaktan

kaptığı bir çift chopstick aldı, sonra kendini boş kanepeye fırlattı. Bir kiralık katil Woody'ye peynir kafa şeklinde seslenmekteydi. Woody bunun ne anlama geldiğini bilmediğini ifade etti, ama iyi bir mana taşımadığından emindi. Ah, Oduncu.

Love and Death'in onuncu dakikasında, Woody yaşlı Nahampkin'in genç Nahampkin'den nasıl daha genç olabileceğini merak ettikten hemen sonra, Myron kendini tükenmiş hissetti. Koltukta uyuyakaldı. Derin bir uyku. Rüya yok. Heyecan yok. Derin bir kuyuya düşme dışında hiçbir his yok.

Saat sekiz otuzda uyandı. Televizyon kapatılmıştı. Bir saat tıkırdadı ve ardından da çaldı. Birisi uyurken Myron'ın üzerine bir battaniye örtmüştü. Büyük olasılıkla Win'di. Diğer yatak odalarını kontrol etti. Win ve Esperanza, ikisi de gitmişti.

Duş aldı, giyindi ve kendisine kahve koydu. Telefon çaldı. Myron açtı ve, "Alo," dedi.

Bu Victoria Wilson'du. Ses tonu hâlâ sıkkın geliyordu. "Linda'yı tutukladılar."

Myron, Victoria Wilson'u avukat bekleme odasında buldu.

"O nasıl?"

Victoria, "İyi," diye karşılık verdi. "Chad'i dün gece eve götürdüm. Bu onu mutlu etti."

"Peki, Linda nerede?"

"Gözaltı hücresinde sorgulanmayı bekliyor. Onu birkaç dakikaya görebileceğiz."

"Ellerinde ne var?"

Victoria, "Aslına bakılırsa oldukça fazla şey," dedi. Ses tonu neredeyse etkilenmiş gibi gelmişti. "Birincisi, ellerinde onu cinayet saatlerinde golf sahasına girip çıkarken gören bir bekçileri var. Jack hariç, tüm gece boyunca içeriye başka hiç kimsenin girip çıktığı görülmemiş."

"Bu hiç kimsenin oraya gelmediği anlamını taşımaz. Orası inanılmaz derecede büyük bir alan."

"Çok doğru. Ama onların bakış açısıyla, bu Linda'ya fırsat yaratıyor. İkincisi, Jack'in cesedinin üzerinde ve cinayet mahallinin çevresinde, temel testlerde Linda'nınkiyle uyumlu saçlar ve iplikler bulmuşlar. Doğal olarak, bunun kuşku uyandıran bir durum olmaması lazım. Jack onun kocası; tabii ki cesedinde onun saçları ve iplikleri olacak."

Myron, "Artı," diye ekledi, "oraya Jack'e bakmak için gittiğini bize söyledi."

"Ama biz bunu onlara söylemeyeceğiz."

"Neden?"

"Çünkü şu anda hiçbir şey söylemiyor ve kabullenmiyoruz."

Myron omuz silkti. Önemli değil. "Başka?"

"Jack'in yirmi iki kalibrelik bir tabancası varmış. Polis tabancayı dün gece Coldren'lerin eviyle Merion arasındaki ormanlık alanda buldu."

"Öylece, açıkta mı duruyormuş?"

"Hayır. Yeni kazılmış bir çukura gömülmüş. Metal detektörle bulmuşlar."

"Onun Jack'in silahı olduğundan eminler mi?"

Kadın başıyla onayladı. "Seri numaraları uyuyor. Polis hemen bir balistik inceleme yaptı. Cinayet silahı o."

Myron'ın kanı dondu.

"Ya parmak izi?" diye sordu.

Victoria Wilson kafasını salladı. "Silinip temizlenmiş."

"Linda'nın üzerinde toz testi yapıyorlar mı?" Polis, herhangi bir barut yanığı olup olmadığını anlamak için, ellerde test yapar.

Victoria, "Bu birkaç gün sürecek," dedi "ve büyük olasılıkla da sonuç negatif çıkacak."

"Ellerini ovalatarak yıkattırdın mı?"

"Ve ardından da kontrol ettim, evet."

"O zaman bunu onun yaptığını düşünüyorsun."

Kadının ses tonu soğukkanlıydı. "Lütfen böyle söyleme."

Haklıydı. Ama her şey kötüye gitmeye başlamıştı. Myron, "Dahası da var mı?" diye sordu.

"Polis hâlâ telefonuna bağlı duran şu kayıt cihazını buldu. Doğal olarak neden Coldren'lerin gelen her bir aramayı kayda almayı gerekli bulduklarını merak ettiler."

"Oğlanı kaçıranlarla yapılan görüşme kayıtlarına eriştiler mi?"

"Sadece oğlanı kaçıranın Fong adlı kadına "fıstık kaltak" olarak gönderme yaptığı ve yüz bin papel talep ettiği

kayda. Ve bundan sonra gelecek iki sorunu yanıtlamak gerekirse, hayır, kaçırılma olayını detaylandırmadık ve evet, çok öfkelendiler."

Myron kısa bir an için düşündü. Bir şeyler ters gidiyordu. "Buldukları tek kaset bu muydu?"

"Sadece bu."

Myron kaşlarını çattı. "Ama makine hâlâ telefona bağlıydı, oğlanı kaçıranların Jack'i aradıkları son görüşmeyi de kaydetmiş olmalıydı. Onun evden büyük bir hışımla çıkmasına ve Merion'a gitmesine sebep olan konuşmayı."

Victoria Wilson ona sabit bir surat ifadesiyle baktı. "Polis başka kayıt bulmadı. Evde yoktu. Jack'in üzerinde de yoktu. Hiçbir yerde yoktu."

Yine damarlarındaki kan buz kesti. Çıkarım oldukça açıktı: Ortada herhangi bir kaydın olmamasına getirilebilecek en mantıklı açıklama, herhangi bir görüşmenin yapılmamış olmasıydı. Bunu Linda Coldren uydurmuştu. *Eğer* polislere bir şey söylemiş olsaydı, kaydın olmayışı temel bir çelişki olarak algılanırdı. Tabii ki söz konusu Linda olunca, Victoria Wilson kesinlikle onun hikâyesini en baştan anlatmasına izin vermezdi.

Kadın çok iyiydi.

Myron, "Polisin bulduğu kasetin bir kopyasını verebilir misin bana?" diye sordu.

Victoria Wilson kafasını sallayarak onayladı. "Dahası da var," dedi.

Myron artık duyacaklarından neredeyse korkuyordu.

Kadın, sanki bir meze sipariş ediyormuşçasına, "En iyisi bir an için şu kesik parmağı göz önüne alalım," diye sözlerine devam etti. "Onu Linda'nın aracında büyük bir zarfta buldunuz."

Myron başını sallayarak onayladı.

"Zarf sadece Staples'da satılan türden – bu marka, on numaralı boyutta. Yazı orta kalınlıkta, kırmızı bir Flair kalemle yazılmış. Üç hafta önce Linda Coldren Staples'ı ziyaret etti. Dün evinde bulunan makbuza göre, çeşitli kırtasiye malzemeleri satın almış, bir kutu Staples on numara zarf ve kırmızı bir orta kalınlıkta kalem de dahil."

Myron işittiklerine inanamadı.

"Olumlu tarafından bakıldığında, el yazısı analisti zarfın üzerindeki yazının Linda'ya ait olup olmadığını söyleyemedi."

Ama Myron'ın kafasına başka bir şey takılmaya başlamıştı. Linda Merion'da onu beklemişti. Araca birlikte gitmişlerdi. Parmağı birlikte bulmuşlardı. Bölge savcısı bu hikâyenin üzerine atlardı. Linda Myron'ı neden beklemişti? Bölge savcısı, bu sorunun yanıtının oldukça açık olduğunu iddia edecekti: Linda'nın bir tanığa ihtiyacı vardı. Parmağı kendi aracına o yerleştirmişti – bunu kolayca yapabileceği açıktı – ve parmağı bulduğunda da yanında bahtsız bir dostun olmasında fayda vardı.

İşte Myron Bolitar, cesur adam.

Ama tabii ki, Victoria Wilson bu konuyu bölge savcısının hikâyeyi hiçbir zaman öğrenemeyeceği şekilde zekice

ayarlamıştı. Myron Linda'nın avukatıydı. Hiçbir şey anlatamazdı. Bunu kimse bilemeyecekti.

Evet, kadın iyiydi – tek bir şey hariç.

Myron, "Kesik parmak," dedi. "Her şeyi cazip hale getiren şey bu olmalı Victoria. Kim bir annenin öz oğlunun parmağını keseceğine inanır ki?"

Victoria saatine baktı. "Hadi gidip Linda'yla konuşalım."

"Hayır, dur bir dakika. İkinci keredir bu işten sıyrılıyorsun. Benden sakladığın nedir?"

Kadın çantasını omzuna attı. "Hadi ama."

"Hey, vaktimin boşa harcanmasından gittikçe yorulmaya başladım."

Victoria Wilson kafasını yavaşça salladı ama ne bir şey söyledi, ne de yürümeyi bıraktı. Myron onu takip ederek gözaltı odasına girdi. Linda Coldren oradaydı. Üzerinde parlak turuncu bir hapishane tulumu vardı. Elleri hâlâ kelepçeliydi. Myron'a boş gözlerle baktı. En ufak bir merhabalaşma, kucaklaşma ya da hoşbeş yaşanmadı.

Victoria, herhangi bir giriş yapmadan, "Myron kesik parmağın neden işimize yaramayacağını düşündüğümü öğrenmek istiyor," dedi.

Linda Myron'a döndü. Yüzünde üzüntülü bir gülümseme vardı. "Ben bunun anlaşılabilir olduğunu düşünüyorum."

Myron, "Burada neler oluyor?" dedi. "Öz oğlunun parmağını kesmediğini biliyorum."

Üzüntülü gülümseme suratında asılı kaldı. Linda, "Yap-

madım," dedi. "Bu kısmı doğru."

"Bu kısmıyla ne demeye çalışıyorsun?"

Linda, "Oğlumun parmağını benim kesmediğimi söyledin," diye devam etti. "Ama Chad benim oğlum değil."

Bölüm 36

Myron'ın kafasında bir şimşek çaktı.

Linda, "Ben kısırım," diye açıkladı. Bunu kolayca söylemişti ama gözlerindeki acı o kadar açık ve belirgindi ki Myron neredeyse ürktü. "Yumurtalıklarım yumurta üretemiyor. Ama Jack yine de biyolojik bir çocuk istedi."

Myron yumuşak bir ses tonuyla konuştu. "Taşıyıcı bir anne mi kiraladınız?"

Linda Victoria'ya baktı. "Evet," dedi. "Her ne kadar yasal olmasa da, öyle."

Victoria, "Hepsi de kanunlar paralelinde gerçekleştirildi," diyerek araya girdi.

Myron, "Bu işi onların adına sen mi yürüttün?" diye sordu.

"Ben kâğıt işini tamamladım, evet. Evlat edinme tamamen yasaldı."

Linda, "Bunu gizli tutmak istedik," dedi. "İşte bu yüzden turnuvalardan bu kadar erken uzaklaştım. İnzivaya çekildim. Doğum yapacak olan anne hiçbir zaman bizim kim

olduğumuzu bilmeyecekti."

Myron'ın kafasında bir şimşek daha çaktı. "Ama o bunu öğrendi."

"Evet."

Diğer bir şimşek daha. "Bu Diane Hoffman'dı, öyle değil mi?"

Linda şaşırmış görünemeyecek kadar tükenmişti. "Nereden biliyorsun?"

"Sadece görmüş geçirmişlik sanırım." Başka ne sebeple Jack Diane Hoffman'ı yardımcısı olarak işe alsındı ki? Kadın, onların kaçırılma olayına yaklaşma tarzlarından neden bu kadar rahatsızlık duysun? "Sizi nasıl buldu?"

Bu soruyu Victoria yanıtladı. "Daha önce de söylediğim üzere, her şey yasaldı. Yeni kanunlarla bu hiç de zor bir şey değildi."

Diğer bir şimşek daha. "Bu yüzden Jack'ten boşanamadınız. O biyolojik ebeveyndi. Vesayet savaşında sizden üstün olacaktı."

Linda'nın omuzları düştü, başını sallayarak onayladı.

"Chad bunları biliyor mu?"

Linda, "Hayır," dedi.

Myron, "En azından, sizin bildiğiniz kadarıyla," dedi.

"Ne?"

"Bundan emin değilsiniz. Belki de öğrenmiştir. Belki de Jack söylemiştir. Ya da Diane. Belki de bu olayların hepsi bu şekilde başlamıştır."

Victoria kollarını kavuşturdu. "Anlamıyorum Myron.

Diyelim ki Chad bunu öğrendi. Peki bu durum nasıl olur da onun kendi kendini kaçırtması ve babasının öldürülmesiyle sonlanır?"

Myron kafasını salladı. Bu iyi bir soruydu. "Henüz bilmiyorum. Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Polis tüm bunları biliyor mu?"

"Evlat edinmeyi mi? Evet."

Şimdi her şey mantıklı gelmeye başlıyordu. "Bu bölge savcısının gerekçesi olacak. Jack'in boşanma başvurusunun Linda'yı endişelendirdiğini söyleyecekler. Oğlunu yanında tutmak için onu öldürdüğünü."

Victoria Wilson başıyla onayladı. "Ve Linda'nın biyolojik anne olmama gerçeği birkaç şeye çekilebilir; ya oğlunu çok sevdiğinden kaybetmemek için Jack'i öldürmüştür ya da Chad kendi kanından canından olmadığından, onun parmağını gerçekten kesmiştir."

"Her halükârda, parmağın bulunması işimize yaramıyor."

Victoria başını salladı. "Sana söylemiştim," demedi fakat isterse söyleyebilirdi.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" Bu Linda'ydı. İkisi de dönüp ona baktı.

"Jack'i artık sevmiyordum. Bunu sana zaten söylemiştim Myron. Eğer onu öldürmeyi planlıyor olsaydım, bunu sana söyler miydim, şüphedeyim."

Myron başını sallayarak onayladı. Mantıklıydı.

"Ama oğlumu – *benim* oğlumu – hayatımdan çok sevi-

yorum. Sırf biyolojikten ziyade üvey anne olduğum için onu sakatlayacağıma inanılacağı gerçeği, oldukça iğrenç ve anlamsız. Chad'i, diğer herhangi bir annenin çocuğunu sevebileceği kadar çok seviyorum."

Sustu, göğsü hızla inip kalkıyordu. "İkinizin de bunu bilmesini istiyorum."

Victoria, "Biliyoruz," dedi. "Hadi, gelin oturalım."

Yerlerine yerleştiklerinde, Victoria idareyi ele aldı. "Bunun için erken olduğunu biliyorum, ancak makul şüphe üzerine düşünmeye başlamak istiyorum. Açacakları davanın kusurları olacak. Bunları kendi çıkarlarımıza kullanacağımdan hiç şüphe yok. Ancak olan bitenlere dair alternatif teorileri duymak istiyorum."

Myron, "Başka bir deyişle," dedi, "diğer şüphelileri."

Victoria bu ses tonunda bir şeyler yakaladı. "Kastettiğim kesinlikle bu."

"Pekâlâ, senin elinde zaten bir koz var, öyle değil mi?"

Victoria soğukkanlı bir tavırla başını sallayıp onayladı. "Evet, var."

"Tad Crispin, öyle değil mi?"

Linda bu kez gerçekten şaşırmış göründü. Victoria istifini bozmadı. "Evet, o da bir şüpheli."

Myron, "Oğlan dün beni kiraladı," dedi. "Onun hakkında konuşmam pek ahlaki olmaz."

"O zaman biz de ondan bahsetmeyiz."

"Bunun yeterince iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Victoria, "O zaman onu müvekkillikten düşürürsün,"

dedi. "Seni ilk önce Linda tuttu. Mükellefiyetin ona olmalı. Eğer arada bir çatışma olduğunu hissedersen, Bay Crispin'i aramalı ve ona onu temsil edemeyeceğini söylemelisin."

Tuzağa düşmüştü. Victoria da bunun farkındaydı.

Myron, "En iyisi diğer şüphelilerden bahsedelim," dedi.

Victoria başını sallayarak onayladı. Savaş kazanılmıştı. "Devam et."

"Birincisi Esme Fong." Myron onun iyi bir şüpheli olma sebeplerini anlattı. Victoria hâlâ uykulu görünüyordu; Linda ise yarı ölüydü.

Linda, "O oğlumu baştan mı çıkarttı?" diye bağırdı. "Kaltak evime geldi ve oğlumu baştan çıkarttı, öyle mi?"

"Görünüşe bakılırsa öyle."

"Buna inanamıyorum. Chad bu yüzden mi o pis otel-deydi?"

"Evet... "

Victoria, "Tamam," diyerek araya girdi. "Bu hoşuma gitti. Şu Esme Fong çok hırslı. Kendine has yöntemleri var. Chad'in nerede olduğunu bilen ender insanlardan da biriydi."

Myron, "Ayrıca cinayetle ilgili bir gerekçesi de var," diye ekledi.

"Ama büyük bir şey değil. Otele başka giriş çıkışlar da olmalı. Kılık değiştirmiş olabilir. Miguel tuvalete gittiğinde gizlice çıkmış olabilir. Bu hoşuma gitti. Başka kim var?"

"Lloyd Rennart."

"Kim?"

Myron, "Jack'in bir önceki yardımcısı," diye açıkladı.

"Amerika Açık'ı kaybetmesine neden olan adam."

Victoria kaşlarını çattı. "Neden o?"

"Zamanlamaya bir bak. Jack hayatının en büyük hezimetini yaşadığı yere geri döner ve birdenbire bunlar yaşanır. Bu bir rastlantı olamaz. Rennart'ın işten atılması adamın hayatını mahvetti. Alkolik oldu. Karısını bir araba kazasında öldürdü."

"Ne?" Bu Linda'ydı.

"Amerika Açık'tan kısa süre sonra, Lloyd'un aracı külüstüre döndü. Karısı öldü."

Victoria, "Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Linda kafasını salladı. "Ailesiyle hiç tanışmadık. Aslına bakılırsa, Lloyd'u da evimizin ya da golf sahasının dışında herhangi bir yerde gördüğümü sanmıyorum."

Victoria kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. "Ben neyin onu uygun bir şüpheli yaptığını hâlâ anlamış değilim."

"Rennart intikam almak istedi. Bunun için de yirmi üç yıl bekledi."

Victoria tekrar kaşlarını çattı.

"Bunun zayıf bir olasılık olduğunu belirtmeliyim."

"Zayıf mı? Bu çok komik. Lloyd Rennart'ın şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"İşte bu biraz karmaşık."

"Öyle mi?"

"Adam intihar etmiş olabilir."

Victoria Linda'ya, ardından da Myron'a baktı. "Lütfen detaylandırır mısın?"

Myron, "Ceset bulunamamış," dedi. "Ama herkes onun Peru'da bir falezden atladığını düşünüyor."

Linda inledi. "Ah, hayır..."

Victoria, "Ne oldu?" diye sordu.

"Peru'dan bir kart aldık."

"Kim göndermiş?"

"Jack'e gelmişti ama isimsizdi. Geçen sonbahar ya da kışın geldi."

Myron'ın nabzı hızlandı. Geçen sonbahar ya da kış. Lloyd'un falezden atladığı iddia edilen dönemde. "Ne yazıyordu?"

Linda, "Üzerinde sadece iki kelime vardı," dedi. "'Beni affet.'"

Sessizlik yaşandı.

Bu sessizliği Victoria bozdu. "Bu intikam almak isteyen bir adamın sözlerine benzemiyor."

Myron, "Hayır," diye hemfikir oldu. Ev ve barı almak için Rennart'ın harcadığı parayı anımsadı. Gönderilen bu kart, onun şüphelendiği şeyi doğrulamıştı: Jack sabote edilmişti. "Ama bu aynı zamanda, yirmi üç yıl önce yaşananların kaza olmadığı anlamına da geliyor."

Victoria, "Peki bunun bize faydası ne?" diye sordu.

"Birisi Rennart'a Amerika Açık'ı kaybettirmesi için para verdi. Bunu yapan kişinin bir sebebi olmalı."

Victoria, "Belki de Rennart'ı öldürmek," diye itiraz etti. "Ama Jack'i değil."

İyi bir nokta. Yoksa hedef Jack miydi? Biri yirmi üç yıl

önce Jack'in Amerika Açık'ı kazanma şansını ortadan kaldıracak kadar çok nefret etmişti Jack'ten. Belki de bu nefret o günden bu yana küllenmemişti. Ya da belki de Jack gerçeği öğrenmiş, dolayısıyla da sesinin kesilmesi gerekmişti. Her halükârda bu konu incelenmeye değerdi.

Victoria, "Geçmişi kurcalamak istemiyorum," dedi. "Bu ortalığı karıştırabilir."

"Senin karmaşadan hoşlandığını sanıyordum. Karmaşa makul şüphe için verimli bir arazi olabilir."

Victoria, "Makul şüpheden hoşlanırım," dedi. "Ama bilinmezden asla. Esme Fong'u araştır. Squires ailesini de öyle. İstediğin her şeyi kurcala. Ama geçmişten uzak dur Myron. Orada karşına ne çıkacağını asla zaman bilemezsin."

Bölüm 37

Araba telefonunda: "Bayan Rennart? Ben Myron Bolitar."

"Evet Bay Bolitar."

"Sizi düzenli olarak arayacağıma söz vermiştim. Gelişmeleri iletmek için."

"Öğrendiğiniz yeni bir şey mi var?"

Nasıl devam etmeliydi? "Kocanıza dair, hayır. Şu ana kadar, Lloyd'un ölümünün intihardan öte bir şey olduğunu gösteren tek bir kanıta rastlamadım."

"Anlıyorum."

Sessizlik oldu.

"Peki beni neden aradınız Bay Bolitar?"

"Jack Coldren cinayetini işittiniz mi?"

Francine Rennart, "Tabii ki," dedi. "Tüm kanallarda bu var. Siz Lloyd'un bu işle..."

Myron büyük bir aceleyle, "Hayır," dedi. "Ama Jack'in karısına göre, Lloyd Jack'e Peru'dan bir kart yollamış. Ölümünden hemen önce."

Kadın tekrar, "Anlıyorum," dedi. "Ne yazılıymış?"

"Üzerinde sadece iki kelime varmış: 'Beni affet.' İmzalamamış."

Kısa bir suskunluk yaşandı, ardından kadın, "Lloyd öldü, Bay Bolitar. Jack Coldren de öyle. Bırakın bu iş böyle kalsın."

"Kocanızın itibarını yerle bir etmeye çalışmıyorum. Ama olanlara bakılırsa, ya birileri Lloyd'u Jack'i sabote etmeye zorladı ya da ona bunu yapması için para ödedi."

"Ve siz de bunu ispatlamakta yardımcı olmamı istiyorsunuz, öyle mi?"

"Bunu yaptıran her kimse, Jack'i öldürmüş ve oğlunu sakatlamış olabilir. Kocanız Jack'e af dilemek için bir kart yolladı. Saygısızlık etmek istemem ama Lloyd hayatta olsaydı bu konuda bana yardımcı olmanızı istemez miydi?"

Bir sessizlik daha yaşandı.

"Benden ne istiyorsunuz Bay Bolitar? Bu konuyla ilgili hiçbir bilgim yok."

"Bunun farkındayım. Ama Lloyd'la ilgili elinizde herhangi eski bir doküman var mı? Günlük ya da anı defteri türünden bir şey tutar mıydı? Bize ipucu verebilecek herhangi bir şey?"

"Günlük ya da anı defteri tutmazdı."

"Ama başka bir şey olabilir." Kibar, adil Myron. Nazik davran. "Eğer Lloyd tazminat filan aldıysa" – rüşvet demenin iyi bir yolu – "banka dekontları, mektuplar ya da buna benzer şeyler olabilir."

Kadın, "Bodrum katta kutular var," dedi. "Eski fotoğraflar, belki birkaç da kâğıt. Aralarında herhangi bir hesap ekstresi olduğunu sanmıyorum." Francine Rennart bir anlığına sustu. Myron telefonun ahizesini kulağına iyice bastırdı. Kadın, yumuşak bir ses tonuyla, "Lloyd'un her zaman yüksek miktarda nakit parası olurdu," dedi. "Bunun nereden geldiğini ona hiç sormadım."

Myron dudaklarını yaladı. "Bayan Rennart, şu bahsettiğiniz kutulara bakabilir miyim?"

Kadın, "Bu gece," dedi. "Bu gece gelebilirsiniz."

Esperanza eve daha gelmemişti. Myron henüz oturmuştu ki dahili telefon vızıldadı.

"Evet?"

Giriş kapısındaki güvenlik görevlisi mükemmel bir diksiyonla konuştu: "Efendim, burada sizi görmek isteyen bir beyefendiyle genç bir hanım var. Medyadan olmadıklarını iddia ediyorlar."

"İsim verdiler mi?"

"Beyefendi adının Carl olduğunu söyledi."

"Bırakın gelsinler."

Myron dışarı çıkıp kanarya sarısı Audi'nin yolu tırmanışını seyretti. Carl aracı durdurup aşağı indi. Düz saçları yeni fönlenmiş gibi duruyordu. Henüz yirmi yaşında bile olamayacak kadar genç görünen bir zenci kadın yolcu kapısından indi. Uydu çanağı kadar iri gözleriyle etrafa bakındı.

Carl kararlı bir tavırla döndü ve büyük elini gözlerine siper etti. İnanılmaz derecede şık giyimli bir kadın binici, atını engelli sahada koşturuyordu.

Carl, "Engelli yarış dedikleri bu mu?" diye sordu.

Myron, "Evet," karşılığını verdi.

Carl izlemeye devam etti. Binici attan indi. Siyah şapkasını çözdü ve atı okşadı. Carl, "Böyle giyinmiş fazla sayıda erkek göremezsin," dedi.

"Ya çimenlerde at koşturan jokeylerden ne haber?"

Carl güldü. "Hiç de kötü değillerdir," dedi. "Harika değiller, ama kötü de değiller."

Tartışmaya girmek zordu. "Buraya binicilik dersi almaya mı geldin?"

Carl, "Pek sayılmaz," dedi. "Bu Kiana. Bize yardımcı olabileceğini düşünüyorum."

"Bize mi?"

"Sana ve bana kardeşim." Carl gülümsedi. "Senin cana yakın zenci ortağını oynuyorum."

Myron kafasını salladı. "Hayır."

"Anlayamadım?"

"Cana yakın zenci ortak sonunda hep ölür. Hatta genellikle de en başında."

Bu Carl'ın bir an için duraklamasına sebep oldu. "Lanet olsun, bunu unutmuştum."

Myron elinden ne gelir türünden omzunu silkti. "Pekâlâ, bu da kim?"

"Kiana Court Manor Inn'de kat görevlisi olarak çalışı-

yor."

Myron kıza baktı. Hâlâ konuşulanları duyamayacak kadar uzaktaydı. "Kaç yaşında?"

"Neden?"

Myron omuz silkti. "Sadece soruyorum. Genç görünüyor."

"On altısında. Ve tahmin et ne diyeceğim Myron? O bekâr bir anne değil, refah içerisinde yaşamıyor ve esrarkeş de değil."

"Öyle olduğunu söylemedim ki zaten."

"Hı-hıı. Sanırım şu ırkçı saçmalıklar senin renk körü kafatasına hiçbir zaman sızmıyor."

"Hey, Carl, bana bir iyilik yap. Irkçı hassasiyet seminerini başka bir güne bırak. Kız ne biliyor?"

Carl sert bir kafa işaretiyle kızı çağırdı. Kiana yaklaştı, kol ve bacakları uzun, gözleri kocamandı. "Ona şu fotoğrafı gösterdim" – Myron'a Jack Coldren'in şipşak çekilmiş bir fotoğrafını uzattı – "ve onu Court Manor'da gördüğünü anımsadı."

Myron fotoğrafa baktı, sonra bakışlarını Kiana'ya çevirdi. "Bu adamı otelde gördün mü?"

"Evet." Kızın ses tonu net ve güçlüydü, yaşıyla çelişiyordu. On altı. Chad'le yaşıttı. Hayal etmek çok zor.

"Ne zaman olduğunu anımsıyor musun?"

"Geçen hafta. Onu orada iki kez gördüm."

"İki kez mi?"

"Evet."

"Bu perşembe ya da cuma olabilir mi?"

"Hayır." Kiana kafasını büyük bir asaletle havaya kaldırdı. Elerli titremiyordu, gözlerini de kaçırmamıştı. "Pazartesi ya da salıydı. En kötü ihtimalle çarşamba."

Myron bu ilgi çekici haberi hazmetmeye çalıştı. Jack Court Manor'a oğlundan *önce* iki kez gitmişti. Neden? Sebep oldukça açıktı: Eğer evlilik Linda açısından sonlandıysa, Jack açısından da büyük olasılıkla bitmişti. O da evlilik dışı yasak aşklar yaşamış olmalıydı. Belki de Matthew Squires'ın şahit olduğu şey de buydu. Belki de Jack kendi gönül ilişkisi için oraya gelmiş ve oğlunun arabasını fark etmişti. Bu mantığa uygundu...

Ama aynı zamanda da inanılmaz bir rastlantıydı. Baba oğul aynı anda, aynı yerde mi ilişki yaşamışlardı? Dünyada bundan daha garip şeyler de olabilirdi, ancak böyle bir şeyin yaşanma olasılığı neydi?

Myron Jack'in fotoğrafını işaret etti. "Yalnız mıydı?"

Kiana gülümsedi. "Court Manor'daki tek kişilik odalar pek fazla rağbet görmez."

"Yanında kim vardı, gördün mü?"

"Kısa bir an için. Fotoğraftaki adam kayıt yaptırdı. Arkadaşı arabada kaldı."

"Ama kadını gördün, öyle değil mi? En azından kısa bir an için."

Kiana Carl'a baktı, sonra Myron'a döndü. "Bu bir kadın değildi."

"Anlayamadım?"

Kiana, "Fotoğraftaki adam," dedi. "Oraya bir kadınla gelmemişti."

Gökten kocaman bir kaya yuvarlanıp Myron'ın kafasına düştü. Şimdi Carl'a bakma sırası ondaydı. Carl başını sallayarak onayladı. Diğer bir şimşek daha. Büyük bir şimşek. Sevgisiz evlilik. Linda Coldren'in bu birlikteliği neden sonlandırmadığını biliyordu – oğlunun velayetini kaybetmekten korkuyordu. Peki ya Jack? O neden ayrılmamıştı? Sorunun yanıtı bir anda netleşti: Güzel, sürekli olarak seyahat eden bir kadınla evli olmak mükemmel bir paravandı. Jack'le yatıp yatmadığını sorduğunda Diane Hoffman'ın gösterdiği tepkiyi anımsadı – gülüş tarzını ve, "Yaşlı Jack'le mümkün değil," deyişini hatırladı.

Çünkü yaşlı Jack homoseksüeldi.

Myron dikkatini tekrar Kiana'ya yoğunlaştırdı. "Yanındaki adamı tarif edebilir misiniz?"

"Daha yaşlıydı – belki elli ya da atmışında. Uzun siyah saçları ve gür sakalı vardı. Size söyleyebileceğim bunlardan ibaret."

Myron'ın daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

Her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. Henüz sonuca varılmamıştı. En azından şimdilik. Ama birdenbire çözüme doğru kocaman bir adım atıvermişti.

Bölüm 38

Carl ayrılırken Esperanza geldi.

Myron, "Bir şey buldun mu?" diye sordu.

Esperanza ona eski bir gazete kupürü uzattı. "Şunu oku."

Başlık şöyleydi: KAZA KURBANI.

Kelimelerin ekonomik kullanımı. Myron okumaya devam etti:

27 Darby Place'de oturan Bay Lloyd Rennart aracıyla, Güney Dean Sokağı'nın Coddington Terrace kesişimi yakınlarında park edilmiş bir araca çarptı. Bay Rennart alkollü araç kullanmak şüphesiyle gözaltına alındı. Bay Lloyd Rennart'ın karısı Lucille Rennart'ın öldüğü ifade edilirken, yaralananlar St. Elizabeth Tıp Merkezi'ne kaldırıldı. Cenaze töreni tertiplenecektir.

Myron paragrafı iki kere okudu. "Yaralananlar kaldırıl-

dı", diye yüksek sesle tekrarladı. "Sanki birden fazla kişi varmış gibi."

Esperanza başını sallayarak onayladı.

"Kim yaralanmış?"

"Bilmiyorum. Daha sonra başka makale yayınlanmamış."

"Tutuklama, sorgulama ya da davaya dair hiçbir şey yok mu?"

"Hiçbir şey. En azından ben bir şey bulamadım. Bu noktadan sonra Rennart'lardan bir daha bahsedilmemiş. St. Elizabeth'ten de bilgi almaya çalıştım ama yardımcı olmadılar. Hasta mahremiyeti türünden bir şeyler söylediler. Aslına bakılırsa bilgisayar kayıtlarının yetmişli yıllara kadar gittiğinden şüpheliyim."

Myron başını salladı. "Bu çok garip," dedi.

Esperanza, "Carl'ın çıktığını gördüm," dedi. "Ne istiyordu?"

"Court Manor'da çalışan bir oda hizmetlisiyle gelmiş. Jack Coldren'in küçük bir akşam kaçamağı için kiminle takıldığını tahmin et bakalım."

"Tonya Harding?"

"Yaklaştın. Norm Zuckerman."

Esperanza Met'teki soyut bir çalışmayı inceliyormuşçasına başını öne geriye eğdi. "Hiç şaşırmadım. En azından Norm konusunda. Böyle bir şey aklımdan geçiyordu. Hiç evlenmedi. Ailesi yok. Topluluk içerisinde, etrafını sürekli olarak genç, güzel kadınlarla dolduruyor."

Myron, "Gösteriş için," dedi.

"Doğru. Hepsi de eşcinsel olmadığı izlenimini vermek için peşine taktığı kadınlar. Kamuflaj. Norm önde gelen spor şirketlerinden birinin sahibi. Eşcinsel olduğunun bilinmesi kariyerini sonlandırabilir."

Myron, "Yani," dedi, "eğer eşcinsel olduğu duyulursa..."

Esperanza, "Canı çok yanar," dedi.

"Sence bu cinayet sebebi olabilir mi?"

Esperanza, "Tabii ki," dedi. "İşin ucunda milyonlarca dolar ve bir adamın itibarı var. İnsanlar bundan çok daha ufak sebepler için adam öldürüyor."

Myron bir an için düşündü. "Peki nasıl oldu? Diyelim ki Chad ile Jack Court Manor'da kazara karşılaştılar. Yine diyelim ki Chad babacığı ile Norm'un birlikte olduğunu anladı. Belki de bunu Esme'ye, Norm için çalışan o kadına söyledi. Belki Esme ve Norm..."

Esperanza, "Onlar ne?" diye cümleyi tamamladı. "Çocuğu kaçırdılar, parmağını kestiler, ardından da serbest mi bıraktılar?"

Myron, "Evet, hiç de mantıklı gelmiyor," diye hemfikir oldu. "En azından henüz. Ama gittikçe yaklaşıyoruz."

"Oh, kesinlikle, alanı gerçekten de daraltmaya başladık. Bir bakalım. Katil Esme Fong olabilir. Norm Zuckerman olabilir. Tad Crispin olabilir. Hâlâ hayatta ise Lloyd Rennart olabilir. Karısı ya da oğlu olabilir. Matthew Squires, babası ya da ikisi birden olabilir. Ya da bu yukarda sıraladığım isimlerden birkaçının ortaklaşa gerçekleştirdikleri bir şey olabilir –

belki Rennart ailesi, ya da Norm ve Esme. Ayrıca Linda Coldren de olabilir. Evindeki silahın cinayet aleti olması konusunda ne dedi? Ya da satın aldığı zarflara ve kaleme?"

Myron yavaşça, "Bilmiyorum," dedi. "Ama bu noktada önemli bir şeye parmak basmış olabilirsin."

"Neye?"

"Giriş yetkisi. Jack'i her kim öldürmüş ve Chad'in parmağını her kim kesmişse, Coldren'lerin evine rahatça girip çıkabiliyordu. Hırsızlık olmadığını düşünürsek, silahı ve kırtasiye malzemelerini kim ele geçirebilir?"

Esperanza hemen hemen hiç tereddüt etmedi. "Linda Coldren, Jack Coldren, pencereden girip çıkmaktan hoşlandığı için belki Squires'ların oğlu." Durdu. "Sanıyorum bu kadar."

"Tamam, güzel. Şimdi biraz daha ileri gidelim. Chad Coldren'in Court Manor Inn'de olduğunu kim biliyordu? Yani, demek istiyorum ki, onu her kim kaçırdıysa nerede olduğunu da biliyor olmalıydı, öyle değil mi?"

"Doğru. Tamam, yine Jack, Esme Fong, Norm Zuckerman, Matthew Squires. Tanrım, Myron, bu gerçekten çok faydalı oldu."

"Şimdi, her iki listede de yer alan isimler hangileri?"

"Jack ve Matthew Squires. Sanırım Jack'in adını listeden çıkartabiliriz – yani kurban olduğunu düşünürsek."

Myron bir an için durdu. Win'le yaptığı sohbeti anımsadı. Kazanma arzusuna dair olanı. Jack zaferini garantilemek için ne kadar ileri giderdi? Win onu hiçbir şeyin durdurama-

yacağını söylemişti. Haklı mıydı?

Esperanza Myron'ın suratının önünde parmaklarını şaklattı. "Hey, Myron?"

"Ne var?"

"Dedim ki, Jack Coldren'i eleyebiliriz. Ölü insanlar cinayet silahını yakındaki ormanlık alana nadiren gömerler."

Bu mantıklıydı. Myron, "O zaman geriye sadece Matthew Squires kalıyor," dedi. "Ve ben onun aradığımız kişi olduğunu düşünmüyorum."

Esperanza, "Ben de öyle," dedi. "Birini unutuyoruz – Chad Coldren'in yerini bilen, silaha ve kırtasiye malzemelerine kolayca erişebilen birisini."

"Kimi?"

"Chad Coldren'i."

"Sence kendi parmağını kendisi mi kesti?"

Esperanza omuz silkti. "Senin şu eski teorinden ne haber? Kaçırılma olayının kontrolden çıkan bir kandırmaca olduğuna ilişkin söylediklerin. Bir düşün. Belki de o ve Tito'nun arası açılmıştı. Belki de Tito'yu öldüren Chad'di."

Myron bu olasılığı tartıp biçti. Jack'i düşündü. Esme'yi düşündü. Lloyd Rennart'ı düşündü. Sonra kafasını olumsuz manada salladı. "Bu bizi bir yere götürmeyecek. Sherlock Holmes, gerçeklerin tümünü dikkate almaksızın herhangi bir teoride bulunulmaması gerektiğini söyler, çünkü o zaman teorileri gerçeklere uydurmaktansa gerçekleri teorilere uyacak tarzda eğip bükmeye başlarsın."

Esperanza, "Bu durum bizi daha önce hiç durdurma-

mıştı," dedi.

"İyi bir noktaya değindin." Myron saatine baktı. "Gidip Francine Rennart'ı görmeliyim."

"Jack'in eski yardımcısının karısını."

"Evet."

Esperanza etrafı koklamaya başladı.

Myron, "Ne oldu?" diye sordu.

Büyük bir koklayış daha. Esperanza, "Zaman kaybedildiğini gösteren bir koku var."

Yanlış düşünüyordu.

Bölüm 39

Araç telefonundan Victoria Wilson aradı. Myron, insanlar araç telefonları, cep telefonları, çağrı cihazları icat edilmeden önce acaba ne yapıyorlardı, diye düşündü.

Büyük olasılıkla çok daha fazla eğleniyorlardı.

Kadın, "Polisler senin şu neo-Nazi arkadaşının cesedini buldu," dedi. "Adamın soyadı Marshall."

"Tito Marshall mı?" Myron kaşlarını çattı. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Ben şakadan hoşlanmam Myron."

İşte bundan hiç şüphesi yoktu. Myron, "Polisin onun bu işle ne tür bir bağlantısı olduğuna dair herhangi bir fikri var mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Ve sanıyorum silahla vurularak öldürülmüştür."

"İlk bulgular böyle, evet. Bay Marshall bir otuz sekizlikle yakın mesafeden kafasından iki kez vurularak öldürülmüş."

"Bir otuz sekizlik mi? Ama Jack otuz ikilikle öldürül-

dü."

"Evet Myron. Biliyorum."

"Yani, Jack Coldren ile Tito Marshall farklı silahlarla öldürüldü."

Victoria tekrar o sıkkın tavrını takındı. "Senin profesyonel bir balistik uzmanı olmadığına inanmak çok zor."

Herkes çok zeki. Ama bu yeni gelişme bir dizi senaryonun konu dışı kalmasına sebep oldu. Eğer Jack Coldren ve Tito Marshall'ı öldüren silahlar farklıysa, bu ortada iki farklı katil olduğu anlamına mı geliyordu? Ya da katil farklı silah kullanacak kadar akıllı mıydı? Ya da belki de katil Tito'yu öldürdükten sonra otuz sekizliği atmış, dolayısıyla da Jack'te otuz ikiliği kullanmak zorunda kalmıştı. Nasıl çarpık bir düşünce bir çocuğa Tito Marshall adını verebilirdi ki? Myron gibi bir isimle bile hayatı sürdürmek yeterince zordu. Ya Tito Marshall'la? Çocuğun neo-Nazi'ye dönmesi hiç de şaşılacak bir durum değildi. Büyük olasılıkla kin dolu bir antikomünist olarak hayata başlamıştı.

Victoria düşüncelerini yarıda kesti. "Seni başka bir nedenden aradım Myron."

"Öyle mi?"

"Mesajı Win'e ilettin mi?"

"Bunu sen ayarladın, öyle değil mi? Annesine orada olacağımı sen söyledin."

"Lütfen sorumu yanıtla."

"Evet, mesajı ilettim."

"Win ne dedi?"

Myron, "Ben mesajı ilettim," dedi. "Ama bu arkadaşımın gösterdiği tepkiden bahsedeceğim anlamına gelmiyor."

"O gittikçe kötüleşiyor Myron."

"Üzgünüm."

Sessizlik yaşandı.

Victoria, "Şu an neredesin?" diye sordu.

"New Jersey Çevreyolu'na yeni girdim. Lloyd Rennart'ın evine gidiyorum."

"Sana bu konuyu daha fazla kurcalamamanı söylemiştim sanıyorum."

"Söyledin."

Yine bir sessizlik oldu.

"Hoşça kal Myron."

Kadın telefonu kapattı. Myron iç çekti. Birdenbire araç telefonlarının, cep telefonlarının, çağrı cihazlarının olmadığı günleri özledi. O zamanlarda birine ulaşmak gerçekten de çok zordu.

Bir saat sonra, Myron Rennart'ların gösterişsiz evinin önüne park etti. Kapıyı çaldı. Bayan Rennart hemen açtı. Kısa bir an için Myron'ın suratını inceledi. İkisi de konuşmadı. Bir merhabalaşma ya da selamlaşma bile yaşanmadı.

Bayan Rennart, sonunda, "Yorgun görünüyorsunuz," dedi.

"Öyleyim."

"Lloyd şu kartı gerçekten de yollamış mı?"

"Evet."

Yanıt otomatik gelmişti. Ama şimdi o da merak etti –

Lloyd Rennart kart yollamış mıydı? Bildiği tek şey, Linda'nın onu başrol için basit bir şekilde sınıfladığıydı. Mesela, şu kayda geçmemiş telefon görüşmesini düşünün. Çocuğu kaçıranlar gerçekten de ölümünden önce Jack'i aramışlarsa, görüşmenin kaydı neredeydi? Belki de bu görüşme hiç yapılmamıştı. Belki de Linda bu konuda yalan söylemişti. Belki kart konusunda da yalan söylüyordu. Belki söylediği her şey yalandı. Belki Myron, tıpkı şu dandik, kimsenin seyretmediği, Shannon ya da Tawny türünden isimleri olan kadınların rol aldığı, *Body Heat* adlı videolarda hormonlarıyla harekete geçen erkekler gibi, yarı ayartılmıştı.

Hiç de hoş bir düşünce değil.

Francine Rennart onu sessizce karanlık bodrum kata indirdi. Zemine ulaştıklarında uzandı ve *Sapık* filmdekini andıran, tavandan sallanan bir lambayı yaktı. Oda tamamen betondu. İçerde bir su ısıtıcısı, gazlı ısıtıcı, çamaşır ve kurutma makinesi, çeşitli boyutlarda, şekillerde ve malzemelerden yapılma depolama kutuları vardı. Myron'ın hemen önünde, yerde dört kutu duruyordu.

Francine Rennart, kafasını yere eğip bakmaksızın, "Bunlar onun eski eşyaları," dedi.

"Teşekkürler."

Kadın denedi ama kutulara bakamadı. "Yukarıda olacağım," dedi. Myron kadının ayaklarının basamakları tırmanıp gözden kaybolmasını seyretti. Sonra kutulara dönüp çömeldi. Hepsi de bantla kapatılmıştı. Zincirli çakısını çıkartıp bandı kesti.

İlk kutuda golfe dair hatıralar vardı. Sertifikalar, kupalar ve eski golf pimleri. Golf topu tutturulmuş ahşap bir altlık üzerindeki paslı plakette şunlar yazılıydı:

HICKORY PARK'TAKİ BİRİNCİ –
15'İNCİ DELİK 17 OCAK 1972

Myron o açık, havadar golf akşamının Lloyd açısından nasıl geçtiğini merak etti. Lloyd'un vuruşu kafasında art arda kaç kez yaptığını, o BarcaLounger'da kaç kez tek başına oturduğunu ve saf, soğuk telaşa kaç kez kapıldığını merak etti. Golf sopasını tutmanın nasıl bir his olduğunu, arka salınışa başlarken omuzlarının nasıl gerildiğini, topa yaptığı temiz, sert vuruşu, sonra da vuruşu tamamlayışını anımsıyor muydu acaba?

İkinci kutuda, Myron Lloyd'un lise diplomasını buldu. Penn State'den alınan bir yıllık vardı; bir de golf ekibinin bir fotoğrafı. Lloyd Rennart kaptandı. Myron'ın parmağı büyük bir *P* harfine dokundu. Lloyd'un takım harfi. Penn State'deki golf koçundan alınmış bir tavsiye mektubu vardı. Myron'ın gözüne *Parlak bir gelecek* kelimeleri çarptı. Parlak bir gelecek. Koç büyük bir motivatör olabilir, ama berbat bir falcıydı.

Üçüncü kutu Lloyd'un Kore'de çekilen bir fotoğrafıyla başladı. Bu sıradan bir grup fotoğrafıydı, bir düzine kadar adam yorgun ve kolları yanlarındakilerin boyunlarına öylesine dolanmış halde dikiliyordu. Hepsi de gülümsüyor, mutlu

görünüyorlardı. Lloyd orada daha zayıftı, gözlerinde kasvet ya da bitkinliğe dair en ufak bir şey fark etmedi.

Myron resmi bıraktı. Arka fondan Betty Buckley "Memory"yi söylemiyordu ama belki de yapmalıydı. Bu kutular koca bir hayattı – bunca deneyim ve hayale, istek ve umuda rağmen kendi kendini sonlandırmaya karar veren bir yaşam.

Myron kutunun dibinden bir evlilik albümü çekip çıkarttı. Solgun renkli altın yaprakta şunlar yazılıydı: *Lloyd ve Lucille, 17 Kasım 1968. Şimdi ve sonsuza dek.* İnce bir alay. Suni deri kabı içki damlalarını andıran bir şeyle lekelenmişti. Lloyd'un ilk evliliği, güzelce sarılıp paketlenmiş, bir kutuya kaldırılmıştı.

Myron tam albümü alarak bir kenara bırakacaktı ki, merak tüm bedenini sardı. Çömelmeyi bırakıp oturdu, önüne koca bir kutu oyuncak bırakılmış bir çocuk gibi bacaklarını iki yana açtı. Fotoğraf albümünü beton zemine yerleştirip sayfalarını açmaya başladı. Cilt yıllardır kullanılmamanın getirdiği tembellikle çıtırdadı.

İlk fotoğraf neredeyse Myron'ın çığlık atmasına sebep oluyordu.

Bölüm 40

Myron'ın adımları kesinlikle yavaşlamadı.

Dördüncü Sokak'ın yakınındaki Chestnut Sokağı'nda park yasağı vardı ancak bu bile Myron'ı durduramadı. Arkadan yükselen korna seslerini dikkate almaksızın, araba daha tam olarak durmadan kendini aşağı attı. Omni'nin lobisinden fırtına gibi geçip kapısı açık asansöre girdi. En üst katta indiğinde doğru oda numarasını buldu ve kapıyı çaldı.

Kapıyı Norm Zuckerman açtı. Büyük bir gülümsemeyle, "*Bebek,*" dedi. "Ne hoş bir sürpriz."

"Girebilir miyim?"

"Sen mi? Tabii ki tatlım, her zaman."

Ama Myron onu iteleyerek çoktan içeri dalmıştı bile. Süitin dış odası – otel broşüründeki dille konuşmak gerekirse – ferah ve şık bir şekilde dekore edilmişti. Esme Fong koltukta oturuyordu. Kafasını kaldırıp endişeli tavşan ifadesiyle ona baktı. Posterler, projeler, ilanlar ve benzer teçhizatlar yere ve kahve masasına üst üste yığılmıştı. Tad Crispin ve Linda Coldren'in büyütülmüş resimlerine gözü takıldı. Zoom

logoları her yerdeydi, tıpkı intikam peşinde koşan hayaletler ya da tele pazarlamacılardan olduğu gibi, bunlardan da kurtulmak imkânsızdı.

Norm, "Biraz stratejilendirme yapıyorduk," dedi. "Ama işe her zaman ara verebiliriz, öyle değil mi Esme?"

Esme başıyla onayladı.

Norm barın arkasına geçti. "Bir şey ister misin Myron? Burada Yoo-Hoo bulundurduklarını sanmıyorum ama eminim ki..."

Myron, "İstemiyorum," diyerek lafını kesti.

Norm elleriyle sahte bir teslimiyet işareti çekti. "Şşş, Myron, sakin ol," dedi. "Sinirini bozan şey ne?"

"Seni uyarmak istedim Norm."

"Beni ne konuda uyarmak istedin?"

"Bunu yapmak istemiyorum. Aslında bana kalırsa, senin aşk hayatın özel kalmalı. Ama bu o kadar da kolay değil. Artık değil. Her şey ortaya çıkacak Norm. Üzgünüm."

Norm Zuckerman kımıldamadı. Sanki itiraz etmeye hazırlanıyormuş gibi ağzını açtı. Sonra durdu. "Nasıl öğrendin?"

"Jack'le birlikteydin. Court Manor Inn'de. Seni bir oda hizmetçisi görmüş."

Norm kafasını dimdik tutan Esme'ye baktı. Sonra tekrar Myron'a döndü. "Benim *şorolo* olduğum öğrenilirse neler olacağını biliyor musun?"

"Bunu engelleyemem Norm."

"Ben şirketin ta kendisiyim Myron. Zoom moda, imaj ve sporla – ki bunlar bu gezegendeki en bariz homofobik te-

şekkül – ilgili. Algı bu işte her şey demektir. Eğer benim yaşlı bir kraliçe olduğumu öğrenirlerse ne olur biliyor musun? Zoom külçe gibi lağım çukuruna oturur."

Myron, "Seninle hemfikir olduğumdan emin değilim," dedi. "Ama bu engellenemez."

Norm, "Polis bunu biliyor mu?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil."

Norm ellerini havaya kaldırdı. "O zaman neden bilinmeli ki? Bu, yüksek sesle ifade etmek gerekirse, sadece bir düşünce. Tamam, Jack'le buluştum. Birbirimizden hoşlanıyorduk. İkimizden birinin konuyu başkalarına açması durumunda kaybedeceğimiz çok şey vardı. Hiç de anlaşılmaz bir durum değil. Bunun cinayetle de alakası yok."

Myron Esme'ye kaçamak bir bakış attı. Kadının gözleri ona sessiz kalmasını tavsiye eder bir manayla bakarak karşılık verdi. Myron, "Ne yazık ki," dedi, "ben olduğunu düşünüyorum."

"Öyle mi? Beni sırf bir 'öyle düşünüyorum'la yok mu edeceksin?"

"Üzgünüm."

"Konuşarak seni bu fikrinden caydıramaz mıyım?"

"Korkarım hayır."

Norm bardan uzaklaştı ve yığılırcasına bedenini sandalyeye bıraktı. Yüzünü avuçları arasına aldı, parmakları arkaya doğru kayarak saçlarında buluştu, birbirine dolandı. "Tüm hayatımı yalan söyleyerek geçirdim Myron," diye konuşmaya başladı. "Çocukluğum Polonya'da, sanki Yahudi

değilmişim gibi davranmakla geçti. Buna inanabiliyor musun? Ben, Norm Zuckerman, geveze bir oğlanmışım gibi davrandım. Ama hayatta kaldım. Buraya geldim. Sonra yetişkinlik yaşlarımı gerçek bir erkek, bir Kazanova, kolunda sürekli güzel bir kız olan bir adam gibi davranarak yaşadım. İnsan yalan söylemeye alışıyor Myron. Gün geçtikçe bu iş daha da kolaylaşıyor, beni anlıyor musun? Yalanlar bir tür ikinci gerçeklik halini alıyor."

"Üzgünüm Norm."

Adam derin derin nefes aldı ve kendini zorlayarak kederle gülümsedi. Norm, "Belki de en iyisi budur," dedi. "Dennis Rodman'a bak. Sürekli kadın giysileriyle dolaşıyor. Bu ona zarar vermiyor, öyle değil mi?"

"Hayır. Vermiyor."

Norm Zuckerman gözlerini Myron'a çevirdi. "Hey, bu ülkeye geldiğimde, senin hayatında gördüm diyebileceğin en yakın Yahudi oldum. Öyle değil mi? Bana doğruyu söyle. Senin gördüğün en yakın Yahudi ben değil miyim?"

Myron, "Öylesin," dedi.

"O cılız güzel kıçın üzerine iddiaya girerim ki öyleyimdir. Ve işe ilk başladığım yıllarda, herkes bana bunun şiddetini azaltmamı söyledi. Bu kadar Yahudilik yapmayı bırak, dediler. Çok ırkçı. Hiçbir zaman kabul görmeyeceksin." Yüzünde şimdi gerçek bir umut vardı. "Belki aynı şeyi gizli *şororolular* uğruna da yapabilirim Myron. Dünyanın gözü önünde, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Myron yumuşak bir ses tonuyla, "Evet, anlıyorum," de-

di. Sonra, "Sen ve Jack arasındaki ilişkiyi başka kim biliyor?" diye sordu.

"Kim mi biliyor?"

"Kimseye bundan bahsettin mi?"

"Hayır, tabii ki etmedim."

Myron Esme'yi işaret etti. "Şu kolunda taşıdığın kız arkadaşlarından birine söylemiş olamaz mısın? Neredeyse seninle birlikte yaşıyor denilebilecek birine? Onun bunu öğrenmesi kolay olmaz mıydı?"

Norm omuz silkti. "Sanırım olurdu. İnsan biriyle yakınlaştığında, ona güveniyor. Kalkanlarını indiriyor. Dolayısıyla belki de biliyordur. Peki ne olmuş?"

Myron Esme'ye baktı. "Bunu ona anlatmak ister misin?"

Esme'nin sesi sakindi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Bana ne anlatacak?"

Myron gözlerini Esme'ninkilerden ayırmadı. "Senin on altı yaşındaki bir oğlanı baştan çıkarma nedenini merak ettim. Beni sakın yanlış anlama. Harika bir performans sergiledin – yalnızlık Chad'in tatlı ve hastalıksız bir çocuk olmasına dair yaptığın tüm o konuşmalar. Oldukça dokunaklıydı. Ama yine de bana inandırıcı gelmedi."

Norm, "Sen neden bahsediyorsun Myron?" dedi.

Myron onu duymazdan geldi. "Ve sonra bir de ortada şu tuhaf rastlantı var – sen ve Chad'in, Jack ve Norm'la aynı zamanda, aynı otelde boy göstermeniz. Çok garip. Buna bir

türlü inanamadım. Ama ikimiz de bunun bir rastlantı olmadığını biliyoruz. Bunu sen planladın Esme."

Norm, "Ne planı?" diye lafını kesti. "Myron, bana burada ne olup bittiğini anlatacak mısın?"

"Norm, Esme'nin Nike'ın basketbol kampanyasında çalıştığından bahsetmiştin. Seninle çalışmak için o işten ayrıldığından."

"Ne olmuş?"

"Maaşı düştü mü?"

"Biraz." Norm omuz silkti. "Fazla değil."

"Seninle çalışmaya tam olarak ne zaman başladı?"

"Bilmiyorum."

"Son sekiz ay içerisinde mi?"

Norm kısa bir an düşündü. "Evet, ne olmuş?"

"Esme Chad Coldren'i baştan çıkarttı. Onunla Court Manor Inn'de cinsel ilişkiye gireceği bir gün ayarladı. Ama onu oraya seks için ya da yalnız olduğu için getirmedi. Onu oraya getirme sebebi, planın bir parçasıydı."

"Ne planı?"

"Chad'in babasını başka bir erkekle görmesini istedi."

"Ne?"

"Jack'i yok etmek istedi. Bu bir rastlantı değildi. Esme senin ne zaman ne yaptığını biliyordu. Jack'le olan gönül ilişkini de öğrenmişti. Dolayısıyla bu bilgileri, Chad'in babasının aslında nasıl bir adam olduğunu görmesi için yapacağı planda kullandı."

Esme sessiz kaldı.

"Bana şunu söyle Norm. Jack ve sen aslında perşembe gecesi mi buluşacaktınız?"

Norm, "Evet," dedi.

"Peki, ne oldu?"

"Jack arayarak iptal etti. Park yerine girdi ve hayalet görmüş gibi oldu. Tanıdık bir araba gördüğünü söyledi."

Myron, "Tanıdık değil," dedi. "Oğlunun arabası. İşte Esme'nin planını suya düşüren bu. Jack arabayı gördü. Chad babasını görmeye fırsat bulamadan oradan ayrıldı."

Myron ayağa kalkıp Esme'ye doğru yürüdü. Kadın hareketsiz kaldı. Kadına, "Aslında, neredeyse en baştan her şeyi doğru tahmin ettim," dedi. "Jack Amerika Açık'ta liderliği ele aldı. Oğlu orada, hemen gözünün önündeydi. Jack'in oyununu sabote etmek için Chad'i kaçırdın. Her şey tıpkı düşündüğüm gibi oldu. Sadece senin gerçek amacını ıskaladım. Chad'i neden kaçırdın? Jack Coldren'e karşı neden bu kadar büyük bir kin besliyordun? Evet, bu dürtünün bir kısmı para kaynaklıydı. Evet, Zoom'un yeni kampanyasının başarılı olmasını istiyordun. Evet, Tad Crispin'in Amerika Açık'ı kazanması durumunda, pazarlama dâhisi olarak ilan edileceğini biliyordun. Bunların hepsinin yaptıklarında etkisi oldu. Ama tabii ki, bu Chad'i neden Court Manor Inn'e getirdiğini açıklamadı – hem de *henüz Jack gelmeden.*"

Norm iç çekti. "Peki, söyle bakalım bize Myron. Onun Jack'in canını yakmayı isteme nedeni neydi?"

Myron cebine uzanıp eski bir fotoğraf çıkarttı. Evlilik albümünün ilk sayfası. Lloyd ile Lucille Rennart. Gülümsü-

yorlar. Mutlular. Yan yana dikilmişler. Lloyd smokinli. Lucille'in elinde bir demet çiçek var. Lucille uzun beyaz bir gelinlik içerisinde muhteşem görünüyor. Ama Myron'ı derinden şaşkınlığa uğratan şey bu değildi. Onun yaşadığı şokun sebebinin Lucille'in giydiği ya da tuttuğu şeyle alakası yoktu; bundan ziyade kadının ta kendisiydi.

Lucille Rennart Asyalıydı.

Myron, "Lloyd Rennart senin babandı," dedi. "Ağaca çarptığı o gün sen de arabadaydın. Annen öldü. Sen de büyük bir aceleyle hastaneye götürüldün."

Esme'nin sırtı dimdikti ama kesik kesik nefes almaya başlamıştı.

Myron, "Bundan sonra ne olduğundan pek emin değilim," diye devam etti. "Tahminimce baban dibe vurdu. Sarhoştu. Karısının ölümüne sebep olmuştu. Kendini tükenmiş, işe yaramaz hissetti. Dolayısıyla belki de seni yetiştiremeyeceğini fark etti. Ya da seni yetiştirmeyi hak etmediğini düşündü. Ya da belki de annenin ailesiyle bir anlaşmaya varıldı. Dava açmamaları durumunda, Lloyd senin vesayetini Lucille'in ailesine verecekti. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama seni annenin ailesi büyüttü. Lloyd belini doğrultmaya başladığında, büyük olasılıkla seni köklerinden kopartıp almanın yanlış olacağını hissetti. Ya da kızının, annesinin ölümünden sorumlu olan babasını kabul etmeyeceğinden korktu belki de. Her neyse, Lloyd sessiz kaldı. İkinci karısına senden hiç bahsetmedi."

Artık Esme'nin yanaklarından yaşlar süzülüyordu.

Myron da kendisini ağlayacak gibi hissetti.

"Ne kadar yaklaştım Esme?"

"Senin neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok."

Myron, "Hepsinin kaydı bulunacaktır," dedi. "Doğum sertifikanın bulunacağı kesin. Büyük olasılıkla evlat edinme belgelerin de öyle. Polisin bunları bulması çok zaman almayacaktır." Elindeki fotoğrafı havaya kaldırdı, ses tonu yumuşaktı.

"Annenle arandaki benzerlik bile bunun için yeterli."

Gözyaşları akmaya devam etti, ama Esme ağlamıyordu. Hıçkırmıyordu. Hüngürdemiyordu. Yüz kaslarında en ufak bir hareket yoktu. Sadece gözyaşları. Esme, "Belki de Lloyd Rennart benim babamdı," dedi. "Ama yine de elinde hiçbir şey yok. Geriye kalan tamamen uydurma."

"Hayır Esme. Polis anne babanı belirleyince, geriye kalan kısım kolay olacak. Chad onlara Court Manor Inn'e gitmeyi senin teklif ettiğini anlatacak. Onlar da Tito'nun ölümnü daha dikkatli inceleyecek. Orada bir bağlantı olacak. İplikler. Saçlar. Hepsi bir araya gelecek. Ama sana bir sorum var."

Esme hareketsiz kaldı.

"Chad'in parmağını neden kestin?"

Esme yüzünde hiçbir ifade değişikliği olmadan koşmaya başladı. Myron hazırlıksız yakalanmıştı. Yolunu kesmek için kanepeye zıpladı. Ama hangi yöne gideceğini yanlış hesaplamıştı. Esme çıkışa yönelmemişti; yatak odasına doğru koşuyordu. Kendi yatak odasına. Myron kanepeden atladı.

Esme'nin odasına ulaştı ama geç kalmıştı.

Esme Fong'un elinde bir silah vardı. Silahı Myron'ın göğsüne doğrulttu. Myron kadının gözlerinden hiçbir itirafta bulunmayacağını, açıklama yapmayacağını, konuşmayacağını anladı. Silahını ateşlemeye hazırdı.

Myron, "Zahmet etme," dedi.

"Ne?"

Myron cep telefonunu çıkartıp ona uzattı. "Sana."

Esme bir an olduğu yerde kaldı. Sonra, silah hâlâ elindeyken uzanıp telefonu aldı. Kulağına yasladı ama Myron her şeyi net bir şekilde işitebiliyordu.

Bir ses, "Ben Philadelphia Polis Departmanı'ndan Dedektif Alan Corbett'im. Kapının önündeyiz ve konuşulanları duyduk. Silahını indir."

Esme Myron'a baktı. Silah hâlâ göğsüne çevriliydi. Myron bir ter damlasının sırtına doğru indiğini hissetti. Bir silahın namlusuna bakmak, ölüm mağarasına odaklanmak gibi bir şeydi. İnsanın gözleri, sanki imkânsız derecede büyümüş, kendisini yutmaya hazırlanıyormuşçasına namluyu, sadece namluyu görüyordu.

"Bu çok aptalca olur," dedi.

Esme başıyla onaylayıp silahını indirdi. "Ve anlamsız."

Silah yere düştü. Kapılar ardına kadar açıldı. Polisler içeri doluştu.

Myron silaha baktı. Esme'ye, "Otuz sekizlik," dedi. "Bu Tito'yu öldürdüğün silah mı?"

Kadının surat ifadesi cevabı almaya yetti. Balistik test-

leri kesin sonucu verecekti. Savcılık onu tutuklayacaktı.

Esme, "Tito çıldırmış gibi davranmaya başladı," dedi. "Oğlanın parmağını kesti. Benden para istemeye başladı. Buna inanmalısın."

Myron hiçbir şey söylemeden kafasını salladı. Esme'nin yaptığı savunmayı tartıp biçti, her şey doğruymuş gibi geldi.

Corbett Esme'nin bileklerine kelepçeyi geçirdi.

Artık kelimeler ağzından büyük bir hızla dökülüyordu. "Jack Coldren benim ailemi yok etti. Babamı mahvetti ve annemi öldürdü. Peki ne için? Babam yanlış hiçbir şey yapmamıştı ki?"

Myron, "Hayır," dedi, "yaptı."

"Jack Coldren'e göre çantadan yanlış sopayı çıkarttı. Bir hata yaptı. Bir kaza. Bu ona bu kadar pahalıya mı patlamalıydı?"

Myron hiçbir şey söylemedi. Bu hata değildi, kaza da değildi. Myron'ın bunun bedelinin ne olması gerektiği konusunda en ufak bir fikri bile yoktu.

Bölüm 41

Polis işini bitirdi. Corbett'in sorular sormak istiyordu ama Myron hiç havasında değildi. Dedektifin dikkati dağılır dağılmaz oradan ayrıldı. Aceleyle Linda Coldren'in serbest bırakılmak üzere olduğu karakola gitti. Beton basamakları üçer dörder atladı, üç adım atlama yapmaya hazırlanan spastik bir Olimpiyat oyucusunu andırıyordu.

Victoria Wilson ona neredeyse – buradaki kilit kelime *neredeyseydi* – gülümsedi. "Linda birkaç dakikaya kadar serbest kalacak."

"Almanı istediğim kaset sende mi?"

"Jack'le oğlanı kaçıranlar arasında geçen telefon görüşmesi kaydı mı?"

"Evet."

"Bende," dedi. "Ama neden…"

Myron, "Lütfen onu bana ver," dedi.

Victoria, Myron'ın ses tonunda değişik bir şeyler hissetti. Hiç itiraz etmeden çantasına uzandı ve kaseti çıkarttı. Myron kaseti aldı. "Linda'yı evine benim götürmemde bir

sakınca var mı?" dedi.

Victoria Wilson ona dikkatle baktı. "Bence gayet iyi bir fikir."

Bir polis geldi. "Çıkmaya hazır," dedi.

Victoria tam arkasını dönmeye hazırlanıyordu ki, Myron, "Senin geçmişi eşelemekle ilgili sözlerin sanıyorum yanlıştı. Müvekkilimizi kurtaran şey geçmiş oldu," dedi.

Victoria onunla göz göze geldi. "Daha önce de söylediğim üzere," diye sözlerine başladı. "Orada ne bulacağını hiçbir zaman bilemezsin."

İkisi de diğerinin gözlerini kaçırmasını bekledi. Arkalarındaki kapı açılana kadar ikisi de bunu yapmadı.

Linda sivil giysilerini giymişti. Dışarı tereddütle adım attı, sanki karanlık bir odadaymış da gözlerinin ani ışığa dayanıp dayanamayacağını bilmiyormuş gibiydi. Victoria'yı görünce yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı. Kucaklaştılar. Linda suratını Victoria'nın omzuna gömüp kolları arasında sallandı. Birbirlerinden ayrıldıklarında Linda dönüp Myron'ı kucakladı. Myron gözlerini kapattı ve kaslarının gevşediğini hissetti. Linda'nın saçlarını koklayıp yanağının muhteşem tenini ensesinde hissetti. Uzun süre kucaklaştılar, sanki yavaş bir dansta gibiydiler, birbirlerinden ayrılmak istemediler, ikisi de belki biraz korkmuştu.

Victoria yumruk yaptığı eline doğru öksürüp izin istedi. Polislerin açtığı yolu takip ederek, Myron ve Linda basın kargaşasına mümkün olduğunca girmeden arabalarına vardılar. Hiç konuşmadan emniyet kemerlerini taktılar.

Linda, "Teşekkürler," dedi.

Myron hiçbir şey söylemedi. Arabayı çalıştırdı. Kısa bir an için ikisi de bir şey söylemedi. Myron klimayı açtı.

"Orada bir şeyler oldu, öyle değil mi?"

Myron, "Bilmiyorum," dedi. "Sen oğlun hakkında endişeliydin. Belki de olan budur."

Linda'nın suratı buna kanmadığını belli ediyordu. "Ya sen?" dedi. "Sen bir şey hissettin mi?"

Myron, "Sanırım evet," dedi. "Ama bunun bir kısmı korku da olabilir."

"Neye dair bir korku?"

"Jessica'ya."

Linda bezgin bir tavırla sırıttı. "Sakın bana bağlanmaktan korkan şu adamlardan olduğunu söyleme."

"Tam aksine. Onu bu kadar sevmemden korkuyorum. Bu kadar çok bağlanmak istememden."

"O zaman sorun ne?"

"Jessica beni daha önce bir kez terk etti. Bir daha bu şekilde ortada bırakılmak istemiyorum."

Linda başıyla onayladı. "Yani sence orada olan buydu, öyle mi? Terk edilme korkusu."

"Bilmiyorum."

Linda, "Ben de bir şey hissettim," dedi. "Uzun süreden sonra ilk defa. Sakın beni yanlış anlama. Gönül ilişkilerim oldu. Tad'le olduğu gibi. Ama bu aynı şey değil." Myron'a baktı. "Kendimi hoş hissettim."

Myron bir şey söylemedi.

Linda, "İşleri hiç de kolaylaştırmıyorsun," dedi.

"Konuşmamız gereken başka şeyler var."

"Ne gibi?"

"Victoria sana Esme Fong'dan bahsetti mi?"

"Evet."

"Hatırlarsan, onun cinayetle ilgili iyi bir savunması vardı."

"Omni gibi büyük bir otelin gece bekçisi mi? Bunun yapılacak araştırmada kabul göreceğini sanmıyorum."

Myron, "O kadar emin olma," dedi.

"Neden öyle söyledin?"

Myron yanıtlamadı. Sağa döndü ve, "Beni sürekli rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyor musun Linda?" dedi.

"Hayır, ne?"

"Fidye için yapılan şu telefon aramaları."

Linda, "Ne olmuş onlara?" dedi.

"İlki kaçırılma gününün sabahında geldi. Sen yanıtladın. Oğlanı kaçıranlar onun ellerinde olduğunu söyledi. Ama hiçbir talepte bulunmadılar. Ben bunu hep garip buldum, ya sen?"

Linda bunu bir an için düşündü. "Sanırım öyle."

"Neden böyle davrandıklarını artık biliyorum. Ama o zaman, kaçırılma olayının altında yatan gerçek sebebi bilmiyorduk."

"Anlamadım."

"Esme Fong Chad'i kaçırdı çünkü Jack'ten intikam almak istiyordu. Ona turnuvayı kaybettirmek istedi. Nasıl? Pe-

kâlâ, ben onun Chad'i Jack'i telaşlandırmak için kaçırdığını düşünmüştüm. Dikkatini dağıtmak için. Ama bu çok kuramsaldı. Jack'in mahvolduğundan emin olmak istedi. Onun istediği fidye aslında en başından beri buydu. Ama görüyorsun, fidye telefonu biraz gecikti. Jack çoktan sahaya çıkmıştı. Telefonu sen yanıtladın."

Linda başını salladı. "Sanıyorum ne demek istediğini anladım. Jack'e doğrudan ulaşması şarttı."

"O ya da Tito, ama haklısın. İşte, Jack'i Merion'dan bu yüzden aradı. İkinci telefonu hatırlıyor musun, Jack'in turu bitirdikten sonra gelen?"

"Tabii ki."

Myron, "İşte, fidye talebi de o zaman yapıldı," dedi. "Çocuğu kaçıranlar Jack'e açık ve net bir şekilde şöyle dediler; ya kaybetmeye başlarsın, ya da oğlun ölür."

Linda, "Dur bir dakika," dedi. "Jack bana ondan herhangi bir talepte bulunmadıklarını söyledi. Ona bir miktar parayı hazır tutmasını ve tekrar arayacaklarını söylemişler."

"Jack yalan söyledi."

"Ama?.." Linda sustu ve ardından, "Neden?" dedi.

"O bizim – ya da daha net olmam gerekirse, senin – gerçeği bilmeni istemedi."

Linda kafasını iki yana salladı. "Anlamadım."

Myron Victoria'nın verdiği kaseti çıkarttı. "Belki bu açıklamaya yardımcı olur." Kaseti teybe iteledi. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, Jack'in sesi sanki mezarın ötesinden geliyormuş gibi yükseldi:

"Alo?"

"O çatlak karı da kim?"

"Sizin neden..."

"Beni kandırmaya mı uğraşıyorsun, seni salak orospu çocuğu? Küçük yumurcağı size parçalar halinde yollamaya başlayacağım."

"Lütfen –"

"Bunun anlamı ne Myron?" Linda biraz sinirlenmiş görünüyordu.

"Sadece bir saniye bekle. Asıl kısım geliyor."

"Adı Esme Fong. Bir giyim firması adına çalışıyor. Sadece karımla bir tür anlaşma yapmak için burada, hepsi bu kadar."

"Saçmalık."

"Bu doğru. Yemin ederim."

"Bilmiyorum Jack."

"Size kesinlikle yalan söylemem."

"Pekâlâ Jack, göreceğiz. Bu sana pahalıya patlayacak."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yüz bin papel. İstersen bunu ceza bedeli olarak adlandıralım."

"Ne için?"

Myron DUR tuşuna bastı. "Bunu işittin mi?"

"Neyi?"

"'Bunu ceza bedeli olarak adlandıralım.' Gün gibi ortada."

"Yani?"

"Bu bir fidye talebi değildi. Sadece bir cezaydı."

"Bu oğlumu kaçıran kişi, Myron. Dilbilimle uğraşan biri değil."

Myron, "'Yüz bin papel,'" diye tekrarladı. "'Bunu ceza bedeli olarak adlandıralım.' Sanki fidye talebi çoktan yapılmış gibi. Sanki yüz bin dolar bir anda karar verilmiş bir meblağmış gibi. Ya Jack'in tepkisi? Oğlanı kaçıranlar yüz bin dolar istiyor. Biz olsak bunun sorun olmadığını söylemesini bekleriz. Oysa o 'Ne için?' diye soruyor. Öyle yapıyor çünkü bu ondan istenilen şeye bir ekleme. Şimdi bir de şunu dinle." Myron OYNAT düğmesine bastı.

"O lanet olası kafanı boş yere yorma. Çocuğu canlı istiyor musun? Bu şimdi sana yüz bin dolara mal olacak. Bir de..."

"Durun bir dakika."

Myron kaseti tekrar durdurdu. "Bu *şimdi* sana yüz bin dolara mal olacak," diye tekrarladı. "*Şimdi.* İşte kilit kelime bu. *Şimdi.* Yine, sanki bu yeni bir şeymiş gibi. Sanki bu görüşmeden evvel başka bir bedel istenmiş gibi. Ve yine Jack araya giriyor. Oğlanı kaçıran adam, tam Jack araya girerken, 'Bir de,' diyor. Neden? Çünkü Jack onun cümlesini bitirmesini istemiyor. Bizim dinlediğimizi biliyordu. Her şeyine iddiaya girerim ki ağzından çıkacak takip eden sözler, 'Bir de ek olarak bu var,' olacaktı. Ya da, 'bu turnuva kaybetmeye ek bir talep.'"

Linda ona baktı. "Ama hâlâ anlayamıyorum. Neden

Jack bize onların ne istediğini söylemesin ki?"

"Çünkü Jack'in yapılan talepleri yerine getirmek gibi bir niyeti yoktu."

Bu Linda'yı durdurdu. "Ne?"

"Jack kazanmayı delicesine istiyordu. Bundan daha da ötesi – kazanması gerekliydi. Bunu başarmalıydı. Ama eğer sen doğruyu öğrenmiş olsaydın – çok sık ve çok kolay kazanan sen – bunu kesinlikle anlamayacaktın. Bu onun kurtuluş şansıydı Linda. Yirmi üç sene önceye dönüp hayatını yaşanılır bir hale getirme şansıydı. Kazanmayı ne kadar çok istediğini biliyorsun. Sen söyle. Bunun için neleri feda ederdi?"

Linda, "Öz oğlunu değil," diyerek araya girdi. "Evet, Jack'in kazanması gerekiyordu. Ama öz oğlunun hayatını kaybetmek uğruna değil."

"Ama Jack bunu bu şekilde görmedi. O olaylara kendi arzu prizmasından pembe gözlüklerle bakıyordu. Bir erkek görmek istediğini görür Linda. Ne gerekiyorsa onu. Sana ve Jack'e bankanın teyp kaydını seyrettirdiğimde, ikiniz de farklı şeyler gördünüz. Sen oğlunun bu kadar kötü bir şey yapamayacağına inandın. Dolayısıyla o kanıta ters düşecek açıklamalar aradın. Jack ise tam tersini yaptı. Tüm bu olanları oğlunun tezgâhladığına inanmak istedi. Bunun büyük bir kandırmaca olduğuna. Böylece kazanmak için çabalamaya devam edebilecekti. Ve eğer yanıldıysa – eğer Chad gerçekten de kaçırıldıysa – pekâlâ, nasıl olsa kaçıranlar büyük olasılıkla bir şekilde blöf yapıyorlardı. Söylediklerini gerçek anlamda hiçbir zaman yapmayacaklardı. Diğer bir deyişle, Jack

yapması gerekeni yaptı; tehlikeyi rasyonelleştirerek uzaklaştırdı."

"Kazanma arzusunun düşünce tarzını bu kadar perdelediğini mi düşünüyorsun?"

"Ne kadar perdelenmeye ihtiyacı vardı ki? O banka kaydını seyrettikten sonra hepimizin çeşitli şüpheleri oldu. Senin bile. Dolayısıyla, onun fazladan bir adım atması için ne kadar çabalaması lazımdı?"

Linda arkasına yaslandı. "Tamam," dedi. "Belki buna inanabilirim. Ama bunun diğer olanlarla ne alakası olduğunu hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Biraz daha dayan, olur mu? Size şu banka kayıtlarını seyrettirdiğim ana bir dönelim. Sizin evdeyiz. Kaseti seyrettiriyorum. Jack hiddetle oradan ayrılıyor. Tabii ki çok öfkeli, ama yine de açık arayı koruyabilecek kadar iyi oynuyor. Bu Esme'yi sinirlendiriyor. Adam onun tehditlerini dikkate bile almıyor. Bir bedel belirlemesi gerektiğini fark ediyor."

"Chad'in parmağını keserek."

"Bunu yapan büyük olasılıkla Tito'ydu ama bu konuyu tartışmak şu an için uygun değil. Önemli olan nokta şu, parmak kesildi ve Esme bunu Jack'e ne kadar ciddi olduğunu göstermek amacıyla kullandı."

"Yani gelip arabama bıraktı ve biz de orada bulduk."

Myron, "Hayır," dedi.

"Ne?"

"Onu ilk Jack buldu."

"Benim arabamda mı?"

Myron kafasını salladı. "Chad'in anahtarlığında seninkinin yanı sıra Jack'in arabasının anahtarları da vardı. Esme Jack'i uyarmak istedi, seni değil. Dolayısıyla parmağı Jack'in arabasına bıraktı. Parmağı o buldu. Tabii ki şoka uğradı, ama artık boğazına kadar yalana batmıştı. Eğer gerçek ortaya çıkarsa, onu hiçbir zaman affetmezdin. Chad de onu hiç affetmezdi. Ve turnuva da onun açısından biterdi. Parmaktan kurtulmalıydı. Dolayısıyla onu bir zarfa yerleştirdi ve üzerine o notu yazdı. Hatırlıyor musun? 'Seni yardım istememen konusunda uyardım.' Görmüyor musun? Bu mükemmel bir şaşırtma tekniği. Sadece senin dikkatini dağıtmakla kalmıyor, aynı zamanda beni de konu dışı bırakıyor."

Linda üstdudağını kemirdi. "Bu zarfı ve kalemi de açıklıyor," dedi. "Kırtasiye malzemelerinin tümünü ben aldım. Jack bunların bir kısmını çantasına atmış olmalı."

"Kesinlikle. Ama her şey şu noktada gerçek anlamda ilginçleşiyor."

Linda tek kaşını kaldırdı. "Şu anda yeterince ilginç değil mi?"

"Sıkı dur. Günlerden pazar sabahı. Jack geçilemez bir farkla son tura girmek üzere. Yirmi üç sene önce elde ettiği farktan çok daha fazlasıyla. Eğer şimdi kaybederse, bu golf tarihinin en büyük kaybı olacak. İsmi ebediyen boğulmayla eşanlamlı anılacak – ki bu Jack'in her şeyden daha çok nefret ettiği bir şey. Ama diğer yandan, Jack tam bir canavar değildi. Oğlunu seviyordu. Artık kaçırılma olayının kurgulanmadığının farkındaydı. Büyük olasılıkla mahvolmuştu, ne

yapacağını bilemiyordu. Ama sonunda bir karar verdi. Turnuvayı kaybedecekti."

Linda hiçbir şey söylemedi.

"Vuruş vuruş, onun ölümüne şahit olduk. Win kazanma isteğinin yıkıcı yönünü benden çok daha iyi anlıyor. Aynı zamanda Jack'in o ateşi, o eski kazanma hırsını geri elde ettiğini de fark etti. Ama tüm bunlara rağmen Jack yine de kaybetmeye çalıştı. Tam manasıyla yıkılmadı. Bu çok şüphe uyandırırdı. Ama yanlış vuruşlar yapmaya başladı. Amacına çok yaklaştı. Ve sonra, taşlık parkurda, bilerek berbat bir vuruş yaptı ve liderliği kaybetti."

"Ama aklından neler geçtiğini bir tahmin et. Jack tüm benliğine karşı savaş veriyordu. Bir insanın kendi kendini boğamayacağını söylerler. Bu öz çocuğunun hayatını kurtarmak anlamına gelse bile, bir insan ciğerleri patlayana kadar suyun altında kalamaz. Ben bunun Jack'in yapmaya çalıştığı şeyden farklı olduğundan o kadar da emin değilim. O tam manasıyla kendini öldürüyordu. Aklıselimliği büyük olasılıkla sahadaki çimenler gibi lime lime parçalanıyordu. On sekizinci parkurda, hayatta kalma içgüdüsü kontrolü ele aldı. Belki de tekrar aklı başına gelmeye başlamıştı – ya da daha ziyade, kendini engelleyemedi. Bu değişime ikimiz de şahit olduk Linda. On sekizinci parkurda suratının aniden aydınlandığını gördük. Jack o patayı yaptı ve skoru eşitledi."

Linda'nın sesi zor bela duyuluyordu. "Evet," dedi. "Onun değiştiğini gördüm." Koltuğunda doğruldu ve derin bir nefes aldı. "Esme Fong o an inanılmaz derecede paniklemiş ol-

malı."

"Evet."

"Jack ona hiçbir seçenek bırakmamıştı. Artık onu öldürmeliydi."

Myron kafasını olumsuz manada salladı. "Hayır."

Linda tekrar şaşırdı. "Ama mantıklı olan bu. Esme umutsuzdu. Bunu sen de söyledin. Babasının intikamını almak istedi ve bunun da ötesinde, şimdi Tad Crispin'in kaybetmesi halinde olabileceklerden endişeliydi. Onu öldürmeliydi."

Myron, "Bir sorun var," dedi.

"Ne?"

"O gece evinizi aradı."

Linda, "Doğru," dedi. "Sahadaki randevuyu ayarlamak için. Büyük olasılıkla Jack'e yalnız gelmesini söyledi. Bana hiçbir şey söylememesini."

Myron, "Hayır," dedi. "Öyle olmadı."

"Ne?"

Myron, "Eğer öyle olsaydı," diye devam etti, "yapılan görüşme kayda geçerdi."

Linda kafasını iki yana salladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Esme Fong evinizi aradı. Bu kısmı doğru. İddiaya girerim ki Jack'i biraz daha tehdit etmiştir. Ağzından çıkan her şeyin gerçek olduğunu ona söylemiştir. Jack büyük olasılıkla affedilmek için yalvarmıştır. Bilmiyorum. Büyük olasılıkla da hiç bilemeyeceğim. Ama eminim ki görüşmeyi ertesi gün

maçı kaybedeceğine söz vererek sonlandırmıştır."

Linda, "Yani?" dedi. "Bunun görüşmenin kaydedilmesiyle ne alakası var?"

Myron, "Jack büyük sıkıntılar içindeydi," diye devam etti. "Üzerindeki baskı çok fazlaydı. Büyük olasılıkla ruhsal bir yıkıntıya da çok yakındı. Dolayısıyla evden koşarak çıktı – tıpkı senin söylediğin gibi – ve soluğu dünyada en sevdiği yerde aldı. Oraya sadece düşünmek için mi gitti? Bilmiyorum. Silah yanında mıydı, belki intihara bile niyetlenmişti? Bunu da bilmiyorum. Ama kayıt cihazının telefonunuza hâlâ bağlı olduğundan eminim. Polis bunu doğruladı. Peki bu son görüşmenin kaydı nereye gitti?"

Linda'nın ses tonu aniden ölçülü bir hal aldı. "Bilmiyorum."

"Evet Linda, biliyorsun."

Linda ona baktı.

Myron, "Jack görüşmenin kayda geçtiğini unutmuş olabilir," diye devam etti. "Ama sen unutmadın. O evden koşarak çıkar çıkmaz, bodrum kata indin. Kaseti dinledin. Ve her şeyi işittin. Arabada anlattıklarımın hiçbiri senin için yeni değil. Çocuğunu kaçıranların bunu neden yaptığını biliyordun. Yürüyüşe çıktığında kocanın nereye gitmekten hoşlandığını da öyle. Ve onu durdurman gerektiğini de biliyordun."

Myron sustu. Dönüşü kaçırmıştı, bir sonrakine girdi, U dönüş yapıp tekrar çevreyoluna girdi. Doğru çıkışı buldu ve sinyalini verdi.

Linda, aşırı sakin bir tavırla, "Silahı Jack getirmişti,"

dedi. "Ben onu nerede sakladığını bile bilmiyordum."

Myron, sessizce cesaretlendirmeye çalışarak kafasını hafifçe salladı.

Linda, "Haklısın," diye devam etti. "Kaseti dinlediğimde, Jack'e güvenilemeyeceğini fark ettim. O da bunu biliyordu. Öz oğlunun ölümüyle tehdit edilmesine rağmen, on sekizinci parkurda o patayı yapmıştı. Onu golf sahasına kadar takip ettim. Karşısına çıktım. Ağlamaya başladı. Kaybetmeye çalışacağını söyledi. Ama –" Linda tereddüt etti, ağzından çıkacakları tarttı – "verdiğin şu boğulan adam örneği. İşte o Jack'ti."

Myron yutkunmayı denedi ama boğazı çok kuruydu.

"Jack kendini öldürmek istedi. Bunu yapması gerektiğini ben de biliyordum. Kaseti dinlemiştim. Tehditleri işitmiştim. Ve hiç şüphem yoktu: Eğer Jack kazanırsa, Chad ölecekti. Bildiğim başka bir şey daha vardı."

Durdu ve Myron'a baktı.

Myron, "Ne?" dedi.

"Jack'in kazanacağını biliyordum. Win haklıydı – Jack'in gözlerinin arkası alev alevdi. Hem de tam cehennem yeri gibi. Artık onun dahi kontrol edemeyeceği kadar şiddetli."

Myron, "Ve gidip onu vurdun," dedi.

"Silahı elinden almak için onunla boğuştum. Onu incitmek istedim. Ciddi şekilde yaralamak. Eğer tekrar oynama fırsatını yakalasaydı, Chad'i hiç bırakmayacaklarından korkuyordum. Telefondaki ses bu kadar umutsuz gelmişti. Ama Jack silahını vermeyecekti – ya da çekip benim elimden al-

mayacaktı. Çok garipti. Sadece tutmaya devam etti ve bana baktı. Sanki bekliyor gibiydi. Dolayısıyla parmağımı tetiğin etrafına doladım ve çektim." Ses tonu artık çok netti. "Bu kazara olmuş bir şey değildi. Onu ciddi şekilde yaralamayı ummuştum, öldürmeyi değil. Ama ateş ettim. Oğlumu kurtarmak için ateş ettim. Ve Jack öldü."

Sessizlik oldu.

Myron, "Sonra eve yöneldin," dedi. "Silahı gömdün. Beni çalıların arasında gördün. İçeri girince kaydı sildin."

"Evet."

"Ve işte, basın bildirisini o kadar erken duyurma sebebin de buydu. Polis olanların duyulmasını istemedi ama senin hikâyenin herkesçe bilinmesine ihtiyacın vardı. Oğlanı kaçıranların Jack'in öldüğünü bilmelerini istedin, böylece Chad'i serbest bırakacaklardı."

Linda, "Oğlum ve kocam arasında bir seçim yapmak zorundaydım," dedi. Onunla yüzleşmek için döndü. "Sen olsan ne yapardın?"

"Bilmiyorum. Ama onu vuracağımı hiç sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?" diye kahkahayla tekrarladı. "Jack'in baskı altında olduğundan bahsettin, ya ben? Uyumamıştım. Gergindim, kafam karışıktı ve tüm hayatım boyunca hiç olmadığım kadar korkmuştum – ve evet, Jack'e oğlumuzun ikimizin de çok sevdiği o oyunu oynama şansını yok ettiği için öfkeliydim. Benim ne yapacağımı bilmiyorum diyecek lüksüm yoktu Myron. Oğlumun hayatı tehlikedeydi. Sadece tepki verecek vaktim vardı."

Ardmore Caddesi'ne döndüler ve hiç konuşmaksızın ilerleyerek Merion Golf Kulübü'nü geçtiler. İkisi de golf sahasının temiz, beyaz kumluk alanlarla kesilmiş hafif meyilli yeşillik denizine pencereden baktı. Myron bunun harika bir manzara olduğunu itiraf etmek durumundaydı.

Linda, "Anlatacak mısın?" diye sordu.

Gelecek yanıtı zaten biliyordu. Myron, "Ben senin avukatınım," dedi. "Anlatamam."

"Ya avukatım olmasaydın?"

"Bir şey fark etmeyecekti. Victoria'nın elinde yine de davayı kazanmaya yetecek miktarda makul şüphe olacaktı."

"Demek istediğim bu değil."

Myron, "Biliyorum," dedi. O noktada da bıraktı. Linda bekledi ama yanıt gelmedi.

Linda, "Umurunda olmadığını biliyorum," diye devam etti, "ama daha önce söylediğim şeyin arkasındayım. Sana karşı beslediğim hisler gerçekti."

İkisi de bir daha konuşmadı. Myron garaj yoluna girdi. Polis medyayı uzaklaştırdı. Chad dışarıda bekliyordu. Annesine gülümseyip ona doğru koştu. Linda arabanın kapısını açıp indi. Kucaklaştılar ama Myron bunu görmedi. Çoktan geri geri gitmeye başlamıştı.

Bölüm 42

Kapıyı Victoria açtı.

"Yatak odasında. Beni takip et."

Myron, "O nasıl?" diye sordu.

"Çok fazla uyuyor. Ama çektiği acının henüz o kadar şiddetli olduğunu zannetmiyorum. Bir hemşiremiz ve gereksinim duyması durumunda kullanılmak üzere bir morfin damlalığımız var."

Dekor Myron'ın beklediğinden çok daha basit ve sadeydi. Tek renkli eşyalar ve yastıklar. Beyaz duvarlar. Asya ve Afrika seyahatlerinden toplanmış eserlerle dolu çam kitaplık. Victoria ona Cissy Lockwood'un seyahat etmekten çok haz aldığını söylemişti.

Kapı girişinde durdular. Myron içeri baktı. Win'in annesi yataktaydı. Bitkinlik tüm bedenini esir almıştı. Başı yastığa dayalıydı, sanki kaldırılamayacak kadar ağırdı. Koluna bir serum torbası bağlanmıştı. Myron'a bakıp hafifçe gülümsedi. Myron da gülümseyerek karşılık verdi. Yandan, Victoria'nın hemşireye işaret çektiğini gördü. Hemşire ayağa

kalktı ve Myron'ın yanından geçerek dışarı çıktı. Myron içeri girdi. Kapı arkasından kapandı.

Myron yatağa daha da yaklaştı. Nefes alış verişi zahmetli ve kıttı, sanki yavaş yavaş boğazlanıp öldürülüyormuş gibiydi. Myron ne diyeceğini bilemedi. Daha önce de insanların ölümüne şahit olmuştu ama bunlar hızlı, vahşi ölümlerdi. Onların yaşam gücü büyük, güçlü bir hamleyle sönüp gitmişti. Bu farklıydı. Tam manasıyla bir insanın ölümünü, enerji ve ruhunun tıpkı serum torbasındaki sıvı gibi damlaya damlaya tükenişini, gözlerindeki ışığın şiddetini yitirip sönükleşmesini, dokuların, kasların ve organların öğütücü vızıltılarının onu esir alan manik canavarın saldırısı altında yitip gidişini seyrediyordu.

Kadın elini kaldırdı ve Myron'ın elinin üzerine bıraktı. Tutuşu şaşırtıcı derecede sıkıydı. Kasları hâlâ güçlüydü, yazdan kalma bronz teni hafifçe solmuştu.

Kadın, "Biliyorsun," dedi.

Myron başıyla onayladı.

Kadın gülümsedi. "Nasıl?"

Myron, "Ufak tefek birçok ayrıntıdan," dedi. "Victoria'nın geçmişi kurcalamamı istememesi. Jack'in ele avuca sığmaz geçmişi. Sizin, Win'in o gün Jack'le golf oynaması gerektiği konusunda aşırı derecede sıradan ifadeniz. Ama büyük oranda Win. Ona sohbetimizden bahsettiğimde, bana siz ve Jack'le ilgili herhangi bir şey yapmak istememe nedenini artık bildiğimi söyledi. Sizi anlayabilirdim. Ama Jack?"

Kadının göğsü hafifçe yükseldi. Gözlerini kısa bir an

için kapattı. "Jack benim hayatımı mahvetti," dedi. "Onun sadece eşek şakası yapan bir genç olduğunun farkındayım. Benden bol bol özür diledi. Bana kocamın olay mahallinde olduğunu fark etmediğini, Win gelirse duyacağından ve saklanacağımdan emin olduğunu söyledi. Hepsi şakaydı dedi. Başka bir şey değil. Ama bunların hiçbiri onun sorumluluğunu azaltmadı. Oğlumu, onun yaptığı şeyden dolayı, ebediyen kaybettim. Onun da bunun sonuçlarına katlanması gerekiyordu."

Myron kafasını sallayarak onayladı. "Bu yüzden de Lloyd Rennart'a Jack'i Amerika Açık'ta sabote etmesi için para verdiniz."

"Evet. Bu onun aileme yaptığı şeyle kıyaslandığında küçük bir cezaydı ama elimden gelenin en iyisi buydu."

Yatak odasının kapısı açıldı ve içeri Win girdi. Myron kadının elinin elinden ayrıldığını hissetti. Cissy Lockwood'dan bir hıçkırık yükseldi. Myron bir an olsun duraksamadı ya da hoşça kalın demedi. Arkasını dönüp dışarı çıktı.

Cissy üç gün sonra öldü. Win onun yanından bir an olsun ayrılmadı. Son acılı nefes de verildiğinde, göğsü yükselip alçalmayı durdurduğunda, yüzü son, kansız maskeye büründüğünde, Win koridorda belirdi.

Myron ayağa kalktı ve bekledi. Win ona baktı. Suratı huzurlu ve rahattı.

"Onun yalnız ölmesini istemedim," dedi.

Myron başıyla onayladı. Titremeyi kesmeye çalıştı.

"Yürüyüşe çıkacağım."

Myron, "Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Win durdu. "Aslına bakılırsa," dedi, "var."

"Söyle yeter."

O gün Merion'da otuz altı delik oynadılar. Ve ertesi gün bir otuz altı delik daha. Ve üçüncü gün, Myron artık anlamaya, öğrenmeye başlamıştı.

HARLAN COBEN

GERİ DÖNÜŞ

Hepimizin geçmişe dönüp düzeltmek istediği hataları, herkesten sakladığı sırları vardır. Hepimiz bazen sevdiklerimizi çirkin gerçeklerden korumak için yalan söyleriz. Ancak bir ailenin mutluluğu karşılıklı yalanlarla örülü bir oyundan ibaretse, eninde sonunda gerçekleri anlatacak birileri mutlaka çıkar.

Yirmi yıl önce, kazanmasına kesin gözüyle bakılan bir turnuvayı son anda kaybeden ve hayatı bir daha asla eskisi gibi olamayan Jack Coldren, yıllar sonra aynı yerde, aynı turnuvada finale kadar yükselmeyi başarmıştır. Ancak unvanını son kez olsun geri alıp, geçmişiyle hesaplaşmasına ramak kalmışken oğlunun kaçırıldığı haberi gelir. Eski bir dostun yardım çağrısına kulak tıkayamayan Myron Bolitar kayıp çocuğun izinde, yüksek sosyeteden ucuz kenar mahalle otellerine kadar uzanan; zenginler, katiller ve yalancılarla dolu bir çemberin içinde bulur kendini. Çember daraldıkça en karanlık sırlar ortaya çıkacak, zamana karşı nefes nefese bir mücadeleye girişen Myron Bolitar bu kanlı oyunun kurallarını yeniden yazacaktır.

ISBN 978-605-542-061-1
MARTI
/martiyayinlari
9 786055 420611
internetten sipariş: kitapsepeti.com